

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HEATHER CARMEL

Double
OR NOTHING

SIN CITY KINGS 2

İKİ KATI YA DA HIÇ

GÜNAH ŞEHRİ KRALLARI
KİTAP 2

FUNDA KARMEL
MERAİKİ KAPAK
TASARIMI

İÇİNDEKİLER

Önsöz

1. Kit
2. Yeşim
3. Yeşim
4. Yedi
5. Yeşim
6. Vulcan
7. Yeşim
8. Kit
9. Yeşim
10. Vulcan
11. Vulcan
12. Yeşim
13. Yedi
14. Yeşim
15. Yeşim
16. Kit
17. Yedi
18. Vulcan
19. Vulcan
20. Yedi
21. Yeşim
22. Yeşim
23. Kit
24. Yeşim
25. Yeşim
26. Yeşim
27. Yeşim
28. Yeşim
29. Yedi
30. Yeşim
31. Yeşim
32. Yedi
33. Yeşim
34. Yedi
35. Yeşim
36. Yeşim

37. Yeşim
38. Yedi
39. Yeşim
40. Vulcan
41. Yedi
42. Yeşim

PROLOGUE

Vulcan'a iki adım daha yaklaşıarak elimi uzattım • "Ver bana Silah. Onu bacağından vuracağım. Neden bütün eğlenceyi sen yaşıyorsun? Bu onu konuşturur. Diz kapağını uçuracağım. Kes şu aptal oyunu."

Vulcan homurdanıyor ve benden uzaklaşıyor. "Hayatında hiç silah kullandın mı? Onu bacağından ya da başka bir yerinden vuramazsın. Et bile yiyemezsin, Tanrı aşkına! Ne yapmaya çalıştığının farkındayım ve işe yaramayacak. Endişelenmeyi bırak, iyi olacağım."

Vulcan kesinlikle iyi değil.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki göğsümden fırlamak üzere. Vulcan gözümün önünde kendini öldürürse nasıl yaşayabilirim? Jade'in gözlerinin içine bir daha nasıl bakabilirim? Vulcan'a bir şey olursa bizi asla affetmez. Ona, Seven'a ve hatta bana çok değer veriyor.

Bu gece ölürse hepimizin hayatı sonsuza dek mahvolur.

Seven'a bakmaya cesaret edemiyorum. Eminim aynı düşünceler onun da aklından geçiyordur. Muhtemelen o da oyunun gerçek olduğunu benimle aynı anda anlamıştır. Ani hareketler yapmaktan ya da Vulcan'ı kızdırıp işleri hızlandıracak herhangi bir şey yapmaktan korkuyorum.

Bir şekilde, bir şekilde, buna bir son vermeliyim. Ama nasıl?

Silahta üç tane mermi var. Vulcan'ın bir sonraki tetik çekişinde hayatta kalma ihtimali yarı yarıya. Ya da daha az.

Emin değilim.

İstatistikler böyle bir durumda hiçbir şey ifade etmez. Gerginlikten sırtımdan ter akıyor.

"Bir konuda çok haklısın," diyor Vulcan aniden. "Bu piçle çok fazla zaman harcıyoruz. Bu kadar saçmalık yeter. Sabrım tükeniyor." Aniden silahı kafasına doğrultur, parmağını tetiğe koyar ve hızla saymaya başlar. "Bir...iki...üç."

"Hayır!" Bağırıyorum ve ona doğru koşuyorum.

Silahın sağır edici patlaması dünyamı paramparça etti.

Tanrı yardımcım olsun, çok geç kaldım.

KIT

Sonraki birkaç saniye puslu bir bulanıklıkla geçti. "Silahı al! Silahı al! lanet silah!" Seven bana bağıyor.

Harekete geçmekte tereddüt ettiğim o bir saniyede Seven harekete geçmedi.

Vulcan silahı şakağına dayayıp tetiği çektiği anda Vulcan'ı kör tarafından yakaladı.

Silah patladığında ikisi de sert bir şekilde yere düştü. Kimin vurulduğunu ya da ikisinin de vurulup vurulmadığını söyleyemiyorum. Seven, Vulcan'ın üzerine yayılmış, vücudunu kendi vücuduyla örtüyor.

"Silah nerede?" Bağıyorum, karanlıkta Vulcan'ın silahını göremiyorum. "Kahretsın! Onu bulamıyorum! Vulcan vuruldu mu? Kahretsın!"

Vulcan gürültülü bir kükremeye Seven'ı sırtından atıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. Hayatta olduğunu görmek beni rahatlatıyor, ta ki birkaç metre ötede yerde duran silaha doğru gittiğini fark edene kadar. Silah ateşlenirken Seven onu elinden düşürmüş olmalı.

"Hayır!" Bağırarak toprağın üzerine atıyorum ve kendimi Vulcan ile silahın arasına atıyorum.

Seven Vulcan'ın boynunu sıkıca kavıyor ama bu onu yavaşlatmıyor. En ufak bir şekilde bile. Vulcan normal gücünün on katına sahip güçlü bir canavar gibi hareket ediyor.

Yüce Tanrım! Bu iş daha bitmedi.

Vulcan'dan önce silahı kapıyorum ve bana ulaşamayacağı bir yere doğru yuvarlanıyorum.

Bu lanet kabus artık bitiyor.

Tereddüt etmeden dönüp Rus'un tam gözlerinin arasına nişan alıyorum ve tetiği çekiyorum. İlk kurşunla kafası patlıyor. Tekrar ateş ediyorum ve ikinci kurşun şeytani suratından geriye kalanları yok ediyor.

Şoktayım, Vulcan'ın arka arkaya üç lanet mermi sıraladığına inanamıyorum. Kendini öldürmeye ne kadar yaklaştığını fark etmek beni fiziksel olarak hasta ediyor.

Vulcan omzunun üzerinden adama bakmak için başını çevirir. "Hayır!" diye bağırır. "Onu sen öldürdün!"

Seven'dan uzaklaşıp üzerime yığılıyor ve silahın kontrolü için mücadele ediyor. Haznede mermi kalmamış olsa da, silahı bu gece geri alamayacak.

Belki de asla, eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa.

Şu anki ruh haliyle neler yapabileceğinden korkuyorum.

Silahı bizden olabildiğince uzağa fırlatıyorum, sonra kollarımı Vulcan'ın göğsüne sıkıca sarıyorum. Sırtım yere gelecek şekilde yuvarlanarak, içimdeki her şeyle ona tutunuyorum.

Altımızdaki zemin sert ve acımasız, ben ona tutunmaya çalışırken toprak ve taşlar tenime batıyor. Benimle hayvani bir öfkeyle savaşıyor, vahşi bir çaresizlik onu çılgına çeviriyor.

Nefes alıp veriş kısa ve yorucu soluklarla gerçekleşiyor, her nefes veriş tenimi ısıtıyor. Boğuşma sesleri, homurtular ve küfürler, gecenin durgunluğunda büyümüş gibi görünüyor.

"Vulcan, dur! Dur!"

Vulcan'a bağırırken ağzıma toz tadı doluyor, sesim çabadan boğuklaşıyor. Onu zapt etmek için savaşıırken kalbim göğsümde hızla çarpıyor, çılgınca çarpıntı tüm vücudumda yankılanıyor. Kollarımdaki kaslar efordan ağrıyor ama bırakmayı reddediyorum.

Onu kendisinden korumam gerektiği bilgisiyle beslenen kararlılık.

Seven Vulcan'ın kollarını tutmaya çalışıyor ve onu zapt etmek için ikimizin de sahip olduğu tüm güç gerekiyor. Damarlarımda dolaşan adrenaline rağmen, gücümün yavaş yavaş azalmaya başladığını hissedebiliyorum, yorgunluk ve geceki olayların şoku etkisini gösteriyor.

"Vulcan, lütfen," diye yalvarıyorum, sesim kısık ve çaresiz. "Sakinleşmen gerek. Sana yardım etmeye çalışıyoruz. Mücadele etmeyi bırak."

Kasları kavrayışımın altında esniyor ve geriliyor, ben ona yapışırken teninin sıcaklığı kıyafetlerimi yakıyor, daha fazla zarar vermesini önlemek için çaresizim. Gırtlaktan gelen hırıltılar, düzensiz nefes alışının sesini noktalıyor.

Vulcan'ın altında yatarken, vücudunun ağırlığı üzerime baskı yaparken, duyularımı dolduran duyguların yoğunluğu beni şaşırtıyor. Korku ve panik, ona musallat olan şeytanlardan onu korumak için şiddetli bir korumacılıkla karışıyor.

Sonunda, sanki sözlerim öfkesinin sisini delip geçmiş gibi, Vulcan'ın hareketleri yavaşlıyor. Gözlerindeki vahşi ifade bana bakarken kayboluyor, yüzündeki ifade şaşkınlık ve ıstırap karışımı. O anda gözlerimiz kilitleniyor ve aramızdan söze dökülmeyen bir anlayış geçiyor.

Seven, Vulcan'ın kollarındaki tutuşunu hafifçe bırakıyor, nefesini tutarken göğsü kabarıyor. Loş ışıktaki yanaklarına bulaşmış kiri görüyorum, yaşadığımız çetin sınavın kanıtı.

"Yaralandın mı?" Vulcan'a bağıryorum, hâlâ göğsünü sıkıca kavramaya devam ediyorum. "Vuruldu mu?"

Vulcan normal bir insan gibi acı hissetmez ve şu anda farkında olmadan ciddi şekilde yaralanmış olabilir. Kanaması olup olmadığını görmek için çok karanlık.

"Vulcan! Cevap ver bana! Yaralandın mı?" Tekrar ediyorum.

Vulcan çok uzaklarda başka bir yerde ve sözlerim ona ulaşmıyor.

"Sanırım patlarken silahı elinden düşürdüm," diye homurdanıyor Seven. "Belki de vurulmamıştır." Vulcan'la boğuşmaktan nefesi kesilmiş.

Ben de öyle.

Altı yüz kiloluk kaplanlarla boğuşmak bunun yanında hiçbir şey.

"Vulkan, konuş bizimle," diye ısrar ediyor Seven, sesi nazık ama kararlı. "Hâlâ bizimle olup olmadığını söyle. Yaralanıp yaralanmadığını bilmemiz gerek."

Sessizlik aramızda uzayıp gidiyor, Vulcan'ın yanıt vermesini beklerken havadaki gerilim hissediliyor. Aklının olduğu cehennemden geri dönmesini.

Sonunda Vulcan'ın çığ sesi sessizliği bozuyor. "Onu neden öldürdün?" diye mırıldanıyor, kelimeler zar zor duyuluyor. "Artık onu asla bulamayacağız."

"Çok doğru, o piçi öldürdüm," diye cevap veriyorum, elimi gevşetmeden. "Seni kurtarmak için. Senin o aptal Rus Ruleti oyununa bir son vermem gerekiyordu. Yaralandın mı? Vuruldun mu?"

"Bilmiyorum," diye cevaplıyor bir süre sonra. "Belki."

"Belki ne?" Seven sorar. "Belki vurulmuşsundur? Vulkan'ı sikeyim! Vücuduna bir kurşun girip girmediğini bilmiyor musun? Ne oluyor be! Acı çekiyor musun?"

"Yaralanmadığından emin olabilmemiz için kalkmamız gerekiyor," diyorum. "Aptalca bir şey yapmayacağına güvenebilir miyiz? Adam öldü ve Jade'i bulmamız gerekiyor. İçinde bulunduğu çılgın durumdan kurtul ve kafanı tekrar oyuna ver. Jade'in sana ihtiyacı olduğuna odaklan ve sakinleş."

"Yapacağım," diye mırıldandı Vulcan. "Sadece beni serbest bırak. Şu anda iyiyim ve yaralandığımı sanmıyorum."

"Buna biz karar vereceğiz," diyor Seven ona. "Hadi seni ışığa çıkaralım, böylece seni kontrol edebiliriz." Başını çevirip bunca zamandır tamamen sessiz olan Leroy'u arar. "Leroy! Ağzın bir karış açık orada dikilmiş ne halt ediyorsun? Yardımına ihtiyacımız var."

Leroy gözlerini ayıramıyormuş gibi adamın kısmen başsız bedenine bakıyor. "Yeni ayakkabılarımın üzerinde kulağının bir parçası var," diye mırıldanıyor

kusmak için karavanın yanına koşmadan önce.

"Aman Tanrım! Hiç yardımcı olmuyor," diyor Seven. "Seni serbest bırakacağım çünkü yaralanmadığından emin olmamız gerekiyor ve sonra Jade'i aramaya gideceğiz. Kafanda her ne bok dönüyorsa artık buna bir son vermen gerekiyor. Bununla uğraşacak ne vaktimiz ne de enerjimiz var. Jade kayıp ve onu bulmamız gerek. Eğer kalkmak istiyorsan, beni duyduğunu ve anladığını söyle."

"Seni duyuyorum," diye homurdanıyor Vulcan.

"Bir şey daha var," diye ekliyorum. "Silahına doğru tek bir hareket bile yapma. Deliliğınle bize zaman kaybettiriyorsun. Anladın mı?"

"Anladım, tamam mı?" Vulcan hayal kırıklığı içinde şöyle der. "Beni bırak dedim. Ben iyiyim, yemin ederim."

İsteksizce onu tutuşumu gevşetiyorum ve Seven sürünerek sırtından iniyor. Vulcan ayağa fırlıyor ve karavanın projektör ışığının parıltısına doğru adım atıyor ki biz de onu yaralarına karşı dikkatlice kontrol edebilelim. Mucizevi bir şekilde, üzerinde tek bir kan lekesi bile yok.

"Nasıl olur da ölmezsin?" Kurşunun onu ıskaladığına ikna olduğumuzda soruyorum. "Silahı şakağına dayamıştın ve tetiğı çektin. Bunu nasıl atlattın?"

Umursamazca omuz silkiyor. "Sana ölemeyeceğimi söyledim. Şimdi bana inanıyor musun?"

"Oh, Tanrı aşkına!" Seven ellerini havaya kaldırarak bağırır. "Sakın bu saçmalığa tekrar başlamaya cüret etme! Az önce yaşadığımız onca şeyden sonra olmaz. Silahı elinden aldığım için hayattasın. Tek sebebi bu. Hayatını kurtardım ve nasıl ölemeyeceğın hakkında bir kelime daha duymak istemiyorum. Ödümüzü kopardın ve bir daha asla senden böyle bir şey duymak istemiyorum. Şimdi bu pisliğı ne yapacağız?" Çim sandalyeye bağlanmış başsız bedeni işaret ediyor. "Ya da ondan geriye ne kaldıysa, öyle diyeyim."

Vulcan kendini toparlayarak, "Cesetten kurtulmalıyız," diyor. "Onu asla bulunamayacağı bir yere, çöle gömeceğim. "Cesetten kurtulmalıyız.

Yine de hızlı olun ve gün ışımadan önce yapın. Hepiniz Platinum'a dönüp Jade'i bulmaya çalışın. Ben bu piçin icabına kendim bakacağım."

Keskin projektör ışığının aydınlattığı dehşet verici manzaraya doğru eliyle işaret ediyor. Yerdeki kan ve irin, sadece birkaç dakika önce yaşanan olayın mide bulandırıcı bir hatırlatıcısı. Kan kokusu havada ağır bir şekilde asılı duruyor ve Leroy'un daha önceki olayından kalan hafif kusmuk kokusuyla karışıyor.

"Seni burada yalnız bırakmayacağım," diyorum ona. "Seven ve Leroy limuzinle Platinum'a dönüp Jade'i arayabilirler. Bu gece orada olup olmadığını sorabilirler. Ben burada kalıp bu pisliği temizlemene yardım edeceğim."

"Kulağa hoş geliyor," diye onaylıyor Seven. "Leroy! Oraya kusman bitti mi? Vegas'a geri dönmeliyiz."

Leroy bize katılacak kadar kendine geliyor ve yüzünde mahcup bir ifadeyle elinin tersiyle ağzını siliyor. "Bunun için üzgünüm," diyor. "Midem zayıftır. Gözümün önünde birinin öldürüldüğünü hiç görmemiştim. Filmlerdekinden çok daha kötü. Kafasının nasıl patladığını gördün mü? Kocaman bir balkabağı gibiydi. Beyinler ve gözbebekleri her tarafa dağılıyordu. Haftalarca kâbus göreceğim." Cesedin etrafından dolanıp limuzine doğru ilerliyor. "Hadi, Seven. Ben arabaya dönüyorum. Bu ikisi temizlenirken seni Platinum'a geri götüreceğim."

Vulcan bana döndü. "Ne zamandan beri silah kullanmayı biliyorsun? Hiç tereddüt etmedin ve onu tam gözlerinin ortasından vurdun."

"Karnavalda çalışırken çeşitli beceriler edindim," diye yanıtlıyorum. "Gerektiğinde silah kullanabilmek de buna dahil."

"Kahretsin... her gün yeni bir şey öğreniyorum," diyor Vulcan. "Etkilendim. Bilgin olsun diye söylüyorum, onu öldürdüğün için sana hâlâ kızgınım. O benimdi."

"Yani bir ödül olarak mı?" diye sordum. "Onu öldürdüğünüzü mü iddia etmek istediniz?"

Bu senin için bile iğrenç."

"Jade'e ona zarar veren herkesi öldüreceğime dair söz verdim ve sen bu sözümü yerine getirme şansımı elimden aldın," diye açıklıyor. "Onu öldürmeden önce işkence etmek istedim. Jade'i vurmaya çalıştığı için acı

çekmesini istedim.

Jade teknede. Onu neredeyse öldürüyordu. Yüzerek kaçabilmesi bir mucize. Yaşamayı hak etmiyordu."

"Anlıyorum," diyorum. "Ama senin hayatın benim için Jade'e verdiğin bir sözden daha değerli. Onu sen de öldürsen, ben de öldürsem sonuç aynı. O öldü ve Jade tetiği kimin çektiğini umursamayacak. Ona ne kadar işkence edersen et, asla konuşmazdı."

"Muhtemelen haklısın," diye isteksizce kabul ediyor Vulcan.

"Onu bıçakladın ve bu yeterince acı vericiydi," diye hatırlatıyorum ona. "Ayrıca, bulmamız ve ilgilenmemiz gereken bir adam daha var. Burada küreğiniz var mı? Gün doğmadan onu toprağa gömmeyi planlıyorsak mezarını kazmaya başlamalıyız."

"Ve bu da benim çıkış çizgim," diyor Leroy, limuzine doğru sendeleyerek ilerlerken. "Ben mezar kazıcı değilim. Şimdi gidiyoruz." Durup Seven'in ayakkabılarına bakıyor. "Limuzinime binmeden önce kana ya da bağırsağa basmadığından emin ol. Yarın döşeme tahtalarından beyin toplamak istemiyorum."

"İyi bir noktaya değindin," diyor Seven. "Olay yerini bu adamla birlikte olduğumuza dair her türlü kanıttan temizlememiz gerekiyor. Onu Jade'in arabasında yakaladığımız andan gömdüğümüz ana kadar DNA'sının tamamen yok olduğundan emin olmalıyız."

Leroy, "Merak etme, ben seni o açıdan da koruyorum," diyor. "Televizyondaki gerçek suç programlarına bayılıyorum. Yapmamız gereken ilk şey ellerini kesmek ve kalan kafasından kurtulmak. Bu iki vücut parçası olmadan onu teşhis edemezler."

"Peki ya vücudundaki tüm o lanet dövmele?" Vulcan soruyor. Leroy çenesini ovuşturarak, "Hmm... mükemmel bir nokta," diye yanıtlıyor.

"Dur bir düşüneyim

Bu konuda size geri döneceğim."

"Bir başka büyük sorun daha var," diyor Vulcan. "Burada mezar kazmak için hiç küreğim yok. Bazı malzemeler satın almanız ve gün ışımadan önce buraya getirmeniz gerekecek."

"Ne alacağımı biliyorum," diyor Leroy. "Ben halledeceğim."

Vulcan bana bakıyor ama ikimiz de tek kelime etmiyoruz. Leroy kontrolü ele aldığında işler asla iyi gitmez.

"Ödünç alabileceğim kıyafetiniz var mı?" Seven Vulcan'a sorar. "Fedailer bu kılıkla Platinum'a girmeme izin vermiyorlar. Kıyafetim yerde yuvarlanırken kir içinde kaldı."

"Elbette," diye yanıtlar Vulcan. "İçeri gir ve dolabımdan bir şeyler al. Kıyafetlerim senin tarzın değil, ama onları alabilirsin."

"Teşekkürler," der Seven. Aceleyle karavana girer ve beş dakika sonra Vulcan kıyafetleriyle geri çıkar.

"Jade hakkında bir şey bulursan bizi ara," diyorum ona. "Eğer bulamazsanız, onu aramaya devam edin ve Leroy'u küreklerle birlikte buraya geri gönderin."

"Yapacağım," diye söz veriyor Seven.

JADE

”

Sen kimsin ve neden beni arıyorsun?"

Natasha'nın sesini hemen tanıdım.

Bıçağının keskin ucu boğazımın yan tarafına, şahdamarımın tam üstüne saplanıyor, soğuk çeliği tenimi yakıyor. Benden daha uzun ve kolu boynumu sıkıca kavramış durumda, tutuşu güçlü ve inatçı. İçgüdüsel olarak onunla savaşmak istiyorum ama bunun yerine, onun için fiziksel bir tehdit olmadığımı anlaması için bedenimi bilinçli olarak gevşetiyorum.

"Benim adım Jade ve size yardım etmek için buradayım," diye cevap veriyorum.

"Yardım mı? Senin lanet olası yardımına ihtiyacım yok," diye kulağıma hırlıyor, kalın Doğu Avrupa aksanı daha güçlü bir şekilde ortaya çıkıyor. "Ne istiyorsun?"

"Bıçağı damarlarımdan çekersen sana söylerim," diye cevap veriyorum, sesim hafifçe titreyerek. "Ben bir hacker'ım. Hem de iyi bir hacker. Darknet'te bir slot makinesinin kodlamasını tersine çevirecek birine ihtiyacın olduğunu yazmışsın. Bunu sizin için yapabilirim."

"Ben öyle bir şey yapmadım," diye soğuk bir şekilde cevap verir Natasha. "Yanılıyorsunuz. Neden buradasınız?"

Bana ofise kadar eşlik eden zarif hanımefendi odanın diğer tarafındaki beyaz deri koltuğa oturuyor. Açık yeşil gözleri hesaplı ve keskin, müdahale etmeden sessizce bizi izliyor. Onun hafif kokusu

Pahalı parfümü havada kalıyor. Natasha'nın onun yardımını olmadan benimle başa çıkabileceğinden emin olduğu belli.

"Gerçek bu," diyorum soğukkanlılığımı korumaya çalışarak. "Seni bulmak için zor zamanlar geçirdim ve bu neredeyse hayatıma mal oluyordu. Seni bulmak için çok çalıştım, şimdi seninle oyun oynamayacağım, bu yüzden sana her şeyi anlatacağım. Sonra bana inanıp inanmamak sana kalmış olacak."

"Konuşmaya başla o zaman," diyor Natasha bıçağı oynatmadan, soğuk çelik hâlâ tenime değiyor.

"Kötü adamların bilgisayarlarına girip onlara şantaj yapıyorum," diyorum boğazıma dayanan bıçağı görmezden gelerek. "Bazen başkaları beni kir alıyor. Muhtemelen şu anda ölmüş olan bir adam beni Rus mafyasına ait bir bilgisayarı hacklemem için tuttu. Onlardan indirdiğim dosyaları tercüme ettim ve senin hakkında bu şekilde bilgi edindim. Bu arada, umutsuzca seni bulmaya çalıştıklarının farkında mısın?"

"Neden böyle söylüyorsun?" diye soruyor ve bıçağın tenime uyguladığı baskıyı hafifçe gevşeterek beni biraz rahatlatıyor.

"Beni kiralayan adam beni onlara ispiyonladı. Beni kaçırdılar ve Los Angeles'ta yaşadığım yerin yakınlarında bir tekneye bindirdiler. Aradıkları bilgiye sahip olmadığımı anladıklarında beni öldürmeye çalıştılar."

"Hangi bilgileri istediler?"

"Natasha adında bir kadının yeri. Rus mafyasından bir video slot makinesi çalan ve şimdi onu geri isteyen bir kadın. Ama en önemlisi, seni istiyorlar Natasha. Aradığım kişinin sen olduğunu biliyorum. Senin için geliyorlar ve ben seni uyarmak için buradayım."

"Aradığınız Natasha ben değilim," diyor. "Beni başka biriyle karıştırdın."

Uzun bir nefes çekiyorum. Davranışı şaşırtıcı değil. Beni kollarını açarak sıcak bir şekilde karşılamasını beklemezdim. Benden çekiniyor ve çekinmek için de her türlü sebebi var.

"Benden kuşkulananmanızda haklısınız," diyorum. "Bana güvenmediğin için seni zerre kadar suçlamıyorum. Ben de kolay kolay güvenmem. Seni arayan iki adam Rus. Birinin adı Ivan. Pardon, diğer adamın adını duyamadım. İkisi de mavi gözlü, iri yarı, çirkin adamlardı. Rusça bildiğim bir dil değil, bu yüzden birbirlerine söylediklerinin çoğunu alamadım, sadece çoğunlukla isimler ve yerler. Başka bir adamdan daha bahsettiler. Adı Dimitri."

Dimitri dediğim anda, koltukta oturan kadının yüzünde paniklemiş bir ifade yakalıyorum. Gözleri Natasha'nınkilere kayıyor.

Bingo!

Kadın Natasha'ya, "Bırak onu," der. "Ne söyleyeceğini duymak istiyorum." Kanepenin bir köşesine kayıyor ve yanındaki mindere vuruyor. "Gel yanıma otur Jade. Ortağımın hoş olmayan davranışları için özür dilerim. Kendimi tekrar tanıtacağım. Ben Eva, Platinum'un sahibiyim."

Natasha bıçağı yavaşça boğazından indiriyor ve bir adım geri çekilmeden önce kolunu boynumdan çekiyor.

"Aptalca bir şey yapmaya kalkma," diyor. "Yine de seni çabucak kesebilirim."

Arkamı dönüp onunla yüzleşiyorum. "Senden daha azını beklemezdim," diyorum ona hafifçe gülümseyerek. "Eğer senin hakkında öğrendiğim her şey doğruysa, çok iyi anlaşacağız."

Kanepeye doğru yürüyorum ve Eva'nın yanına oturuyorum. Natasha tam karşımdaki sandalyeye yerleşiyor. Üzerinde siyah kot pantolon, deri botlar ve dar siyah boğazlı bir kazak var. Uzun sarı saçları at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış ve güzel yüzünde makyaj yok. Makyaja ihtiyacı yok. Mükemmel yüz hatları ve kocaman mavi gözleriyle değil.

"Bir fincan kahve ya da bir içki ister misin Jade?" Eva sorar. "Bir kez daha özür dilerim. Buraya iş başvurusu için gelmediğinizi biliyorduk, bu yüzden elbette sizden şüphelendik."

"Kahven var mı?" Kafeinden bahsedilince canlanıyorum. "Çok zahmet olmayacaksa bir fincan isterim."

"Hiç de değil," diyor Eva. Bana gözlerine ulaşmayan bir gülümseme veriyor, sonra telefonundan birine mesaj atıyor. "Bardan hemen getirecekler" diyor. "Bu arada, lütfen bize seni kaçırın adamlar hakkında daha fazla bilgi ver."

"Dil bilmediğim için anlatacak fazla bir şey yok," diyorum. "Aracım yerine onların arabasına bindiğimde beni yakaladılar. Natasha'nın nerede saklandığını bildiğimi düşündüler. Bilmiyordum, çünkü kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Ivan ikisinden daha kabaydı ve bana çok daha sert davrandı. Beni bir tekneye götürdüler ve orada öldürmeyi planladılar."

"Nasıl kaçtın?" Eva soruyor. "Ruslar insanların ellerini kollarını sallayarak gitmelerine izin vermeleriyle tanınmazlar."

"Ivan'ı taşaklarından vurdum, denize atladım ve yüzerek tekneden uzaklaştım. Bana ateş ettiler ama neyse ki nişanları isabetli değildi. Gece olduğu için suyun içinde beni fark edemediler. Güçlü bir yüzücüydim ve sonunda bir balıkçı teknesinin ışıklarını görene kadar suda ilerleyebildim. Balıkçı beni tekneye sürükledi ve kıyıya çıkardı. Yirmi dört saat sonra Vegas'a vardım."

"Peki Vegas'a geldiğinden beri neredeydin?" diye soruyor Eva. Kısa bir duraksamadan sonra "Bu uzun bir hikaye ve konuyla ilgisi yok" diye cevap veriyorum.

Bu noktada adamları dahil etmeye gerek yok. "Önemli olan bu adamların geliyor olması." Doğrudan Natasha'ya bakmak için dönüyorum. "Sen osun, değil mi? Aradığım Natasha sen misin? Dün gece kulüpte adını söylediğimde gözlerinde korkuyu gördüm. Dimitri kim?"

"Sana hiçbir şey söylemeyeceğim," diyor Natasha sertçe. "Sana güvenmiyorum. Onlar için çalışıyor olabilirsin."

Başımı sallıyorum ve koltuk minderlerine yaslanıyorum. "Haklısın, olabilirim. Bana inanman için ne yapmam ya da söylemem gerekiyor? Ruslar senin için geliyor. Ve ölmediğimi anladıklarında, benim için de gelecekler."

"Onu buraya kadar nasıl takip ettiniz?" Eva soruyor.

En azından karşımda oturan sarışın kadın Natasha değilmiş gibi davranmayı bıraktı. Bu da iyi bir başlangıç.

"İndirilen dosyalarda Vegas'ta bir striptiz kulübünden bahsediliyordu. Buraya geldiğimde striptiz kulüplerinin listesini daralttım. Hiçbiri kontrol edilmeyince, erkek striptiz kulüplerine geçtim. Platinum kısa listenin en başındaydı ve dün gece bir hevesle buraya geldim. Natasha'yı gördüğümde, onun fiziksel tanıma uyduğunu fark ettim ve Doğu Avrupa aksanı şüphelerimi daha da doğruladı."

"Zeki ve kararlısın," diyor Eva. "Bir insanda bunu takdir ediyorum. Hacklenmiş dosyaları indirdiğinden bahsetmiştin. Eğer sana gerçekten güvenmemizi ve söylediklerine inanmamızı istiyorsan, o dosyalara erişmemiz gerekecek."

"Tamamdır," diye hemen kabul ediyorum. "Zip sürücülerde birkaç kopyam var." Natasha'ya bakıyorum. "Sanırım Rusça biliyorsun?"

"Elbette," diye yanıtlıyor. "Diğer pek çok dilin yanı sıra."

"Güzel, o zaman dosyaları Google'dan daha iyi tercüme edebilirsin," dedim ve ayağa kalktım. "Gidip zip sürücüsünü alayım ve sana geri getireyim. Kulüp bütün gece açık mı?"

"O kadar çabuk değil," diyor Eva. "Dosyaları kendimiz inceleyene kadar buradan ayrılmanıza izin veremeyiz. Bu dosyaların var olduğunu nereden biliyoruz? Ya da Natasha ile bir ilgileri olup olmadığını? Kapıdan çıkmana izin verdiğimiz anda doğruca Ruslara kaçabilirsin. Gitmene izin vererek bu riski göze alamayız."

Bu mantıksız bir istek değil. Benden şüphelenmek için her türlü nedenleri var. "Anlıyorum," diyorum başımı sallayarak. "Bu durumda, bir bilgisayarınız var mı? dosyaları indirmek için kullanabilir miyim? Ben de onları çevrimiçi bir bulut hizmetine yükledim. Uzun sürmez. Dosyalar benim işime yaramaz; onları size iletmekten mutluluk duyarım."

Eva köşedeki büyük yönetici masasında duran bir masaüstü bilgisayarı işaret ediyor. "Benimkini kullanabilirsin." Oraya doğru yürür ve büyük deri

Oturmam için ofis koltuğuna oturuyor, ardından fareyi bana doğru kaydırmadan önce hızla bilgisayarına giriş yapıyor. "Benim bilgisayarına da girmeyeceğinin garantisi var mı?" diye soruyor.

Onlara karşı sabırsızlanmamaya çalışırken bir yandan da içimi çekiyorum, gerçi beni test etmeye başlıyorlar. "Bunu neden yapayım ki? Zip sürücüyü almak yerine dosyaları buraya indirmem gerektiğini söyleyen sendin. Bilgisayarında benim isteyeceğim ne olabilir ki? Burada çalışan erkek striptizcilerin adreslerini mi? Böylece onları daha sonra takip edebilirim. Natasha'yı güvende tutmak istiyorsanız ikinizin de küçük bir inanç sıçraması yapmanız gerekebilir."

Kapı çalınır ve üzerinde sadece dar siyah bir pantolon ve papyon olan yakışıklı bir adam kafasını içeri uzatır. "Bayan Eva, işte sipariş ettiğiniz kahve," diyor adam. "Tepsiyi nereye istersiniz?"

Eva kapıyı onun için daha geniş açıyor ve içinde sürahi ve fincanlar olan bir tepsiyi masanın üzerine koyuyor.

"Size başka bir şey getireyim mi?" diye sorar. "Hayır, böyle iyiyiz," diye yanıtlıyor. "Teşekkür ederim."

Adam çıkarken kapıyı kapatana kadar bekliyor, sonra bana bir fincan kahve doldurup uzatıyor. "Natasha, sen de bir fincan ister misin?" diye soruyor.

"İçinde votka yoksa hayır," diye cevaplıyor Natasha. Sandalyeden fırlar ve striptiz kulübüne bakan iki yönlü uzun renkli pencereye doğru yürür. Ofisin yüksek noktasından kulüpte olup biten her şey görülebiliyor; dansçılar, kalabalık ve hatta içkilerin akmasını sağlamak için hızlı ve öfkeli bir şekilde çalışan barmenler.

"Kedi Adam dün gece seni neden buradan taşıdı?" Natasha aniden sorar.

"Kedi Adam mı?" Kit'ten bahsettiğini anlamam bir dakikamı alıyor. Ona verdiği isim neredeyse beni güldürecekti ki kendimi durdurdum. "Oh, Kit'i kastediyorsun. O bir arkadaş."

Tabii ki Kit'in beni omzuna atıp kulüpten dışarı taşıdığı bölüm dikkatlerini çekecekti. Benimki de dahil olmak üzere herkesin dikkatini çekti.

Kit'in beni evinde beklediğini düşünmek beni endişelendiriyor. Söylediğim saatte dönmediğimde endişelenecek. Tanrım, onu aramalıyım.

Çocuklar söz konusu olduğunda çok fazla hata yaptım.

"*Arkadaşların* seni hep kucağına alıp gezdiriyor mu?" Natasha soruyor. "Onun kim olduğunun farkındayım. Vegas'taki herkes Kedi Adam'ı tanır. O bir münzevi ve kulüplerde hiç görülmez. Onu burada görmek oldukça beklenmediği." "O bir arkadaştan daha fazlası," diye itiraf ediyorum.

"Güvenliğim için endişeleniyor ve buraya yalnız gelmemi istemedi."

"Natasha'yı aradığınızı biliyor mu?" Eva soruyor, sesinde bir parça endişe var.

Oh, kahretsin.

Onlara yalan söylemek istemediğimden, "Evet, biliyor," diye yanıtlıyorum. "Ama kimseye söylemeyecek, yemin ederim. Endişelenecek bir şey yok. O bizim tarafımızda."

"Bizim tarafımız mı?" Natasha tersler. "*Bizim* bir tarafımız yok."

"Evet, var" diye iddia ediyorum. "Slot makinesinin kodunu tersine çevirmek için bana ihtiyacın var ve ikimiz de Rus mafyasından kaçıyoruz, yani evet, bir tarafımız var. Aynı taraftayız ve birlikte çalışmamız gerekiyor. En iyi yol bu."

"Birlikte çalışmak mı?" Eva bana meraklı bir bakış atarak tekrarlıyor. "Tam olarak ne öneriyorsun?"

Konuşmadan önce kahvemden uzun bir yudum alıyorum. "Natasha ve çaldığı kumar makinesi hakkında biraz araştırma yapmak için zamanım oldu. Kodu tersine çevirebilirim. Bunu yapmam zaman alır, belki bir hafta bile sürebilir. İnan bana, bundan daha zor görevleri başardım. Beni ortak olarak almanı öneriyorum. Bu planın dünya çapında çeşitli kumarhanelerde nasıl işlediğine dair genel bir fikrim var. Doğru ekiple

daha önce kimsenin yapmadığı kadar hızlı ve iyi yapabiliirdi. Natasha darknet'e haber saldı. Birini arıyorsunuz ve ben buradayım."

Natasha iki yönlü pencereye yaklaşır ve dışarı bakar. "Seni kaçırın iki adam neye benziyordu? Birinin adının Ivan olduğunu söylemiştin. Peki ya diğerinin?"

"İkisi de uzun boyluydu, koyu renk takım elbiseler giymişlerdi. Gözleri mavi ve soğuktu, ruhları yoktu. İkisi de keldi. En iyi tahminime göre kırklı yaşlarının ortalarında ya da sonlarındaydılar. Teknedeyken hava karanlıktı, bu yüzden üzerlerinde tanımlayıcı herhangi bir dövme ya da işaret göremedim."

Kahve fincanımı alıp pencerenin önünde, onun yanında durmak için yürüdüm. "Neden benden adamları tarif etmemi istiyorsun? Onları şahsen tanıyor musun?"

Cevap vermiyor ve bunun yerine uzun, ince kolunu kaldırarak barın yakınındaki bir masada oturan yalnız bir adamı işaret ediyor.

Aman Tanrım.

Beni kaçırın lanet adamlardan biri.

Zaten buradalar.

JADE

!!

Bu o," diyorum. "Bu beni vurmaya çalışan adamlardan biri. tekneye. O orospu çocuğunu ellerimle öldüreceğim."

Fincanımı masaya bırakıp kapıya yöneliyorum. Omzuma astığım çantamdan sustalı bıçağımı çıkarıp kapıyı açıyorum. Çirkin, kalın boynunun yan tarafına saplamanın ne kadar iyi hissettireceğini düşünmeye başladım bile.

"Oha!" Eva kapıyı kapatmak için acele ederek bağırır. "Dur! Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Onu öldürmek için," diyorum. "O bizi öldürmeden önce. Çekil yolumdan."

"Tam arkadayım," diyor Natasha omzumun üzerinden. "Bu Igor. Bu adamı on iki yaşımdan beri tanırım. Eva, King'i ara da onu bodruma götürmemize yardım etsin, böylece o orospu çocuğunun canını yakabilirim. Hayatım boyunca bunu bekledim."

"Hayır! Bekle!" Ofisin kapısını sarsarak açtığımda Eva bağırıyor ve dışarı fırlıyoruz. "Destek olmadan oraya gitmeyin!"

Natasha siyah yüksek topuklu çizmeleriyle önümde koşuyor, ben de hemen arkasından takip ediyorum. Igor'un ona ne yaptığını hayal bile edemiyorum ama kötü bir şey olmalı. Onun için bodrumda her ne planladıysa, bunun için buradayım ve umarım benim de katılmama izin verir.

Zamanlamamız berbat ve yeni bir performans başladığında Platinum'un kalabalık katına ulaşıyoruz. Kulüp hınca hınç dolu ve kadın kalabalığının arasından güçlükle geçerek devasa odayı geçebiliyoruz.

Platinum'daki atmosfer elektriklidir, havada ağır bir par m ve alkol kokusu vardır. Stroboskop ışıkları ve titreşimli müzik kafa karıştırıcı bir pus yaratıyor, loş ışık kadınların yüzlerine gölgeler düşürüyor, yüz ifadeleri sevinç ve şov beklentisinin bir karışımı.

Beden kalabalığının arasından ilerlerken, sıkışık kalabalığın sıcaklığı boğucu bir hal alıyor. Müziğin gürleyen bas sesi kulaklarıma saldırıyor ve düşünmemi zorlaştırıyor.

Masalardan oluşan labirentin içinde yolumuzu bulmaya çalışıyoruz, bedenlerin baskısı acele etmeyi neredeyse imk nsız kılıyor. Dans eden kadınlar, etraflarında gelişen ölümcül kedi-fare oyunundan habersiz, gülmeye ve dansçılarla flört etmeye devam ediyor. Attığımız her adım bir mücadele, bedenlerin baskısı ise sürekli bir meydan okuma.

"Onu görebiliyor musun?" Natasha'ya sordum. Ondan daha kısayım ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla uzun boylu kadınların üzerinden iyi göremiyorum.

"Hayır, ama kaçamayacak," diye yanıtlıyor. "Kardeşi Ivan da burada olmalı. Onu arayın. Onlar kardeş ve hep birlikteler. Pi ler! Onları ellerimle öldüreceğim."

Sonunda Igor'un oturduğu masaya ulaştığımızda, masa boştu. Sadece Igor'un güçlü tıraş losyonunun kalıcı kokusu, yakın zamandaki varlığının keskin bir hatırlatıcısı olarak kalıyor.

"Siktir!" Natasha mırıldanır. "O gitti. Kaçmadan önce onu bulmalıyız. Gitmesine izin veremeyiz. Onun kanı benim."

"Onu kapıda durdurması için adamlarından birini  a ıramaz mısınız?" diye sordum.

"Igor ya da Ivan'ı kapıda durdurabilecek bir adam görüyor musun?" diye sorar. "Ne yapabilirler ki? Sahte silahlarıyla ya da kelep eleriyle mi vuracaklar? Dimitri'nin adamları tereddüt etmeden öldürecektir. Beni korumaları için arkadaşlarımı tehlikeye atmayacağım. Bu benim savaşıım."

"Bu artık bizim savaşımız," diye düzeltiyorum onu. "Hayatta olduğumu anladıklarında beni de öldürecekler, tabii henüz anlamadırlarsa."

Aklıma korkunç bir düşünce geldi. Ya onları doğrudan Natasha'ya yönlendirdiysem? Belki de benim yüzümden buradalar, onun yüzünden değil. Oh, kahretsin! Bunu neden daha önce düşünmedim?

"Natasha, dur! Belki de gözden uzak bir yere gitmelisin. Ya Ruslar bir şekilde beni buraya kadar takip ettiyse? Senin de burada olduğunu fark etmeyebilirler."

Natasha dönüp bana bakıyor. "Seni takip ettiklerini mi düşünüyorsun? Nasıl?"

Başımı salladım. "Yaptılsa bile hiçbir fikrim yok. İzlerimi kaybettirmek için çok dikkatli davrandım ve buraya geldiğimden beri Vegas'ta saklanıyorum."

"Önemli değil," diyor. "Artık omzumun üzerinden bakmak yok. Onlarla yüzleşme vakti geldi ve yüzleşeceğim. Savaşmaya hazırım. şu anda Vegas'talar, benim evimde. Lanet Rusya ya da Ukrayna'da değil. Burada dostlarım var. Kaçmadan önce onu bulmalıyız."

Natasha diğer tarafı tararken ben de kulübün geniş zeminini bir yönden Igor'u aramak için dönüyorum. Nasıl bu kadar çabuk kayboldu? Nereye gitti?

Aniden arkamdan yakalandım ve bir dizi güçlü, kaslı kol beni sıkıca sardı. Seven'ın nefis kokusu içimi kaplıyor.

"Jade! Tanrı'ya şükür güvendesin!" Seven'ın tanıdık sesi kulağıma geliyor. "Nerelerdeydin? Her yerde seni arıyorduk. Seni bulduğumuza inanamıyorum. Aman Tanrım! Seni gördüğüme çok sevindim."

Sesinin tonu karşısında şok olmuş bir halde kollarının arasında dönüp ona bakıyorum. Yüzünde daha önce hiç bu kadar saf bir panik ifadesi görmemiştim. Yüzüne kazınmış endişe çok açıktı, endişe çizgileri yakışıklı yüz hatlarına yeni bir derinlik katıyordu. Pahalı takım elbise ve blazer ceketlerden oluşan normal kıyafetleri yerine kot pantolon, siyah bir tişört ve Vulkan'ın deri ceketini giyiyor.

"Ben iyiyim," diyorum kollarını kavrayarak. "Ne oldu? Neyin var? Ve neden Vulkan kıyafetleri giyiyorsun?"

"Senin iyi olman dışında her şey yanlış ve önemli olan tek şey de bu," diye cevap veriyor ve beni bir kez daha sıkıca kucaklayıp kendine yakın tutuyor. "Lanet olası Ruslar burada, bu yüzden seni hemen dışarı çıkarmalıyız."

"Burada olduklarını biliyorum," diyorum. "Birkaç dakika önce onlardan birini bu masada otururken gördük. Şimdi gitmiş. Onu bulmamıza yardım edin."

"Biz mi?" Seven sorar. "Biz de kim oluyoruz?"

Sırtı bize dönük olan Natasha'ya elimi sallıyorum. Hâlâ Igor'u bulmak için kalabalığı tarıyor. "Bu Natasha, aradığım kadın."

"Neden şaşırmadım?" diyor. "Şimdi benimle gelmen gerekiyor. Farkında olmadığınız şeyler var."

"Bana neler olduğunu anlat," diyorum. "Burada kalmalı ve Natasha'nın Igor kaçmadan onu bulmasına yardım etmeliyim. O ikimiz için de tehlikeli."

"Igor kim? Seni öldürmeye çalışan adamlardan biri mi?"

"Evet, kardeşi Ivan da buralarda bir yerde olmalı. Natasha her zaman birlikte olduklarını söyledi."

"Oh, lanet olsun!" Seven diyor. Beni kendine çekiyor ve dudaklarını kulağıma dayıyor, böylece onu sadece ben duyabiliyorum. Seven beni kendine çekerken, güçlü kolları beni koruyucu bir şekilde sarıyor, kaslarındaki gerginliği, vücudunun sıcaklığının benimkine sızdığını hissediyorum.

"Ivan için endişelenme," diye fısıldar, sesi alçak ve acildir. "Onun icabına bakıldı ama kimseye söyleyemezsin. Eğer herhangi birimizi önemsiyorsan, tek bir kişiye bile söyleyemezsin. Natasha'ya bile."

Ondan uzaklaşıyorum ve başımı sallıyorum. Şimdi bana ayrıntıları anlatmasına gerek yok. Adamları zaten tehlikeye attığımdan daha fazla tehlikeye atmayacağım. Eğer bana çenemi kapalı tutmamı söylerse, tutarım.

Natasha sesimizi duyunca dönüp bakıyor ve Seven'ı görünce ağzı bir karış açık kalıyor. "Önce Kedi Adam'dı, şimdi de

Sihirli Adam da mı seninle burada? Ne gibi özel yeteneklerin var Jade?"

Kaybedecek vaktimiz olmadığı için hızlıca tanıştırıyorum. "Bu benim arkadaşım, Seven," diye açıklıyorum. "Seven, bu benim aradığım kadın." Çalışanları beni duyabilir diye gerçek adını yüksek sesle söylemiyorum çünkü burada başka bir isimle çalıştığını hatırlıyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor Seven kibarca, sanki bir katili bulmaya çalışmak yerine bir akşam yemeğindeymişiz gibi. "Ruslar onu fark etmeden önce Jade'i buradan çıkarmam gerekiyor. Anladığınızdan eminim."

Natasha onun yorumu karşısında kaşlarını kaldırıyor. "Artık tüm dünya Rusları biliyor mu?" diye soruyor bana.

"Hayır, sadece ben ve üç adam," diye cevap veriyorum, sonra Leroy'un kalabalığın arasından bize doğru ilerlemeye çalıştığını görüyorum. "Düzelتيyorum, dört adam; ve hepsi bu, yemin ederim. Onlara güvenebilirsiniz. Onlara hayatım pahasına güveniyorum."

Bu sözleri yüksek sesle söylediğimde, bunun yüzde yüz doğru olduğunu fark ediyorum.

Seven, Kit ve Vulcan'a tamamen güveniyorum.

Ben herkes için işleri zorlaştırırken onlar benim tarafimdalar ve beni korumak için ellerinden geleni yapıyorlar. Şu andan itibaren aramızdaki şeyler farklı olacak.

"Hemen gitmemiz gerek," diyor Seven tekrar, kolumu sıkıca kavrayarak. "Seni buradan taşımak zorunda kalırsam, hayır cevabını kabul etmeyeceğim."

Natasha, "Bu, bir erkeğin onu buradan dışarıya taşıdığı ilk sefer olmayacak," diyor.

Leroy sonunda bize ulaşıyor, aşırı terliyor, tıklım tıklım dolu kulübün sıcağından nefesi kesik kesik geliyor. Geniş, paniklemiş gözleri her şeyi anlatıyor. Kulübün ön tarafını işaret ediyor. "O çirkin adamlardan birinin daha kapıdan çıktığını gördüm. Tıpkı diğer adama benziyordu. Burada kaç kişi var? Gitmeliyiz!"

"Kapıdan mı çıktı?" Bağıriyorum. "Kahretsın! Kaçıyor!" Seven'in elinden kurtulup Natasha'yı da peşime takarak girişe doğru koşmaya başladım.

Ön kapıya ulaştığımızda Eva, Elvis taklitçisi kostümü giymiş uzun boylu, siyah saçlı bir adamla birlikte orada duruyordu. Natasha'nın kolundan tutarak karanlık otoparka çıkmasını engelliyor.

Eva ona kararlı bir şekilde, "O gitti," diyor. "King onu durdurmaya çalıştı ama Igor onu iterek geçti. Igor'un silahlı olduğunu bildiğim için King'e onu otoparka kadar takip etmemesini söyledim. Sen de onunla yüzleşmek için oraya gitmiyorsun. Bırak gitsin. Geri dönecek ve bir dahaki sefere onu bekliyor olacağız."

"Kaçtı mı?" Natasha öfkeli bir sesle tükürür. "Peki ya kardeşi Ivan? O piçler hep birlikteler. Her zaman!"

Eva başını sallar. "King onun yanında ikinci bir adam görmedi. Ivan'ın da burada olup olmadığını kontrol etmek için kulübün ve otoparkın tüm güvenlik kayıtlarını inceleyeceğiz."

Natasha sinirli bir ses çıkarır. "Bugünün olacağını biliyordum ve şimdi oldu. Kaçtığına inanamıyorum!"

"Sakin ol," diyor Eva. "Bu bize seni güvende tutacak bir plan yapmamız için daha fazla zaman kazandıracak. Bir dahaki sefere onu izliyor ve bekliyor olacağız."

"Şimdi sana söylediklerime inanıyor musun?" diye sordum. "Bu adam beni öldürmeye çalışan iki kişiden biriydi. Diğeri de kardeşi Ivan'dı."

"Hikâyenden hiç şüphe etmedim," diyor Eva. "Ama bunu doğrulamak için hacklenen dosyalardan teyit almak istedim."

"Bakın, neler olduğunu bilmiyorum," diye sesleniyor Seven arkamdan. "Tek bildiğim Jade'i hemen buradan götüreceğim. O güvende değil." Koruyucu kolunu belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Leroy, git limuzini getir ve girişe çek. Jade'i karanlık otoparktan dışarı çıkarmayacağım."

Leroy, "Tamamdır patron," diye yanıtlıyor ve kapıdan çıkıyor.

"Kalıp Natasha'yla daha fazla konuşmalıyım," diyorum. "Konuşacak çok şeyimiz var."

"Hayatta olmaz," diye yanıtlıyor Seven. "Cep numarasını al ve onu sonra ara. Benimle geliyorsun." Kavrayışı belimin etrafında daha da sıklaşıyor ve

Bana anlattığından daha fazlası olduğunu hissediyorum.

Natasha cep telefonunu çıkararak, "Numaramı al," diyor. "Beni yarın ara; konuşacak çok şeyimiz var."

Elimdeki tek şey yanımda getirdiğim aptal kullan-at cep telefonu çünkü adamların telefonum aracılığıyla yerimi takip etmesinden korktum. Ben tam bir aptalım.

Ruslar burada, Vegas'talar ve ben de adamların beni takip edip etmedikleri konusunda endişeliydim. Natasha'nın numarasını aldım ve ona benimkini verdim.

"İrtibatta olacağım," diye söz veriyorum.

YEDİ

Soğukkanlılığımı korumakta ve Jade e şunu söylememekte zorlanıyorum. Bu gece bir adam öldürdük. Yapmak istediğim son şey onu panikletmek. Özellikle de Ivan'ın kardeşi hala otoparkta bir yerlerde serbestken.

Önceliğim Jade'i ve arabasını Platinum'dan olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştırıp Kit'in evinin güvenliğine geri götürmek. Sonra ona her şeyi anlatacağım.

Leroy limuzinle yanaştığında hızla ön yolcu kapısını açıyorum. "Kayarak bin," diyorum ona. "Ve yana kay."

"Neden arkada değil de önde oturuyoruz?" diye soruyor, onu kucağıma almadan önce yanına sokulduğumda.

"Limuzinin arkasında biraz dağınıklık var," diyorum. "Sonra açıklarım."

"Leroy, Jade'in arabasını alıp Kit'in evine geri götürmemiz gerekiyor," diyorum ona. "Otoparkta diğer adamı gördün mü?"

"Hayır, Jade'in arabasının yanına park eden araç gitmiş," diye yanıtlıyor. "Muhtemelen Vulcan'ın o adamı dövüp kaçtığı yerdeki lanet kanı görmüştür."

"Bekle! Sen neden bahsediyorsun?" Jade telaşla sorar. "Vulcan burada, otoparkta birini mi dövdü? Kimi? Bu ne zaman oldu?"

"Bu uzun bir hikâye," diyorum. "Ve duymak istemeyeceğin bir hikâye. Leroy, bizi Jade'in arabasına götür ve arabadan çıktığımızdan emin olmak için

güvenle park edebiliriz. Jade'i Kit'in evine ben götürürüm, sen de nalbura uğradıktan sonra bizi oradan alırsın."

"Gecenin bir yarısı hırdavatçıya mı gidiyor?" Jade öyle diyor. "Leroy neden hırdavatçıya gitme ihtiyacı duysun ki? Aman Tanrım! Bu gece ne oldu? Beni korkutuyorsun."

"Arabana güvenle bindiğimizde ve bu lanet olası otoparktan çıktığımızda sana her şeyi anlatacağım."

Leroy, Jade'in arabasına ulaşana kadar limuzini yavaşça sıranın aşağısına sürüyor.

"Buraya bir daha gelersen, lanet olsun, otoparkın sonuna park etme," diyorum ona. "Bu gece buradan canlı çıkabildiğin için şanslısın. Aslında, bir daha asla otoparkın sonuna park etme. Girişe yakın dur ya da bir valeyeye para öde, böylece karanlıkta tek başına yürümemiş olursun."

Leroy Jade'in arabasının arkasında durdu ve biz de arabadan indik. Cebimden Jade'in arabasının yedek anahtarlarını çıkarıyorum ve kilidi açmak için yolcu tarafına geçiyorum.

"Adımlarınıza dikkat edin," diye uyarıyorum. "Kaldırımında kan var ve ayakkabılarınıza bulaşmasını istemezsiniz."

Jade arabasının yanındaki tüyler ürpertici manzaraya bakarken keskin bir nefes alıyor; asfalttaki koyu kırmızı lekeler akşamın erken saatlerindeki şiddetin tüyler ürpertici bir hatırlatıcısı.

"Kimin kanı bu?" diye soruyor, hâlâ ıslak olan kan lekelerinin etrafından dolanırken gözleri büyüyor.

"Ivan'ın; şu Rus herifin," diye cevap veriyorum. "Arabınıza zorla girdi ve burada sizin çıkmanızı bekliyordu. Onun aracı senin arabanın yanına park edilmişti ve şimdi yerinde yok, bu yüzden diğer adamın, Igor'un, onunla gittiğini varsayabiliriz."

"Vulcan iyi mi?" diye sorar. "O da yaralandı mı? Şimdi neredeler?"

"Arabana bin, yolda konuşuruz."

"Hayır! Şimdi söyle bana," diyor. "Vulcan yaralandı mı? Bana söylemediğin bir şey var."

"Yaralı değil, sadece içeri girin lütfen."

O arabaya bindi, ben de aceleyle sürücü koltuğuna geçtim. Çabucak arabayı çalıştırıyorum ve Leroy peşimizdeyken otoparktan çıkıyoruz. Ana yola çıkana kadar bizi yakından takip ediyor ve Igor tarafından takip edilmediğimizden emin oluyor. Sonra hırdavatçıya gitmek için yoldan çıkıyor ve biz de Jade'in arabasını bırakmak için Kit'in evine gidiyoruz.

Sürekli dikiz aynasına bakıyorum, gözlerim bizi takip eden biri var mı diye tarıyor. Igor'un hâlâ dışarıda olması ve muhtemelen her hareketimizi izlemesi fikri beni endişelendiriyor. Gardımızı bir an bile indiremeyiz.

Kit'in evine doğru yol alırken gergindim, arabadaki sessizlik durumumuzun ağırlığını daha da artırıyordu. Jade'in gözlerini üzerimde hissediyorum, henüz sormadığı sorular bakışlarını yakıyor. Ona bir açıklama borçluyum ama bu gece yaşanan şiddeti ve dökülen kanı ona anlatma düşüncesi tereddüt etmeme neden oluyor.

Jade birkaç dakikalık sessizlikten sonra, "Daha fazla bekleyemeyeceğim," dedi. "Lütfen bana bu gece ne olduğunu anlat."

"Önce bana neden tekrar kaçtığını söylemelisin," diyorum. "Kit eve döndüğünde aklını kaçırdı ve sen orada değildin. Ne oluyor Jade! Eve gelmeyeceksen neden geri döneceğini söyleyen bir not bıraktın? Aynı senaryoyu daha kaç kez tekrarlamamız gerekiyor? Vulcan kaçmaya devam edeceğini söylediğinde ona hiç inanmamıştım ama haklıymış."

"Özür dilerim," diyor sessizce. "Kit'in kulübe döndüğüm için bana kızacağını biliyordum ve o gelmeden önce eve dönmeye niyetliydim. Dün gece kulübe gittiğimde Natasha'yı gördüm. O olup olmadığından emin değildim ama o olduğuna dair oldukça iyi bir şüphem vardı. Kit'in Platinum'a yalnız dönmemi istemeyeceğini düşündüm ve arabamı da almak istedim. O zaman Natasha'nın benden ne kadar şüpheleneceğini hafife almışım. Platinum'a girdiğimde, sahibi bana ofisine kadar eşlik etti ve Natasha boğazıma bir bıçak dayadı."

"Yüce İsa! Neden bizden birini yanına almadın? Böyle yapmaya devam edersen seni asla güvende tutamayız!"

"Özür dilerim," diyor. "Bunun ne kadar riskli ve aptalca olduğunu şimdi anlıyorum. Ivan'ın kardeşi Igor'u kulüpte gördükten sonra Natasha ile aramız düzeldi. Her konuda doğruyu söylediğimi anladı. Benden şüphelendiği için onu suçlayamazsın. Tek bildiği, Ruslarla çalışıyor olabileceğimdi. Platinum'un sahibi Eva, onlara kanıt gösterene kadar kulüpten ayrılmama izin vermedi. Rusların hacklenmiş dosyalarını onun bilgisayarına indirmeyi teklif ettim."

"Bu arada hepimiz deliriyorduk, Rusların seni yakalayıp yakalamadığını merak ederek aklımızı kaçıırıyorduk," diye tükürdüm. "Kit bir şeylerin ters gittiğini anlayınca bizi aradı. Onun evine gittik ve arabanın hâlâ orada olduğundan emin olmak için Platinum'a doğru yola çıktık. Oraya vardığımızda Ivan'ın sizinkinin yanına park etmiş bir arabada oturduğunu gördük. Biz izlerken arabadan indi ve arabanıza girmek için bir Slim Jim kullandı. Vulcan kesinlikle çılgına döndü. Onu kaldırıma sürükledi ve öldüresiye dövmeye başladı. Bize nerede olduğunuzu söylemesi için onu ikna etmeye çalıştı ama adam konuşmuyordu."

"Beni takip ediyorlar mıydı?" diye soruyor.

"Emin değilim. Belki de Natasha'nın yerini öğrendiler ve senin orada olman bir tesadüftü. Yine de arabanın senin olduğunu biliyorlardı. Yoksa neden arabaya girsinler ki? Artık her iki şekilde de fark etmez."

"Ivan'ın i c a b ı n a bakıldığını söylemişsiniz. B u n u n l a ne demek istediniz? Şimdi nerede?"

Elini sıkmak için uzandım. Bu gece Vulcan'ın karavanında olanları ona anlatmanın kolay bir yolu yok. "O öldü," diyorum. "Onu biz öldürdük. Sizi uyarmadan bombayı patlattığım için üzgünüm ama olan bu."

Ben sondaki olayları anlatırken Yeşim dikkatle dinliyor, gözleri şaşkınlık ve inançsızlıkla kocaman açılmış. Detaylar zihnimde canlı, görüntüler

Dövüş, kan ve Ivan'ın nihai ölümü düşüncelerimde yeniden canlanıyordu.

"Herkes iyi mi? Başka yaralanan var mı?" Kapı kolunu sıkıca kavırıyor, içinde bulunduğumuz durumun gerçekliğini kavradıkça gözleri dümdüz ileriye bakıyor.

"Bu, tamam derken neyi kastettiğinize göre değişir," diyorum. "Mucizevi bir şekilde hiçbirimiz fiziksel olarak yaralanmadık ya da ölmedik. Birkaç dakika boyunca her şey pamuk ipliğine bağlıydı. Vulcan hakkında anlamamız gereken önemli bir şey var. Bu gece bizi dehşete düşüren bir şey yaptı ve sonu trajik olabilirdi. Daha önce nasıl ölemeyeceğinden bahsettiğini duydunuz mu?"

Bana başıyla karşılık veriyor, gözleri kocaman.

"Dürüst olmak gerekirse, geçmişinde olan şeyler yüzünden buna inanıyor. Detayları anlatmak bana düşmez, ona düşer. Tek söyleyebileceğim buna gerçekten inandığı ve şaka yapmadığı. Bu gece hepimize kafasının ne kadar karışık olduğunu gösterdi."

Elimi sıkıca kavırıyor. "O ne yaptı? Hikâyenin geri kalanını duymaktan çok korkuyorum."

Ona anlatmanın en iyi yoluna karar vermeye çalışırken uzun bir nefes alıyorum. Tüm bu durumun ne kadar korkutucu olduğunu ve Vulcan'ı sonsuza dek kaybetmeye ne kadar yaklaştığımızı kelimelere dökmek zor.

"Vulcan adamı fena dövdü. Yani, gerçekten kötü. Burnunu ve yüzündeki birkaç kemiği kırdı. Adam lanet bir gangster. Elbette Vulcan ona ne yaparsa yapsın bize hiçbir şey söylemeyecekti. Onu Vulcan'ın karavanına götürdük ve dışarıdaki bir şezlonga bağladık. Kimliğini bulduk ve bize bahsettiğiniz teknedeki Ivan olduğunu anladık. Sorgulama uzadıkça Vulcan daha da delirdi. Adamla gerçek mermiler kullanarak Rus Ruleti oynamaya başladı."

"Ne?" Jade haykırır. "Ivan'ı vurdu mu?"

"Hayır, olan bu değildi ve en kötü kısmını duymadınız. Vulcan sırayla silahı kendi kafasına dayadı ve tetiği çekti."

"Sen ve Kit bunu yapmasına izin mi verdiniz?" diye bağıyor. "Ne oluyor be? Bunu yapmasına nasıl seyirci kalabildiniz?"

"Başta bunun bir numara olduğunu düşündük. Ya da en azından ben öyle düşündüm ve eminim Kit de öyle düşünmüştür. Gerçek bir oyun oynadığını bilseydik bu kadar aptalca bir şey yapmasına asla izin vermezdik. Vulcan'ın kafasında, Vulcan'ın kendisiyle birlikte oynayacak kadar deli olduğuna inanırsa Ivan'ın konuşmaya daha istekli olacağına dair çığgınca bir fikir vardı."

"Ne tür bir numara yaptığını sanıyordun?" diye sorar öfkeyle. "Rus Ruleti oynuyormuş gibi nasıl yaparsın?"

"Vulcan'ın merminin tam olarak nerede olduğunu bildiğine gerçekten inanıyordum. Ama sonra daha fazla mermi eklemeye başladı. Her biri için iki mermi ile bir tur attı ve silah patlamadı. Bu sırada Vulcan tamamen çıldırmıştı ve Ivan'ı kalçasından bıçak sapına kadar bıçakladı." Hatırladıkça başımı sallıyorum. "O anda her şeyi durdurmalıydım çünkü Vulcan'ın gözlerindeki tuhaf ifadeden kendini kaybettiğini anlayabiliyordum."

"Ne tür bir bakıştan bahsediyorsun?" diye soruyor. "Daha önce gördün mü?"

"Tarif etmesi zor. Gördüğünüzde tanıyacaksınız ve umarım asla tanımazsınız. Bu bakış, zihinsel olarak çözüldüğü ve kontrolünü kaybettiği anlamına gelir. Bu gerçekleştiğinde, kendisi ve potansiyel olarak etrafındaki herkes için bir tehlikedir." Ona bir bakış attım. "Ivan'ı bıçakladıktan sonra tabancanın haznesine üç mermi doldurdu. Üç lanet mermi, yani silahın ateş alma ihtimali yüzde elliydi. Sonra geri çekildi ve silahı kendi kafasına dayadı."

"Aman Tanrım," diyor Jade, sesi kırılarak. "Lütfen bana onun iyi olduğunu söyle."

"Vulcan fiziksel olarak yaralanmadı ama kesinlikle iyi değil. Onu iyileştirmek için ne gerektiğini bilmiyorum. Zaman belki. Başına çok şey geldi. Kafası çok kötü durumda. Bu sırada hepimiz işlerin hızla kötüye gittiğini fark ettik. Kit, Vulcan'a silahı vermesi için yalvarmaya başladı. Ivan'ı bacağından vurmaya teklif etti. Vulcan ona sadece güldü. Kit'in silahı ondan almaya çalıştığını biliyordu. Kit onunla konuşurken, Vulcan'ın görüş alanından çıkmak için hafifçe hareket ettim. Sonra Vulcan hiçbir uyarıda bulunmadan silahı şakağına dayadı, üçten geriye doğru hızla saydı ve lanet olası tetiği çekti."

"Vuruldu mu? Vuruldu, değil mi? Bana söylemek istemiyorsun çünkü çıldıracağımdan korkuyorsun. Beni hemen ona götür!"

"Hayır, o iyi. Sana yemin ederim. Bu kadar ciddi bir konuda yalan söylemem. Geri saymaya başlar başlamaz ona doğru koştum ve kör tarafından ona vurdum. Tam tetiği çekerken ona çarptım ve silahı elinden düşürdüm. Bir saniye daha tereddüt etseydim ya da silahın açısı farklı olsaydı, her şey kolayca trajik bir şekilde sona erebilirdi. Bu olay beni hala sarsıyor. Bana kardeşten daha yakın bir adamın neredeyse beynini uçurduğunu görmek hayatımı değiştirdi. Bir daha asla böyle bir şey yaşamak istemiyorum, asla."

"Onun hayatını mı kurtardın?" Jade soruyor.

"Sanırım öyle diyebiliriz. En azından şimdilik. Vulcan'ın daha çok kurtarılmaya ihtiyacı var. O berbat durumda. Bunu hep biliyorduk ama bu kadar kötü olduğunu hiç fark etmemiştik."

"Ivan'ı Vulcan öldürmediyse kim öldürdü?" diye soruyor.

"Vulcan'ı yakaladığımda silah ateş aldı ve elinden fırladı. Hava karanlıktı ve hiçbirimiz bir şey göremiyorduk. Kit'e silahı alması için bağırdım ve ben Vulcan'ı yavaşlatmaya çalışırken o da silahı almak için çabaladı. Vulcan insanüstü bir güce sahip bir canavar gibi benimle savaştı. Elimden geleni yapmama rağmen onu fiziksel olarak kontrol edebilmem mümkün değildi. Kit silaha ulaştı.

önce yuvarlandı ve kalan iki kurşunla Ivan'ı vurdu. Kafasını parçalara ayırdı."

"Ivan'ı öldüren Kit miydi?" Jade şok içinde sorar. "Buna inanamıyorum. O bir sineğe bile zarar vermez. Silah kullanmayı bile biliyor mu?"

"Görünüşe göre Kit çok iyi silah kullanabiliyor. Karanlıkta ilk atışında onu tam gözlerinin ortasından vurdu. Sersemlemiştim. Yine de Kit'in başka seçeneği yoktu. Oyunu bitirmenin tek yolu Ivan'ı öldürmekti çünkü Vulcan biri ölene kadar oyunu devam ettirecekti. Ve eğer onu yakalayıp silahı elinden almasaydım bu kişi o olacaktı."

"Bunların hepsi benim suçum," diyor. "Burada bulunarak hayatlarınızı mahvettim. Bir gün hepiniz çok iyiydiniz ve sonra ben kasabaya geldim. Kit birini öldürdüğü için çok üzgün olmalı. Kötü bir adam olsa bile. Kit'in öldürmek için inandığı her şeye aykırı."

"Kit'in aklının şu anda nerede olduğuna dair en ufak bir fikrim yok. Hepimiz sarsılmış durumdayız ve kimse doğru düzgün düşünemiyor. Sonunda Vulcan'ı gerçeğe döndürmeyi başardığımızda Kit'e çok kızdı."

"Ne için? Ivan'ı öldürdüğün için mi?"

"Vulcan sana zarar veren herkesi öldüreceğine söz verdiğini ve Kit'in bu onuru ondan aldığını düşündüğünü söyledi. Kafayı fena halde bozmuş."

"Karavana gitmemiz gerekiyor," diyor. "İyi olduklarından emin olmak için ikisini de bizzat kendim görmeliyim. Bu bir kabus ve hepsi benim yüzümden. Rus mafyasının artık hepinizin peşinde olacağından bahsetmiyorum bile. Ben seni bokumun içine sürükledim ve şimdi hepimiz boku yedik."

"Yakında oraya gideceğiz ama önce arabayı Kit'in garajına saklayıp bırakmamız gerekiyor. Bir daha kullanamazsın. Leroy birkaç şey almaya gitti, sonra da bizi almak için Kit'e uğrayacak. Benimle olduğunu söylemek için Kit'e mesaj attım bile. Eminim onlar da senin güvende olduğunu öğrendikleri için benim kadar rahatlamışlardır."

"Cesetten kurtulmamız gerekiyor, böylece hiçbirinizin izini süremeyiz" diyor.

"Leroy bu yüzden hırdavatçıya gitti. Gün doğmadan onu ortadan kaldırmamıza yardımcı olacak kürek ve diğer malzemeleri almak için."

Jade gözlerini kapatıyor ve başını koltuk başlığına yaslıyor. "Çok özür dilerim," diyor. "Bana anlattığın her şeyi aklım almıyor. Vulcan'ın ne yaptığını bilmek fiziksel olarak midemi bulandırıyor. Sorunları olduğunu ima etmiştin ama bu kadar ciddi bir şey olduğunu hiç fark etmemiştim. Hatta ona terapiye gitmesi gerektiği konusunda birkaç ukala yorum bile yaptım. Ya kendini vurmuş olsaydı? Bununla nasıl yaşayabilirdim?"

Elini tekrar elime alıp sıkıca kavıyorum. "Lütfen, oraya gitme. Bunun olmasına sen sebep olmadın. Bu gece öğrendiğimiz başka bir şey daha var. Vulcan Rus Ruleti oynarken Ivan'a neredeyse her gece karavanda tek başına oynadığını söyledi. Her gece işten sonra tek başına dışarı çıkıyor, o lanet silahı mermi yatağında kolundan aşağı yuvarlıyor ve sonra kafasına dayıyormuş. Tetiği her çektiğinde ve hiçbir şey olmadığında, bu sadece ölemeyeceğine olan inancını yeniden teyit ediyormuş."

"Bunu neden yapsın ki? Lütfen bana onu nasıl durduracağımı söyleyin. Her şeyi yaparım."

Yorgun bir iç geçirdim. "Keşke bilseydim."

JADE

Seven **'in** bana anlattıkları karşısında şoktayım. Gerçek şu ki Rusların beni bulması, Vulcan'ın gerçek mermilerle Rus Ruleti oynamasıyla kıyaslanamaz bile. Zihnim sürekli onunla yaptığım her konuşmayı tekrarlıyor.

Ne kaçırdım?

Birkaç kez ölemeyeceğini söylediğinde, bunu onun sert bir kötü adam olmasından başka bir şey olarak görmedim. Ciddiye alınmaması gereken tipik maço erkek saçmalıkları.

Şimdi onun acıyı normal insanlarla aynı şekilde kaydetmediğine dair yorumlarını da hatırlıyorum.

"Vulcan'a hayatında ne oldu?" Seven'a sordum. "Bir gecede bu hale gelmedi."

Seven başını sallar. "Bunu paylaşmak bana düşmez. Özür dilerim. Vulcan'ın hazır olduğunda sana söylemesi gerekecek. Fazla paylaşarak onun güvenine ihanet etmeyeceğim."

"Anlıyorum," diyorum başımı sallayarak. "Peki ya acıyı hissedememesi? Bu çok garip. Bu doğru mu? Bana bu kadarını söyleyebilir misin?"

Seven konuşmadan önce birkaç dakika sessiz kalır. "Zihin güçlü bir araçtır ve yeterince pratik yapılırsa fiziksel hisleri alt etmek için kullanılabilir. Örneğin, vücudunu susuz kalmaya alıştırma şeklin

uzun süre oksijen. Akıl bedenden üstündür. Vulcan'ın zihni onu acıya dayanması ve görmezden gelmesi için eğitti. Öyle ki yaralandığını her zaman fark edemiyor. Silah patladığında vurulup vurulmadığını anlamak hepimizin birkaç dakikasını aldı. Kendisine kurşun isabet edip etmediğini bilmediğine inanabiliyor musunuz?"

"Onun için çok korkuyorum," diyorum. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Ben de," diye katılıyor. "Ama şu anda ilgilenmemiz gereken daha büyük sorunlar var. Vulcan'ın sandalyelerinden birinde oturan, kafasının yarısı uçmuş bir adam var. Güneş doğmadan cesetten kurtulmamız gerekiyor ve hızlı hareket etmeliyiz. Ivan'ın tüm izleri gün doğmadan yok edilmeli."

"Planın nedir? Ya da bir planınız var mı?"

"Vulcan onu çölde bir yere gömmemizi önerdi. Oldukça büyük bir arazisi var ve bizden başka kimse onu ziyaret etmiyor."

"Kulüpte Ivan'ı seninle birlikte gören oldu mu?" Ben sordum. "Otoparkta yürüyen başka biri var mıydı?"

"Kahretsin, hatırlamıyorum," diye yanıtlıyor. "Her şey çok hızlı oldu. Ivan arabana girer girmez Vulcan bir kasırga gibi üzerine çullandı. Onu orada, kaldırımında öldürmemek için Kit'le birlikte Ivan'ın üzerinden çekmemiz gerekti. Vulcan kontrolden çıktığında alışılmadık bir fiziksel güce sahip oluyor. Ivan'ı limuzinin içine attık, oranın da iyice temizlenmesi gerekecek. Her yerde kan var."

Zihnim dönüyor, her şeyi anlamaya çalışıyorum. "Platinum'un otoparkında güvenlik kameraları var. Sahibi Eva, Ivan ve Igor hakkında bulabildiği her şeyi bulmaya çalışacak. Vulcan'ın kasetlerini görecektir, eğer varsa."

"O zaman Ivan'ı kaçırdığımızı anlayacak," diyor Seven. "Onun hakkında ne kadar şey öğrendin? Herhangi bir şey?"

"Hiçbir şey yok," dedim ona. "Ama yakında öğreneceğim. Onu araştırmayı önceliğim haline getireceğim. Natasha'ya karşı çok korumacı ve eminim Ivan'ın ölümü onu rahatlatacaktır."

"Durum böyle olsa bile, ölümünden bizim sorumlu olduğumuzu bilmesi onun için güvenli olduğu anlamına gelmez," diyor. "Bunu bizim üzerimizde tutabilir."

"Şu lanet olası Ruslar konusunda hepimiz aynı fikirdeyiz," diyorum. "Eva kasetlerde bir şey görürse eminim bana söyleyecektir. Bununla o zaman ilgileniriz. Şimdilik karavana gidip Ivan'ın cesedini taşımaya yardım etmeliyiz."

"Kit'in evine varmak üzereyiz," diyor Seven. "Arabanı onun garajına saklayacağım ve orada kalması gerekiyor. Anlaşıldı mı? Hiçbir koşulda geri götürme. Sana kullanabileceğin başka bir şey bulacağız. Ne tür bir araba istersen."

"Anlıyorum ve etiketleri falan değiştirene kadar bir daha çıkarmayacağıma söz veriyorum," diyorum. "Ivan'ın DNA'sı da burada, bu da onu iyice temizlememiz gerektiği anlamına geliyor. Düşünmemiz gereken çok şey var ve hiçbir şeyi gözden kaçıramayız."

"Bu işi berbat etmek için hepimizin kaybedecek çok şeyi var" diyor.

Elimi Seven'ın bacağına koyuyorum. "Bu gece yaptığın her şey için teşekkür ederim. Eğer bu kadar çabuk tepki vermeseydin, her şey çok daha farklı olabilirdi. Bunun için minnettarım."

Elimi kendi eliyle kapatıyor. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Vulcan kan bağı dışında her anlamda benim kardeşim. Onun ya da Kit için yapamayacağım hiçbir şey yok. Bunu birlikte atlatacağız. Şimdilik güvendesin ve önemli olan tek şey de bu."

Başımı salladım. "Hayır, önemli olan tek şey bu değil. Hepiniz benim için önemlisiniz. Sizi bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım, söz veriyorum. Sizin benim arkamı kolladığınız gibi ben de sizin arkanızı kollayacağım."

Bana doğru baktı. "Bu bir daha kaçmayacağın anlamına mı geliyor?"

"Tam olarak bu anlama geliyor. Bir daha asla senden kaçmayacağım, yemin ederim." "Seni bu konuda tutacağız."

Birkaç dakika sonra arabamı Kit'in garajında güvenli bir şekilde gözden uzak bir yere yerleştirdik. Eve girip fazladan giysi ve ayakkabı aldım.

Herkes için. Eğer bu iş beklediğim kadar dağınık olursa, işimiz bittiğinde üzerimizdeki kıyafetleri yakmamız gerekecek.

"Leroy burada da fazladan kıyafet bulunduruyor mu?" Garaja döndüğümde Seven'a soruyorum. Arabamın içini dikkatle silmeye başlamıştı bile. "Herkes için bir kıyafet ve yedek ayakkabı aldım."

"Evet, genelde dolabımda bir ya da iki eşofman bulundurur," diye yanıtlıyor. "Burada çok sık kalmıyor ama kullanabileceği bir şeyler olmalı. Git bak. Limuzinle beş dakika uzaklıkta olduğunu söylemek için mesaj attı."

Leroy'a bir eşofman almak için içeri daldım. Bunca zaman sonra bile, erkeklerin birbirlerinin evlerinde birlikte yaşamaları bana hâlâ biraz tuhaf geliyor. Yine de işe yarıyor, yani ben kimim ki bunu sorgulayayım? Döndüğümde Leroy garajın dışında limuzinin içindeydi.

Leroy bana, "Şu plastik muşambayı limuzinin tabanına sermeme yardım et," dedi. "Her yerde lanet olası kan var. Bu pislikler bir dahaki sefere birinin kan kaybından ölmesine izin vermeye karar verdiklerinde, bunu benim arabam yerine kendi arabalarında yapmalılar."

Limuzinin içindeki halıyı boyayan koyu kan, tertemiz dış yüzeyle keskin bir tezat oluşturuyor. Midemi bulandıran mide bulandırıcı bir görüntü, kanın kalın, metalik kokusu duyularımı bastırıyor. Sanki kan etrafımda birikiyormuş gibi, ağızımda bakırımsı bir tat hissediyorum.

Leroy büyük mavi plastik bir muşambanın bir ucunu bana atıyor ve onu limuzinin zeminine yayıyoruz.

"Bunun amacı ne?" diye sordum. "Kan hâlâ halının üzerinde. Tek yaptığımız onu örtmek."

Leroy, "O DNA pisliğini gereğinden fazla etrafa bulaştırmaya gerek yok," diye yanıtlıyor. "Ben halıyı iyice temizleyene kadar bu pisliği kontrol altında tutmalıyız."

"Buradaki diğer şeyler de ne?" diye sordum. Limuzinin üzerine yığılmış çok çeşitli kürekler, çamaşır suyu, keskin bir balta ve hatta bir zincirli testere var.

Deri koltuklar.

Leroy, "Televizyonda çok fazla suç programı izliyorum, bu yüzden ne alacağımı biliyordum," diye yanıtlıyor. "Merak etme, her açıdan baktım."

"Kahretsin," diyor Seven, omzumun üzerinden limuzine bakarak. "Şimdi başımız büyük belada. Ya polis tarafından durdurulursak? Ön koltuktaki varil de neyin nesi?"

"Sen hiç CSI ya da Breaking Bad izlemedin mi?" Leroy sinirli bir hışımla sorar. "Ortadan kaldırılması gereken bir ceset olduğunda her zaman bir varile ihtiyaç duyarsınız. Her ihtimale karşı bir tane alsam iyi olur diye düşündüm, ceset parçalarını asitte falan eritmek için."

"Asit almadığına emin misin?" Seven dehşete düşmüş bir halde sorar.

Leroy, "Tabii ki hayır, asit almadım," diye yanıtlıyor. "Sadece stoklarında olmadığı için. Oraya gittiğimizde bir şeyler buluruz."

"Neden bundan gerçekten zevk aldığın hissine kapılıyorum?" Seven ona sorar.

"Ne yapacağımı bildiğim için minnettar olmalısın," diye yanıtlıyor Leroy. "Acele et ve içeri gir ki gidebilelim. Kit ve Vulcan bizi bekliyor."

"Ben hazırım." Fazladan giysi dolu çantayı içeri atıyorum ve Seven hemen arkamdayken limuzine biniyorum.

Seven, Leroy'a "Çok hızlı sürme," diyor. "Polis tarafından kenara çekilmeyi göze alamayız. Tüm bu şüpheli aletler ve kan varken olmaz. Yavaş ve sakın ol."

Leroy, "Bir bebeğin poposu kadar yumuşak süreceğim," diye yanıtlıyor.

"Hırdavatçıda tüm bu malzemeleri alırken sorun yaşadın mı?" Seven soruyor. "Bir adamın gecenin bir yarısı kürek ve testere almasının tuhaf görüneceğini düşünmedin mi? Eminim mağazanın kameralarında alışveriş arabasını yüklüyordun."

"Çok fazla endişeleniyorsun," diyor Leroy. "Bunu zaten düşünmüştüm. Kasadaki kız ne yaptığımı sorduğunda onunla sohbet ettim. Ona senin için çalıştığımı ve tüm bu şeylerin senin şovun için olduğunu söyledim. Bana inandı. I

Yine de onun için imzanızı alacağıma söz verdim, bu yüzden bunu yerine getirmem gerekecek."

Seven başını sallıyor. "Bu akıllıca bir mazeret çünkü çamaşır suyu hariç tüm bu malzemeleri gerçekten kullanabilirim."

Leroy kendi kendine kıkırdar. "Hikâyeyi beğeneceğini biliyordum. Yeni Yıl Günü'ndeki yeni şovun nedeniyle ona bunu gizli tutmasını söyledim. Yapacağın numaraları kimsenin öğrenmesini istemediğini söyledim. Ona bir sır verdiğimi düşünerek kendini özel hissetti. Hiçbir şey söylemeyecek."

"İyi iş çıkardın, Leroy," diyorum. "Teşekkür ederim."

Seven bana yaklaşıyor ve kolunu bana doluyor. Beni vücuduna doğru çekiyor ve ben de ona daha sıkı sarılıyorum. Gece çok yorucuydu ve en kötü kısmı henüz bitmedi.

"Dayanabiliyor musun, iyi misin?" diye fısıldıyor başımın tepesine doğru. "Bu gece olan her şeyi kabullenmek çok zor."

"Ben iyiyim," diye cevap verdim. "Sarsıldığım kesin. Rusların beni bulması bir şey ama Vulcan'la olanlarla kıyaslanamaz bile. Çok üzgünüm ama kötü şeyler olduğunda yıkılacak türden bir kız değilim. Benim için endişelenmeyin, çünkü ben iyiyim ve önüme çıkan her şeyin üstesinden gelebilirim."

"Vulcan'a vardığımızda limuzinde kalmanı istiyorum," diyor Seven, omuzlarımdaki kavrayışını sıkılaştırarak. "Çocuklara seninle konuşmak için gelmelerini söyleyeceğim."

"Arabada çaresizce oturmamı istemezsiniz herhalde? Hayatta olmaz."

"Ivan'ın cesedini görmemelisin," diyor. "Bu kolay kolay unutacağın bir şey değil."

Leroy sürücü koltuğundan, "Bu hafif bir ifade," diye sesleniyor. "Kulağının bir parçası ayakkabıma yapıştığında kusacak gibi oldum. Kit onu vurduğunda kafası balkabağı gibi patladı. Kaboom! Beyinler, gözbebekleri ve yapışkan madde her yere saçıldı. Aslında bu konuda konuşmayı kessem iyi olacak, yoksa kenara çekip tekrar kusmak zorunda kalacağım."

"Lanet olsun Leroy!" Seven diyor ki. "Lütfen onun kafasını patlayan bir balkabağına benzetmeyi keser misin?"

"Ben halledebilirim," diyorum. "Sen onun cesedini ortadan kaldırırken arabada oturmayacağım. Onu beni korumak için öldürdün. En azından yardım etmeye çalışabilirim."

"Sana hiç inatçı olduğunu söyleyen oldu mu?" Seven sorar.

"Pek sayılmaz," diye cevap veriyorum. "Hiç kimse bana beslenecek başka bir boğaz dışında bir şey diyecek kadar ilgi göstermedi. Hepiniz benim yüzümden bu durumdasınız. Kendi yükümü çekebilirim. Beni korumaya çalışmayın, tamam mı?"

"Bu konuda söz veremem," diyor. "Ama haklısın. Bunu atlatmak için hepimizin birlikte hareket etmesi gerekecek. Rus mafyasının bizi Ivan'ın kayboluşuyla ilişkilendirmesi an meselesi. Belki de çoktan yapmışlardır. Bizim için geldiklerinde ne yapacağımızı planlamalı ve hazırlıklı olmalıyız."

"Rus mafyasıyla savaşa nasıl hazırlanırsınız?" diye sordum.

"Bu çok güzel bir soru," diye yanıtlıyor. "Keşke babamla konuşabilseydim. Bize ne yapmamız gerektiğini söyleyebilirdi. Ne yazık ki telefonu kaldırıp onu arayamıyorum. Beni hapishaneden arasaydı bile konuşmamız özel olmazdı."

"Bu riske girme," diyorum. "Zaten yeterince insan bu işe karışmışken bir de babanı karıştırma. Yakında şartlı tahliye duruşması olduğunu söylememiş miydin? Bunu tehlikeye atma."

"Haklısın," diyor Seven. "Onu bu işe bulaştıramam. Bu çok riskli."

Leroy limuzini ana otoyoldan çıkarıp Vulcan'ın karavanına giden toprak yola çeviriyor. Buraya en son geldiğimde, çakallar beni takip ederken karanlıkta Vulcan'dan kaçmaya çalışmışım.

O zamandan beri çok şey oldu.

Tek yapmak istediğim Vulcan'dan kaçmakken, şimdi Vulcan'dan kaçmayı hayal edemiyorum.

Onu.

Garip bir şekilde, sanki gerçek hayatım beni kumarhaneden kaçırdıkları gün başlamış gibi hissediyorum. O noktaya kadar, gerçek bir amaç ya da

hiçbir yere ait olma hissi olmadan yoluma devam ediyordum.

Benim evim fiziksel bir yer değil. Ev,
bu üç adamın olduğu yerdir.

Leroy limuzini durdurduğunda kalbim hızla atmaya başlıyor. İleride, karavanın projektörlerinin ışığında Vulcan ve Kit'in bizi beklediğini görüyorum. Birbiriyle çelişen duygular sel gibi üzerime akıyor.

Seven beni durduramadan kapıyı açıp dışarı atlıyorum. Gece serin ve limuzinden atlayıp Vulcan'a doğru koşarken rüzgâr saçlarımı kamçılıyor. Yaklaştıkça, yüzüne kazınmış endişe çizgilerini seçebiliyorum, karanlık gözleri bir duygu fırtınasıyla dolu.

Şu an ona çok kızgıyım. Uğruna yaşayacağı bu kadar çok şey varken nasıl olur da hayatını riske atar?

Ne yaptığının farkına varmadan yüzüne olabildiğince sert bir tokat atıyorum, darbenin şok edici sesi sessizlikte yüksek sesle çınlıyor.

Nefesim kesik kesik geliyor, göğsüm öfke ve korku karışımıyla sıkışıyor. Vulcan'a tekrar vurmaya hazırlanırken kalbim hızla çarpıyor, kulaklarımda çınlıyor, ellerim duygularımın gücüyle titriyor. Etrafımızdaki hava gerginlikle çatırdıyor, hepimizi tüketmekle tehdit eden hissedilir bir enerji.

Vulcan kıpırdamadan duruyor, yüz ifadesi anlaşılmaz, bir sonraki olası darbeden kaçmıyor.

İşte o anda, elimi kaldırmış orada dururken, bu adamların benim için ne kadar önemli olduğunu fark ediyorum.

Ve ne pahasına olursa olsun onlar için savaşmaya ne kadar istekli olduğumu. Vulcan orada durmuş sessizce beni izliyor, gözleri hiçbir şey anlatmıyor,

Kolları yanında. Tepki vermediğinde ya da kendini korumak için bir şey yapmadığında, gözlerim beklenmedik bir şekilde yaşlarla doluyor ve ona tekrar sert bir tokat atıyorum.

"Kahretsin, Vulcan!" Bağırıyorum.

Ona çok kızgıyım ve onun *için* çok korkuyorum.

Onu kaybetme düşüncesi beni inanamayacağım kadar korkutuyor. Onu içinde bulunduğu cehennemden çıkarmak için elimden geleni yapıyorum ama o öylece duruyor.

Orada, bana bakıyordu.

Neden kendini korumaya çalışmıyor?

VULCAN

Jade'i hayal kırıklığına uğrattım ve o da bunu biliyor.

Kit Rus'u öldürdüğünden beri bu andan korkuyordum.

Jade ve ben mağaradayken, onun celladı olacağıma yemin ettim.

Ona zarar vermeye cüret eden herkesten nefret ettim ve bunda ciddiymdim.

Bu onuru her şeyden çok istiyordum ve buna ihtiyacım vardı.

Onun yerine her şeyin içine ettim.

Onu hayal kırıklığına uğrattım ve şimdi utançtan başka bir şey hissetmiyorum.

Bakışlarına irkilmeden karşılık vermek için içimdeki her şeyi kullanıyorum ama öfkesinden ya da benden tiksimesinden geri adım atmayacağım. Yaptığı ilk şey koşup bana tokat atmak olunca hiç şaşırmadım. Bana atmak istediği her şeyi on katıyla hak ediyorum.

Herhangi bir ceza, herhangi bir acı.

Beni hayatından sonsuza dek kovmadığı sürece her şeyi yaparım.

Öfkesinin sıcaklığı dalgalar halinde yayılıyor. Yüzü güzel bir fırtınaya dönüşmüş, gözleri öfkeyle parlıyor. Genellikle pürüzsüz ve kusursuz olan cildi, yanaklarından aşağı süzülen gözyaşı izleriyle belirginleşiyor.

Seven ve Kit yakınlarda duruyor, yüzlerinde endişe ve ihtiyat karışımı bir ifade var. Gözleri Jade ve benim aramda gidip geliyor, durumu değerlendiriyor ve gerekirse müdahale etmeye hazırlanıyorlar. Vücutları gergin, kasları gergin

ve harekete geçmeye hazırlar, ama Jade'in öfkesini boşaltmasına izin vererek mesafelerini koruyorlar.

İlk tokadına tepki vermeyince, tüm gücüyle bana bir tokat daha attı. Kıpırdamadan duruyorum, bana vurduğunu fark ediyorum ama acıyı hissetmiyorum. Onu durdurmayacağım ya da uzaklaşmayacağım. Ne yaparsa yapsın katlanacağım.

Birdenbire güzel kahverengi gözleri taze yaşlarla doluyor ve yanaklarından aşağı taşıyor. Bu manzara karşısında kalbim sıkışıyor ve zorlukla nefes alabiliyorum.

Neden ağlıyor?

Jade'i hiç ağlarken görmedim. Onu kaçırdığımızda bile, asla zayıflık göstermedi.

"Senin derdin ne lan?" diye bağıyor bana. "Neden beni durdurumuyorsun? Ya da yüzünü korumuyorsun? Kahretsin, Vulcan! Bir şey söyle! Neyin var senin?"

"Özür dilerim," diyebildim. "Seni hayal kırıklığına uğrattım."

"Beni hayal kırıklığına mı uğrattın?" diye bağıyor. "Sen neden bahsediyorsun?" Dönüp kafasının yarısı olmayan ve hâlâ sandalyeye bağlı oturan adamı işaret ediyor. "O mu? Onu öldürmek için tetiği kimin çektiği umurumda mı sanıyorsun? Ben seni önemsiyorum, lanet olsun! Ödümü koparıyorsun ve şu anda sana çok kızgınım. Gerçek mermilerle Rus Ruleti oynadığına inanamıyorum. Bu ne lan, Vulcan! Aklından neler geçiyor senin?"

Jade bana bağıyor, sesi duygu yüklü. Öfkesi ve korkusu havayı kalın bir sis gibi dolduruyor, boğucu ve kaçınılmaz. Kendi utancım onun duygularıyla karışıyor ve beni boğmakla tehdit eden acı bir sefalet kokteyli yaratıyor.

Cevap vermediğimde hıçkırıklara boğuluyor ve ben daha fazla dayanamıyorum. Bütün gece beni yumruklamasına izin vermeye razıydım, ama gözyaşları başa çıkabileceğimden daha fazla. İçimi burkuyorlar ve tek yapmak istediğim onları durdurmak.

Her şeyi yaparım.

Jade'e uzanıyorum ve o bana uzandığı anda ben de onu yakalıyorum. Vücutlarımız neredeyse manyetik bir güçle çarpışıyor, yumuşaklığı bana karşı eriyor. Kollarımdaki sıcaklığı hem rahatlatıcı hem de acı verici, aramızdaki şeyleri düzeltemezsem neleri kaybedeceğimi hatırlatıyor.

Jade umutsuzca bana yapışıyor, hıçkırırken vücudu titriyor. Kollarımı ona sıkıca sararak, yüzümü boynuna bastırmak için eğildim ve tatlı kokusunu içime çekmek için derin derin nefes aldım.

Ona sıkıca sarılıyorum, kendime ve ona sessiz bir yemin ediyorum. Onu korumak ve değerimi bir kez daha kanıtlamak için ne gerekiyorsa yapacağım.

O anda, etrafımızdaki dünya kayboluyor ve ortak cehennemimizde sadece ikimiz kalıyoruz. Birbirimize sarıldığımızda zaman durmuş gibi görünüyor, kalplerimiz birlikte atıyor.

"Affet beni bebeğim," diye mırıldanıyorum kısık sesle sıcak tenine. "Seni koruyacağıma yemin ettim ama koruyamadım."

Parmaklarını saçlarıma sıkıca doluyor ve beni kendine yakın tutuyor. "Üzgün olman gereken tek şey neredeyse kendini öldürecek olman. Başka hiçbir şeyin önemi yok, Vulcan. Eğer ölürsen, beni de yanında götürürsün. Yaptığın şey beni çok korkuttu. Lütfen, lütfen bana bir daha asla Rus Ruleti oynamayacağına yemin et. Bana sadece bunun sözünü verirsen senden başka bir şey istemeyeceğim."

Başımı geriye çekip ona bakıyorum. Başparmağımla gözyaşlarının izini sürerek onları tek tek siliyorum.

"Bu yüzden mi bana kızgınsın?" diye sordum. "Rus Ruleti oynadığım için mi?"

Ağlamaklı gözleri tedirginleşiyor. "Sen oyun oynamıyordun," diye yanıtlıyor. "Ve bu zararsız bir oyun değildi. Onlar gerçek mermilerdi ve neredeyse kendini öldürüyordun. Bana şimdi söz ver, bir daha asla o oyunu oynamayacaksın." Başımı iki eliyle kavrayarak beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor. "Bunu söylediğini duymam gerek. Lütfen, Vulcan. Bunu benim için yap. Seni şimdi kaybedemem."

Yavaşça başımı sallayarak ona karşılık veriyorum. "Bunu bir daha yapmayacağım. Sana söz veriyorum."

Bir hıçkırık daha çıkarıyor ve ben de başımı saçlarına gömüyorum. "Lütfen ağlama bebeğim. Beni öldürüyorsun. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Ağlama. Bunu düzelteceğim, yemin ederim. Bunu düzeltmek için ne yapmam gerektiğini söyle."

Burnunu çekiyor ve yüzünü silmek için geri çekiliyor. "Sana söz veriyorum. Hayatta kalmana ihtiyacım var. Birbirimizi daha yeni bulduk. Beni şimdi bırakamazsın."

"Seni asla terk etmeyeceğim," diyorum ona. "Asla."

"Tamam, sana inanıyorum," diyor hala burnunu çekerek. "Bu konuşma daha bitmedi ama yapacak işlerimiz var. Güneş birkaç saat içinde doğacak ve Ivan'dan kurtulmamız gerekiyor."

İsteksizce kollarımdan ayrılıyor ve Kit'in yanına gidiyor. "İyi misin?" diye soruyor ve kolunu nazikçe ovuyor. "Hepimizi kurtardın ve sana çok minnettarım." Kollarını Kit'in beline dolayarak ona kocaman sarılıyor. "Ivan'ı öldürdüğün ve o aptal oyunu durdurduğun için teşekkür ederim. Seven bana neler olduğunu anlattı."

"Ben iyiyim," diyor, onu göğsüne yaslıyor ve saçlarını okşuyor. "Ölmeyi hak etmişti ve onu öldürdüğüm için pişman değilim. Bana teşekkür etmene de gerek yok. Ya o ya da Vulcan olacaktı, yani başka seçenek yoktu."

"Birini öldürmek senin için gerçekten sorun değil mi?" diye soruyor, başını eğip onun yüzüne bakıyor. "Sen hiçbir şeye zarar vermezsin."

"Savunmasız hayvanlara zarar vermeye ya da onları öldürmeye inanmıyorum," diye yanıtlıyor. "Benim inançlarım ve kurallarım kötü insanlar için geçerli değil. Dürüst olmak gerekirse, onu öldürmek iyi hissettirdi. Eğer onun ölümü bu dünyada size zarar vermek isteyen bir kişinin daha azalması anlamına geliyorsa, öyle olsun. O sırada nerede olduğun ya da neler olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Bildiğim tek şey, bize işe yarar bir şey söylemeyeceğinden emin olduğumdu. Ivan ölmek zorundaydı. Tek yolu buydu. Yaşarken sizin için bir tehditti."

"Özür dilerim," diyor. "Platinum'a sensiz geri dönmemeliydim. Sen eve

dönene kadar geri dönmeyi planlıyordum. Buldum

Natasha ve benim gitmeme izin vermediler."

"O zaman nasıl kaçtın?" diye soruyor.

"Bu uzun bir hikâye ve şu anda buna ayıracak vaktimiz yok," diye yanıtlıyor. "Sadece Natasha ile her şeyin yolunda olduğunu bil. Bunu daha sonra konuşuruz." Kit'ten uzaklaşıyor ve Ivan'a bakmak için yanına gidiyor. "Kafası uçmuş olsa bile, bu piçi hâlâ tekmeden tanıyabiliyorum. Beni öldürmeye çalıştı ve saatlerce yüzemeseydim öldürecekti. Beni koruduğunuz için hepinize teşekkür ederim. Şimdi, ondan nasıl kurtulacağız?"

JADE

''

Güneş doğmadan önce onu çöle gömmeliyiz."

Vulcan diyor ki. "Burada birkaç dönüm arazim var, bu yüzden onu koymak için en iyi yer burası. Eğer onu başka bir yere götürürsek, her zaman birilerinin bizi görme ihtimali var."

"Onun sizin arazinize gömülmesi fikri hoşuma gitmiyor," diyorum ona. "Ya ceset bir noktada bulunursa? Doğruca size ulaşır."

"Bu benim almak istediğim bir risk," diyor. "Zaman lüksümüz yok. Onu hemen gömmeliyiz."

Leroy piknik masasına oturmak için yürüyor. Cesede yaklaşmamaya, hatta göz ucuyla bile bakmamaya büyük özen gösterdiğini fark ediyorum. Nedenini anlıyorum. Ivan korkunç bir halde ve güçlü bir mideye sahip olduğum için memnunum.

"Hırdavatçıdan bir sürü malzeme aldım," diyor Leroy. "Yapmanız gereken ilk şey kafasını ve ellerini kesmek. Böylece daha sonra cesedi bulunursa kimliği tespit edilemez. Limuzinde el testeresi ve motorlu testere var. Sen sormadan söyleyeyim, ben yardım etmiyorum. Bu senin pisliğin. Sen temizle."

"Bunun gerekli olduğuna emin misin?" Kaşlarımı çatarak soruyorum. "Kafasını ve ellerini ne yapmamız gerekiyor? Başka bir yere mi gömelim? Çakallara mı yedireceğiz? Ateşe mi atacağız?"

"Onu kesip biçecek vaktimiz yok," diyor Vulcan. "Muşamba ve kürekleri getirdin mi? İşi yapmak için ihtiyacımız olan tek şey bunlar. Onu yükleyip taşımak için hepimize ihtiyaç var. Çölün içine doğru birkaç mil gitmenin yeterli olacağını düşünüyorum."

"Evet, ekipmanım var," diye yanıtlıyor Leroy. "Ve madencilerin kafalarına taktıkları şu kafa lambası şeylerinden birkaç tane, böylece karanlıkta el feneri tutmak zorunda kalmazsınız."

"İyi düşünmüşsün," diyor Vulcan. "Jade, biz onu yüklemenin en iyi yolunu bulurken sen de muşambayı getir. Onu oraya koyduktan sonra, her birimiz bir tarafını tutup onu buradan taşıyacağız."

"Ön koltukta fazladan muşamba var," diyor Leroy bana. "Arkadakini döşeme tahtasının üzerinde bırak. Ben sonra atarım."

Aceleyle limuzine gittim ve Leroy'un aldığı eşyaların olduğu çantayı karıştırdım. Çabucak muşambaları, eldivenleri ve farları aldım.

Seven benimle yarı yolda buluştu. "Nasılsın?" diye soruyor. "Seni üzgün görmekten nefret ediyorum. İyi olacağına emin misin? Bence burada limuzinde ya da Vulcan'ın karavanında kalman daha iyi olur. Bırak bunu biz halledelim."

"Şimdi iyiyim," diye cevap veriyorum. "Benim için endişelenme. Sindirmesi çok zor oldu, hepsi bu. Sen bunları al, ben de kürekleri almaya gideyim."

Benimle tartışmıyor ve her şeyi alıyor. Limuzinden dört kürek çıkarıyorum ve onları taşımak için mücadele ediyorum. Garip ve büyükler ama idare ederim. Beni korumak için öldürdükleri adamı iki mil boyunca taşımaya razılarsa, ben de en azından onu gömmek için çukur kazacak kürekleri taşıyabilirim.

"Jade! Ne yapıyorsun?" Kit bana yardım etmek için koşarak soruyor. "Şu kürekleri bana ver. Karanlıkta onlara takılıp kendini yaralayabilirsin. Bir gece için yeterince trajedi yaşadık ve her şeyin üstüne bir de senin yaralanmana gerek yok."

"Hiçbir şey yapmadan öylece duramam," diyorum ona.

"Bize eşlik etmek için bizimle yürüyebilirsin," diye yanıtlıyor. "Bu kadar yeter."

Vulcan ve Seven çoktan Ivan'ı büyük muşambanın üzerine yatırmışlardır. Kit kürekleri onun bedeninin üzerine yerleştirir.

"Jade, birkaç eldiven kap ve onu sarmamıza yardım et," diye talimat veriyor Vulcan, sesi fısıltıdan öteye geçmiyor. Yardım etmekten mutluluk duyuyorum, bir çift lastik eldiven giyip yanlarındaki yerimi alıyorum. Onu sarmak için birlikte çalışırken Ivan'ın soğuk, cansız ağırlığı omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"Herkes farını yaksın," diyor Vulcan. "Adımlarınıza dikkat edin ve bileğinizi burkmayın çünkü hiçbirinizi geri taşımak istemiyorum. Jade, yanımdan ayrılma." Farıyla uğraşan ve onu nasıl takacağını bulmaya çalışan Leroy'a bakıyor. "Bizimle geliyor musun?"

"Hayır, hiç sanmıyorum," diye yanıtlıyor Leroy. "Burada seni bekleyip kaleyi koruyacağım."

"Geceleri buraya gelen bir çakal sürüsü var," diye uyarıyor Vulcan. "Jade kaçmaya çalışırken onlarla karşılaştı. Kan kokusu alıyor olacaklar. Eğer ortaya çıkarlarsa onlara zarar vermeyin. Ciddiyim. Onları rahat bırakın."

"Çakallar mı?" Leroy diyor ki. "Bu durumda ben de seninle geleceğim. Zaten bir konuda uzman tavsiyeme ihtiyacınız olabilir." Sandalyesinden kalkıyor ve bize katılmak için yanımıza geliyor. Ben de Vulcan'ın arkasında yerimi alıyorum ve muşambadan bir parça kapmak için uzanıyorum.

"Herkes hazır mı?" Vulcan soruyor. "Hadi şu işi bitirelim."

Ellerimiz kumaşı sıkıca kavriyor, ölü ağırlığı kaldırmak için mücadele ederken bedenlerimizdeki gerginlik belirginleşiyor. Ivan'ın ağır bedenini taşımak için gereken çaba muazzam, attığımız her adımda kaslarımız geriliyor ve ağrıyor.

Vulcan'ın arkasındaki çölde sessizce yürümeye başlıyoruz. Gece zifiri karanlık ve ay ışığından sadece bir parça var, farlarımız yolu zar zor aydınlatıyor.

Vulcan yolu bilen tek kişi olduğu için yavaş ilerliyoruz, geri kalanımız ise önümüzü bir metreden fazla göremiyoruz. Birkaç kez gevşek kayalara takılıp tökezliyorum ve o da hemen bir eliyle uzanıp beni sabitliyor.

En çılgın hayallerimde bile böyle bir senaryonun içinde olmayı hayal edemezdim.

Gün Kit'in mutfağında ıspanak içerek başlamıştı. Şimdi hepimiz burada, saatler sonra, karanlıkta aramızda bir ceset taşıyarak ilerliyoruz.

Vulcan'ın farın loş ışığıyla aydınlanan yüzü kararlılıkla kazanmış. Soğuk esintiye rağmen alnında boncuk boncuk ter var.

Korkunç yüküyle birlikte muşamba attığımız her adımda sallanıyor ve metalik kan kokusu havada asılı kalıyor. Gruptaki gerginlik hissediliyor, taşıdığımız ceset kadar ağır bir yük de bizi aşağı çekiyor.

Kit, farı yere odaklanmış bir ışın saçarak kayalık arazide dikkatle ilerliyor. Öte yandan Seven bakışlarını ileriye dikmiş, çenesi gergin ve ifadesi kararlı. Hava rahatsız edici bir gerginlikle dolu. Sonunda sessizliğe daha fazla dayanamıyorum.

"Özür dilerim çocuklar," diyorum. "Bunların hepsi benim hatam."

"Hayır, değil." Hepsi aynı anda konuşmaya başlar.

Seven, "En başta seni kaçırmak benim aptal planımdı," diye savunuyor. "Bu benim hatam çünkü diğer herkesi benimle birlikte hareket etmeye ikna ettim. Her şeyi harekete geçiren bendim."

"Bunun için özür dileme!" Kit öyle diyor. "Jade'le tanışmak başımıza gelen en güzel şey. Onu kaçırdığım ve esir tuttuğum için pişmanım ama başka hiçbir şey için değil."

"Hâlâ Ivan'ı konuşturamamanın benim hatam olduğunu düşünüyorum," diyor Vulcan. "Jade'in nerede olduğunu bilmesene bile, kim olduğunu biliyordu."

Hala onu arıyorum. Sorgulamayı batırdım ve şimdi uğraşmamız gereken bir ceset var."

"Uğraşmamız gereken bir ceset her zaman olacaktı," diye hatırlatıyor Seven ona. "Ivan buradan asla canlı çıkmayacaktı. Artık hepimiz bunun farkındayız. Jade'in arabasına girdiği anda kaderini mühürledi."

"Hiçbir şey için kendimi suçlu hissetmiyorum," diyor Leroy, nefes alıp verirken zorlanıyor. "Bir dakika dinlenebilir miyiz? Nefes nefese kaldım. Bu herif çok ağır bir herif."

"Neredeyse vardık," diyor Vulcan. "Birkaç dakika daha dayanabilerseniz sadece biraz daha ilerideyiz."

"Tamam," diye yanıtıyor Leroy oflayıp puflayarak. "Neden yanımıza su şişesi almayı akıl edemedik? Ya biz onu toprağa gömmeden önce güneş doğarsa?"

"Olmayacak," diyor Vulcan. "Acele edersek olmaz. Kışını oynatmaya devam et."

On dakika daha yürüdükten sonra durdu. "Onu buraya gömeceğiz" dedi.

"Tanrıya şükür," diyor Leroy rahatlamış bir iç çekişle.

Ivan'ı toplu bir iç çekişle yere indiriyoruz. Onu karavandan yeterince uzağa taşıdığımız için bulunması pek olası görünmüyor ama önümüzdeki görev yine de ürkütücü.

"Herkes bir kürek kapsın ve kazmaya başlasın," diyor Vulcan, sesi kararlılık ve yorgunluk karışımı. "Çukuru en az altı fit derinliğinde açmamız gerekiyor, bu yüzden biraz zaman alacak."

Küreklerimizi alıp kazmaya başlıyoruz; sert, sıkıştırılmış toprağa çarpan metalin sesi sessiz çölde yankılanıyor. Hiç durmuyoruz, küreklerin toprağı keserken çıkardığı ritmik ses, yorucu nefeslerimize karışıyor.

Çukur derinleşir, yerinden oynamış toprak yığını her geçen dakika daha da büyür. Bir saat geçti ve çukur nihayet yeterince derinleşti. Cesedini dikkatlice çukura indiriyoruz.

"Siktir git, pi kurusu!" Vulcan mezarın üzerinde durarak mırıldanıyor. "Keşke seni çıplak ellerimle öldürebilseydim. Cehennemde çürü, orospu çocuğı!" Cansız bedenine son bir kez baktıktan sonra ilk kürek dolusu toprağı Ivan'ın bedeninin üzerine atıyor. Geri adım atarak beni yaklaştıyor. "Bu şerefe nail olma sırası sende," dedi. Bir kürek toprak atıyorum ve diğerkleri de hızla benimle birlikte çukuru doldurmaya başlıyor.

Şafağın ilk zayıf ışığı ufukta belirmeye başladığında, korkunç görevimizi bitiriyoruz ve Ivan'ın cesedi çöl tabanının altında kayboluyor. İşimiz bittiğinde, Vulcan çevreyle uyum sağlaması için toprağı düzleştiriyor.

Manzara artık bozulmamış gibi görünüyor, sırları kum ve kaya tabakasının altında saklı. Yorgun ve kirli bir şekilde karavana geri dönüyoruz, her birimiz geride bıraktığımız gizli mezar hakkında düşüncelere dalmış durumdayız.

KIT

!!

Güneş doğmak üzere ve Jade'i daha güvenli bir yere götürmemiz gerekiyor." Karavana ulaştığımızda Seven diyor ki. "Igor hâlâ dışarıda bir yerlerde. Şu anda daha önce olduğundan daha fazla tehlikede."

"Çiftliğim onun için en güvenli yer," diyorum. "Zaten hayvanlar için oraya ekstra güvenlik önlemleri almayı planlıyordum. Bugün güvenlik şirketini arayacağım ve daha fazla kamera eklemek için gelmelerini sağlayacağım."

"Lütfen sanki burada durmuyormuşum gibi benim hakkımda konuşmayı bırakın," diyor Jade, kollarını meydan okuyan bir duruşla kavuşturarak. "Güvenliğimle ilgili endişelerinizi anlıyorum ama Vulcan'ı burada yalnız bırakmamamız gerektiğini düşünüyorum. Bugün burada onunla kalacağım."

Vulcan'ın herkes için su şişeleri almak üzere içeri girdiği karavana doğru bakıyorum.

"Hayatta olmaz," diyor Seven. "Dün geceki halinden sonra seni burada bırakmamızın imkanı yok. Bunu düşünmeyeceğiz bile."

"Başımın çaresine bakabilirim," diyor Jade. "Ve Vulcan beni asla incitmez."

"Hayır, kasıtlı olarak değil, yapmazdı" diyorum ona. "Ama dün gece olanlara şahit olmak için burada değildin ve dürüst olmak gerekirse, olmadığına memnunum. Delirmiş bir ruh haline büründü ve biz onu zar zor kendimize getirebildik. Bu konuda bize güvenmelisin. Burada kalamazsınız."

"O zaman Vulcan bizimle geri gelmek zorunda," diyor. "Onu burada yalnız bırakamayız. *Ben* onu bırakamam."

"Benim için endişelenmeyi bırak." Vulcan karavandan elinde su yerine altılı bira paketiyle çıkar. "Ben iyiyim. Kimsenin bana bakıcılık yapmak için burada takılmasına gerek yok. Hepiniz aşırı tepki veriyorsunuz. Jade için çok endişelendiğim için Ivan'a kendimi kaybettim. Hepsi bu. Kendimi tamamen kaybetmiş değilim."

"Gerçekten mi?" Seven alaycı bir tavırla. "Beni kandırabilirdin." "Jade iyi, ben iyiyim, Ivan öldü ve gömüldü ve hepimizin bir sürü Bugün yapacak çok işim var," diye devam ediyor Vulcan. "Bütün bu etrafımda dolaşmalar beni sınırlandırmeye başladı. Bugün normal davranmamız gerekiyor. Sıra dışı hiçbir şey olmamış gibi. İşe gidin ve normal rutinlerinize devam edin."

Jade kararlı bir şekilde, "Seni burada tek başına bırakmayacağım," diyor. Vulcan konuşmadan önce bir süre ona bakıyor. "Kalmanı ne kadar istesem de, şu an için Kit'in evinde daha güvendesin. Bütün gece mezar kazdıktan sonra biraz dinlenmelisin. Etraftaki kan ve ceset parçalarını temizlemekle meşgul olacağım ve sen de buna dahil olmamalısın. Bunu konuşarak kaybedecek vaktimiz yok. Hepinizin buradan gitmesi gerek. Getirdiğiniz temiz kıyafetleri giyin, ben de şu anda giydiğimiz kıyafetleri yakayım."

"O haklı," diyorum. "Normal rutinlerimize devam etmeli ve hiçbir şekilde şüphe çekmemeliyiz. Limuzini yükleyelim ve Vegas'a geri dönelim. Leroy bizi benim evime bırakabilir, ben de kürekleri çiftlikte bir yere gömerim."

"Kulağa bir plan gibi geliyor," diye kabul ediyor Vulcan. "Gitmeden önce, silahımı geri almam gerek. Nerede o?"

"Tabii ki hayır!" Bunu sormasına bile şaşırarak cevap verdim. "Silahı bugün geri almayacaksın. Benden onu sana vermemi istediğine inanmıyorum. Aklını mı kaçırdın sen?"

"Bir sürü başka silahım olduğunun farkındasın, değil mi? Bir tane daha nedir ki?"

"Nereye?" Ben soruyorum.

"Her yerde," diye yanıtlıyor Vulcan. "Sence her yere gizlenmiş silahlar olmadan çölde tek başıma yaşayabilir miyim?"

Uzun bir iç çektim. Tabii ki öyle.

"Ayrıca, o silah özel ve benim için çok şey ifade ediyor," diye açıklıyor Vulcan. "Eğer onu bana geri vermeyeceksen, o zaman Jade'e ver. Ona nasıl kullanacağını ben öğrettim ve yalnız kaldığında kendini korumasının bir yolu olduğunu bilmek beni daha iyi hissettirir. Bu senin için sorun olur mu Jade?"

"Elbette," diye yanıtlıyor. "Silahını yanımda tutacağım. Teşekkür ederim. Silahlı olduğum için kendimi daha güvende hissedeceğim."

Aralarında tam olarak çözemediğim bir bakış geçiyor.

"Ona dikkat et ve sana söylediğim her şeyi unutma," diyor Vulcan. "Her şeyi."

O da başıyla onu onaylıyor. "Yapacağım," diyor.

Hepimiz hızlıca soyunup Jade'in bizim için getirdiği kıyafetleri giyerken Vulcan çukurunda ateş yakmaya gidiyor.

"Al bakalım, Leroy," diyor Jade, onun için getirdiği eşofman takımını ve bir çift spor ayakkabıyı uzatarak. "Sana yedek kıyafet de getirdim. Onları Kit'in evindeki Seven'ın odasında buldum. Umarım uyarlar."

Leroy elbiseleri ondan kapar ve metal basamaklardan karavana doğru ilerler. "Kıyafetlerimizi yakmamız şart mı? En sevdiğim kıyafetlerimden birini giyiyorum."

Seven ona, "Onları yakmamız gerektiğini söyleyen sendin," diye hatırlatıyor. "DNA ile ilgili bir şey."

"Evet, doğru," diyor Leroy bıkkınlıkla. "Yakabildiğimiz her şeyi yaksak iyi olur, ama bu aptal kırmızı eşofmanı giyerek dönüş yolunda hiçbir yerde durmayacağım. Ve bana yeni bir takım elbise borçlusun, Seven, yani bunu bir sonraki maaş çekime ekle. Bir çift yeni ayakkabı da, çünkü bunların altlarında parçalanmış vücut parçaları var."

Kıyafetlerini değiştirirken karavanın içinde kendi kendine homurdanmasını hâlâ duyabiliyoruz. Döndüğünde, elinde açılmamış bir paket şekerleme var.

"Hey Vulcan! Hiç çikolatan var mı? Ya da graham krakeri?" Marşmelovları kaldırıyor. "Smores'un kahvaltıda iyi gideceğini düşünüyordum. Madem ateş yakıyorsun, bari biraz yapalım. O kadar mezar kazdıktan sonra açlıktan ölüyorum."

"Yok artık! Smores yapmak için malzemem yok!" Vulcan mırıldanıyor. "Bu lanet olası bir piknik değil. Eğer marshmallow kızartmak istiyorsan, sadece bir çubuk sok ve eriyene kadar ateşte tut."

"Pekâlâ," diyor Leroy ateşin yanına çömelerek. "Bu işe yarar. Bana bir sopa ver. Henüz giysilerimizi yakmaya başlamadınız, değil mi? Marşmelovlarımın yanan kan ve bağırsaklarla tatlandığını düşünmekten nefret ediyorum."

"Hayır, sen gidene kadar bekleyeceğim." Vulcan başını sallar. "Acele et, olur mu? Bunu bitirmek için bütün günümüz yok."

Jade geliyor ve Leroy'un elindeki şekerleme paketini alıyor. Bir tanesini bir çubuğun ucuna takıp bana uzatıyor, sonra aynısını Seven için yapıyor. "Hızlıca bir şeyler atıştırmalıyız," diyor. "Uzun bir gece oldu ve ben de açım. Ateşin etrafında bir yer kapın dostlar. Bu cehennem gibi geceyi olumlu bir notla bitirmeye çalışmalıyız."

Beş dakika sonra hepimiz sanki bir yaz kampındaymışız gibi çubuklarımızın ucundaki erimiş marshmallowları yiyoruz. Jade gülüyor ve başparmağıyla Vulcan'ın dudaklarının köşesini silmek için uzanıyor, marshmallow yüzüne yapışmış. O da ona gülümsüyor ve ben de rahatlamış hissetmekten kendimi alamıyorum.

O iyi olacak; hepimiz iyi olacağız. Bu geceki çileden sonra bir şey açık: kırılmaz sadakatimiz bizi birlikte daha güçlü kılıyor.

JADE

Bir paket şekerlemenin tamamını yedikten sonra, kirli Kürekler. Kit, Leroy'la birlikte önde otururken Seven ve ben küreklerle birlikte dikkatlice limuzinin arkasına tırmandık.

Ana yola çıktığımızda başımı Seven'in omzuna yaslıyorum ve çabucak uykuya dalıyorum.

Kit'in çiftliğine vardığımızda kulağıma "Uyan uykucu," diye fısıldıyor. "Geldik işte."

Sersemlemiş bir şekilde doğruluyorum ve elimin tersiyle gözlerimi siliyorum. Çok yorgunum ve eminim çocuklar da öyledir. Ne yazık ki, ben dinlenebilirken onların bu gece işlerine gitmeleri bekleniyor. Onlara yaşattığım her şey için muazzam bir suçluluk hissediyorum. Telafi etmem gereken çok şey var.

Leroy limuzini Kit'in büyük garajına çekiyor ve Kit'in daha sonra saklaması için kürekleri boşaltıyorlar. Seven son bir kez sarılmak için beni kendine çekiyor. "Burada güvende olacaksın," diyor. "Bu gece seni kontrol etmek için arayacağım. Bugün biraz dinlenmeye çalış."

Ona başımı sallıyorum ve Leroy'a garajdan çıkması için yer açmak üzere uzaklaşıyorum. Kit mutfak kapısının kilidini açıyor ve beni içeri, onun önüne götürüyor. "Aç mısın?" diye soruyor. "Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım mı?"

"Hayır." Ona hafif bir gülümseme veriyorum. "İhtiyacım olan tek şey üzerimdeki kiri ve tozu temizlemek için bir duş, ardından yumuşak bir yastık ve bir yatak."

"Ben de öyle," diyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana seslen. Ben her zaman koridorun sonundayım." Eğiliyor ve beni rahatlatıcı bir kucaklamayla kollarının arasına almadan önce dudaklarımdan hafifçe öpüyor. "Merak etme. Her şey yoluna girecek. Seni koruyacağız ve güvende tutacağız."

"Hepiniz için endişeleniyorum, kendim için değil."

"Üzülme," diyor. "Biz büyük adamlarız ve kendi başımızın çaresine bakabiliriz. Bu işte artık beraberiz." Başımın üstünü öpüyor ve beni serbest bırakıyor. "Git duş al ve biraz dinlen. Burada kimse sana zarar veremez. Vulcan'ın silahı nerede?"

Elimi Vulcan'ın silahını tutan çantaya bastırıyorum. "Onu her zaman yakınımda tutacağım."

"İhtiyaç duyarsan kullanmakta rahat mısın?" diye soruyor. "Kesinlikle."

"Ivan'ın kardeşi sizi bulursa, onu kullanmaktan çekinmeyin, çünkü sizi öldürmekte tereddüt etmeyecektir."

"Merak etme, yapmayacağım," diye onu temin ediyorum.

"Tamam, git bir duş al, ben de aynısını yapacağım," diyor, gitmeme izin vermekte açıkça tereddüt ediyor.

Yavaşça kollarından kurtuluyorum ve banyoya doğru yöneliyorum. Çabucak kıyafetlerimi çıkarıp sıcak suyun altına giriyorum. Spreyin altında durup cildimdeki ve saçımdaki tozu, kiri ve kanı yıkarken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum.

Nihayet temizlendiğimde suyu kapatıyorum ve askıda asılı duran kalın, pelüş havlulardan birine uzanıyorum. Ama uzaktan gelen bir gümbürtü beni durduruyor.

Motosiklet mi o?

Bir adrenalin dalgasıyla aceleyle kısa, beyaz bir bornoza sarınıyorum. Çıplak ayaklarımla uzun koridorda hızla ilerliyorum. Kapının kilidini açtım ve

Ön kapı.

Vulcan'ın motosikleti çoktan evin önüne park edilmişti. Motosikletten iniyor ve verandada duran bana bakıyor. Doğruca ona koşuyorum ve beni yakalıyor, kaslı kollarıyla beni yerden kaldırıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Yüzüne bakmak için geri çekilerek soruyorum. "Hepiniz beni terk ettiğinizde, artık yalnız kalmak istemediğimi fark ettim."

Dürüst ve maskesiz bir acıyla örülü ıstırap dolu sözleri kalbime bıçak gibi saplanıyor. Bize ihtiyacı olduğunu itiraf etmesi her şey demek.

Ellerimi yüzüne doğru kaldırıyorum, parmak uçlarım yanaklarındaki sert kirli sakallarda geziniyor ve karanlık, yaralı gözlerine kilitleniyor. "Bir daha asla yalnız olmayacaksın," diye yemin ediyorum.

Hızlı bir hareketle beni kendine çekiyor, parmakları ensemdeki nemli saçlara dolanıyor, dudaklarımız derin, sarhoş edici bir öpücükle çarpışıyor. Elleri hararetle dolaşüyor, bornozumun altından kayarak çıplak tenimi avuçluyor ve kısık hırıltısı omurgamdan aşağı heyecan verici bir ürperti gönderiyor. "Şimdi yatak odası," diyor.

Emri üzerine içgüdüsel olarak bacaklarımı beline doluyorum ve o da beni evin ön merdivenlerinden yukarı taşımak için dönüyor. Aniden durdu ve şaşkınlıkla omzumun üzerinden bakmama neden oldu.

Orada, hafifçe aydınlatılmış kapı aralığında Kit duruyor. Sessizce bizi izliyor, acısı gözlerinden okunuyor. Vulcan sadece bir an tereddüt ettikten sonra, ben ona sıkıca sarılmış halde merdivenleri çıkmaya devam ediyor.

Kapıya vardığımızda Kit'in eli fırlıyor ve Vulcan'ın geniş omzuna inerek onu durduruyor. "Burada olmana sevindim," diyor Kit ve Vulcan başını sallayarak karşılık veriyor. Aralarında konuşulmayan derin ve yoğun bir şey geçiyor. "İstediğin kadar kalabilirsin," diye devam ediyor Kit. "Evim senindir. Ciddiyim."

Kit'in yüzündeki ifade her şeyi anlatıyor. Beni kendisi için arzuluyor ama Vulcan'ın mutluluğu için kendi ihtiyaçlarını feda etmeye hazır.

O gerçek, türünün tek örneği bir prens ve benim.

Eğer onu seçersem.

Anında, ne yapacağımı biliyorum.

Cevap açık ve her zaman oradaydı, gölgelerde gizleniyor, benim onu görmemi bekliyordu.

Uzanarak Kit'in elini sıkıyorum, hâlâ Vulcan'ın omzunu sıkıca kavıyorum.

"Kit de gelebilir mi?" Ben soruyorum.

VULCAN

Jade'nin sorusu havada asılı kalıyor ve hepimizi sessizliğe boğuyor.

Tam olarak ne önerdiğinin farkında olduğundan emin değilim. soru ağzımdan kaçıyor. Kit'e bakmaya cesaret edemiyorum, muhtemelen onun da aynı derecede şok olduğunu biliyorum.

Ve ayrıca son derece rahatladım.

"Evet, Kit boşalabilir," diye cevap veriyorum kıkırdayarak. "Kaldırabildiği kadar çok kez boşalabilir. O isterse ben de varım. Yatak odasına giden yolu göster kardeşim. Asıl soru, seni kaç kez boşaltabileceğimiz, bebeğim? Bu sefer senin için ya iki katı ya da hiç."

Bir anda aramızdaki hava değişti ve *başladı*.

"Oh, kesinlikle varım," diyor Kit, yüzündeki rahatlama açıkça belli olan geniş bir sırıtışla. "Bunu geri çevirmem mümkün değil. Senin odan mı benimki mi Jade?"

"Benimki," diye yanıtlıyor. "Banyomda kocaman, harika bir duş kabini olduğu ve Vulcan hâlâ kir içinde olduğu için." Alnımdaki kiri silmek için uzanıyor. "Temiz çarşaflarımın altında mezar kazıcısı gibi kokarak sürünmeyeceksin, dostum."

"Aklımdan bile geçmezdi," diye cevap veriyorum, gülümsememi gizleyerek.

Kit önümüzden yürüyüp Jade'in süitine açılan kapıyı açıyor. Sormadan doğruca banyodaki devasa duşa koşuyor ve sayısız su fiskiyesini ayarlamak için içeri uzanıyor.

Ben banyoya girip Jade'i yere bıraktığımda, o çoktan gömleğini çıkarmıştı. Jade başımı aşağı çekip bana uzun, yavaş bir öpücük veriyor, sonra gömleğimin kuyruğuna uzanıp kot pantolonumdan kurtarıyor.

"Şimdi duşa gir," diye emrediyor. "Seni fırçalayarak temizleyeceğim."

Aramıza giriyor ve bornozunu fayans zemine bırakıyor. Cildi duştan çıktığı için hâlâ hafif nemli ve banyonun ışıkları altında parlıyor. Havanın serinliği ona çarpıyor ve pembe meme uçlarının şişip sertleşmesine neden oluyor.

Kit'e doğru bir adım atarak ellerini onun çıplak göğüs kaslarının üzerinde gezdiriyor. "Bize katılmayı kabul ettiğin için mutluyum," diye mırıldanıyor Kit'e. Sesi duşta akan suyun üzerinde ancak bir fısıltı gibi. "Hep birlikte olmamızı istiyorum."

Kadın kemerinin tokasına uzanıp çözerken adam ona dokunmak için ellerini kaldırmıyor ya da kılını bile kıpırdatmıyor. Fermuarı aşağı çeker ve elini içeri kaydırır. Kit onun kocaman sikini dışarı çekip yavaşça okşarken nefesini içine çekiyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor sıkılmış dişlerinin arasından.

"Zaten benim için bu kadar sert olmana bayılıyorum," diyor. "Soyun ve duşa gir."

Kız arkadaşımın başka bir adamın aletini okşadığını görünce kızmam ya da kıskanmam gerekirdi ama lanet olsun... Son derece tahrik oldum. Gözlerimi onlardan alamıyorum. Kit'in sikini okşamasını izlemek çok ateşli.

Jade omzunun üzerinden bana bakıyor. "Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye soruyor ve beni test etmek için Kit'in aletini yavaşça bir aşağı bir yukarı hareket ettiriyor. "Yüksek sesle konuş. Rahatsız ediyorsa söyle. Ya şimdi ya da asla."

Gömleğimi çıkardım, kot pantolonumu ve iç çamaşırlarımı yere bıraktım ve onları tekmeleyerek yoldan çektim. Arkasına geçerek, iki elimle göğüslerini avuçlamak için uzanırken kıcını sert sikime doğru çekiyorum. Benim ve Kit'in vücutları arasında sıkıca sıkışmıştı.

"İşte cevabın," diye fısıldıyorum kulağına, kulak memesini ısırmadan önce. "Sikim seni üzüyor mu?" Sert ereksiyonumu kış yanaklarının arasına sürterek soruyorum.

Omzunun üzerinden bana gülümseyerek, "Belki sıcak ve rahatsız," diyor. "Kesinlikle üzgün değil."

Elini Kit'ten çekip ikimizden de uzaklaşarak duşa doğru ilerliyor, arkadan aydınlatılmış silueti buzlu cama karşı kıskırtıcı bir resim çiziyor. Duş başlığından akan su onu anında ıslatıyor, saçları kararıyor ve sırtına yapışıyor. Bu görüntü çok seksi, Kit ve benim için bir davet.

Yüzünü bize dönerek parmağıyla işaret ediyor. "Ne bekliyorsunuz?" diye soruyor, sesi boğucu bir tona bürünüyor. "İkiniz de orada durmaya devam ederseniz sıcak su bitecek. Umarım siz çocuklar bana ayak uydurabilirsiniz."

Kit'e bakıyorum ve benimkiyle aynı şiddetli arzunun onun gözlerine de yansıdığını görüyorum. Senkronize olmuş, ortak bir hedefte birleşmiştik; kızımızın en çılgın hayallerinin ötesinde zevk almasını sağlamak.

Ve bu kararından asla pişman olmayacağından emin olmak için.

Geniş duşa girdiğimde, sıcak bir buhar dalgası üzerime ykanıyor, ısı tenime nüfuz ediyor ve gergin kaslarımı gevşetiyor. Jade'in şampuanının kokusu daha güçlü, daha tatlı ve sarhoş edici hale geliyor.

Sabunlu elini bana doğru uzatırken gözleri yaramazlık ve beklentiyle parlıyor. Beni düşün altına çekmesine izin vererek ona doğru ilerliyorum, su kıvrımlı vücudundan aşağı akıyor.

Kit arkasından yaklaşıyor, iri elleri ıslak teninin üzerinde kayıyor, okşuyor ve keşfediyor. Kadın yumuşak, tatmin olmuş bir sesle iç çekiyor. Kit yavaşça sırtını yıkıyor, eli yumuşak, sabunlu bezi kürek kemikleri üzerinde ve omurgasında yumuşatıyor ve köpürtüyor.

Duş sıcak buharla doluyor, kabarıyor ve cam bölmeyi buğulandırıyor. Dışarıdaki dünya artık yok; burada sadece üçümüz varız.

Gariplik yok, yanlış adım yok. Bunun yerine, konuşulmayan bir anlayış, paylaşılan bir ritim var.

Her şey doğru geliyor.

Kit'in elleri onun üzerinde arkadan öne doğru dolaşüyor, göğüslerinin arasını ve altını süngülüyor, ellerini kalçalarının arasına sokuyor.

Jade başka bir bez alıyor ve her santimimde eşit özenle gezdiriyor. Dokunuşu yumuşak ama sert. Günün kirini temizlemesine izin verdiğimde, vücudum istemsizce titriyor ve dokunuşuna tepki olarak sertleşiyor. Eli göğsümü okşuyor, meme uçları etrafında dönüyor, parmak uçları dövmelemin dış hatlarını çiziyor.

Yüzünü bana çevirerek çenesine uzanıyorum ve kendime doğru kaldırıyorum, başını dudaklarımla buluşması için geriye yatırıyorum. Yumuşak öpücüklerle alından yanaklarına ve boynunun tatlı kıvrımlarına doğru ilerliyorum.

Kit'in elleri Jade'in kalçalarının etrafında ve uyluklarından aşağı kayar, karnını ve kalçalarını yıkar. Kit'in elleri kık yanaklarının her iki yanına ve bacaklarının arasına doğru inerken Jade usulca iniyor. Göğsüme yaslanıyor ve gözleri kapanıyor, nefesi kısa, sık pantolonlarla geliyor.

"Sıra bende," diyerek bezi ondan alıyorum. Önce Jade'in kollarını köpürterek başlıyorum, parmaklarımla pürüzsüz teninde kaymasına izin veriyorum. Başını arkaya yatırarak suyun saçlarının arasından akmasına izin veriyor ve derin bir iç çekiyor. Boynundan aşağı süzülen ve göğüslerinin arasında bir yol çizen suyun görüntüsü eminim ne Kit'in ne de benim asla unutamayacağımız bir görüntüdür.

Yavaşça kollarımın arasında dönüyor. "Seninle işim henüz bitmedi," diyor alçak bir sesle. "Sen hâlâ kirli bir çocuksun ve seni temizlemem gerekiyor."

"Kirli erkeklerden hoşlandığımı sanıyordum," diye takıldım.

"Oh, severim. Ağzı kirli erkekleri severim," diye cevap veriyor ve sabunlu bezi karın kaslarımda gezdirirken bana gülümsüyor. "Çöl kumu ve kan kirli değil."

Kumaş aletimin üzerinden geçip taşaklarımın etrafından aşağı indiğinde nefesimi içime çekiyorum. Onu fayans duvara yaslayıp çiğ çiğ sikmekten daha çok istediğim bir şey yok ama bu sefer işi ağırdan alıyoruz.

Bu konuda yalnız değilim.

Kit de iři içindeyken dūřınulmesi gereken çok řey var. Hiçbir zaman bir kızı paylařan bir erkek olmadım, bu yūzden yeni topraklarda dikkatlice adım atıyoruz, yolumuzu öđreniyoruz.

Son yirmi dört saatte bir mūr boyu yetecek kadar berbat ettim ve bunu da berbat etmek istemediđimden eminim. Bu yūzden diřlerimi sıkacađım ve onun istediđi kadar yavařlamasına izin vereceđim.

Beni ldūrse bile, ki ldūrebilir, aletim zonkluyor.

Jade yavaşça her birimizin vūcudunu kpūklū bezle yıkamaya devam ediyor, her ikimizin de sikleri sertleşirken, her zamanki gibi lanet olası zamanını alıyor. Ne yaptığını bildiğine řūphe yok, bizi çıldırıyor, onu istemekten kr olmamızı sağlıyor. Bizi kpūrtmeyi bitirdiğinde, ikimizi de su fiskiyelerinin altına itiyor, suyun başımızın üzerinden ve sırtımızdan aşağı akmasına izin vererek durulandığımızdan emin oluyor.

"Ben suyu kapatırken siklerinizi yumruklayarak sertleşmelerini sağlayın," diyor.

"Aletimi sert tutmak bir sorun olmayacak," diye cevap veriyorum parmaklarımı şaftımın etrafına sarıp uzun hareketlerle okşarken.

"Ben de öyle," diyor Kit, būyūk elini sikinin etrafına kapatarak. "Būtūn gece rahatlıkla gidebilirim ve gideceđim de. Senin için sert kalmamız konusunda asla endiřelenme."

Jade uzanıp muslukları kapatır. Kit duřun kapısını açıp içeri daha serin bir hava girmesini sađlarken buhar yūkselmeye devam ediyor. Dıřarı çıkıyor ve būyūk bir havlu alıp bana uzatıyor.

Jade'in uzun, ıslak saçları yere ve vūcuduna damlıyor. Kit arkasından yaklaşıyor ve onu kurulamak için başka bir havlu alıyor. Havluyu hızlıca kıına ve sırtına sūrterken Jade onu öpmek için başını çeviriyor.

İŖi bittiğinde dikkatini bana çeviriyor. Karo zemine yumuŖak bir havlu daha atıyor ve önümde diz çöküyor; yüzü yukarı dönük. Gözlerinde gördüğü Ŗeyden hoşlandığını belli eden bir sıcaklık var.

Eminim ben de seviyorumdur. Lanet olsun, onu dizlerinin üzerinde sikime bakarken görmeyi ne kadar da seviyorum.

Kit geri çekilip havlularını çıkarırken ben Jade'in üzerinde duruyorum, sikim sert ve hazır. Tek kelime etmeden, sıcak ağzı ucuma yaklaŖıyor ve sonra beni derinlere alıyor. Duygular içime hücum ediyor; ağzının sıcaklığı, dilinin sıcaklığı, tükürüğünün ıslaklığı.

"Siktir, bebeğim, bu iyi hissettiriyor," diye mırıldandım.

Elini Ŗaftımın etrafında kıvırıyor ve ağzını ve ellerini birlikte kullanarak beni daha hızlı emmeye baŖlıyor. Parmaklarımı ıslak saçlarının arasından geçiriyorum ve o ana teslim oluyorum. Kendi hızında gitmesine, ne isterse yapmasına, zevkimi kontrol etmesine izin veriyorum.

Ve bunu ustalıkla yapıyor.

Beni çalıştırıyor, sertçe emiyor ve başını aŖağı yukarı sallıyor, dilini de bana doğru itiyor, elleri Ŗaftım ve taşaklarım boyunca kayıyor. Ağzı Ŗaftımın üzerinde yukarı doğru kayarken başı daha hızlı sallanıyor, dudakları ve diliyle aletimin başını okŖıyor. Tükürük ağzından dışarı ve dudaklarından aŖağı damlıyor.

Banyo tezgahına yaslanmış, yavaşça kendini okŖayan ve onun sikimi emmesini izleyen Kit'e bakıyorum. Belli ki gösteriden zevk alıyor.

Taşaklarımnda tanıdık bir his oluşuyor ve onun güzel ağzına boşalmaya yakın olduğumu biliyorum. "Siktir, boşalacağım."

"Henüz değıl," diyor, sikimi ağzından çekerek. "Henüz gelme. Ben söyleyene kadar olmaz."

Kendimi daha fazla tutamam. Çok yaklaŖtım. Bırakmam gerekiyor. Tam kafasını tutup sikimi boğızından aŖağı sokacakken,

bana beklediğim kelimeyi verdi.

"Şimdi," diye inliyor sikimin etrafında, kelime zar zor duyuluyor.

Duymam gereken tek şey bu ve boşalıyorum, sıcak yükümü ağzına bırakıyorum. Boşalmamı hevesle yutuyor, hepsini içine alıyor, dili her damlayı yalayıp yutuyor, beni içiyor, her son damlayı yutuyor.

Kıpırdamadan duruyor, tek bir kelime bile edemedi onun yaptıklarını izliyorum. Dudaklarının sikimin etrafına sarılmış görüntüsü şimdiye kadar gördüğüm en güzel manzaraydı. Boşalmamın her damlasını emene kadar durmuyor.

Sonunda beni bırakıp derin bir nefes aldığı anda, onu ayağa kaldırıyorum. Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, ağzı açık ve davetkâr. O beni öperken parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve dilinde kendi tadımı alıyorum.

Sonunda benden uzaklaşarak, sabırla bizi izleyen Kit'e geri dönüyor. "Sıra sende koca adam," diyor Kit'e ve uzanıp sikini eline alıyor. "Seni unuttuğumu mu sandın? Umarım unutmamışımdır, çünkü seni asla unutmam."

Ellerinin onun üzerinde çalışmasını, göğüslerini yoğurmasını ve tenini okşamasını izliyorum. Onu öpüyor, dili ağzının içine giriyor, az önce benim yaptığım gibi boşalmamın tadına bakıyor. Elleri kıkına gidiyor ve her iki eliyle yanaklarını kavırıyor, onu kendine doğru çekiyor, göğüslerini göğsüne bastırıyor.

"Seni istiyorum Kit," diyor, sesi arzudan boğuklaşmış. "Beni şimdi becermeni istiyorum."

"Seni paylaşmamızı isteyeceğini hiç düşünmemiştim," diyor. "Bunun senin için sorun olmadığına emin misin?"

"Kesinlikle, benim için sorun yok. Tek yol bu," diye yanıtlıyor ve geri çekilerek yüzünde herhangi bir şüphe olup olmadığına bakıyor. "Değil mi? Artık hepimiz birlikteyiz. Bu iyi bir şey. *Çok iyi.*" Avuç içlerini yüzünün yan tarafına bastırıyor, onu tekrar öpüyor ve ağzını onun için açıyor.

"Beni yatağıma götür," der ona.

Yumuşak bir hareketle onu kaldırır ve yatak odasına taşır. Onu sırt üstü yatırmaya başladığında, onun yerine yuvarlanır ve dizlerinin üzerine çöker.

"İkinizi de aynı anda becermek istiyorum," diyor.

"Benden itiraz yok," diyor Kit. "Beni nerede istiyorsun?"

"Sırt üstü yat ki koca sikine binebileyim," diyor. Kolundan tutarak onu yatağa çekiyor ve sırt üstü yatmasını işaret ediyor.

Yüzündeki ifadeden bu işin nasıl yürüyeceğinden tam olarak emin olmadığını anlayabiliyorum. Muhtemelen ona zarar vereceğimizden endişeleniyor, ki bu benim de endişem. Kit kocaman siki olan kocaman bir adam. Eğer ikiye katlayacaksak yavaş ve ağırdan almamız gerekecek. Özellikle de bunu ilk kez yapıyorsak.

"Kit, sırt üstü uzan," dedim ona. "Onu ikili takım yapacağız. Ben onu götten sikerken o da senin sikine binebilir. Merak etme, ceketimin cebinde kayganlaştırıcı var."

Jade bana şaşkın bir bakış atıyor ve gülüyor. "Kayganlaştırıcı mı getirdin? Bunda şaşılacak bir şey yok," diye takılıyor bana. "Her zaman hazırlıklısın. İzci miydin sen?"

"Kesinlikle asla bir izci çocuk olmadım. Hatırlarsan, silahımla kıcını siktiğimde bunun olacağı konusunda seni uyarmıştım." Deri ceketime doğru yürüyorum ve bir tüp kayganlaştırıcı almak için cebimi açıyorum. "Hazırlıklı geldiğim için memnun değil misin? Kit'in evde kayganlaştırıcı bulundurduğundan şüpheliyim."

"Bekle! Ne?" Kit soruyor, gözleri benimkilere kayıyor. "Onu silahınla kıcımdan mı siktin? Bu ne lan! Aklından ne geçiyordu?"

"Silah dolu değildi," diye açıkladım. "Ve silahın namlusu benim aletimden daha küçüktü."

"Bunun her şeyi yoluna koymasını mı gerekiyor? Bu ne zaman oldu?"

"Onu helikoptere bindirdiğim gün." Elimi Jade'in sırtında ve kıcında gezdirmek için uzandım. "Bayılmıştın, değil mi bebeğim? Yapmalıydın

onu gördüm, silahımı kışının derinliklerine alıyordu, tıpkı o muhteşem iyi kız gibi. Bunu düşünmek bile beni yeniden sertleştirdi. Belki bir ara tekrar yaparız."

"Geri döndüğünde Seven'ın seni öldürmeye çalışmasına şaşmamalı," diyor Kit. "Onun tarafından dövülmeyi hak etmiştin."

"Artık köprüünün altından çok sular aktı," diyorum. "Jade, ona seni neyin tahrik ettiğini göster bebeğim. Böylece endişelenmeyi bırakacak. Jade kırılgan bir bebek değil. Bazen sert ve kaba sever."

Jade ellerini onun göğsünde gezdirerek, "İstedigimi biliyor," diyor. "Değil mi, Kit?"

"Bu bir gerçek mi? İlginç," diyorum kaşlarımı kaldırarak. "Seni incitmediğimizden emin olmak için yavaş ve kolay gideceğime söz veriyorum. Eğer çok fazla gelirse, söylemen yeterli, duracağız. Anladın mı?" Yastıklarına yaslanmış olan Kit'e doğru hareket ediyorum. "Aletin üzerine kay ve oradan devam edeceğiz. Bu sıkı bir uyum olacak ve seni incitmek istemiyoruz."

Kit bana başını sallıyor, kalçalarını tutarak adamın bacaklarına biniyor ve kendini yavaşça adamın sikinin üzerine bırakıyor. Ona gömülürken gözleri kapanıyor.

"Siktir... kocaman olmuşsun," diye mırıldanıyor. Kendini sabitlemek için ellerini göğsüne koyuyor ve yavaşça yukarı ve aşağı kalkarak onu kızdırıyor.

"Lanet olsun! Ona binişini izlemek çok ateşli." Arkasına yaklaştım ve Kit'in bacaklarına da oturdum. Kollarımı onun etrafında dolaştırıyorum ve göğüslerini avuçluyorum, o aşağı yukarı kayarken meme uçlarıyla alay ediyorum. "Onu becermekten hoşlanıyor musun?" Elimini klitorisine götürüp o hareket ettikçe ovuyorum.

"Tanrım, bu çok iyi," diye inliyor. "Bunu yapmaya devam edersen çok erken boşalacağım. Boşaldığımda ikinizi de içimde istiyorum."

Bunu yapmanın en iyi yolunu bulmak için uzun bir nefes alıyorum. İkili takım benim normal tarzım değil. "Tamam, ama önce seni esnetmek için yavaştan almalıyız," diye cevap veriyorum. "Acelelerimiz yok. Bütün gece bizim." Elimini sırtının küçük kısmına koyuyorum. "Biraz öne eğil." Tüpü

kapıyorum

kayganlaştırıcı sürdüm ve avucuma bolca fişkırttım. "Güzel ve kaygan olman için önce seni yağlayacağım."

Elim soğuk kayganlaştırıcıyla kık yanaklarının arasına girdiğinde nefesi kesiliyor. Kayganlaştırıcıyı Kit'in sikiyle dolu amından götüne doğru sürüyorum, sonra sikimi de kayganlaştırıcıyla kaplıyorum.

"Kahretsin, bu çok soğuk!" diye bağılıyor.

"Özür dilerim," diyorum kalçasını okşayarak. "Bir saniye içinde seni ısıtacağım." Yeterince yağlandığında, ne kadar sıkı olduğunu test etmek için bir parmağımı kıkına sokuyorum. Kolayca giriyor ve ikinci parmağımı da soktuğumda inliyor. "Nasıl bir his? İyi mi? Beni şimdi alabilir misin?"

"Evet," diye inliyor, içgüdüsel olarak Kit'in sikinin üzerinde tekrar hareket ediyor. Adam inliyor ve gözlerini kapatıyor.

"Kıkına girdiğimde, kıpırdamadan durmalısın ve hareketi bizim yapmamıza izin vermelisin," diyorum. "Seni tıka basa dolduracağız." Jade sikinin üzerinde otururken kıpırdamadan durmak için insanüstü bir irade gösteren Kit'e omzunun üzerinden bakıyorum. "Sen nasıl dayanıyorsun Kit?"

"Zar zor," diye homurdanıyor. "Her hareket ettiğinde, bu lanet olası tatlı bir işkence."

"Seni boşaltmamı ister misin, koca adam?" Jade mırıldanıyor, tekrar ona doğru ilerliyor.

"Whoa, henüz değil," diyorum. "İkimizi de içinde kaya gibi sert hissetmeni istiyorum. Sonra sırayla seni boşalmamızla dolduracağız. Dayan, Kit. Fazla uzun sürmez."

"Senin için söylemesi kolay," diye mırıldanıyor ve bunu yapabilecek kadar uzun süre kendini toparlayabilmek için gözlerini kapatıyor.

Onun benden daha dayanıklı olduğunu ve durumumuz tersine dönseydi benim dayanabileceğimden çok daha iyi dayandığını fark ederek bir gülümsemeyi gizliyorum.

"Tamam bebeğim, bunu yapıyoruz," diyorum ona, sikimin başını anal halkasına doğru iterken. "Yavaş ve kolay giriyorum." Nefesimi tutarak, göt deliğinin açıldığını ve horozumun ucunun etrafında gerildiğini izliyorum, davet ediyorum

beni içeri. "Tanrım! Güzel kıcını çok seviyorum ve onu sikmeyi daha da çok seveceğim. Sonsuza dek bunun hayalini kurdum."

Daha derine indiğimde ve dirence çarptığımda inliyor. "İyi misin?" diye soruyorum. "Bana karşı geri it. Tıpkı silahıma yaptığın gibi. Benim için açılmalısın. Zorla giremem." Tereddüt etmeden itaat ediyor ve hafifçe geriye doğru sallanarak beni daha fazla içine alıyor. "İşte böyle. Aferin kızıma. Hepsini içine alana kadar sikimin üzerinde ileri geri sallanmaya devam et."

Yavaşça çalışıyor, her derine indiğimde nefesi kesiliyor. Birdenbire hareket etmeyi bırakıyor. "Daha fazla derine inemem," diyor. "Sınırıma kadar gerildim. Daha fazla dayanamıyorum. İkiniz de çok büyüksünüz."

"Neredeyse bitti, bebeğim. Sadece biraz daha. Yapabilirsin. Burada kontrol sende, o yüzden kendi hızında git. Kit'in büyük sikini teninde hissedebiliyorum. İkimiz de seni sikeceğiz, siklerimizi ayıran tek şey senin tenin olacak."

"Kahretsin, bunu düşünmek bile beni tahrik ediyor," diyor. "Sen de bunu mu istiyorsun Kit?" diye soruyor. "Bu senin için iyi mi? Vulcan'ın sikinin sana doğru kaydığını hissedebiliyor musun?"

"Evet, her şey harika hissettiriyor," diyor Kit. "Burada ölüyorum, boşalmamaya ve her şeyin çok erken bitmesine çalışıyorum. Aletlerimiz senin içinde yan yana duruyor. O her hareket ettiğinde bunu hissedebiliyorum."

"Tamam, yapabilirim," diyor Jade, tekrar bana doğru iterek. "Sonuna kadar kaydır Vulcan. Bunu kaldırabilirim. Sahip olduğun her şeyi bana ver."

Beklediğim emir buydu. Onu kalçalarından tuttum ve sikimi kıcının derinliklerine ittim. Yüksek sesle nefes alıyor ve tekrar tekrar sertçe içine girmek için geri çekiliyorum. "Kahretsin, kıcın sıcak ve sıkı," diye mırıldandım. "Çok sıkı amına koyayım. Bana ne kadar iyi hissettirdiğine inanamazsın. Senden başka bir kadını asla istemeyeceğim. Asla. Senden başka kimseyi bebeğim."

"Tanrım," diye inliyor Kit, ellerini kalçalarında sıkarak onu benim için esir tutuyor. "Bu çok iyi. Durma, onu sikmeye devam et, aynen böyle. Yüce

Tanrım! Bu harika bir şey."

"Neredeyse boşalmaya hazırım," diye soluk soluğa bağılıyor Jade, ben itişlerimin hızını artırırken. "Tanrım, geliyorum," diye bağılıyor ve Kit'in göğsünün üzerinde öne doğru eğiliyor. Onu daha sıkı kavıyor, böylece kaymayacak.

Amı Kit'in sikinin etrafında bir dizi kasılmayla patlıyor ve ben her nabızı, her titremeyi hissediyorum. "Vay anasını! Bunu sen de hissedebiliyor musun Kit? Siktir!" Duygular inanılmaz ve ben nerede bittiğimi ve Kit'in onun içinde nerede başladığını tamamen kaybettim.

"İşte bu bebeğim, işte bizim kızımız," diyorum, kıcını daha hızlı ve daha sert sikerek. "Kit'in sikinin her tarafına boşal ve sonra kıcını kendi döllerimle dolduracağım."

Son bir kez daha itiyorum ve boşalıyorum, sıcak boşalmayı onun derinliklerine döküyorum. Sikim kıcının içinde zonkluyor, nabız atıyor ve ona doğru iterken içine daha fazla boşalıyor, tekrar tekrar. "Oh siktir," diye inliyorum. "Siktir. Siktir."

"Aman Tanrım," diye inliyor Jade. "Boşalman kıcımı yakıyor." "Bitir işini Kit," diyorum ona, içinden kayarak çıkıyorum, böylece ona doğru ilerleyebiliyor. tekrar. "Ona sertçe bin ve boşalmasını sağla. Bu kadar sabırlı olduğu için harika bir sikişi hak ediyor, sence de öyle değil mi?"

Yan dönüyorum, onun sikinin üzerinde aşağı yukarı zıplamasını izliyorum, ıslaklığı aşağı damlıyor ve onun sikini ve kalçalarını ıslatıyor. Bir dakikadan az bir süre sonra adam da gürültülü bir kükremeye boşalıyor, büyük kollarıyla onu yakalıyor ve üstüne çekiyor.

"Kımıldama," diyor ona. "Tanrım, dar amcığın çok iyi hissettiriyor. Uzaklaşma. Burada kal."

Aleti hala içindeyken onun üstüne yığılıyor ve hepimiz birlikte nefes nefese orada yatıyoruz.

"Tanrım, bu hayatımın en inanılmaz derecede fantastik cinsel deneyimiydi," diyorum ikisine de konuşacak kadar nefesimi topladığımda. "Tamamen ve tamamen akıl almazdı."

"Katılıyorum," diyor Jade, başını Kit'in göğsünden kaldırıp bana sırtarak. "İkinizin yeni bir tur için hazır olması ne kadar sürer?"

İnleyerek başımı tekrar yastığının üzerine bırakıyorum. "Kit, sırada sen varsın," diyorum. "Yeniden toparlanmak için bir dakikaya ihtiyacım olabilir. Ya da birkaç dakikaya."

"Sen hazır olduğunda ben de hazırım," diyor Kit ona, göğsü derin bir kahkahayla gümbürdüyor. "Vulcan'ı yenebileceğim bir şey bulmuş olabileceğime inanamıyorum. *Dayanıklılık*."

VULCAN

Ertesi sabah sarsılarak uyandım, kalbim göğsüme çarpıyordu, kendimi başkasının yatağında bulduğumda irkildim. Kendimi toparlamaya çalışırken farkına varıyorum.

Jade'in sıcak, çıplak vücudu sırtıma yaslanmış, kolları koruyucu bir şekilde üzerime sarkıyor. Omzumun üzerinden bir bakış atmak için başımı çeviriyorum ve orada Kit'i görüyorum, derin bir uykuda, Jade'in diğer tarafına yayılmış, eli çıplak kalçasına dayanmış.

Bırakın başka bir erkeği, yatakta biriyle uyanmaya bile alışık değilim. Garip bir şekilde, beklediğim kadar garip hissettirmiyor. Bu da genellikle dışarıda, açık ateşin yanında, başka bir canlıdan kilometrelerce uzakta uyku tulumunda uyuyan bir adam için çok şey ifade ediyor.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek Jade'in kolunu kaldırıyorum ve yataktan kayarak çıkıyorum. Ivan'ı gömmekle geçirdiğimiz kâbus gibi geceden sonra çok yorgun düşmüştü. Şimdiden bir iki kadeh daha içmek istiyorum ama beni tatmin etmesi için onu uyandırmayacağım. Yaşadığı onca şeyden sonra olmaz.

Sessizce odadan çıkıp mutfığa giriyorum ve bir fincan kahve koyuyorum. Jade'i tanıyorsam, kafein aramak için dışarı çıkacaktır ve Kit'in henüz nasıl kahve yapılacağını öğrendiğinden şüpheliyim.

Yine de denediği için onu takdir ediyorum. Sağlık bilincine sahip bir yaşam tarzına sıkı sıkıya bağlı olmasına rağmen, Jade'i

Kendi kurallarını çiğnemek ve vejetaryen olmayan yiyecekler ve kafein getirmek anlamına gelse bile burada rahat.

Jade, keskin kenarlarımızı yumuşatarak ve bizi kendimizin daha iyi bir versiyonu haline getirerek hepimizi daha iyiye doğru değiştiriyor.

Özellikle de ben.

Şimdi, Jade'in hayatımdaki varlığıyla, hayatta kalmak ve yaşamak arasındaki çizgiler bulanıklaşıyor. Zırhımın katmanlarını görüyor, kimsenin girmeye cesaret edemediği ruhumun derinliklerine ulaşıyor. Deliliğimi tereddütsüz kabul etmesi, etrafıma ördüğüm duvarları yıkıyor ve uzun zamandır bastırdığım zayıflıklarımı ortaya çıkarıyor.

İlk defa, içimde dönüp duran kaosla yüzleşmenin ve onu kontrol etmenin zamanı geldi mi diye merak ediyorum.

Eğer bu uzak bir ihtimal bile olsa, ki bu konuda şüphelerim var. Akıl sağlığımın sınırlarında gezindiğimi biliyorum.

Kimsenin bana kafamın içinde sürekli dönüp duran bazı şeylerin delice olduğunu söylemesine gerek yok. Yine de bu beynimi bir elektrik düğmesi gibi kapatabileceğim anlamına gelmiyor. Özellikle de çılgın düşünceler beni en karanlık anlarda ayakta tuttuğunda.

Çocukken, dengesiz üvey babam şeytan tarafından ele geçirildiğime inanarak öfkesini üzerime saldıığında, bu çarpık inançlar benim can simidim oldu.

Beni öldüremeyeceğine, yenilmez olduğuma inanmam, acımasız dayaklara ve yanıklara dayanmama yardımcı oldu. Ne kadar acı verirse versin ya da hayatımı sonlandırmaya ne kadar yaklaşırsa yaklaşsın, hayatta kalacağım kesinliğine sarıldım.

Ve yaptım.

Onun çarpık zihninde, benim direncim sadece onun şüphelerini körükledi ve benim kötü olduğuma dair inancını daha da pekiştirdi.

On bir yaşındayken.

Kendime bağlantıyı kesmeyi, beni yakıcı fiziksel acıdan koruyan zihinsel bir hiçlik boşluğuna kaymayı öğrettim. Onun sadist elleri altında pratik yapmam için sayısız fırsat verilerek bu becerimi geliştirdim.

Uzun zamandır tutunduğum her şeyi geri almak ve hayatta kalmamı sağlayan inançlar ağını çözmek kolay olmayacak.

Denemek istiyor muyum?

Mutfığa yaklaşan ayak sesleri düşüncelerimi böldü ve Jade'in kapıda durduğunu görmek için baktım, gözleri uykudan ağırlaşmıştı. Karmakarışık saçları omuzlarına dökülüyor, bakışlarında bir parça kırılganlık var.

Ona belli belirsiz bir gülümseme sunuyorum. "Günaydın," diyorum, sesim duyguların karışımını ele veriyor. "Umarım iyi uyumuşsundur."

JADE

"B etter daha bekleniyor,göz önünde bulundurarak Her şeyi."I Cevap ver. "Bu Taze demlenmiş kahvenin baştan çıkarıcı kokusu beni dışarı çekti." Mutfak lavabosunda duran Vulcan'ın arkasına geçiyorum. Kollarımı beline dolayarak başımı çıplak göğsüne yaslıyorum. "Demliği koyduğunuz için teşekkür ederim."

Vulcan kollarımı ovuyor. "Mayalanma kokusunu aldığında dışarı çıkacağını biliyordum," diyor. "Uyumaya devam etmelisin. Yorgun olmalısın."

"Pek sayılmaz. Uyuyamayacak kadar heyecanlıyım. Bu sabah nasıl hissediyorsun? Dün gece Kit'le olanlardan dolayı iyi misin?"

Bir an için Vulcan'ın vücudu geriliyor ve ben nefesimi tutup yanıtını bekliyorum, bana her şeyin bir hata olduğunu söylemeyeceğini umuyorum. Onun yerine uzun bir iç çekti.

"Berbat durumda olduğumun farkındayım," diyor, sözlerinde ağır bir teslimiyet var. "Ve asla ihtiyacın olan ya da hak ettiğin şeyin yüzde yüzü olamam. Bazen akıl sağlığımı korumak için herkesten uzaklaşmam gerekiyor. Ve her zaman böyle olabilirim. Büyük ihtimalle de öyle olacağım. Sonuç olarak seni istiyorum. Ama benim gibi yarım bir adama razı olmanı nasıl bekleyebilirim? Seni hayatımda tutmak için, seni sahip olduğum tek gerçek ailemle paylaşmaya hazırım. Diğer adamlar sana benim veremeyeceğim şeyleri verebilir. Ben olmadığım zaman onlar senin için iyi."

Dürüst itirafı kalbimi sızlatıyor ve alnına düşen siyah saçlarından bir tutamı düzeltmek için uzanıyorum. "Sen yarım bir adam değilsin," diye onu temin ediyorum. "Ve seninle birlikte olmak da asla yerleşmek olmaz. Tanıştığımız andan itibaren aramızda anında bir bağ oluştu, inkar edilemez bir şey. İkimizin de sorunları var ve ikimiz de ruhumuzun eksik parçalarını taşıyoruz. Belki birlikte onarmaya ve iyileştirmeye başlayabiliriz."

"Bir mucize vaat edemesem de denemeye hazırım," diyor, geçmişinin ağırlığı sözlerinde açıkça görülüyor. "Tahmin edebileceğinden çok daha fazla hasar görmüş biriyim. Kit istikrarı ve büyük kalbiyle sana çok daha fazlasını sunabilir. Ve Seven sana inanılmaz bir rüya hayatı verebilir, çölde bir karavanda geçireceğin bir hayat değil. Seven ya da Kit ile bir daha asla hiçbir şey için endişelenmene gerek kalmaz."

"Hepiniz harika adamlarsınız. Eşit derecede etkilendiğim eşsiz niteliklere sahipsiniz. Madem Seven'dan bahsettin, onun hakkında ne yapacağız? Dün gece üçümüzün birlikte olduğunu öğrenince ne yapacak?"

Tam o sırada Kit araya girerek mutfığa girer. "Muhtemelen iyi değil," diyor. Uzun sarı saçları karmakarışık ve dağınık. Üzerinde sadece gri bir eşofman altı var ve muhteşem göğsü çıplak, bu manzara dikkatimi çekmeyi asla başaramıyor.

"Kızacak mı?" Ben soruyorum. "Ondan sır saklamayı sevmiyorum ve tepkisinden endişeleniyorum. Ona bugün söylemeliyim."

"Neden önce Kit'in onunla konuşmasına izin vermiyorsun?" Vulcan öneriyor. "O benden daha diplomatik, yani bu iş için yanlış kişi benim. Kit işleri yoluna koyabilir."

"Hayır," diye cevap verdim. "Onunla bu konuyu konuşacak kişi ben olmalıyım. Bu benim yalnız yapmam gereken bir şey."

Vulcan'dan uzaklaşarak mutfak masasının etrafından Kit'e doğru ilerliyorum. Uzanıp yüzünü aşağı çekerek uzun, yavaş bir öpücük konduruyorum. "Her şey yolunda mı?" Hava almak için geri çekildiğimde soruyorum. "Vulcan ve ben bu sabah bu konuyu konuştuk bile. Hâlâ bizimle misin?"

Bana gülümsüyor, belimi kavrayışı sıkılaşıyor ve beni yontulmuş göğsüne doğru çekiyor. "Hiçbir yere gitmiyorum," diye beni temin ediyor. "Her şeyimle varım, yüzde yüz. Gerçi Seven farklı bir hikâye olabilir. O seni bizden daha çok sahipleniyor. Seni tamamen kendisi için istiyor."

"Biliyorum," diye itiraf ediyorum. "Ve endişelendiğim şey de bu. Aramızdaki ilişkinin yürümesi için bunların hiçbirine sahip olmamalıyız. En önemlisi de üçünüz arasındaki yakın bağa zarar vermek istemiyorum."

"Bu konuyu önce Seven'la konuşmamı istemediğine emin misin?" Kit soruyor, sesi nazik ve ikna edici. "Senin yerine benden duyarsa belki daha iyi idare eder."

"Benimle ne hakkında konuşacaksın?" Seven açık kapı aralığından soruyor, sesi gergin atmosferi kesiyor.

Onunla yüzleşmek için döndüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, ani varlığı odada sismik bir değişime neden oluyor. Hızlı bir hareketle sahneyi kavırıyor, ifadesi şaşkınlıktan fırtınalı bir duygu karışımına dönüşüyor. Kit ve Vulcan'ın arasında duruyorum, Kit'in kolları bana sarılmış, Vulcan'ın eli ise kısa bornozumun altından kıcıma dayanmış.

Bakışları benden çocuklara doğru kayıyor, zihni önündeki bulmacayı çözmeye çalışırken her birimizin yüzünde geziniyor.

Sessizlik yerleşirken zaman uzuyor gibi görünüyor. "Burada neler oluyor?" diye soruyor sonunda.

YEDİ

Bu sabah neyle karşılaşmayı beklediğimden emin değilim ama Kit'in mutfağında bir üçlü seks gerçekleşmek üzere değildi. "Neler oluyor?" Kimse cevap vermeyince tekrar soruyorum.

Kit kıpırdamadan duruyor, kolları Jade'in belini mengene gibi kavramış. Vulcan'ın eli Jade'in kışının kıvrımında, bornozunun kumaşının kıvrılmasına ve altındaki çıplak teninin kışkırtıcı bir görüntüsünü ortaya çıkarmasına neden oluyor. Üçü arasında garip bir dostluk, yakın zamanlardaki samimiyetin kokusunu taşıyan sözsüz bir rahatlık var.

Jade kendini Kit'in elinden kurtarıyor ve aceleyle bana doğru geliyor. Mantıksız davranmamı engellemek istercesine elini koluma koyuyor. Bakışları benimkilerle buluşuyor.

"Eğer bana görüldüğü gibi olmadığını söylemeye hazırlanıyorsan, lütfen yapma," diyorum. "Bir şeyler olduğu çok açık. Kim bana söylemek ister?"

"Yemin ederim bugün seninle bu konuyu konuşmayı planlıyordum," diyor Jade, sesi biraz titreyerek. "Lütfen kızma. Sadece açıklamam için bana bir şans ver."

"Neye kızdın?" Sözcükler niyet ettiğimden daha soğuk çıktı. Üzerime çökmekle tehdit eden kıskançlık dalgasına karşı kendimi zorluyorum, özellikle de kıskançlığın bir daha beni ele geçirmesine izin vermeyeceğime yemin ettikten sonra. Bu

Jade'in Vulcan ve benim aramda çıkan bir kavgada yaralandığı anı hala aklımda.

Sessizlik mutfağa geri döner, ağır ve ezici.

Jade diğer iki adamı işaret ederek, "Hepinize karşı bir şeyler hissettiğimi hep biliyordunuz," diyor. "Bu gerçeği hiçbir zaman saklamadım. Ve aranızdaki sıkı bağın her zaman farkındaydım. Siz bir ailesiniz ve bunu asla bozmak istemem. Aranızda seçim yapmak yürek burkan bir görev olurdu, yapamayacağım ve yapmayacağım bir şey."

Ona kaşlarımı çatıyorum. Kollarımı ona dolamamak ve onu kendime çekmemek için kendimi zor tutuyorum. Onu onlarla gördükten sonra bile hala umutsuzca istiyorum.

Daha önce diğer erkeklerin ona sarıldığını ve hatta onu öptüğünü görmedim değil, ama bu sabah bir şeyler farklı. Her ikisinin de ellerini aynı anda fiziksel olarak onun üzerinde tutmaları kafamda alarm zillerinin çalmasına neden oluyor.

"Aramızda seçim yapman için sana hiç baskı yaptım mı?" diye sordum.

"Hayır, ama korkarım bir noktada olabilir," diye itiraf ediyor. Gözleri bana yalvarıyor. "Bunu özel olarak konuşmak için bir yere gidebilir miyiz? Sana bazı şeyleri açıklamak, anlamanı sağlamak istiyorum."

"Bu konuşma için hepimiz hazır bulunmalıyız," diye karşı çıkıyorum. "Hepimiz bu işin içindeyiz."

"Tamam," diyor uzun bir nefes vererek. "Yeterince adil. Dün gece sen gittikten hemen sonra Vulcan buraya geldi. Karavanda yalnız kalmak istemedi ve ortaya çıktığında rahatladım. Bize ihtiyacı var ve benim de ona hayatımda ihtiyacım var. Tıpkı sana ve Kit'e ihtiyacım olduğu gibi. Hepimizin birbirimize ihtiyacı var."

"Katılıyorum, ama neden bana anlattığından daha fazlası olduğu hissine kapılıyorum?" Kit'e bakıyorum, o da hızla başka tarafa bakıyor.

Lanet olsun.

Bu düşündüğümde de kötü olabilir.

Bakışlarım mutfak tezgahına yaslanmış, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi rahatça bir fincan kahve içen Vulcan'a kayıyor. Şok oldum ama burada olmasına da sevindim. Bir şeye ya da birine ihtiyacı olduğunu kabul etmek Vulcan'a özgü bir davranış değil. Her şeye rağmen onun için bir umut olabilir.

Sessiz bir soruyla kaşlarını kaldırıp bana bakıyor ve kahvesinden bir yudum daha alıyor. İşte o zaman onun ve Kit'in Jade'le çarşafalara dolanmış hallerinin yakıcı görüntüsü gözümün önüne geliyor.

Jade ve Vulcan dün gece birlikte uyudular. Yüzünde görüyorum.

Ve Kit de mi?

"Bugün ruh halin daha mı iyi?" Vulcan'a incinmişliğimi ve öfkemi maskeleyerek soruyorum.

"Öyleyim," diye yanıtlar Vulcan. "Her şey yolunda. Benim için endişelenmeyin. Her şey yolunda."

"Dün gece nerede uyudun?" Boğazımı yakan soruyu tükürdüm.

"Jade yatağındayken."

Cevabı hızlı ve tereddütsüz. İşte size Vulkan, her zaman acımasızca dürüst, onda hem sevdiğim hem de nefret ettiğim bir özellik.

"Ve bu senin için sorun değil mi, Kit?" Bakışlarım tekrar ona dönüyor. "Başka bir adamın evine girip değer verdiğin biriyle yatması? Hem de burnunun dibinde? Duvarlardan duyabileceğin bir yerde?"

Derin bir nefes alıyor ve bu kez doğrudan gözlerimin içine bakıyor. "Evet, benim için sorun yok çünkü ben de oradaydım. Hepimiz Jade'in yatağında yattık. Birlikte."

"Bu ne lan!"

Şok oldum. Kit'in isteyerek üçlü yaptığına inanamıyorum. Bu onun karakterine tamamen aykırı. Onun biriyle çıktığını hiç görmemiştim,

cinsel olarak maceracı olmak şöyle dursun. Bu aklımı başımdan alıyor ve kafamı toparlamakta zorlanıyorum.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," diye devam ediyorum. "Dün gece ben ayrıldıktan sonra Vulcan beklenmedik bir şekilde geldi. Üçünüz Jade'in yatağında üçlü yaptınız ve sonra hep birlikte büyük bir pijama partisi gibi orada uyudunuz."

Kit bana başıyla karşılık veriyor. "Evet, aynen öyle oldu," diye yanıtlıyor sakın ve kararlı bir sesle. "Planlı değildi. Eğer düşündüğün buysa, gizlice dolaşıp arkandan bir şeyler çevirmeye çalışmıyorduk. Her şey doğal bir şekilde gelişti ve eğer burada olsaydın sen de bunun bir parçası olacaktın."

"Siktir, hayır, yapmazdım!" Sesimi yükseltmemeye çalışarak cevap veriyorum. "Hepinizin bunu kabul edeceğimi düşündüğünüze inanamıyorum."

Jade yaklaşıyor, kokusu üzerime siniyor, vanilya ve yasemin karışımı kokusu içimdeki fırtınayı dindirmeye yetmiyor. "Seven, lütfen üzülme. Seni burada istiyoruz. Hepimiz istiyoruz. Sen yanımızda olmadan tamamlanmış sayılmayız."

"Hepiniz aklınızı mı kaçırdınız? Bu delilik!"

"Hayır, birlikte bir aile olabilmemizin tek yolu bu," diyor Jade. "Hepinize hayatımda ihtiyacım var. Burada sahip olduğumuz şeyi bırakıp gidemem. Bunu yapmak beni öldürür. Ama aranızdan birini de seçemem. Senin yerine Vulcan'ı ya da Kit'i seçsem ne hissederdin? Seni onlara tercih edersem onlar ne hisseder sence? Onlarla ilişkiniz aynı mı kalırdı? Hayır, kalmazdı."

Birden aklıma çılgınca bir düşünce geldi. "Bir saniye bekle. Kit, sen ve Vulcan dün gece birlikte oldunuz mu? İkiniz de biseksüel misiniz? Bunu nasıl bilemedim? Bu ne zamandır devam ediyor?"

"Ah, Tanrı aşkına!" Vulcan öfkeli bir iç çekişle mırıldanıyor. "Jade'e sahip olmak varken Kit'le bir köşede birbirimizi becereceğimizi mi sanıyorsun? Hayır! Biz birdenbire

Biseksüel gecesi. Tanrım, Seven! Sakin ol amına koyayım. Bu iyi bir şey. Bunu çok abartıyorsun."

Bu konudaki rahat tavrı karnıma bir yumruk gibi indi. "Bunun için hazır olmana şaşırdım. Onu ilk gördüğün andan beri Jade'in peşindesin, ateşli ve ağır."

"Yalan söylemiyorsun," diyor. "Ve eğer onu hayatımda tutabilmemin tek yolu buysa, seve seve paylaşırım. Kafayı yediğimi biliyorsun. Onun için nasıl bir erkek arkadaş olurdum? Bir kabus, işte bu. Ama onu kaybedemem."

"O zaman bana bunun nasıl işlemesi gerektiğini anlatın. Kurallar nedir?"

"Kural yok," diyor Jade usulca. "Grup içinde tek eşlilik dışında. O kadar. Eğer biri yoldan çıkarsa, gruptan atılır. Mazeret yok."

Ne önerdiğini zar zor anlayabiliyorum. "Yani, bizden biriyle her birlikte olduğunda, bu bir grup olayı mı olmak zorunda?"

"Hayır," diyor başını sallayarak. "Her zaman değil ama bazen, eğer titreşimler doğruysa."

"Bununla başa çıkma çok zor," diyorum ona. "Seni onlardan biriyle görmeye dayanamayacağımı emin değilim."

"Sen de dahil olsan bile mi?" diye soruyor. "Eğer izlemiyorsanız ve katılıyorsanız farklı olacaktır."

"Belki," diye cevap verdim. "Bunu iyice düşünmek için zamana ihtiyacım var."

Jade'in kolları beni sarıyor, başı göğsüme yaslanıyor. Onu kollarımla sarmalıyorum, vücudunun benimkine olan sıcak ve tanıdık hissi azabımı hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor.

Ona direnmek bir seçenek olmayacak. Bu kadarı kesin.

"Seni bizimle istiyorum," diye fısıldıyor göğsüme. "Lütfen bize katılmayı düşün, tamam mı? Aklının yoluna çıkmasına izin verme. Sana ihtiyacım var. Bizi bırakma."

Başının tepesine nazık bir öpücük kondururken dudaklarımdan bir iç çekiş kaçıyor. "Deneyeceğim, ancak herhangi bir söz veremem. Bu benim için o kadar kolay değil."

onlar içindi. Senin ve benim hayallerim vardı. Birlikte bir hayat, gerçek bir gelecek. Ve şimdi hayallerimi ayarlamam gerekecek."

"Birlikte kalırsak hepimiz için hala harika bir gelecek var" diyor kararlılıkla.

Vulcan kahve fincanını yere bırakır ve ellerini birbirine vurur. "Bunu aradan çıkardığımıza göre, yeniden toplanıp şu lanet Ruslar hakkında konuşmamız gerekiyor. Bu gece çalışıyorum ve ceset parçalarını temizlemeyi bitirmek için yakında karavana dönmem gerekiyor. Bugün herkes için plan nedir?"

Kit, "Ben de bu gece çalışıyorum ama gitmem gerekene kadar Jade ile burada kalabilirim," diye gönüllü oluyor.

"Ben de bir süre buralarda olacağım," diyorum. "Jade, kahvaltı için bir şeyler aldım. Arabada."

"Çörek mi?" diye cevap veriyor, yüzü bu ihtimal karşısında aydınlanıyor. "Nasıl tahmin ettin?"

"Leroy yemek konusunda bana her zaman iyi bakar. Nerede o?" diye sorar. "Dışarıda limuzinde mi?"

"Hayır, bugün buraya kendim geldim," diye cevap veriyorum. "Kan lekelerini çıkarmak için bu sabah limuzinin halısını şampuanlıyor ve içini sterilize ediyor."

"Limuzin dışında bir araban var mı?" diye soruyor.

"Birkaç tane," diye cevap veriyorum. "Lafı açılmışken, sana yeni bir araba almamız gerekiyor. Eski arabayı bir daha asla dışarı çıkaramazsın. Bu arada benimkilerden istediğin birini kullanabilirsin."

"Gerçekten mi? Bana araba mı ödünç veriyorsun?"

"Elbette, hatta bu sabah test sürüşü bile yapabilirsin," diye teklif ediyorum. "Ne tür bir araba bu?" diye soruyor.

"Bir Porsche 911."

"Giyinmem için bana on dakika ver, hemen döneceğim." Kollarımdan çekildi ve koridordan odasına doğru koşmaya başladı.

"Vay canına, bir kadını nasıl hızlı hareket ettireceğini iyi biliyorsun," diye sırtarak alay ediyor Kit. "Bir kıza Porsche ver, olimpik bir koşucuya dönüşün."

"Yeni tekerleklerle ihtiyacı var," diye cevap veriyorum omuz silkerek. "Araba alışverişine çıkmaya vaktimiz olduğunda ona ne isterse memnuniyetle alırım. Arabası senin garajında güvenle saklanıyor, orada kalması gerekiyor."

O da bana başını sallıyor. "Biz hallederiz," diyor. "Burada güvende. Kimse ona rastlamayacak."

Vulcan yorgun bir iç çekişle mutfak tezgahından uzaklaşıyor.

"Şimdi mi yola çıkıyorsun Vulcan?" Kit soruyor. "Bu gece geri dönüyorsun, değil mi?"

"Gece yarısını geçecek ama burada olacağım," diye yanıtlıyor Vulcan. "Verandanın ışığını benim için açık bırak."

"Burada ne yaptığımı sanıyorsun?" Kit alay ediyor. "Motel 6 mı?"

"Sana sonra yetişirim," diyor Vulcan. "Jade'e gideceğimi söyleyeceğim ve sonra buradan gideceğim. Bir şey olursa beni ara. Karavanda temizlenmesi gereken epey bir dağınıklık bıraktık."

"Olur," diye yanıtlıyor Kit. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, ben hallederim," diye yanıtlıyor Vulcan. "Bu boku ne kadar çabuk arkamızda bırakırsak o kadar iyi olur." Bakışları kısa süreliğine benimkilerle kilitleniyor. "Bu dünyanın sonu değil, Seven. Bu sadece yeni bir dönemin başlangıcı. Kötü olmak zorunda değil. Aslında, dün gece oldukça inanılmazdı ve burada olsaydın sen de aynı şeyi düşünürdün."

Bir cevap ısııyorum. Bu durumun beni ne kadar rahatsız ettiğini görmesine izin vermeme gerek yok.

Vulcan'ın koridorda ilerleyişini ve kapıyı çalmadan Jade'in odasına girişini izliyorum. Duştan akan suyun sesi ve ardından kahkahası açık kapı aralığından süzülüyor. Vulcan'ın bakışlarının şelale gibi akan düşün altındaki çıplak bedenini süzdüğünü hayal etmemeye çalışıyorum.

Cezveye doğru yürüyüp kendime bir fincan koyarken Kit de blenderda sabah ıspanak içeceğini hazırlamakla meşgul oluyor.

Jade'in odasından ani bir ıglık geliyor, ardından kahkahalar yükseliyor. Orada ne yapıyor olabileceklerini ancak hayal edebilirim. Vulcan muhtemelen suyu buz gibi yapmıştır ya da Tanrı bilir başka ne yapıyordur.

Jade'in odasına doğru elimi sallayarak Kit'e, "Bunun seni nasıl rahatsız etmediğini bir daha söyle," diyorum.

Sebzeleri blendera tıktırmayı bırakıyor, yorgun bir iç çekiyor ve yüzünü bana dönüyor.

"Dinle, sana gerçekleri açıklayacağım, ister kabul et ister etme," diye cevap veriyor Kit, sesi alışılmadık derecede sert. "Jade'e bu konuda zorluk çıkarmaya devam edersen, soğukta kalacaksın. Seni ya da beni asla Vulkan'a tercih etmeyecektir. Özellikle de dün gece onunla olanlardan sonra."

"Onunla aramda özel bir bağ var," diye savunuyorum. "Bunun bir değeri olmalı."

"Bunun farkındayım, ben de öyle," diye yanıtlıyor Kit. "İkimizin de Jade'le iyi, sağlam ilişkileri var ama Vulcan'la olduğu gibi değil. Sahip oldukları şey ateş. Aralarındaki bağ anlık ve patlayıcı. En başından beri ikisini birlikte izliyordum. Görmek istemedin, o yüzden görmedin."

"Bu tür fiziksel ilişkiler genellikle çabuk tükenir," diyorum. "Eğer aralarındaki çekim çoğunlukla kimyaya dayanıyorsa, bu geçici bir şey olabilir."

Kit omuz silkiyor. "Belki, ama bundan şüpheliyim. Jade Vulcan için iyi. Umarım ona ulaşabilir ve biraz olsun iyileşmesine yardımcı olabilir. Kendine gelemese Vulcan'ı eninde sonunda hepimiz kaybedeceğiz. Dün gece yaşadığım en korkunç şeydi, onun kafasına silah dayadığını görmek."

"Ben de öyle," diye itiraf ediyorum. "Dün gece ortaya çıkmasına sevindim. Dışarıda tek başına olmasından endişeleniyordum."

"Hepimiz öyleydik," diyor Kit. "Bisikletiyle yanaştığında Jade onu karşılamak için dışarı koştu. Onu kucağına aldı ve doğruca yatak odasına gittiler."

"Sen de oraya nasıl düştün?" Kit'in bu üçlünün içine nasıl çekildiğini merak ediyorum.

"Jade Vulcan'a onlara katılıp katılamayacağımı sordu ve o da kabul etti," diye yanıtıyor Kit. "Beni de dahil ettikleri için minnettardım ve ikinci kez sormalarına gerek yoktu. Sen de sormamalısın. Tek yaptığın kendine işkence etmek."

"Bu paylaşım anlaşması kalıcı bir şey mi?" Kit'in bunu nasıl bu kadar isteyerek kabul ettiğini hâlâ anlayamadığım için soruyorum.

"Tek bildiğim, Jade beni istediği sürece onun sarsılmaz kayası olacağım," diyor. "Hiçbir yere gitmiyorum ve bana ihtiyacı olursa, işte tam burada olacağım. Ona bakacağım ve elimden geldiğince onu koruyacağım. Artık hepiniz benim ailemsiniz ve bunun böyle kalması için elimden gelen her şeyi yapacağım. Bunun bir parçası olmanı istiyoruz. Sorun çıkarma. Zaten yeterince sorunumuz var."

"Bunu takdir ediyorum," diyorum. "Gerçekten minnettarım. Sadece garip ve şok ediciydi, hepsi bu. Onunla her zaman, her yerde memnuniyetle evlenirdim."

"Bir tek sen değilsin," diye yanıtıyor Kit, sesi ciddileşerek. "Ama bu hiçbirimiz için geçerli değil, o yüzden kafanı oyuna geri ver. Gruptaki en zeki kişi sensin ve sana ihtiyacımız var. Rus mafyası yakında peşimize düşecek ve sen bir köşeye çekilip incinmiş duyguların için somurtamazsın. Ya da ne olabilirdi diye."

O haklı.

Kahvemini kalanını boşaltıyorum ve kahve fincanımı lavaboda yıkıyorum. "Kesinlikle haklısın ve bir pislik gibi göründüysem özür dilerim," diyorum ona. "Jade'i korumak ve Vulcan'a göz kulak olmak en önemli önceliklerimiz olmalı." Kit'in sırtına bir tokat atmak için eğildim. "Bana doğruyu söylediğin için teşekkürler dostum. Buna ihtiyacım vardı. Sen sadece Jade'in değil, benim de dayanağımsın. Kafam allak bullak olduğunda, her zaman kafamı toparlamama yardımcı oldun."

"Ne zaman istersen kardeşim," diyor bana gülümseyerek. "Jade gelmeden önce gidip arabadan çörekleri alsan iyi olur. Kahvaltıda ona bir ıspanaklı içecek daha verirsem bana tokat atabilir. Günü kurtardın."

Beş dakika sonra hepimiz mutfağa geri dönmüş, hiçbir şey değişmemiş gibi sırlı çöreklerle karnımızı doyuruyoruz. Tabii Kit hariç, o onun yerine sağlıklı granola yiyor.

Kit bir aile olmamız konusunda haklıydı. Bazen aileler doğmaz, kurulur. Bunu birlikte kurduk ve Tanrı'nın izniyle parçalayan ben olmayacağım.

JADE

!!

Sanırım bir ıspanak ieeğini mideye indirdikten sonra o üç örek?" Kit kaşlarını bana doğru kaldırarak soruyor.

Mutfak tezgahında her zamanki yerinde duruyor, sebzeleri doğrayıp harmanlıyordu. Vulcan ve Seven örekleri bitirmeme yardım ettikten sonra, ikisi de Kit ve beni yalnız bırakarak işe gittiler.

"Sayıyor muydun?" Alay ediyorum. "örekler küçüktü, o yüzden beni tıknırcasına yemekle suçlama. Gerçi bazen açlıktan ölüyorsam öyle olabilirim. İçki için de teşekkürler. Tıka basa doydum. Seni örek yemeye ikna edemeyeceğime emin misin? Çok lezzetliler ve bir tanesini senin için ayırdım."

"Şeker yememeye çalışıyorum," diyor Kit, yeme alışkanlıklarımı onaylamamak için başını sallayarak. Ben ona sırtıp kalan örekten bir ısırık koparmak için uzandığımda blenderin düğmesine basıyor.

"Peki," dedim. "Benim için biraz daha örek."

Cep telefonum titriyor, metalik bir vızıltı pürüzsüz granit tezgahta yankılanıyor. Mesaj Natasha'dan geliyor ve onunla tarafsız bir buluşma yerinde buluşmamı istiyor. Aceleyle bir cevap yazıyorum, bana bir adres vermesini istiyorum ve sonra orada olacağımı onaylıyorum.

Kit blender'ından başını kaldırıyor, alnı düşünceli bir düğüme dönüşüyor. "Kime mesaj atıyorsun?" Derin sesi, blender'ın vınlayan bıçaklarının ve kırılan buzların gürültüsünü zar zor kesiyor.

"Natasha," diye cevap veriyorum, cep telefonunu indirerek. "Konuşmak için onunla bir yerde buluşmamı istiyor."

"Yalnız mı?" diye soruyor, ses tonunda korumacı bir ton var. "Hiç şansım yok. Ben de seninle geliyorum."

"Peki ya o buluşmak istediğinde siz işle meşgulseniz? Sürekli beni izlerken işinize nasıl devam ediyorsunuz?"

"Ben işte olursam, diğer çocuklardan biri sana eşlik edebilir," diyor, ses tonu sert. "Ya da Leroy. Igor'un icabına bakana kadar sana yakın duracağız. Ayrıca Natasha da pek güvenilir biri değil. Unutmayın, sizi bıçakla tehdit etti ve Platinum'da esir tuttu. Sadece bu bile onunla karşılaştığında peşine takılmamız için yeterli. Daha fazla risk alamayız."

"Bu konuda bir sorunum yok," diyorum. "Korumalarım olmanız için bir yük getirmediği sürece."

Kit'in dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Bize asla yük olmayacaksınız."

Telefon tekrar titriyor. "Natasha bana bir adres gönderdi. Bir saat içinde orada olmam gerekiyor. Bana eşlik edebilir misin?"

"Kesinlikle," diye onaylıyor, sesinde kararlılık var.

Bir saat sonra Natasha'nın bana verdiği adrese doğru yola çıktık.

Karanlık, heybetli bir yapının önünde durduk ve LED ışıkların serin mavi halesi altında parlayan buzlu çift kapılı girişe doğru yürüdük.

Kit, ebedi centilmen, kibarca kapıyı benim için açık tutuyor. İçeri adımımı atıyorum ve anında nefesimi kesen soğuk bir hava dalgasının saldırısına uğruyorum.

"Tanrım, burası buz gibi," diye mırıldanıyorum, kısa kollu bir kıyafet ve açık parmaklı sandalet seçimimden şimdiden pişmanlık duyuyorum. "Burası da neresi?"

Geniş odaya göz gezdirirken tuhaf, donmuş bir cennete adım attığımızı fark ediyorum. Duvarlar, tavan ve hatta mobilyaların hepsi yontulmuş.

parıldayan buzdan. Ortam aydınlatması, buzlu bir fantezi dünyasına adım atma hissi uyandıran soğuk bir renk tonu yayar.

"Belli ki bir buz barı," diye yanıtıyor Kit, sesi de aynı derecede etkilenmiş gibi çıkıyor. "Burayı duymuştum ama hiç kontrol etmemiştim. Burada donarak ölürsün. Neden ona mesaj atıp arabada konuşmayı teklif etmiyorsun? Buz bar için giyinmemişsin. Ben bile soğuğu hissediyorum ve genelde soğuğa karşı dayanıksızımdır." Kaslı kolları beni sarmak için uzanıyor, soğuk atmosfere karşı sıcak bir bariyer oluşturuyor. Onun sıcaklığına bastırıyorum, tenim onun rahatlığını içime çekiyor.

"Yine de burası çok güzel," diyorum, nefesim kutup havasında yumuşak buz bulutları halinde açılıyor. "Etkileyici olduğu kesin."

Boş oturma alanı, sadece suni kürk olduğunu umduğum kumaşlarla kaplı kanepeler ve sandalyelerle döşenmiş. Zarif buz heykelleriyle kaplı kristal berraklığındaki buz masalar odanın her yerine stratejik olarak yerleştirilmiş ve ekstra bir zarafet katıyor.

Ana bar, tamamen karmaşık bir şekilde oyulmuş buzdan inşa edilmiş muhteşem bir merkezdir. Barın arkasındaki donmuş raflar, soğuk ışık altında kehribar ve obsidyen mücevherler gibi parlayan bir dizi birinci sınıf likörle kaplıdır.

Kat kat kışlık kıyafetler giymiş yalnız barmen, buzdan krallığının eşiğinden geçerken başını kaldırıp bize bakıyor. Sert bir baş hareketiyle bizi bara çağırıyor ve buzla kaplı tabureleri işaret ediyor.

"Oturun," diyor, sesinde Doğu Avrupa'ya özgü bir aksan var. "Birazdan burada olur."

Buzdan bir tabureye tünüyorum, soğuk pantolonumun ince kumaşından sızdığında bir ürperti kollarımdan aşağı kayıyor.

"Buluşacağımız kişinin arkadaşı mısınız?" Ona sordum.

"Öyleyim." Cevabı sert ve Natasha hakkında sohbet etmekle ilgilenmediğini anlıyorum. Muhtemelen onu da kesmekle tehdit etmiştir.

Kit donmuş taburelerden birine oturmuyor. Bunun yerine, arkamda katı bir sıcaklık sütunu olarak duruyor, kolları titreyen formuma dolanmış, acımasız soğuğa karşı geri iten bir ısı yayıyor.

Bir yan kapının ani gıcirtısı sessizliği bozuyor ve Natasha, ışığı yakalayan ve yansıtan altın rengi, kolsuz bir elbise ve uyumlu askılı topuklu ayakkabılar içinde parıldayan bir hayalet olarak odaya doğru süzülüyor. Zahmetsiz bir zarafetle yanımdaki boş tabureye kayıyor.

Barmen bir işaret beklemeden, yüzeyi buz tutmuş bir şişe votka getiriyor ve iki shot dolduruyor. Natasha ve benim önüme birer bardak koydu, sonra uzanıp Kit için de bir shot doldurdu.

Kit onu durdurmak için elini kaldırır. "Hayır, teşekkür ederim," diyor kibarca. Natasha sessiz bir soruyla gözlerini Kit'e kaldırıyor.

"Nadiren içki içerim," diyor.

Bana dönüyor, mavi gözlerinde bir meydan okuma dans ediyor. "Benimle votka içmeyen erkeklere güvenmiyorum," diyor.

"Ben içki içip yanımda değerli bir yük varken araba kullanmam," diye karşı çıkıyor Kit, kollarını bana sımsıkı sararak.

"Ona bir portakal suyu o zaman," diyor Natasha iç çekerek. Barmen hiç vakit kaybetmeden Kit için uzun bir bardakta taze sıkılmış portakal suyu hazırlar. Kit başıyla teşekkür ederek nezaketle kabul ediyor.

"Şimdi git şuraya otur," diye talimat veriyor Natasha, manikürlü parmağıyla uzak köşede duran daha büyük, donmuş bir kanepeyi işaret ederek. "Biz konuşurken erkeklere izin yok. Sadece kızlar."

Kit ona kaşlarını çatar ve yerinden kıpırdamadan durur.

"Sorun yok," diye gülümseyerek onu rahatlatıyorum ve kolunu ovuyorum. "Ben iyi olacağım.

Git otur ve içkinin tadını çıkar."

Nefes veriyor, duyulabilir iç çekişi acı soğukta buz tutuyor. Koruyucu kollarını yavaşça üzerimden çekti ve yayılmış, buz gibi

Kanepe. Bir yudum almak için buzlu bardağını kaldırırken, bakışları tereddütsüz bir dikkatle bana kilitleniyor.

Barmen geri çekilmek için işaretini aldı. Yalnız kaldığımızda Natasha kadehini kaldırarak bana sessizce meydan okuyor. Beni sınadığını anlıyorum ve kadehimi kaldırarak karşılık veriyorum, kendimi votkanın güçlü ısırığına hazırlıyorum.

Hiç vakit kaybetmeden votkayı tek yudumda içiyor. Ben de onu takip ediyorum, boğazım likörün yakıcılığıyla yanıyor. Bardağımı donmuş bardağın üzerine geri koyarken, sek votkadan duyduğum hoşnutsuzluğu maskelediğim için içimde bir gurur dalgası kabarıyor.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi şişeye uzanıyor ve bardaklarımızı dolduruyor.

Lanet olsun.

Yani, bu şekilde olacak.

"En baştan başla," diye talimat verdi bana. "Bana zamanın bu noktasına nasıl geldiğimizin hikâyesini tekrar anlat. Sen konuşurken biz de içeceğiz."

"İyi," diye kabul ediyorum, hafifçe titreyerek. "Soğuk seni rahatsız etmiyor mu? Dışarıda, kışlarımızın taburelerimize yapışıp donmadığı bir yerde konuşsak daha rahat olmaz mı?"

"Hayır, burası güvendiğim bir arkadaşıma ait güvenli bir yer" diye cevap veriyor, soğuk ortamdan etkilenmemiş gibi görünüyor. "Ve ben Amerika'da üşümem. Soğuk Ukrayna'dır."

"Tamam," diye kabul ediyorum, hareket etme çabamdan vazgeçiyorum. Buz bar buluşmamız için en güvenli yerse, öyle olsun. Benden soğukla ilgili herhangi bir şikâyet duymayacak.

"Bunların çoğunu size zaten anlattım ama her şeyi özetleyeceğim. Ben bir hacker'ım ve Rus mafyasından olduğu ortaya çıkan dosyaları hacklemek için bir adam tarafından kiralandım. Uzun lafın kısası, beni takip ettiler, büyük ihtimalle beni kiralayan adamdan. Beni kaçırdılar ve Los Angeles yakınlarında bir tekneye götürdüler. Bazı nedenlerden dolayı, nerede olduğunu bildiğimi düşündüler, tabii ki bilmiyordum. Onlar için değersiz olduğumu anladıklarında

Beni öldürmeye ve cesedimi suya atmaya çalıştılar. Ivan'dan kurtuldum ve onlar bana ateş ederken teknenin küpeştesinden atladım."

"Suda nasıl hayatta kaldın?" Natasha bana soruyor.

"Güçlü bir yüzücüyüm ve biri beni suda fark edene kadar hayatta kalmaya kararlıyım. Neyse ki teknede bir balıkçı vardı ve ona ulaşmayı başardım. Beni tekneye çıkardı ve sonra da güvenli bir yere dönmeme yardım etti. Yirmi dört saat sonra Vegas'ta seni arıyordum."

"Neden beni bulmaya çalışıyordun?" diye sorar.

Bunları ona ve Eva'ya daha önce de anlatmıştım. Tutarsızlıkları araştırdığı, beni bir yalanın içinde yakalamaya çalıştığı hissinden kurtulamıyorum.

"İki sebep var," diye cevap verdim. "Ele geçirilen dosyalardan anladığım kadarıyla, bir video slot makinesinin tersine mühendisliğini yapmanıza yardımcı olması için darknet'te birilerini aramışsınız. Bunu sizin için yapabilirim. İkinci neden ise Rusların senin için geldiğini söylemekti. Seni onlardan önce bulmayı umuyordum. Ama çok geç kaldım."

"Vegas'a kalbindeki iyilikten dolayı geldiğine inanmamı mı bekliyorsun?" diye sorar, gözleri şüpheyle örtülüdür. "Bir yabancıyı uyarmak için mi? Bunu neden yapasın ki?"

"Seninle ortak olmak ve slot makinesinin tersine mühendisliğini yapmak istediğimi söylemiştim. Bunu kolayca yapabilirim. Araştırmamı yaptım. Bu plan Macao ve Nice gibi uluslararası kumarhanelerde başarıyla uygulandı."

"Başka yerlerde insanların ölümüyle sonuçlanan feci başarısızlıklarından haberdar mısınız?" diye araya giriyor.

Başımı salladım. "Evet, bunu ben de öğrendim. Yakalanan insanlar dikkatsiz ve özensizdi, zeki değillerdi."

"Ve sen daha zeki olduğuna mı inanıyorsun?"

"Buna sadece inanmıyorum, daha zeki olduğumu biliyorum. Her ayrıntı, her olası durum dikkatli bir planlama gerektirecektir. Sadece hayatlarımızı emanet edebileceğimiz kişilerden oluşan büyük ve güvenilir bir ekip gerekecektir."

Bir kaşını kaldırıyor. "Neden 'biz' diyorsun? Ben bunların hiçbirini kabul etmedim."

"Daha iyi bir alternatifiniz var mı? İhtiyacınızı darknet'te yayınlamak için çaresiz olmalısınız. Ortak bir düşmanı paylaşan birinden daha iyi kim işbirliği yapabilir? Rus mafyası ikimizin de ölmesini istiyor. Birlikte daha güçlüyüz."

"Dimitri hakkında ne biliyorsun?" diye soruyor, aniden konuyu değiştirerek.

"Sadece bana söyledikleriniz. Senin için o kim?"

"Çöp," diye tersledi. "Hepsi bu. O bir çöp."

"Seninle bağlantısı ne? Mafyanın bir parçası mı?"

"Şimdi size bir hikâye anlatma sırası bende," diye başlıyor. "On iki yaşına geldiğimde, zengin bir adam beni Ukrayna'da büyüdüğüm yetimhanede ziyaret etmeye başladı. Bana pek çok beceri öğretti."

"Kumar mı?" Çılgınca bir tahminde bulundum.

"Evet, o ve diğer şeyler," diye yanıtlıyor, sesi alçalarak. "İyi misin?"

"Ben çok iyiyim," diyor kendinden emin bir gülümsemeye. "Profesyonel düzeyde kart oynayabilirim. Poker masasında erkeklerin dikkatini dağıtmak kolaydır. Hayatımın bir döneminde Avrupa'yı kart oyunları oynayarak dolaşmışım."

"Tek başına mı?"

Bir gölge onun güzel yüz hatlarını karartıyor. Mavi gözleri tedirginleşiyor. "Hayır, tek başıma değil. Yalnız kalmama asla izin vermediler. *Asla*. Yıllarca hiç yalnız kalmadım."

Sözleri beni duraksattı ve ona kaşlarımı çatarak baktım. "Kendi isteğiniz dışında mı tutuluyordunuz? Kiminleydin?"

"Kötü adamlar," diye basitçe cevap veriyor.

"Seni yetimhanede ziyaret eden zengin adam seni evlat edindi mi? Bu yasal mı? Kaç yaşındaydın?"

"Evlat edinmek belki de doğru kelime değil," diye yanıtlıyor. "Beni yetimhaneden iki yıl sonra, on dört yaşındayken aldı. Para konuşur ve zengin adamlar istedikleri her şeyi yapabilirler. Kanunlar ve kurallar onlar için geçerli değildir."

"Kimdi o?"

"Dimitri adında çok güçlü ve tehlikeli bir adam. Rus mafyasında üst düzey bir adam."

"Şu anda nerede olduğunu biliyor mu?"

"Hâlâ hayattayım, değil mi?" Esprisiz kahkahası havayı dolduruyor. "Fedaileri beni bulana kadar bilmediğine dair yeterince kanıt var. Şimdi, Dimitri'nin farkında olduğundan eminim. Benim için gelecektir."

"Sonra ne olacak?" Cevabı duymaktan korkuyorum.

Cevabı bir kahkahayla geliyor, etrafımızdaki heykeller kadar soğuk bir ses. "Ya beni öldürecek ya da Rusya'ya geri götürecektir, orada beni esir tutacak."

"Sizi ülkeden nasıl çıkaracak? Burası Amerika Birleşik Devletleri, Avrupa değil. Birini kaçırıp ülke dışına uçuramazsınız."

Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor, dudaklarında küçük, kuşkulu bir gülümseme belirliyor. "Buna gerçekten inanıyor musun?" diye soruyor, sözleri alaycı bir tonla yankılanıyor. "Sınırsız kaynakları olan bir adam imkansız başarılabılır. Özel jetleri, yatları ve adamlarından oluşan bir ordusu var. Etkisi çok geniş bir alana yayılıyor. Evet, burada, Birleşik Devletler'de bile. Beni buradan götürmek onun için nefes almak kadar kolay olacaktır."

Midemde gergin bir düğüm oluşuyor, sonuçları düşündükçe bükülüp daha da sıkılıyor. "Düşündüğüm bir şey var," diye itiraf ediyorum, sesim hafifçe titreyerek. "Korkarım Ivan ve Igor'u doğrudan size yönlendirmiş olabilirim."

Elinin bir hareketiyle endişelerimi bertaraf ediyor, parmağındaki yüzükteki elmaslar bir kez daha şişeye uzanmadan önce ışığı yakalıyor. İkimiz için üçüncü bir shot dolduruyor. "Endişelenmene gerek yok," diye beni rahatlatıyor. "Eğer

Sen beni bulabilirsen, onlar da bulabilir. Endişelenmenin şu anda bize bir faydası yok. Oynamamız gereken daha büyük bir oyun var."

"Bu birlikte çalışmaya istekli olduğunuz anlamına mı geliyor?"

"Sadece riski anlarsanız. Dimitri yoluna çıkan herkesi ve her şeyi yok edecektir. Ondan kaçmakla kalmadım, aynı zamanda ondan çaldım da. Rus mafyasıyla karşı karşıya gelmek istiyor musun?"

"Beni öldürmeye çalıştılar, hatırladın mı?" Ona hatırlatıyorum. "Bu savaşı ben seçmedim, onlar beni seçti. Çok fazla seçeneğim yok gibi. Kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp saklanmak istemediğim sürece köşeye sıkışmış durumdayım."

Natasha, adamların Ivan'ı öldürdüğünü bilmiyor. Bilseydi zaten Ruslarla başımızın belada olduğunu fark ederdi. Bizim için tek bir yol var, o da ilerlemek.

"Eva bilgisayarına indirdiğim dosyaları inceledi mi?"

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Evet, yoksa neden bugün sizinle buluşmayı kabul edeyim ki? Hikâyeni doğrulamamız gerekiyordu. Rusça bilmediği için önemli olan her şeyi ona çevirdim. Dosyalar için teşekkür ederim."

"Igor kulübe geri döndü mü?"

Yüz ifadesi acımasızlaşıyor. "Hayır, ama yapacak. Ve geldiğinde, onun için hazır olacağız. Ve kardeşi Ivan için de."

Ivan'ın öldüğü ve artık bir tehdit olmadığı konusunda onu düzeltmiyorum. İşin içinde adamlar olduğu için, onun söz konusu olduğu yerde tedbirli ve temkinli olmak daha iyi. Düşünmem gereken benden fazlası var.

"Ivan ve Igor ile de bir geçmişiniz var mı?"

"Onları küçüklüğümden beri tanıyorum," diye yanıtlıyor. "Onları incitmek ve bana yaptıklarının bedelini ödetmek istiyorum. Karanlık zamanların üzerinde durmamayı tercih ediyorum."

"Ya Dimitri?"

"Ona mümkün olduğunca çok acı çektirmek istiyorum," diye yanıtlıyor. "Ancak o zaman onu öldüreceğim. Onun için çok acı verici bir ölüm ya da çok zalimce bir işkence yok."

Gözlerindeki acı çok açık. On iki yaşından itibaren bir mafya babasına hizmet etmek için yetiştirilirken neler yaşadığını ancak hayal edebilirim.

"Birlikte çalışmaya başlamadan önce bilmen gereken bir şey var," diyorum ona. "Aslında bana her yerde eşlik etmekte ısrar eden üç korumam var. İçlerinden birini koruması gereken gerçek korumayı da dahil edersem dört koruma."

Dudaklarından uzun bir iç çekiş çıkar. "Peki kim bu adamlar?" Gözleri, buzdan koltuğunun kenarında garip bir şekilde büzülmüş, gözlerini bize dikmiş olan Kit'e kayıyor. "Kedi Adam bir mi? Sihirli Adam iki, sanırım?"

Ben de ona başımı sallıyorum.

"Üçüncü adam kim?" diye sorar.

"Onun adı Vulcan," diye yanıtlıyorum, gözlerindeki hafif tanıma titreşimini fark ederek.

Dudakları bilmiş bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Ah... Motosikletli Adam. Evet, onu ben de duymuştum. Peki koruma kime ait?"

"O Seven'ın koruması, Leroy. Onu Platinum'da gördün. Bize yakın duruyor ama doğrudan benimle bağlantılı değil."

"Bağlantılı derken, sevgili mi demek istiyorsun? Diğer üç adam senin sevgilin mi? Üçü birden mi?"

Yalan söylemeyi düşündüm ama söylemedim. "Evet, üçü de."

"Onlar her biri farkında . . . senin ilişki . . . ile . . . ve diğerleri?" hafif bir eğlenceyle devam ediyor.

"Evet, öyleler," diye itiraf ediyorum.

"İlginç," diyor. "Gerçekten eşsiz yeteneklere sahip olmalısın Jade. Belki bir gün hikâyeni paylaşırsın. O zamana kadar burnumu sokmayacağım. Gizlilik değer verdiğim bir ayrıcalıktır ve sizinkine saygı duyacağım."

"Teşekkür ederim." Anlayışından çok etkilendim. "Onlara sonuna kadar güveniyorum. Beni korumak için her şeyi yaparlar."

"O zaman senin sözüne güveneceğim," diyerek erkekler hakkındaki tartışmaya son noktayı koydu.

Şimdilik.

Derin bir nefes alıyorum. "Tamam o zaman, nasıl başlayacağız? Ödeme bölüşümü için ayrıntıları belirlememiz gerekiyor."

"Ne öneriyorsun?" Natasha soruyor.

"Yarı yarıya," diye teklif ediyorum tereddüt etmeden.

"Ödemeyi bölmeden bu işi yapacak birini çok daha ucuza tutabilirdim" diyor.

"Yapabilirsin," diyorum omuz silkerek. "Ama o zaman da planı uygulayacak birine ihtiyacınız olur. Ve bunu sorunsuz bir şekilde gerçekleştirmek için başka insanlara da ihtiyacın olur."

"Dur tahmin edeyim," diyor. "Ekibin olarak korumalarını mı getirmek istiyorsun?"

"Muhtemelen."

Gözleri uzun bir süre beni inceliyor. "Cesaretine hayranım Jade," diye itiraf ediyor sonunda. "Ancak, ekibimin çok önemli bir parçası olan Eva'ya danışmalıyım."

"Eva senin ortağın mı?" Merakımı uyandırarak soruyorum. "Çift misiniz?" "Hayır, o benim kurtarıcım," diye yanıtlıyor sorumu eğlenerek. "Değil

Bu dünyada her şey seks ve hatta aşkla ilgili. Benim başka önceliklerim var." "Ne gibi?"

"İntikam."

Onun acımasız kararlılığıyla beklenmedik bir rezonans hissederek kadehimi ona doğru kaldırıyorum. "Ben de senin bakış açını takdir ediyorum," diyorum kalan votkayı mideye indirmeden önce. Neredeyse boğazımdan aşağıya inen ateş parçasına alışmaya başlıyorum. Ya öyle ya da önceki içkiler yüzünden boğazım tamamen uyuştu.

Natasha bardağımı dördüncü kez doldurmak için şişeye uzanıyor. Bunu daha ne kadar sürdürebileceğimden emin değilim çünkü likörün vücuduma yayılan lezzetli vızıltısını şimdiden hissediyorum.

Bardağıma tekrar uzandığımda Kit tünediği yerden fırlıyor ve hızla arkamda durmak için hareket ediyor. Kollarını arkamdan bana doladığında, hoş geldin sıcaklığı beni sarıyor.

"Cildin donuyor," diyor huysuzca. "Burada işiniz bitmek üzere mi?"

Natasha taburesinden kayarken, "Evet, bitirdik Kedi Adam," diye yanıtıyor. "Eva'ya danıştıktan sonra seninle irtibata geçeceğim Jade. Eğer o Finansal düzenlemeyi kabul ederse, yakında başlayacağız."

İşleri ilerletmeye hevesliyim, devam ediyorum. "Slot makinesi nerede?" diye sordum. "Hemen başlamaya hazırım."

"Yakında sana her şeyi anlatacağım," diyor. Sonra Kit'e dönüyor, bakışları onun heybetli figürünün üzerinde geziniyor. "Seni tekrar görmek büyük bir zevk. Geçen gece Platinum'da büyük bir etki bıraktınız. Görkemli girişiniz ve çıkışınız kadınlar arasında oldukça konuşuldu. Birçoğu ne zaman döneceğinizi sordu. Eğer striptiz yapmak ilginizi çekerse, sahnemiz sizindir."

Kit kaşlarını çatıyor, kolları bana daha sıkı sarılıyor. "Hayır, teşekkür ederim," diye yanıtıyor, sesi kibarca kısılmış. "Ben dans etmem."

Gülerek, elini sallayarak onun rahatsızlığını geçiştiriyor. "Şaka yapıyorum," diyor. "Belli ki senin için çoktan konuşulmuş."

"Evet, öyleyim," diye kabul ediyor.

Natasha geldiği kapıdan kaybolmadan önce bana, "Yakında sizinle temasa geçeceğim," diyor.

"Sanırım bu gitme vakti geldi demek," diyorum ayağa kalkarak. "O kadar votka içtikten sonra arabaya kadar gidebilirim tabii. İçmeyi hiç bırakmaz sanıyordum."

"Tuttum seni." Kit bir kolunu belime doluyor ve beni hızla kapıdan çıkarıp parlak güneş ışığına geri götürüyor. "Avrupalılarla içki içme konusunda seni uyarmalıydım. İçkilerini bizden daha iyi tutmayı erken yaşta öğreniyorlar."

"Ben iyiyim," diyorum ona. "Şimdilik. Otuz dakika sonra votkanın etkisi tam olarak geçtiğinde tekrar sor."

"O zamana kadar kendi evine sağ salim dönmüş olacaksın," diye teminat veriyor. Ben.

"Evini kastediyorsun," diye hatırlatıyorum ona. "Şu anda evsizim." "Benim evim senin evin," diyor elimi sıkarak. "Ben senin burayı artık eviniz olarak düşünün."

"Peki ya diğer çocuklar? Çiftliğinize kalıcı olarak taşınmam konusunda ne düşünürler?"

Bir an için konuşmuyor. "Onlara bir fikrimden bahsetmek istiyordum. Özellikle de dün geceki gelişmelerden sonra. Evim çok büyük ve tonlarca boş alanı var. Ayrıca çiftlikte hayvanlar için kullanılmayan pek çok dönümlük alan var. Vulcan ve Seven'ın da çiftliğe taşınmasına ne dersiniz?"

"Gerçekten mi?" Şok oldum. "Onları orada yaşamaya mı davet ediyorsun?"

"Elbette, neden olmasın?" diye yanıtlıyor sanki çok önemli bir şey değilmiş gibi. "Şu anda ilk önceliğimiz sizi güvende tutmak. Çalışma programlarımıza bağlı olarak her gün çiftlikten çatı katına, oradan da karavana taşınmanı bekleyemeyiz. Bu çok saçma ve kendine ait bir yere ihtiyacın var. Hiç değilse ortalık sakinleşene kadar geçici olarak çiftlikte kalmayı düşünebilirler."

"Bunu yapmayı kabul ederler mi? Şahsen ben herkesin bir arada olması fikrini seviyorum ama ikisinin de taşınmak için kendi evlerinden vazgeçtiklerini düşünemiyorum."

Dönüp bana gülümsüyor. "Seninle birlikte olmayı ne kadar çok istediğimizi hafife alıyorsun. Belki de onları bunu denemeye ikna edecek kişi sen olabilirsin. Bunun iyi bir fikir olmasının bir nedeni daha var, o da Vulcan. Onun çölde tek başına olduğu düşüncesinden hiç hoşlanmamıştım. Artık her gece orada tek başına Rus Ruleti oynamak gibi aptalca şeyler yaptığını bildiğimize göre, bu onu bize yaklaştırmak için daha da teşvik edici. Bize şimdi her zamankinden daha fazla ihtiyacı var."

Ben de ona başımı sallıyorum. "Vulcan konusunda sana daha fazla katılamazdım."

Kit, "Kişisel alanını özlüyorsa karavanını ya da başka bir karavanı getirmesi için yer bile var," diyor. "Çiftliğin arka tarafına park edebilir. Nefes almak için alana ihtiyaç duyarsa, yalnız kalmak için oraya saklanabilir."

"Bu harika bir fikir," diyorum ona. "Peki ya Seven? Her şeyle başa çıkmakta en çok zorlanan kişi o. Bizimle kalmak için lüks çatı katından vazgeçmekten mutlu olur mu?"

"Seven lüks yaşam tarzını önemsemiyor ve hiçbir zaman da önemsemedi," diyor Kit. "Bunların hepsi ünlü imajı için takındığı bir paravan. Onu davet etmekten zarar gelmez, değil mi? Yapabileceği en kötü şey hayır demek olur. Seven için endişelenme. Şu anki durumu kabullenmesi için zamana ihtiyacı var ve sonra gemiye katılacaktır."

"Umarım öyledir," diyorum. "Hâlâ endişeliyim. Bu sabah oldukça üzgün görünüyordu."

"Sen duştayken onunla konuştum ve her şeyi anlattım," diyor Kit. "Güven bana, yola gelecektir. Her şey yoluna girecek. Onu hazırlıksız yakaladık, hepsi bu."

"Bizden sonsuza dek uzaklaşmasına izin veremeyiz. Bana bu gece sizin eve döneceğini söyledi, o zaman planınızı onlara sunacağım. Seninle üzerinden geçmem gereken başka bir şey daha var."

"Natasha seninle çalışmayı kabul etti mi?" Kit soruyor, sesi daha da ciddileşiyor.

"Henüz değil. Konuştuğumuz her şeyi önce Eva'ya sorması gerekiyor. Ama benimle çalışmayı kabul ederlerse, hemen işe koyulmak istiyorum. Ve bunu yaparken hepinize yanımda ihtiyacım var."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?" diye soruyor, kaşlarını çatarak bana bakıyor. Park yerindeki arabasına ulaştığımızda ona "Bu gece öğreneceksin" dedim. çok.

JADE

Arabamın kapısını açtı, parmakları kısa süreliğine benimkilere değdi ve içeri girmeme yardım ediyor. Jeep'inin direksiyonuna geçmesini izlerken sıcak dokunuşu aklımdan çıkmıyor. Ayakkabılarımı tekmeliyorum, dudaklarımdan rahat bir nefes kaçıyor ve çıplak ayaklarımı onun kucağına koyuyorum.

Yumuşak bir kahkaha atarak donan ayaklarımı sıcak elleriyle kavırıyor ve hızlıca ovuyor. "Ayakların donmuş," diye kaşlarını çatarak gözlemliyor. "Neden oradan daha önce kaçmadın? Ayak parmakların maviye dönüyor." Bir ayağını ağzına götürüyor ve üst kısmını nazik bir şefkatle öpüyor. "Onlar hâlâ muhteşem parmaklar," diye takılıyor. "Donmanın eşiğinde olsalar bile. Seni ısıtana kadar buradan ayrılmıyoruz."

"Arkada ceketiniz ya da fazladan gömleğiniz var mı?" Jeep'inin arka koltuğuna bakmak için arkamı döndüm. "Haklısın, iliklerime kadar üşüdüm."

Yüz ifadesi yumuşuyor ve başını sallıyor. "Korkarım hayır." Çabucak tişörtünü çıkarıyor ve başımdan aşağı çekiyor. "İşte, benimkini al," diye teklif ediyor.

Teninin sıcaklığı gömleğime siniyor ve kollarımı kavuşturup koltuğa daha da gömülüyorum. İçimi bir hoşnutluk kaplıyor. "Senin gömleklerini giymeyi seviyorum," diyorum ona gülümseyerek. "Bu bana kendimi

senin büyük, güçlü kollarına sarılmak. Ayrıca senin sabunun gibi kokuyorlar. Erkeksi ve seksi."

Ben konuşurken o da soğuk ayaklarımdan birini ellerinin arasında ısıtmaya çalışıyor. Dokunuşu nazik ama güçlü ve kaslı, çıplak göğsünün görüntüsü her zamanki gibi beni tahrik ediyor.

Kucağına bakıyorum. Cazibesine karşı koyamayarak diğer ayağımı fermuarının üzerine kaydırıyorum. Yavaşça onu okşuyorum, gözlerim onunkilerle buluşuyor, aramızdaki arzu havada asılı kalıyor. Kumaşın arasından, ayağımın altında sikiğin uzadığını ve sertleştiğini hissediyorum.

"Jade, ne yapıyorsun?" diye soruyor, sesi hırçın, kelimeler hafifçe boğuk, ayağımın hareketlerine bakarken gözlerinde bir şaşkınlık ve daha derin bir şey var.

"Sen beni ısıtırken kendimi eğlendiriyorum," diye cevap veriyorum, ses tonum hafif ve şakacı ama biraz da muzip.

"Kalabalık bir otoparkın ortasındayız," diye uyarıyor, gözleri pencerelere kayarak. "Büyük düşüncelere kapılmayın çünkü eğer aklınızdan geçen buysa, müstehcen hareketlerden tutuklanmak istemeyiz, genç bayan." Kullandığı 'genç bayan' ifadesi alaycı bir azarlamayla karışık, gülümsememek için dudakları seğiriyor.

Ben de ona sırtıyorum. Kit nadiren kontrolünü kaybeder ve kaybettiğinde de her zaman benim lehime sonuçlanır. O nadir anların hatırası içimi beklentiyle dolduruyor.

"Cipin üstü aşağıda değil, bu yüzden kimse ayağımı göremez," diye onu temin ederim. "Aslında, bunu yapsam bile kimse beni göremez." Bacaklarımı altına kıvrıyorum ve eğiliyorum. "Koltuğunu tamamen arkaya koy," diye emrediyorum, sesim boğucu bir fısıltıya düşüyor. "Çünkü sikini pantolonundan çıkarıyorum. Ne kadar büyük olduğunu düşünürsek, yayılmak için daha fazla alana ihtiyacın olabilir. Bana burada çalışmam için yer aç, koca adam."

"Hadi ama Jade," diyor Kit sertçe, gözleri içindeki kargaşayı ele veriyor. Uzanıp ellerini saçlarımda dolaştırıyor. "Çok fazla

Çok içtin ve alkol kafanı karıştırıyor. Biraz çakırkeyifsin ve senden bu şekilde faydalanmak benim için yanlış olur."

Bana duyduğu arzu ile sorumluluk sahibi, iyi bir adam olma ihtiyacı arasında bocalıyor. Bakışlarındaki sıcaklık sözleriyle çelişiyor.

"Peki, o zaman senden faydalanacağım. Arkana yaslan ve rahatla çünkü o devasa sikini gırtlığıma kadar sokmak üzereyim." Artık daha cesur davranarak kot pantolonunun fermuarını açtım ve sikini dışarı çektim. Gülünç derecede uzun ve kalındı. Elimi sikinin etrafına sarıyorum, bu da onun bir nefes emmesine ve elime doğru eğilmesine neden oluyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor Kit. "Artık gerçekten durman gerek, tamam mı? Bunu bir otoparkta yapmamalıyız. Ciddiyim."

"Cidden, sikin tam bir canavar," diye takılıyorum, onu tekrar okşuyorum, uzun ve yavaş bir şekilde dibine kadar. Kit'le oynamaya bayılıyorum, özellikle de benden uzak durmaya çalıştığında. Benden ne kadar uzak durursa, ben de onu o kadar zorlamaya çalışıyorum. Gözlerini kapatıyor ve başını arkaya yaslıyor. Elimi yavaşça sikinin üzerinde aşağı yukarı gezdirirken, yüksek sesle inliyor ve elini benimkinin üzerine koyarak bana rehberlik ediyor.

"Hâlâ durmamı istiyor musun Kedi Adam?" Ağzından çıkan kontrolsüz sesleri severek alay ediyorum. "Eğer gerçekten ciddiysen bana durmamı tekrar söyle."

"Ah, hayır, durma," diyor saçlarımı sıkıca kavrayarak. "Asla dur."

Dudaklarımı yalıyorum ve ağzımı onun ucuna doğru indiriyorum. Bir erkeğin sikini ağzımda Kit'inkini istediğim kadar hiç istememiştim. Eğer hepsini içime alabilirsem, ki bunu göreceğiz.

Başımın iki yanından tutuyor ve yüzümü ona bakacak şekilde yukarı çekiyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin," diyor, mavi gözleri arzudan neredeyse griye dönüyor. Ateş ve buz gibi yanıyor, bedenimi alev alev yakıyorlar. "Seni seviyorum Jade. Bunu senden asla beklemiyorum ya da talep etmiyorum. Asla."

Cevabım olarak, ıslak dudaklarımı yavaşça ve bilerek horozunun kalın başının etrafına kapatıyorum ve ucunu emiyorum, tükürüğümün yanlardan aşağı damlamasına izin veriyorum.

Derin bir gümbürtü çıkarıyor, sonunda koltuğa geri yaslanıyor ve saçlarımdaki tutuşunu gevşetiyor. Ona bakıyorum ve dudaklarımı tekrar ucuna indirmeden önce bakışlarını tutuyorum, yalıyorum ve emiyorum. Sikinden dudaklarıma birkaç damla nem damlıyor ve onları hevesle kucaklıyorum, tadı dilimde dönerken inliyorum. Daha fazlasına aç bir şekilde dudaklarımı aralıyorum ve açgözlülükle tepesini emiyorum.

"Siktir!" diye inliyor, elleri başımı kavırıyor. "Tanrım, Jade. Ne yapıyorsun sen? Beni delirtmeye mi çalışıyorsun?"

"Seni ne kadar sevdiğimi gösteriyorum," diye cevap veriyorum. "Ne yapıyormuşum gibi hissediyorsun?"

Kit'in küfür etmesine bayılıyorum, çünkü benim yanımda çok nadiren küfür ediyor. Onun kontrolünü kaybettiğini duymak en iyi afrodizyak ve ben daha fazlasını arzuluyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve dudaklarımı yarısından aşağıya doğru kaydırıyorum. Kit'in siki kocaman ve hepsini içine almak kolay bir iş değil ama ben kararlıyım.

Yavaşça sikinden aşağı doğru iniyorum, dudaklarım her seferinde daha da genişliyor. Ben tempoyu artırırken saçlarımdaki elleri hareketlerime rehberlik ediyor. Alabildiğim kadarını alıyorum, boğazımın arkasına tekrar tekrar çarptığında hafifçe öğürüyorum. Hepsini almaya çalışmaktan çenem ağrıyor. Yine de nabzının attığını ve zonkladığını hissetmek buna değiyor.

Kit kısık sesle, "Ağzın harika hissettiriyor," diyor. "Bana bak."

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve onun buz mavisi gözlerine bakıyorum. Bakışlarındaki yakıcı açlık beni büyülüyor. Koltuğunu daha da geriye yaslamak için uzanıyor ve sonra hareket etmeye başlarken beni sabit tutmak için başımı tekrar kavırıyor, ağzıma sokuyor.

"Gözlerini kapatma," diyor. "Bana bak."

Beni tamamen sahiplenerek sikerken gözleri benimkileri yakıyor. Dudaklarımdan tükürük damlıyor ve onu daha derine almak için ağzımı genişletiyorum. Nefes alamıyorum ve gözlerimden yaşlar fışkırıyor ama onu durdurmuyorum.

Ayarladığı düzensiz hızda sert ve hızlı bir şekilde itmesine izin veriyorum, yaptığı her hareketi seviyorum. Ağzımı tam istediği gibi kullanıyor, kendini daha hızlı sokarken elleriyle başımı yerinde tutuyor. Kit'in içinde vahşi bir canavar yaşıyor ve ben onu ortaya çıkarmayı hayatımın amacı haline getiriyorum.

Ağzıma boşalması konusunda çelişkiye düşmesi durumu benim için daha da ateşli hale getiriyor. Tutmak için çok uğraştığı sıkı kontrolün ötesine onu itebileceğimi bilmek hoşuma gidiyor.

"Eğer şimdi durmazsam, boğazından aşağı boşalacağım," diye inliyor, saçlarını çekiştiriyor ve aniden başımı ondan kaldırmaya çalışıyor.

Bunun yerine, onu tam olarak bunu yapmaya, ağzıma boşalmaya teşvik ederek hızlanıyorum. Serbest kalışını hissetmek ve boşalmasını yutmak istiyorum. Çenelerim gerilmekten ağrısa da, bütün günümü onun sikini emerek ve boğazından çıkan çığ, hayvani sesleri dinleyerek geçirebilirim. Dilimin üzerinde zonklayarak şişiyor ve kendimi zihinsel olarak onun boğazımdan aşağı fışkıran sıcak boşalmasına hazırlıyorum.

"Siktir!" diye bağıyor, sıcak boşalmasını dilimin üzerine döküyor. Yutkunuyorum ve emiyorum, daha da fazlasını yutuyorum, bana verebileceği her şey için açgözlüyüm. Gelmeye devam ettiğinde, hepsini yutamıyorum ve sıvı ağzımdan dökülüyor, çenemden aşağı damlıyor. Başımı kaldırıp ona baktığımda beni dikkatle izlediğini görüyorum.

"Tanrım, çok güzelsin," diyor.

Tamamen tükendiğinde, başımı kaldırıyorum ve her son damlanın tadını çıkarmak için dudaklarımın kenarını yalayarak temizliyorum. Başımı tutarak beni kendine çekiyor, derinden öpüyor, dilini ağzımın içine sokuyor, kendi tadına bakıyor. Öpüşü aç, sıcak ve sahiplenici.

Sonunda öpüşmeyi kestiğinde bana gülümsüyor. "Yeni bir favori aromam var," diye muzip bir ses tonuyla alay ediyor.

"Bu ne olabilir ki? Neredeyse sormaya korkuyorum."

"Pahalı votkanın tadı ve benim ağzınıza gelmem" diye yanıtlıyor.

"Dünyadaki en iyi lezzet."

Başka bir öpücük için başını kendime doğru çekiyorum. "O zaman sana başka bir tat verelim," diyorum.

KIT

''

Bu akşam ben evdeyken yalnız kalabilir misin?

"Çalışıyor musun?" Garajıma girerken Jade'e sordum. "Çalışırken bizden kilometrelerce uzakta, burada izole olman hoşuma gitmiyor. Ya Igor seni burada izlerse?"

Jade bana hızlı bir gülümseme fırlatıyor. "Endişelenmeyi bırak. Vulcan bana silahını verdi, unuttun mu?" Sesi güçlü ve bir parça eğlence taşıyor. "Igor ortaya çıkarsa önce ateş eder, soruları sonra sorarım."

"Gerekirse gerçekten silahı kullanır mısın?" Göğsüme yerleşen endişenin pençesinden kurtulamayarak bastırıyorum.

"Kesinlikle silahı kullanırdım," diye meydan okurcasına cevap veriyor, çenesi kararlılıkla kalkıyor. "Eline geçen ilk fırsatta beni öldürecek. Yani evet, silahı kullanacağım."

Endişeli bir iç geçirdim; ses arabayı dolduruyordu. "Birini başka birinin hayatına son vermesi için cesaretlendireceğim bir durumda olacağımı hiç düşünmemiştim ama tereddüt etme. Bir saniye bile. Ivan'ı nasıl bitirdiysem onu da öyle bitir. Başka seçeneğimiz yok."

Gözleri benimkilere kilitleniyor, sert ve kararlı. "Yapacağım," diye kararlılıkla cevap veriyor. Ona kapıyı açtığımda gerginlik bir anlığına sona eriyor ve sıcak bir şekilde aydınlatılmış mutfığa giriyoruz, evin rahatlatıcı kokusu bir anlığına

Endişelerimi bir kenara iterek. "Bir şeye ihtiyacın olursa hepimizin cep telefonu numarası sende var mı? Geç oluyor ve işe geri dönmem gerekiyor."

Dudakları yumuşak ve güven verici bir şekilde bana uzun, kalıcı bir öpücük vermek için parmak uçlarında yükseliyor. "İhtiyacım olan her şeye sahibim. İşine git ve benim için telaşlanmayı bırak. Bu gece hepiniz döndüğünüzde burada olacağım."

"Söz veriyor musun?" Bana daha önce de aynı şeyi söyledi ve eve dönmedi. O zamandan beri çok şey oldu.

"Yemin ederim gitmeyeceğim," diye söz veriyor. "Ayrıca, bu akşam çocuklarıma yemek yapacağım."

"Gerçekten mi? Sen de yemek yapabiliyor musun? Vay be! Sonsuza kadar burada mı kalacaksın?" Ses tonum hafif ama şaka yapmıyorum. Sonsuza kadar burada kalmasından daha çok istediğim bir şey yok.

Ben gitmeden önce son bir kez sarılmak için daha da yaklaşarak, "Diğer iki adamı da gemiye getirebilirsek bu fikre ısınıyorum" diyor.

"Ev yapımı bir yemekle kalplerini kazanmak için sinsi bir planın var mı?" Alay ediyorum. "Çünkü aklıma yemekten daha ikna edici olabilecek birkaç yol daha geliyor."

Koluma şakacı bir tokat atıyor, kahkahası çok güzel bir ses çıkarıyor. "Kim ev yemeğinden bahsetti ki? Yemek yapacağımı söyledim, bu da masaya yenilebilir bir şeyler koymak anlamına geliyor. Söz verdiğim tek şey bu."

"Bana uyar." Ona gülümsüyorum ve sözleri karşısında içime bir sıcaklık yayıldığını hissediyorum. "Eve döndüğümde burada olacağını bilmek hoşuma gidiyor. Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin."

"Ben de," diye fısıldıyor göğsüme doğru.

Başının tepesini öpüyorum, isteksizce kapıya yönelmeden önce saçlarının tatlı kokusunu içime çekiyorum.

"Diğerleri benden önce gelirse bensiz başlamayın," diye bağıriyorum omzumun üzerinden.

"Akşam yemeği mi demek istiyorsun?" diye sorar.

"Akşam yemeği ve servis ettiğiniz diğer her şey."

Çiftliğe döndüğümde saat gece yarısını çoktan geçmişti. Vulcan'ın motosikleti ön tarafta her zamanki yerine park edilmiş, Seven'ın şık Porsche'si de onun yanında duruyor. Mutfığa girdiğimde Jade tabak ve çatal bıçak takımlarıyla masayı hazırlamakla meşguldü. Saçları dağınık bir topuzla geriye toplanmış, birkaç tutamı yüzünü çerçevelemek için kaçmış.

Zencefil, sarımsak ve soyanın kışkırtıcı bir karışımı olan Çin paket yemeklerinin kokusu havada asılı duruyor. Daha önce evime girdiğimde böyle bir yemek kokusuyla karşılaştığımı hiç hatırlamıyorum.

Tezgâhın üzerine dizilmiş beyaz kartonları ve kâğıda sarılmış yemek çubuklarını görünce midemde bir suçluluk duygusu beliriyor. Yarın ona kredi kartlarımdan birini vermeyi aklıma not ediyorum, böylece bundan sonra ihtiyacı olan her şeyi satın alabilir. En azından kızımıza maddi açıdan iyi bakabiliriz. Zenginliğimizi paylaşmasının zamanı geldi. Biriktirdiği azıcık parayı bize yiyecek almak için kullanması düşüncesi beni rahatsız ediyor.

"Görüyorum ki bütün gece mutfakta köle gibi çalışmışsın," diyerek sessizliği bozuyorum ve ona arkadan yaklaşıyorum. Ellerim beline dolanıyor ve saçlarını geriye doğru iterek boynuna sarılıyorum. "Beni özledin mi, güzel kız?"

Arkasını dönüyor ve yüzümü yavaş, derin bir öpücük için aşağı çekiyor, dudakları beni karşılıyor. "Yanımda olmadığında seni hep özlüyorum," diye mırıldanıyor, nefesi ağzımda ılık.

Göz ucuyla Seven'ın kapı aralığından dikkatle bizi izlediğini görüyorum, kollarını kavuşturmuş ve ifadesi okunamaz halde. Varlığı biraz tedirgin edici olsa da, Seven'ı kızdırmaktan ya da incitmekten korktuğum için Jade'in yanında hiçbir şey saklamamaya karar verdim bile. Artık anlaşmayı biliyor ve programa katılıp katılmamak ona kalmış. Odada alttan alta bir gerginlik var ama şimdilik önemli olan tek şey kollarımdaki kadın.

"Bu akşam iş nasıldı?" Seven'a soruyorum, bizi tekrar rutine sokmak için normal bir soru. Aynı soruyu ona daha önce milyonlarca kez sormuştum. Seven her zaman illüzyonist gösterisi sırasında yaşadığı aksilikler ya da seyircilerden birinin yaptığı çılgınca şeylerle ilgili eğlenceli hikâyelerle doludur. Onu dikkatle izliyorum, konuşmaya isteksizliğinin farkındayım. Asla söyleyecek bir şey bulamaz ama bu geceyle ilgili bir şeyler farklı hissettiriyor.

"İyi," diye cevap veriyor, bakışlarımı kaçıırken sesi gerginleşiyor. "Değişiklik olsun diye her şey yolunda gitti."

Jade'in başının üzerinden ona kaşlarımı kaldırıyorum ama yorum yapmıyorum. Verdiği tepki, benim sevgi gösterimden ve Yeşim'in de buna karşılık vermesinden açıkça rahatsız olduğunu gösteriyor. Her zamanki mizah kıvılcımı yok.

Vulcan, buzdolabındaki su şişesine uzanırken alaycı bir gülümsemeyle gerginliği keserek araya giriyor, "Kuku şovun nasıldı? Bu gece kimse ısırıldı mı?"

Benden bir kahkaha kaçıyor ve havayı hafifletmeye çalışarak başımı sallıyorum. "Kimsenin kaplanlara ısırılacak kadar yaklaşmasına izin vermezdim," diye cevap veriyorum. "Kaplanlar huysuzdu. Gece geç saatlerde ya da herhangi bir saatte parlak ışıklar altında gösteri yapmaktan hoşlanmazlar. Burada havuzlarında ya da kafeslerinde uzanmayı tercih ediyorlar. Onları çalıştırmaktan nefret ediyorum."

"Belki de her zaman bunu yapman gerekmeyecek," diyor Jade, kollarımdan çekilirken sesi yumuşak ve düşünceli. "Günlerini burada dinlenerek geçirmelerini sağlayacak kadar para kazanmanın başka bir yolu olabilir." Etrafımızda toplanmamızı işaret ediyor. "Hadi yemek yiyelim çocuklar, ben de size son gelişmeler hakkında bilgi vereyim."

Çocuklar yerlerine otururken o da kaplardan tabaklarımıza porsiyonları servis ediyor. "Sizin için birkaç vejetaryen seçenek sipariş ettim," diyor bana. "İstediginizi seçebilirsiniz."

"Çok tatlısın," diyorum ona. "Teşekkür ederim."

Onun mutfağında oyalanmasını, çocuklarla dalga geçmesini ve şakalarına gülmesini izlemekten ne kadar keyif aldığımı itiraf etmekten

nefret ediyorum. Bir süre sonra, hatta

Yedi rahatlamaya başlar.

"Sizinle konuşmak istediğim bir konu var," diye söze başlıyor Jade, hepimiz yemeğimizi bitirdikten sonra, sesi birden ciddileşiyor. "Kit harika bir plan yaptı ve ikinizin de bunu değerlendirmenizi istiyorum. En azından geçici olarak, başka bir şey olmasa bile."

"Plan nedir?" Seven delici bakışlarını bana doğru çevirerek soruyor.

"İkinizi de burada yaşamaya, Jade ve benim yanıma taşınmaya davet etmek istiyorum," diyorum. "Geceyi geçirmek için her gece farklı yerlere gitmesini beklemeye devam edemeyiz. Jade'in ev diyebileceği bir yere ihtiyacı var. Hâlâ bir bavulla yaşıyor. Çiftlik şu anda güvenlik sistemlerimle onun için en güvenli yer ve daha fazlasını da ekleyeceğim."

"Kahretsin," diyor Vulcan şok olmuş bir halde. "Hepimizin burada, çiftlikte büyük, mutlu bir aile gibi birlikte yaşamamızı mı istiyorsun?"

Jade ona gülümseyerek, "Evet," diye cevap verir. "Ben de tam olarak bunu istiyorum. Üç büyük, mutlu adamla büyük, mutlu bir aile. Lütfen evet deyin ya da en azından bunu düşünün."

"Bizi mutlu olmaktan çok işlevsiz olarak tanımlayabilirim," diyor Vulcan. "Buradaki herkes zaman zaman kendi alanıma ihtiyaç duyduğumun farkında. Arkadaşlığınızdaki hoşlanmadığımdan değil, ama bazen uzaklaşmam gerekiyor. Herkesin iyiliği için. Diğer insanlarla dar bir alanda yirmi dört-yedi saat yaşayabileceğimden emin değilim. Alınmayın, ben böyle biriyim işte."

Sözleri çiğ ama dürüstlüğü saygıyı hak ediyor. "Bunu zaten düşündük," diyorum. Öne doğru eğilip kollarımı masaya dayıyorum. "Karavanını ya da başka bir karavanı getirip çiftliğin arka tarafına park edebilirsin. İstedğin zaman oraya gidebilirsin, hatta orada yaşayabilirsin. En azından bize daha yakın olursun ve çölde tek başına olmazsın. Küçük evlerden oluşan bir köy bile inşa edebiliriz. Burada istediğimiz her şeyi yapmaya yetecek kadar arazim var."

"Eviniz çok büyük ve kırk dönümlük arka araziye pastel renkli küçük evler inşa etmemizi mi öneriyorsunuz?" Jade benim aptallığıma gülüyor.

öneri. "Hazır başlamışken, neden en sevdiğim nazik devim için küçük, sevimli bir cüce köyü inşa etmiyoruz?" Bacağını sıkmak için eğiliyor. "Seni küçük bir evin ön kapısından geçerken izlediğimi hayal edebiliyor musun? Tüm odayı kaplardın."

"Orada yaşayan ben olmayacağım," diye hatırlatıyorum ona, şakacı alayına gülümseyerek. "Benim zaten bir evim var ve burada yaşayan herkesin de var. Benim teklifim ciddi bir teklif. Herkesin tek bir çatı altında olmasını çok isterim. En azından Rus mafyası meselesi halledilene kadar."

"Çöldeki yerimden vazgeçemem." Vulcan başını sallar. "Henüz olmaz. Ama çiftlikte bir yere koymak için daha küçük bir karavan getirme teklifinizi memnuniyetle kabul edeceğim. Bunu takdir ediyorum. Çok cömertsin. Sen gerçek bir dostsun."

"Siz benim ailemsiniz," diyorum. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen sana bir arazi bile tapularım. Aslında Jade, avukatıma arazimin bir kısmını da sana vermek için evrak hazırlatacağım. Burası senin gerçek evinmiş gibi hissetmeni istiyorum, sadece geçici olarak kaldığın evim değil. Bir daha asla evsiz hissetmeni istemiyorum. Ve eğer bavulunu açarsan kendimi çok daha güvende hissedeceğim."

Jade bana şok olmuş bir bakış atıyor, gözle görülür bir şekilde etkilenmiş. "Elinde tutmak için o kadar uğraştığın çiftliğinin bir parçasını bana mı vereceksin?" diye soruyor, sesi titreyerek. "Kit, senin arazini alamam."

"Belki henüz değil, ama yakında bir kısmını sana devretmek istiyorum." Gözlerim Jade'in gözlerine kilitleniyor, bağlılığımın derinliğini anlamasını istiyorum. "Başka bir şey daha var. Yarın sana kredi kartlarımdan birini veriyorum, böylece parayı bize Çin yemeği ısmarlamak ya da başka bir şey için kullanmak zorunda kalmayacaksın. İstedğin ya da ihtiyacın olan her şeyi sipariş etmek için benim kartımı kullanabilirsin. Parayı bir kenarda tut."

Seven'ın gözleri büyür. "Vay canına, şimdi kendimi devasa bir pislik gibi hissediyorum," diyor. "Bunu düşünmeliydim. Özür dilerim Jade. Sana daha iyi bakmalıyız." Elini cebine attı ve cüzdanını çıkardı. Kaydırır

Jade'in karşısında. "Kullanmak istediğın tüm kartları çıkar. İhtiyacın kadarını sakla. American Express Black kartımı bile. Alın."

"Bu da ne böyle?" Vulcan homurdanarak sorar. "Sidik yarışması mı? Aletlerimizi çıkarıp boyutlarını karşılaştıralım mı? Aslında bu çok kötü bir fikir çünkü Kit bu konuda hepimizi geride bıraktı." Elini cebine atıyor ve masanın ortasına lastik bir bantla sarılmış bir tomar nakit para bırakıyor. "Nakit kraldır, bebeğim. Her yerde kabul görüyor ve kağıt izi bırakmıyor. Elimden geldiğince kayıt dışı kalmayı tercih ediyorum." Dirseğıyle Seven'ı dürtüyor. "Bahsini yükselteceğim, Seven. İşte motosikletimin anahtarı."

Cebinden parlak bir anahtar çıkarır ve yığının üzerine bırakır. "Bu da Porsche'min anahtarı," diye sırtarak karşılık veriyor Seven, anahtarlığını eklemeyden önce.

Ben de katılmadan edemedim. Duvardaki kancada asılı duran anahtarlarımı almak için yürüyorum. Jeep'in anahtarını seçip masanın üzerine atıyorum. "Ve en sevdiğim cipimin anahtarı," diyorum. "İstersen cipi alabilirsin Jade. Benim olan artık sana ait."

Yeşim bir kahkaha patlatır. "Çocuklar, durun! Bu çok saçma! Ben bakılan bir kadın ya da şeker bebek değilim. Bağımsız olmakla her zaman gurur duydum. Bana para, arazi ya da araba vermenize gerek yok, yine de teklifleriniz için minnettarım."

Seven ona yumuşak ama kararlı bir sesle, "Bağımsız çizgini seviyoruz ama şimdi seninle ilgilenmek istiyoruz," diyor. "Lütfen bunu yapmamıza izin verin. Önemli miktarda maaş alıyoruz. Kraliçemizi şımartmanın ne zararı var?"

Jade sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturarak bizi dikkatle inceledi. Gözleri her birimizi tarıyor, değerlendiriyor, samimiyetimizi tartıyor. "Eğer gerçekten benim için bir şeyler yapmak istiyorsanız, benimle çalışmayı kabul edin. Benimle ortak olun. Bugün Natasha ile konuştum. Eminim Kit size onunla bir buz barında yaptığımız görüşmeden bahsetmiştir. Eğer Eva benim yarı yarıya paylaşma şartlarımı kabul ederse, yakında kumar makinesinin tersine mühendisliği üzerinde birlikte çalışmaya başlayacağız."

"Vay canına, işler beklediğimizden daha hızlı ilerliyor." Seven öne doğru eğildi, kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Eva'nın ayrılmayı kabul edeceğini düşünüyor musun?"

"Umarım öyledir," diyor Jade hafifçe omuz silkerek. "Herkes için adil olur. Natasha'ya şartlarımdan birinin kendi ekibimi getirmek olduğunu söyledim."

"Senin takımın mı?" Yedi yankılanıyor. "Peki bu kim olabilir?"

"Üçünüz, tabii ki," diye cevap veriyor, gözleri davet ve meydan okuma karışımıyla parlıyor.

"Bizden resmen dümeninizin bir parçası olmamızı mı istiyorsunuz?" Seven soruyor, gözlerinde bir heyecan kıvılcımı parlıyor.

Jade sırtarak, "Dolandırıcılık yerine plan kelimesini tercih ederim," diyor. "Kulağa daha hoş geliyor, sence de öyle değil mi? Cevabım evet, seni bana katılmaya ve ekibimin bir parçası olmaya davet ediyorum. Hepimizin güçlü yönleri var ve bir araya geldiğimizde bu işi başarabiliriz. Gelirden payımıza düşeni eşit olarak paylaşacağız."

"Buna Leroy da dahil mi?" Seven soruyor. "O da davetli mi?"

"Kesinlikle," diye yanıtlıyor Jade. "O planın çok önemli bir parçası çünkü kumarhanelerdeki güvenlik izni. Ona ihtiyacımız var. Ivan'la olanlar yüzünden zaten başımız belada. Riskleri kabul edecekse, parasal olarak hepimiz gibi o da faydalanmalı."

"Katılıyorum. Leroy olabildiğince sadık biri." Seven takdirle başını sallıyor. "Onu da dahil ettiğiniz için teşekkürler. Eva kabul ederse bu iş tamam gibi görünüyor."

"Ben de bunu umuyorum," diyor Jade.

"O zaman beni yüzde yüz kabul edin," diye devam ediyor Seven. "İlk bahsettiğinden beri bu konu hakkında düşünüyordum. Eğer ilgilenirsen, seninle paylaşmak istediğim birkaç fikrim var."

"Onun Natasha'yla birlikte olmasına karşı olduğunu sanıyordum?" Seven'a kaşlarını çatıyorum. "Fikrini ne değiştirdi?"

Seven bana sırtarak karşılık veriyor. "Bu planı gerçekleştirme fikri her zaman ilgimi çekmiştir, dürüst olmak gerekirse muhtemelen çok fazla.

Aklımdan bu işi nasıl başarabileceğimize dair milyonlarca farklı yol geçti bile. Benim

tek endişesi Jade'in kendini sokacağı riskti. Eğer biz de dahil olursak, onun riskini en aza indirebiliriz. Jade'i bu plana devam etmesi için cesaretlendirmeyecektim ama eğer kararını verdiyse, ben de onun yanında olacağım. Beni de say, Jade. Her adımında yanımdayım."

Kahretsin, bu çok büyük.

Jade'e dönüyorum. "Vegas kumarhanelerinde bir dolandırıcılık... pardon, entrika çevirerek kendini nasıl bir tehlikeye atacağını farkında olduğundan emin misin? Seni Giovanni konusunda uyarmıştık. Diğer kumarhane sahipleri de kötü adamlar."

"Farkındayım," diye yanıtlıyor Jade, sesi sakın ve kararlı. "Her ayrıntıyı planlarsak riskimizi büyük ölçüde azaltabiliriz. Eva bölüşmeyi kabul ederse bunu yapacağım ve slot makinesini tersine çevirdiğimde plan uygulanabilir görünüyor. İnandığınız kadar pervasız değilim. Her konuda çok dikkatli ve titiz olacağız. Bu yüzden Seven'a ihtiyacım var. Onun aklı da benimkiyle aynı şekilde çalışıyor ve her ayrıntıda beni iki kez kontrol edebilir. Sağ kolum olması için ona güveniyorum. Herkes onun ne kadar zeki olduğunu biliyor."

"Bana duyduğun güveni takdir ediyorum," diyor Seven. Gözlerinde merakla bana bakıyor. "Natasha hakkında ne düşünüyorsun? Bugün buz barda onun hakkında bir fikir edinebildin mi?"

"Pek sayılmaz," diye cevap veriyorum Natasha'nın tavrını hatırlayarak. "Dışarıdan sert, soğukkanlı ve duygusuz biri. Jade ile yakın zamanda kanka olacaklarını sanmıyorum ama bana hem yetkin hem de zeki biri gibi geldi."

Jade sözümü keserek, "Kit'in Natasha'dan biraz gözü korkuyor," diyor. "Ona Platinum'da striptizci olarak iş vermeyi teklif etti. Beni oradan çıkardığı gece onu görmeliydin. Muhteşemdi. Bir Viking tanrısı gibi beni omzuna atıp dışarı çıkardı. Bütün kadınlar benim yerimde olmak istiyordu."

"Hayır, yapmadılar," diye düzelttim, biraz utanarak. "Sadece senin güvenliğinin için endişelendiler."

"Sanırım bu yüzden seni yere atmakla ve seninle ilişkiye girmekle tehdit ediyorlardı," diye cevap veriyor sırtarak. Benimle göz teması kurduğunda gözleri yumuşuyor ve o gece onu eve getirdiğimde olanları hatırladığını anlıyorum.

Hayatımın en güzel gecesiydi.

Jade'le sadece bir ilk olacaktı ve o gece oydu. Rüyalarımnda tekrar tekrar hatırlayacağım bir gece. Dokunuşunu, kokusunu, bana özel bakışını.

"Anlaştık mı o zaman?" Jade sorar. "Küçük planımda herkes bana katılıyor mu, yoksa sadece Seven mı?"

"Bunu bensiz yapmana asla izin vermem," diyor Vulcan. Kollarını kavuşturarak sandalyesinde geriye yaslanıyor ve yüzüne kararlı bir sırıtma yayılıyor. "Heyecan için yaşıyorum. Ne kadar tehlikeli olursa o kadar iyi. Elbette ben de varım. Seven gibi ben de seni cesaretlendirmek istemedim ama eğer kararını çoktan verdiysen, evet, varım."

"Ya sen, Kit?" diye soruyor, bana dönerek.

"Varım," diyorum, biraz isteksizce. "Seni daha güvende tutmak için yapabileceğim her şeyi yaparım."

"Harika!" Jade, yüzünün rahatlamayla aydınlandığını söylüyor. "Halledilmesi gereken tek bir şey kaldı." Ayağa kalkıyor ve Seven'ın yanına gidiyor. Kolunu onun boynunun arkasına dolayarak, herkesi şaşırtacak şekilde kucağına kayar. Odanın enerjisi değişiyor, atmosfer beklentiyle yoğunlaşıyor. Seven ellerini Seven'ın kalçalarına koyarken, Seven onun yüzünü ellerinin arasına alıyor ve doğrudan gözlerinin içine bakıyor.

"Her konuda bizimle misin?" diye soruyor. "Yoksa sadece benim çılgın planım mı? Sen de buraya taşınıp bizimle yaşayacak mısın? Sana ihtiyacımız var, Seven. Hepimizin sana ihtiyacı var. Sensiz tamamlanmış sayılmayız. Hepimizi burada istiyorum, kahvaltı, kahve ve gece yarısı Çin yemeği için."

Oda ölüm sessizliğine bürünür.

Soru havada asılı kalıyor. Hepimiz nefesimizi tutmuş, Seven'ın cevabını bekliyoruz ve cevabının ileriye dönük yolumuzu şekillendireceğini biliyoruz.

YEDİ

Gerçeğin en önemli anı nihayet geldi. Gözleri, sıcak ve kahverengi, Benimkine kilitleniyor ve içinde istediğim her şeyin vaadini görüyorum. Başparmağım şefkatle alt dudağında geziniyor.

"Sana nasıl hayır diyebilirim ki?" İtiraf ediyorum, sonunda benden istediği inanç sıçramasını yapmaya istekliyim. "Benden istediğin her şeyi yaparım, eğer istediğin buysa buraya taşınmak da dahil. Sen artık her şekilde bizim kraliçemizsin. Bunu asla unutma."

Yüzü ışıltılı bir gülümsemeyle aydınlanıyor. "Ne kadar çabuk hareket edebilirsin? Yarın mı? Toplanmana yardım ederim."

Onun bulaşıcı heyecanına gülüyorum. "Elbette, neden olmasın?" Cevap veriyorum. "Başlangıç olarak sadece birkaç kıyafet getirmem gerekecek."

Kit başını ellerinin arasına alarak, "Aman Tanrım," diye inledi. "Seven'ın geniş gardırobunu tamamen unutmuşum. Sadece giysileri için fazladan bir ya da iki oda boşaltmamız gerekecek. Jade, bu senin yarınki işin. Seven için yer aç, çünkü o buraya taşınıyor." Ayağa fırlıyor ve koşarak omuzlarımı kavrayıp sertçe sıktıktan sonra şakacı bir şekilde sırtıma tokat atıyor. "Taşınıyorsun, dostum. Buna inanamıyorum. Bu harika olacak."

Jade kucağımdan kayıyor ve Vulcan'ın yanına gidiyor. "Bana da yer açın," diye takılıyor. Hemen geri çekilerek onu kucağına buyur ediyor. "Peki ya sen? Ne zaman taşınıyorsun? Henüz bir karar vermedin mi?"

diye soruyor, ellerini boynunun arkasına doluyor, parmakları saçlarıyla oynuyor. Başını aşağı çekiyor ve adam onu öpüyor.

"İçeride nefes alamadığım bazı geceler dışarıda uyursam çıldırmayacağına söz verir misin?" diye soruyor, gözlerinin içine bakabilecek kadar geri çekilerek.

"Ancak seninle birlikte uyku tulumuna gizlice girersem korkmayacağına söz verirsen," diye yanıtlıyor. "Seni burada istiyoruz. Detaylar daha sonra halledilebilir. Ben esnek bir kıyım."

"Bana ne kadar esnek olduğunu göstermek ister misin?" diye meydan okuyarak elini gömleğinin arkasına doğru kaydırıyor.

"Belki sonra, eğer iyi bir çocuk olursan. Ya da çok kötü bir adam olursan." Ona gülümsüyor, sonra bize sırtlamak için dönüyor. "Bir fikrim var. Kim küçük bir meydan okumaya hazır? Yoksa oyun oynamak için çok mu yorgunsunuz?"

"Bir meydan okumaya asla karşı koyamam," diyor Vulcan. "Ne oynuyoruz?"

"Rus Ruleti değil, eğer düşündüğün buysa," diye tersliyor onu. Anı havada asılı kalıyor, ağır ve istenmeyen. "Bir daha asla Vulcan, söz vermiştin."

"Ve sana verdiğim sözü tutacağım," diye cevap veriyor, sesi ciddileşiyor, aralarında sessiz bir yemin geçiyor. "Bu gece oynayacağımız oyun ne? Strip poker mi? Ben hazırım. Seven, her zaman cebinde taşıdığın kâğıt destesini bana uzat. Partiyi başlatma zamanı."

Jade'in gözleri parlıyor. "Hayır, strip poker değil. Benim daha iyi bir fikrim var." Kit'e dönüyor. "Bütün hayvanları geceleri yatırıyor musunuz? Hava karardıktan sonra çiftlikte başıboş dolaşan var mı?"

"Hayır, elbette olmaz," diye yanıtlıyor şaşkınlıkla. "Etrafta hayvanları, özellikle de büyük kuşları gece dışarıda bırakamayacak kadar çok çakal dolaşıyor. Her şey sabaha kadar güvenli ve sağlam bir şekilde saklanıyor. Neden?"

"Sadece kontrol ediyordum," diyor. "Kim benimle saklambaç oynamak ister?"

"Vay canına, şimdi konuşmaya başladın," diyor Vulcan gülümseyerek. "En sevdiğim şarkıyı söylüyorsun bebeğim. Kazanırsak ne alacağız?"

"Kim kazanırsa bu gece için kararları o verecek."

"Herkes için mi?" diye açıklıyor.

"Bu doğru," diyor. "Eğer oynarsan, kuralları kabul etmiş olursun. Kazanan bu gece için kararları verir. Eğer beni bulamazsanız, o zaman yetki bende."

"Kahretsin, bayıldım!" Vulcan diyor ki. "Ben de varım. İyi bir kovalamacadan daha iyi bir şey yoktur."

"Ben de varım," diyor Kit. "Dışarıda mı oynayacağız yoksa evin içinde mi?"

Yeşim homurdanıyor ve gözlerini deviriyor. "İçeride oynamanın ne eğlencesi olabilir ki? Karanlıkta saklambaç oynamak için dışarı çıkıyoruz çocuklar. Tek kuralım bana beş dakika önceden haber vermeniz."

"Bunu bir meydan okuma haline getirelim ve sana şanslı sayım olan yedi dakika verelim," diyorum saatimin zamanlayıcısını ayarlayarak. "Şimdi başlıyoruz. Hızlı koşmaya başlasan iyi olur Jade, çünkü senin için geliyoruz. Hadi!"

Bir çığlık atarak Vulcan'ın kucağından atlıyor ve ön kapıya doğru koşuyor. Kapıyı arkasından kapatmaya bile vakit bulamadan bir anda dışarı fırlıyor.

"Altı buçuk dakika kaldı!" Arkasından bağıyorum. "Koş!"

"Ona gerçekten yedi dakika mı vereceğiz?" Kit soruyor. "Yedi dakika içinde Vegas yolunu yarılamış olabilir."

"Bütün mesele de bu zaten," diye açıklıyor Vulcan. "Onu hemen bulsaydık eğlenceli olmazdı. En iyi kısmı avlanmak."

"El feneri ya da cep telefonumuzun ışığını kullanmamıza izin var mı?" Kit soruyor, kurallar konusunda her zaman titizdir. "Kuralları daha iyi açıklamalıydık."

"Hayır, yapay ışık yok," diyor Vulcan. "Onları kullanmıyor ve bu haksızlık olur."

"Bunu adaletsiz kılan şey, geceleri dışarıda yaşamanız, yani bizim sahip olmadığımız becerilere sahip olmanız," diye hatırlatıyorum ona.

Vulcan kıkırdar. "Aynen öyle, bende sende olmayan yetenekler var. Neden korkuyorsun? Kazanacağımdan ve sana kızını sikerken beni izleteceğimden mi? Çünkü olacak olan tam olarak bu. Ama şöyle bir şey var, Seven. Onu sen de becereceksin. Ve buna bayılacaksın."

"Kaç dakika kaldı?" Kit soruyor. "Her yerde barakalar ve saklanma yerleri var. Her yerde olabilir. Onu asla bulamayız."

"Dört dakika," dedim ona.

"Siz iki orospu çocuğu hemen pes etmelisiniz," diyor Vulcan. "Oynamanızın bile bir anlamı yok. Onu gözlerim bağlı bile bulabilirim. Umarım dayanma gücünüz vardır, çünkü eğer sorumlu bensem, bu lanet olası uzun bir gece olacak."

"Onu daha hızlı bulmak için ayrılalım mı?" Kit öneriyor. "Bir yön seçin ve çiftliğin planını sizden daha iyi bildiğim için kalanları ben alacağım. Ne yaparsanız yapın, hayvan barınaklarının içine girmeyin. Kilitli kapıları açabileceğinden değil."

"Lanet Kit!" Vulcan diyor ki. "Bizim ölmek gibi bir arzumuz yok. Bir kaplan çukuruna girmememiz için bizi uyarmana gerek yok. Tanrım!"

"Sadece yine aptalca bir şey yapmadığından emin olmak istiyorum," diye ekliyor. "Evden çıktığımızda ben sola gideceğim, Vulcan, sen sağa git," diyorum.

"Kit, sen başka bir yere git."

"Kulağa bir plan gibi geliyor," diye kabul ediyor Vulcan. "Kaç dakika kaldı?" "İki," diye yanıtlıyorum.

Vulcan masadan kalkarak, "Ah, siktir et bu boku," diye mırıldanıyor. "Bekleyemeyecek kadar heyecanlıyım. Ben buradan gidiyorum. Bana katılmak ister misin?"

"Tabii ki evet," diyorum hemen arkasından.

Dışarı fırlıyoruz, gözlerimizin alışması için ön basamaklarda duruyoruz.

"Jade!" Vulcan, sesi daha fazla çıkarmak için ellerini kavuşturarak bağırıyor. "Hazır ya da değil, işte geliyoruz!"

Adrenalin ve rekabet heyecanıyla yoğun karanlığa doğru koşuyoruz. Vulcan sağa saptı, figürü kısa süre sonra karanlıkta bulanıklaştı.

Kit garajın arkasındaki alana doğru giderken, ayak sesleri gecenin içinde kayboluyor. Ay uzun, ürkütücü gölgeler oluştururken sola doğru ilerliyorum.

Evin yanındaki çalılıklarda bir hışırtı merakımı uyandırıyor. Yere çömeliyorum. "Jade?" Yavaşça sesleniyorum, sesim ancak fısıltıyı geçiyor. Sessizlikten başka bir şey yok.

Nerede saklanıyor olabileceğine dair en ufak bir fikrim olmadan ilerlemeye devam ediyorum. İleride, Kit'in bahçe ekipmanlarını ve çim biçme makinelerini sakladığı bir kulübe olduğunu hatırlıyorum. Oraya doğru ilerliyorum, ayakkabılarımın altındaki çakılların çıtırtısı sessizlikte yankılanıyor.

Uzakta, Vulcan bir küfür savuruyor, hayal kırıklığı karanlığı kesiyor. Evden epeyce uzaklaşmış bile. Kasıtlı olarak benim ya da Kit'in kazanmasına izin vermezse onu bulacak kişi o olacak. Vulcan eğlence için iz sürüyor ve muhtemelen gittiği yönün kokusunu alabiliyor. Şu anda onun tam olarak nerede olduğunu biliyorsa bu beni hiç şaşırtmaz. Oyunu herkesin yararına uzatılabilir.

Bu gece neler olacağını merak ediyorum, özellikle de Vulcan baştayken. Çünkü tabii ki o orospu çocuğu kazanacak.

Aklımda hiç şüphe yok.

Alçak bir çalıya takıldım ve neredeyse bileğimi burkuyordum. Kahretsin, burada hiçbir şey göremiyorum. Yine de, sadece ayın rehberliğinde karanlıkta istikrarlı bir şekilde koşan ayak seslerini duyuyorum. Jade'in oyununun benim için bir test olduğunu fark ediyorum.

Bu gece diğerleriyle ne kadar iyi oynayacağımı görmek için. Sadece zaman gösterecek.

Gece sürprizlerle dolu olabilir.

VULCAN

Jade **i** avlayalı sadece beş dakika oldu ve ben şimdiden onu buldum. Yıllarımı affetmeyen çölde geçirdim, duyularım havadaki en ufak bir değişikliğe, en yumuşak hareket ipucuna karşı bilendi.

Yakınlarda olduğunu böyle anlıyorum.

Narin, tatlı kokusu toprağın kuru tozuna sinmiş. Taze yağmurla karışmış yabani hanımeli ve vanilyalı el kreminin bir dokunuşu gibi kokuyor. Kokusu beni batıdan çağırıyor, onu bulmam ve benim olanı almam için bir davet.

Gözlerimi kapatıp kıpırdamadan duruyorum ve dinliyorum. Çölün hafif esintiyle taşınan fısıltılarında onun varlığını hissediyorum. Normalde cıvıl cıvıl olan gece böceklerinin sesi kesilmiş.

Sayısız kilometre boyunca yumuşamış ve yıpranmış botlarım hafifçe basıyor, kaba toprak ve çakıllara karşı bir mırıltıdan biraz daha fazlasını yapıyor. İleride, geceye sessizce karışan bir gölge görüyorum.

Eğilip küçük bir taş alıyorum, pürüzlü dokusu güneşten hâlâ sıcak. Fırlatıyorum, mükemmel bir kavisle onun sağına düşüyor, sessizlikte aldatıcı bir ses çıkarıyor. Etrafında dönüyor, koşmaya başlamadan önce ay ışığının parıltısında silueti keskin bir çizgi oluşturuyor.

Nabzım hızlanıyor.

Av başladı.

Saklanmak için uzun bir çalının arkasına kaçıyor, nefesi hızlı ve boğuk geliyor. Koşmayı bırakıp sessizce ona yaklaşıyorum, orada olduğumu fark etmeden önce ne kadar yaklaşabileceğimi merak ediyorum.

Eğer zaten bilmiyorsa.

Neredeyse ona dokunabilecek kadar yaklaşıyorum. Düzensiz nefes alıp verişini sakın ve sabit bir tona yavaşlıyor. Sadece bir kol boyu uzakta, sırtı bana dönük. Hafızama sonsuza dek kazımayı umarak onun görüntüsünü içime çekiyorum.

Sessizce uzandım ve parmaklarımı usulca kolunun üzerinde gezdirdim. Sıcıyor, şaşkın nefesi sessizliği yarıyor.

"Bil bakalım kim?" Fısıldıyorum.

Onu yakalayıp kendime doğru çekiyorum, kollarım onun etrafında sağlam, kaçınılmaz bir kafes oluşturuyor. Yere yığıldığımızda, yuvarlanmadan önce onu vücudumla yastıklayarak düşüşünü yumuşatıyorum.

Altımızdaki toz serin, sıcak bedenlerimizle tam bir tezat oluşturuyor. Kendimi onun üzerinde desteklerken kuru çöl otlarının dikenli anızlarını avuçlarımda hissediyorum. Bana bakıyor, kalbi benimkiyle aynı ritimde çarpıyor, ilkel içgüdülerin ve ham arzuların hızlı bir ritmi.

Eğilerek dudaklarımı boynunun ipeksi sıcaklığını arıyor ve kulak memesine keskin bir ısırık veriyorum.

"Vulcan," diye mırıldanıyor, adımını bir dua gibi soluyor. Sesi rüyalarımın giren bir melodi, bu dünyada duyduğum son ses olmasını umduğum bir şarkı. "Beni bulacağını biliyordum," diyor, elleri saçlarıma dolanıyor ve beni kendine çekiyor.

"Hiç şüphe var mıydı?" Tenine karşı kıkırdarak soruyorum.

"Hayır," diye yanıtlıyor, sesi zaten şüphelendiğim gerçekle yankılanan zengin, kadifemsi bir fısıltı. "Bu oyunu neden benim yarattığımı düşünüyorsun?"

İtirafı, oyunbaz avımızın daha derin katmanlarını aydınlatıyor. Gecenin kontrolü kazanana geçecekmiş gibi davrandı, oysa başından beri oyunun kukla ustasıydı ve her ipi o çekiyordu.

Kontrolün *bende olmasını* istediğinin, güç konusunda bana güvendiğinin farkına varmak, beni çelik gibi sertleştiren bir arzu dalgasını körüklüyor.

"Sen de avlanmayı benim kadar seviyorsun," diye fısıldıyorum tenine karşı, heyecanını tadarak. "Şimdi, diğerleri saklandığın yeri ortaya çıkarmadan önce ödülümü alma zamanı."

"Beni sahiplenmek mi?" diye alay ediyor, kulağımı sertçe ısıyor. "Önce beni yakalaman gerekecek."

Altımdan sıyrılıyor, ayağa fırlıyor ve karanlığa doğru koşmaya başlıyor. Kendimi fırlatırken kahkahalarımı bastırıyorum, kovalamacanın heyecanı her adımımı elektriklendiriyor, kalbim beklentiyle çarpıyor.

Bu ikimizin de zevk aldığı bir oyun, av ve avcının, av ve avlananın sonsuz dansı. Siluetinin geceye karışmasını, özünün çölün büyüüne karışmasını izliyorum. İçimdeki avcıyı ve etrafımızı saran vahşi çöl rüzgârı kadar evcilleşmemiş bir tutkuyu ateşliyor.

Av bitmedi. Daha yeni başladı. Şimdi onun oyunundayım.

Kafamın içinde ona tek bir kelime haykırıyorum.

Kaçın!

Peşinden gitmeden önce kovalamacayı daha eğlenceli hale getirmek için ona bir dakika avans veriyorum, bu sefer onun için beni daha fazla uğraştıracığını fark ediyorum. Yavaşlamadı ve karanlıkta takılıp düşeceğinden endişeleniyorum. Yine de ayakları üzerinde hızlı ve istikrarlı.

Bir an için Kit ve Seven'ın nerede olduğunu merak ediyorum. Muhtemelen karanlıkta kendilerini kaybetmiş bir şekilde dolaşıyorlardır. Ya da en azından Seven çiftliğin düzenini bilmediği için öyle olabilir. Kit'in kendini tuttuğundan ve galibiyeti bana vermek için elinden geleni yapmadığından eminim. Bu gece grubu kontrol etme gücünü isteyeceğini düşünemiyorum. O da

Seven'ı konfor alanının dışına çıkmaya zorlamaktan korkuyor ve onun incinmiş duyguları hakkında çok endişeleniyordu.

Ben değilim.

İşte bu yüzden Jade benim kazanmamı istiyor. Seven'ın sınırlarını zorlamaktan çekinmeyeceğimi biliyor. Onu ait olduğu yere, grubumuza geri çekmek için ne gerekiyorsa yapacağımı ya da söyleyeceğimi. Onu kızdırmam gerekiyorsa, öyle olsun. Daha sonra bana teşekkür edecektir, bundan eminim.

Jade'e neredeyse yetiştim. Nefes almak için bir an durup eğildiğinde onu yakalayıp yere yatırıyorum.

VULCAN

"G otcha," diyorum.

"Kesinlikle öyle," diye mırıldanıyor cevap olarak, sesi yumuşak bir memnuniyet mırıltısı. Kısık, gırtlaktan gelen bir kahkaha atıyor ve ben de sesi gizlemek için dudaklarımı onunkilere bastırıp kendimi onun tadında kaybediyorum.

Dudakları benimkilere karşı yumuşak ve uysal, aramızda her zaman var olan ısıyı körüklüyor, kontrolden çıkmış bir orman yangını gibi yanıyor. Öpücüğü derinleştiriyorum, dilim ağzının köşelerini keşfediyor, tatlılığının tadına bakıyor. Elleri sırtımdan yukarı kayarak beni kendine çekiyor ve sıcak nefesini yüzümde hissediyorum.

"Bana ne istediğini söyle," diye fısıldıyorum, bir an için öpüşmeyi kesiyorum.

"Sen," diye cevap veriyor, sesi arzuyla boğuklaşıyor. "Oyunu sen kazandın."

Onu tekrar öpüyorum, bu sefer daha sert, ellerim vücudunun üzerinde dolaşıyor, her kıvrımı keşfediyor. Ağzımın içinde inliyor ve ben ödülümü almak için çaresizim.

Çabucak kot pantolonunun fermuarını açıp kalçalarının üzerinden çekiyorum. Şimdi, burada, karanlıkta, diğerleri bizi bulmadan önce ona sahip olmak için yanıp tutuşuyorum. Kısa süre sonra ipeksi külotu da onu takip ediyor ve anında yüzüm bacaklarının arasına gömülüyor, yalıyor, öpüyor ve amını yalayıp yutuyorum.

Benim ödülüm.

"Şşşt... bebeğim," diye fısıldıyorum ona, iniltisini tutamadığında.

Yapmak istediğim son şey nerede olduğumuza dikkat çekmek. Karanlıkta onun tadını çıkarmak, ıslaklığında geceyi tatmak için zaman ayırmak istiyorum, ama ona olan ihtiyacım çok büyük, sikimdeki ağrı yavaşlamak için çok acil.

Başımı kaldırarak parmaklarımı içine sokuyorum ve onu zaten kaygan ve benim için ıslak buluyorum. Kalçaları elime çarpıyor ve başparmağımı şişmiş klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. Elleri saçlarımı tutmak için aşağı uzanıyor, parmakları kafatasımın etrafında sıkılıyor. Dudağını ısıyor, inlemelerini sessiz tutmak için savaşıyor.

"Daha sert," diye fısıldıyor ve parmaklarım klitorisine daha hızlı sürtünüyor. Diğer elim gömleğinin altına kayıyor ve meme uçlarını çekiştiriyor, onu tekrar dillemek için eğildiğimde başparmağım ve işaret parmağım arasında yuvarlıyor. Parçalanacak.

Yüksek sesli bir çığlıkla boşalıyor ve orgazmının lezzetli dalgaları dilime çarpıyor. Onu yalamaya devam ediyorum, tamamen ve tamamen benim olduğu bu anı uzatıyorum.

"Vulcan, lütfen," diye fısıldıyor. "Beni burada becer, şimdi."

Pantolonumu kıcımdan aşağı indiriyorum. Tamamen soyunmam için zamanımız yok. Boğazından gelen sesler diğer erkekleri yakında uyaracak ve koşarak gelecekler.

"Daracık amcığın beni sıkarken içinde olmak istiyorum," diyorum. "Fazla zamanımız yok. Seni o kadar çok istiyorum ki, şu anda her yerinde patlayabilirim."

"Acele et," diye fısıldıyor. "Ben hazırım."

Kendimi bacaklarının arasına yerleştirdim ve derinlerine daldım. Arzuyla o kadar kaygan ki, kolayca içine kayıyorum, sikim en derin noktasına çarpıyor. İkimiz de bu hisle inliyoruz, sesleri bastırmak için ağzım onunkini kapatıyor ve bacaklarını kalçalarımın etrafına sarıyor. Dünyanın hiçbir yerinde kız arkadaşımın derinliklerine gömülmek kadar mükemmel bir his yoktur. Eğer şu anda ölürsem, hayatım tamamlanmış olacak.

"Kımıl-da," diye fısıldıyor ısrarla, bana ait olanı almam, onu tekrar tekrar sahiplenmem için yalvarıyor.

Sert bir hamleyle içine girip çıkıyorum, her darbeye tatlı noktasının üzerinde sallanıyorum. Bana tutunuyor, tırnakları sırtıma batıyor, yumuşak iniltileriyle beni teşvik ediyor. Sert ve hızlı pompalıyorum ve o da her hamlemi karşılıyor, vücudu altımda zevkle dalgalanıyor.

Aramızdaki sıcaklık artıyor ve ben kendimi tutup tekrar boşalmasını bekliyorum. Etrafımda titremesini, ağzının adımı haykırmasını istiyorum.

Ve sadece benim adım.

Daha hızlı hareket ediyorum, ellerim kalçalarında, ona vururken onu bana bağlı tutuyorum.

"Aman Tanrım! Siktir! Vulcan!" diye haykırıyor, orgazmıyla birlikte milyonlarca parçaya ayrılıyor.

Orgazmım artıyor, onun için bastırdığım tüm arzularım sikimden kaçmakla tehdit ediyor. Gürültülü bir iniltiyle hızla çekiliyorum ve içimi burkan bir patlamayla onun yanında yere boşalıyorum. Tamamen tükendiğimde, ağır bir şekilde onun üzerine çöküyorum, ağırlığım dirseklerimde ve yüzüm boynuna gömülü. Uzun bir süre böyle yatıyoruz, ağır nefes alıyoruz, kalplerimiz birlikte atıyor.

"Jade," diye nefes alıyorum, boynunun tatlı kokulu tenine sokuluyorum.

Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu söylemek istiyorum. Onsuz bir hayatı nasıl hayal edemediğimi.

Ama kelimeleri söyleyemiyorum.

Nasıl başlayabilirim ki? Tek yapabileceğim ona benim için ne kadar önemli olduğunu davranışlarımla göstermek.

"Neden geri çekildin?" diye soruyor, kafası karışmış bir şekilde.

"Bunu yapmana gerek yoktu."

Başımı kaldırıyorum ve başparmağımı dudaklarına sürtüyorum.

"Yakında öğreneceksin," diyorum. "Bu gece Seven'ı grubumuza geri getirmekle ilgili. Ben istiyorum ki

senin tatlı amcığını yerken onu izlemek istiyorum ve amcığının benim dölleriyle dolu olmasından hoşlanacağını sanmıyorum."

"Demek takım için bir tane aldın, ha?" İçinden kahkahalar yükseliyor ve ikimizin de gülme sesini bastırmak için onu tekrar öpüyorum.

Uzaktan Kit ve Seven'ın konuşmalarını duyuyorum. Bize doğru yaklaşıyorlar ve her an nerede olduğumuzu anlayabilirler.

"Acele et ve giyin," diyorum.

Üzerinden kalkıp kot pantolonumu çekiştiriyorum, sonra da ona yardım etmek için uzanıyorum. Kıyafetlerini giyerken ve saçlarını düzeltirken bana tutunuyor.

"Prezentabl mıyım?" diye soruyor.

Uzanıp saçından bir dal parçası koparıyorum. "Şimdi öylesin." Ellerimi ağzıma götürüp çocuklara bağıryorum. "Onu buldum!" Bağıryorum. "O burada."

"Onu buldun mu?" Kit geri bağıryor. "Harika! Onu içeri getirin!"

"Tamam, bir dakika içinde orada ol!" Jade'e gülümsemek için dönüyorum. "Bunun için hazır mısınız? Seven'la işler biraz gerginleşebilir. Tüm bu ilgi ve paylaşımı nasıl karşılayacağından emin değilim."

Derin bir nefes alır. "Hiç olmadığım kadar hazırım. Bizimle birlikte olmak istediğini söyledi, yani bu gece bir sınav. Oyunu kazandığından beri yetki sende. Beni gururlandır, Vulcan."

"Emin misin?" Onaylıyorum. "Bu sadece bir oyundu ve ben ödülümü çoktan kazandım."

Yaklaşıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Vulcan, bu gece sorumlu olması için seçtiğim kişi sensin. Şu andan itibaren tüm kontrol sende. Hadi gidelim."

Onu kucağıma aldım ve omzuma attım. "Dileğin benim için emirdir."

YEDİ

"I Onu buldum!" Vulcan karanlıktan sesleniyor, sesi zaferle çınlıyor.

Hiç şaşırmadım.

"Onu içeri getirin!" Kit, Vulcan'a bağıırır.

Seslerine doğru yürüyorum, henüz onları fark edemedim. Nemli gece havası Tenime yapışıyor ve gecenin ne getireceği konusunda endişeliyim.

Yaklaştığımda, ay ışığının aydınlattığı gökyüzünde Jade'i omzunda taşıyan Vulcan'ın silüetini görüyorum. Gülüyor ve kıvranıyor, belli ki oyundan zevk alıyor.

Vulcan onu yere bırakıyor ve o da hemen Kit'e yaklaşıyor, vücut dili eğlenceli ve alaycı. Dışarıdaki garip adam benim ve kendime bunun kendimi soktuğum bir pozisyon olduğunu hatırlatıyorum.

"Ben kazandım!" Vulcan yumruğunu havaya kaldırarak bana bağıırıyor. "Tebrikler," diye karşılık veriyorum, iyi bir sporcu olarak.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Jade alay ediyor. "Birinin beni bulmasını beklemekten sıkılmaya başlamıştım. Ne yapmayı planlıyordunuz? Beni bütün gece orada tek başıma mı bırakacaktınız?"

"Sana saklanman için bir şans veriyorduk," diye şaka yapıyor Kit, kulaktan kulağa sırtarak

Kulak.

"Vulcan'ın seni bulmasına sevindim, böylece karanlıkta tökezlemeyi bırakabilirim," diyorum enseme ovuşturarak. "Burada hiçbir şey göremiyorum. Sanırım vahşi doğa adamı olmak için biçilmiş kaftan değilim."

"Sorun değil." Jade önümde durmak için hareket ediyor, gözleri yumuşuyor. "Senin için biçilmiş kaftan olan çok daha iyi şeyler var, Seven. Eve dönüp bunlardan bazılarının neler olabileceğini öğrenmek ister misin?"

Onu kendime çekmek için elimi uzatıyorum ve o yine koşmaya başlıyor. Kahkahası kulaklarımda çınlıyor, hem davetkar hem de meydan okuyor.

"Ne oluyor lan?" Çocuklara döndüm ve ellerimi havaya kaldırdım. "Şimdi de onu kovalamamız mı gerekiyor? Kahretsin, bu gece enerji dolu."

"İyi ki üç kişiyiz de enerjisinin bir kısmını atmasına yardımcı oluyoruz, değil mi?" Kit bana göz kırparak şöyle dedi. "Çünkü tek başımıza onunla başa çıkabileceğimizden emin değilim. Çok ateşli bir fişek."

Vulcan, Jade'in kaybolan figürüne doğru bir el sallayarak, "Koş bakalım Seven," diyor. "Bu meydan okumayı sana bıraktı. Birkaç dakika içinde seninle evde buluşacağız. Git kızımızı yakala ve onu bizim için ısıt."

Jade'in peşinden hızla koşmaya başladım. Kahkahası karanlığın içinde yankılanıyor ve beni teşvik ediyor. Ona yetiştiğimde uzanıp belini kavriyorum ve neredeyse dengesini kaybetmesine neden olacak bir güçle onu kendime doğru çekiyorum. Bana bakıyor, gözleri yaramazlık ve arzuyla parlıyor.

"Beni yakaladın," diyor, sesi boğuk. "Şimdi benimle ne yapacaksın?"

Kollarımı ona dolayarak vücudunu kendime yakınlaştırıyorum. "Sana adımı haykıracağım," diye fısıldıyorum kulağına. Boynunu öpüyorum, dudaklarım köprücük kemiğine kadar iniyor, elleri omuzlarımı kavriyor. O da aynı şevkle karşılık veriyor, dili benimkiyle buluşmak için dışarı fırlıyor. Elleri vücudumda gezinerek beni kendisine daha da yaklaştırıyor.

Nefes nefese birbirimizden ayrılırken Jade kulağıma fısıldıyor, "Seni istiyorum. Beni eve geri götür ve neler yapabileceğini göster, Seven. Bu

İçime girmeyeli çok uzun zaman oldu. Seni özledim."

Onu kollarıma alıp eve kadar olan kısa mesafeye taşıyorum, kalbim beklentiyle çarpıyor. Yatak odasına girdiğimizde onu yavaşça yatağa yatırıyorum. Aç gözlerle beni izliyor, parmakları gömleğimin kenarıyla oynuyor.

Yatağa sürünüp üzerine çıkıyorum. Sırtını dikleştiriyor, kendini bana doğru bastırıyor, sıcaklığı kıyafetlerinin arasından sızıyor. Hızlı bir hareketle gömleğini çekip çıkarıyorum ve dantelli kırmızı sütyenini ortaya çıkarıyorum.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyorum, öpücüklerimi boynundan ve göğsünden göğüslerine doğru takip ediyorum. "Kırmızının en sevdiğim renk olduğunu nereden biliyorsun?" Parmakları saçlarıma dolanırken usulca gülüyor.

"Bunu istediğine emin misin?" Sormak için geri çekildim.

"Her şeyden çok," diye yanıtlıyor yüzümü tekrar kendi yüzüne doğru çekerek. "Burada bizimle olmanı her şeyden çok istiyorum. Sensiz tamamlanmış sayılmayız."

Dudakları benimkilere karşı yumuşak ve sıcak, kendimi o anın içinde kaybediyorum. Öpüşmeyi kesiyor, gözleri arzuyla kararmış.

"Gömleğini çıkar," diye emrediyor, sesi boğuk. "Göğüs kaslarına dokunmaya bayılıyorum."

Dediğini yapıyorum. Bundan sonra ne olacağından emin değilim ama ona güveniyorum. Ve diğer adamlara da güveniyorum.

Evin ön kapısı çarpıyor ve sesler ikimizi de ürkütüyor. Ben hareket edemedim Kit ve Vulcan kapıyı açıp içeri giriyorlar. Vulcan kollarını kavuşturup kapıya yaslanıyor, izliyor ama tek kelime etmiyor.

Kit bize şöyle bir bakıyor, sahneyi hızlıca gözden geçiriyor, sonra yürüyüp Jade'in yanındaki yatağa dikkatlice oturuyor, yatak onun ağırlığıyla çöküyor. Eğilerek Jade'in dudaklarını yavaş bir öpücükle yakalıyor. Ellerini göğsümden onun boynuna kaydırıyor, öpücük derinleştikçe onu kendine çekiyor.

Dudaklarım vücudunda gezinirken Kit'in elleri omuzlarına gidiyor ve bana daha iyi erişim sağlamak için sırtını eğerken yavaşça masaj yapıyor. Parmaklarını adamın kolunda gezdiriyor ve adam öpüşmeyi kesip ona gülümsüyor.

Başımı kaldırdığımda gözlerindeki şefkati yakalıyorum ve göğsüm daralıyor. Jade hepimize ait ve her şeyi berbat etmeden önce kendi güvensizliklerimi aşmam gerekiyor. Bedenini ve kalbini vermek için seçtiği erkeklerden biri olduğum için çok şanslıyım.

Yine de Kit dudaklarından göğsüne, iri göğüslerinin arasındaki vadiye doğru ilerlediğinde biraz şaşıyorum. Dokunuşu samimi ve tanıdık, sanki bunu daha önce defalarca yapmış gibi. Kadın onaylarcasına inlediğinde, Kit hızla sütyeninin ön kopçasını açıyor ve göğüslerine dönmeden önce kollarından sıyrıyor. Sert bir meme ucunu ağzına alıyor ve yumuşakça emiyor, çekeştiriyor ve ısıtıyor.

Jade zevkle sırtını dikleştiriyor. Eli Kit'in gömleğine gidiyor, gömleği başından yukarı çekip bir kenara fırlatıyor. Parmaklarını Kit'in göğsünde ve sırtında gezdiriyor, gözleri arzuyla irileşiyor.

Karnından aşağı doğru kayıyorum, dudaklarım ıslak öpücükler bırakıyor. Önümdeki erotik sahneyi seyrederken sikim sertleşiyor ve zonkluyor.

Beklediğim şey buydu, hepimizin beklediği şey buydu.

Elimi bacaklarının arasına kaydırduğımda Jade'in nefesi kesiliyor ve sırtını daha da dikleştiriyor, ellerinden biri kolumu kavramak için hareket ediyor. Parmaklarımla klitorisnin etrafında dönerek onu kızdırırken ıslaklığını hissediyorum. İnliyor, vücudu neredeyse zevkten titriyor.

"Siktir," diye fısıldıyor, gözleri hâlâ kapalı. "Sakın durma."

Vulcan'ın hala kapıda durduğunu, kollarını kavuşturmuş, yüzünde anlaşılmas bir ifadeyle bizi izlediğini görmek için bakıyorum.

"Gösteriyi beğendin mi?" Ben soruyorum.

"Oh, evet," diyor, sesi derinden geliyor. "O kadar çok ki ben de atlamak zorunda kalabilirim." Yatağa doğru yürüyor ve Jade'i yavaşça öpmek için eğiliyor. Kit göğüs ucunu emerken o da bir elini aşağı kaydırarak göğsünü okşuyor.

diğerini. "Nasılsın bebeğim?" diye mırıldanıyor ona. "Bu çocuklar sana iyi davranıyor mu?"

"Oh, evet," diye nefes alıyor.

Tamamen soyunuyor ve kıyafetlerini yerdeki bir yığının içine atıyor. Kadının arkasındaki yatağa sürünerek onu sırtını kendisine yaslaması için yukarı çekiyor, bacakları vücudunun her iki yanında.

"Seni hâlâ boşaltmadılar mı?" diye soruyor kulağına sokularak. Meme ucuyla oynamak için ona doğru uzanıyor.

"Henüz değil," diyor.

"Oyunu kazandığım için onlara ne yapmaları gerektiğini söylememi ister misin?" diye soruyor, sesinde bir eğlence tonu var.

İşte başlıyoruz.

"Evet," diyor. "Bu gece yetki sende, kurallar böyle."

Sikeyim.

"O zaman bacaklarını daha geniş aç bebeğim, böylece Seven tatlı amını hak ettiğin şekilde yiyebilsin" diyor. "Diliyle oraya derinlemesine girebilmesi için ona yer aç."

Ellerimi kullanarak bacaklarını birbirinden ayırıyorum, böylece tatlı amına daha iyi erişebiliyorum. Uyluklarının arasında bir yol öpüyorum, sonra dilimi bacaklarının arasına daldırıp tatlı nektarını yalıyorum. Tadı cennet gibi; tatlı, tuzlu ve bağımlılık yapıcı.

Doyamıyorum. Hepsini istiyorum.

"Aman Tanrım, Seven," diye fısıldıyor, dilimi içine kaydırıp onu açlıktan ölmek üzere olan bir erkek gibi yediğimde sesi nefes nefese çıkıyor.

"Çok lezzetlisin," diyorum başımı kalçasından kaldırıp ona bakmak için.

Sadece tadı değil, çıkardığı sesler, ne kadar ıslandığı. Jade'in amının tadı çok tatlı. Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştım.

"Seni dilimle boşaltmama hazır mısın?" Ona soruyorum.

"Evet," diye fısıldıyor.

"Onun amcığı dñnyanın en güzel tadı değil mi?" Vulcan soruyor. "Sırılsıklam olana kadar yñzñne boşalması dışında daha iyisi yok. Seven'ın seni yñzñne boşaltmasını ister misin?"

"Evet," diye fısıldıyor, bacaklarını benim için daha geniş açıyor.

Kahretsin, bu hiç beklemediğim bir şeydi.

Ağzımı ve dilimi ele geçirilmiş bir erkek gibi amının üzerinde kullanıyorum, klitorisini yalıyor ve emiyorum, dilimi içinde döndürüyorum. Ben onu yalarken inliyor, ellerini saçlarıma sokup sıkıca çekiyor.

Gözleri kapalı, başı Vulcan'ın omzunda geriye atılmış. Vulcan'ın sahiplenici bir kolu onun beline sarılmış, bir eli göğüslerinin üzerinde, meme uçlarıyla oynuyor.

Kahretsin, bu hayal ettiğimden çok daha ateşli.

Onu önümde çırılçıplak yayılmış, Kit göğüslerini emerken ve Vulcan bizi izlerken, onunla konuşurken, onu orgazma doğru teşvik ederken görmek. Sikim zonkluyor ve onun daracık amına girmek için can atıyorum.

Gözlerini açıyor ve bana bakıyor, gözlerinde şehvetin sıcak alevi yanıyor. Kalçaları başıma doğru titriyor. Yaklaştığını biliyorum.

"Aman Tanrım, Seven, bana ne yapıyorsun?" diye haykırıyor, sesinin tonu yükseliyor. "Oh, evet, tam orada!"

Vücudu titriyor ve ben de kalçalarını sıkıca kavrayıp dilimin ve ağzımın üzerinde patlayıcı bir orgazm yaşarken onu sabit tutuyorum. Vulcan tüm bunlardan ne kadar hoşlandığını bilerek bana sırtıyor, parmakları Jade'in göğüs ucunu kabaca bñkerken Kit diğer göğüs ucunu dişlerinin arasına alıyor.

Orgazmı sona erdiğinde ve nefes alış verışı hafifçe yavaşladığında, Vulcan arkasından kayarak çıkar. "Dizlerinin üzerine çök," der ona. "Seven'ın seni arkadan becermesini izlemek istiyorum."

Jade onun dediğini yapmak için çabalıyor ve arkasını bana lanet olası bir hediye gibi sunmak için dönüyor. Muhteşemdi, kıcı havada diz çökmüştü, ıslak amı parlıyordu.

Arkasına geçip ellerimle kıcının yanaklarını ayırıyorum, sonra sikimi hizalayıp amına sertçe sokuyorum. Bu ani giriş karşısında nefesi kesildi. Bir an için hareket etmiyorum, sıcak amının sikimin etrafında kenetlenmesinin tadını çıkarıyorum.

"Siktir, çok sıkısın," diye fısıldıyorum, neredeyse soğukkanlılığımı kaybediyorum. Hızımı artırarak daha hızlı hareket etmeye başladım. Onun içine girdiğimde, etrafımda sıkılaştığını hissediyorum. "Bu iyi mi?"

"Evet, durma!" diye inliyor.

Vulcan onu işaret ederek, "Kit, hareket et ve onun önüne geç," diye emrediyor. "Jade, Kit'in sikini ağzına alabilir misin? Sığacak mı? Bacaklarının arasında asılı duran şu lanet canavara baksana. Tam bir hilkat garibesi."

Jade başını sallar ve Kit onun önüne geçer, gözleri onunkilere kilitlenmiştir. Aletini kavıyor ve yavaşça okşuyor, sonra öne doğru eğilip kocaman başı Jade'in dudaklarının arasına bastırıyor. Jade, sanki bunu daha önce ona yapmış gibi genişçe açarak sikini ağzının derinliklerine alıyor.

"İşte bu," diye mırıldanıyor Vulcan, elini sırtından aşağıya ve kalçasının üzerinden geçirerek. "İyi bir kız gibi ikisini de içine alıyorsun. Böyle çok güzelsin bebeğim. Seni sikişirken izlemeye bayılıyorum." Kit'in arkasına geçip omzunun üzerinden bizi izliyor. "Gözlerini kapatma Jade. Gözlerini benden ayırma. İkisi de içine boşaldığında yüzünü görmek istiyorum. Gözlerini benden ayırma."

Kit ağzına daha hızlı sokarken ve ben onu arkadan becerirken gözleri onunkilere sabitleniyor. Kit'in siki gırtlığının arkasına çarptığında öğürüyor ve sonuna kadar içine almak için ağzını daha da açıyor. Gözlerinden yaşlar fışkırıyor ve yanaklarından aşağı kayıyor.

Kalalarını daha sıkı kavrayıp içine girmeye devam ediyorum ve o da Kit'in sikinin etrafında inliyor.

"Onu daha sert becer, Seven," diyor Vulcan, bizi izleyerek. "Ne kadar sıkı olduğunu hissediyor musun? Aletinin her tarafına boşalmasını sağla. Boşalana kadar durma."

Durmuyorum ve yavaşlamıyorum.

Vulcan'ın bana emirler verip ne yapacağımı söylemesi umurumda bile değil çünkü tam da yapmak istediğim şey bu. Sanki lanet olası bir zihin okuyucu gibi.

Hızımı arttırıp ona daha sert vuruyorum. Bunu kaldıracabileceği açık ve bunu çiğ ve hızlı istiyor.

"Kıcını tokatla," diyor Vulcan. "Çok sert olmasın," diye ekliyor elimi geri çektiğimde. Önce kıcının bir tarafına, sonra diğer tarafına sert bir tokat atıyorum ve soluk tenini hafifçe pembeleştiriyorum.

"Kahretsin, ağzın çok ıslak," diye inliyor Kit, kadının ağzına daha derin girerken. Dudakları onun sikinin üzerinde sıkışıyor ve onu sağlıyor.

Vulcan'ın eli sikinin üzerinde ve izlerken kendini okşuyor.
Aman Tanrım! Bu bir sikiş festivali.

"Bizim için gel," diyor Kit alçak bir hırıltıyla, başının arkasını kavrayıp daha hızlı iterken. "Kahretsin!" diyor, ağzına boşalırken onu sıkıca tutuyor. Kadın geri çekilmiyor ve çenesine taşana kadar yutabildiği kadar yutuyor.

"Gözlerini benden ayırma," diyor Vulcan ona tekrar, onun da gelmeye hazır olduğunu hissederek.

Kıcını bir kez daha tokatlıyorum ve etrafımda sıkışırken orgazmının başladığını hissediyorum ve bu his beni uçuruma gönderiyor. Daha fazla tutamıyorum ve ona bir kez daha çarparak içine giriyorum. Kasları sikimin etrafında kenetlenirken nefesimi tutmaya çalışarak ona karşı zorlanıyorum. Bacakları titriyor ve parmakları çarşafı kazıyor, bizimle birlikte gelirken tüm vücudu sarsılıyor.

Boşalırkenki görüntüsü, boğazından çıkan sesler muhteşem. Onu böyle görmek her erkeğin fantezisinin hayata geçmesidir. Ona verdiğimiz her şeyi alıyor ve hala daha fazlasını istiyor.

Kit yüksek sesli bir iniltiyle sikini kızın ağzından çıkarır ve yuvarlanarak yoldan çekilir. Vulcan onunla yer değiştirir ve kızın yüzünü ellerinin arasına alır. Başparmağını çenesinden aşağı kayan ıslak sıvının içinde kaydırıyor, bir karışım

tükürüğünü ve Kit'in spermini akıtıyor, sonra da dudaklarını bununla ovuyor. Ağzını açıyor ve adamın başparmağını emerek temizliyor.

Sert aletini kızın ağzına doğru uzatıyor ve başını ıslak dudaklarına sürtmekten önce dudaklarında iz bırakıyor. "Benim için aç," diyor. Kadın hevesle ağzını açıyor ve adam sikini dudaklarının ötesine itiyor. "Em beni," diye emrediyor, ellerini saçlarının arasından geçirerek.

Sikini kızın ağzına sokuyor, başını sıkıca tutarak sikmesi için doğru açıda tutuyor. Bir eliyle aşağı uzanıp göğüslerini kavırıyor ve meme uçlarını sıkıyor. Diğer eliyle, horozunun daha da derine kaymasını sağlamak için kafasını sıkı tutuyor.

"Senin amını da sikhemi ister misin?" diye sorar.

Kadın adamın sikinin etrafında inliyor ve adam kadının ağzından kayarak çıkıyor. "Ne tara fa istiyorsun?" diye soruyor, sikinin ucunu ıslak dudaklarına sürterek.

"Misyoner," diyor, "kollarımı sana dolamak ve ağırlığını üzerimde hissetmek istiyorum."

Bir anda onu ters çeviriyor, bacaklarını tekrar açıyor ve sikini içine sokuyor. İzlemek için onun yolundan çekilerek yana yuvarlandım. Gözlerimi Jade'in yüzündeki mutluluktan, her itişte sallanan gür göğüslerinden, ellerinin omuzlarından kollarına doğru kayışından, sonra kıcını kavrayışından, onu daha derine çekişinden alamıyorum.

"Göğüsleriyle oyna," diyor bize ve biz de memnuniyetle kabul ediyoruz. İkimiz de göğüslerinin ağırlığını okşamak ve meme uçlarını sıkıkmak için uzanıyoruz.

Jade dudaklarını yalıyor, nefesi ağırlaşıyor. *Sikeyim!* Neredeyse tekrar boşalmaya hazır.

Kit ve Vulcan yüzde yüz haklıydı. Jade'i paylaşmak her açıdan muhteşem. Onunla tek başıma yaşadığım her şey, birlikte paylaştıklarımızın yanında hiçbir şey.

"Siktir, geliyorum," diye kükrüyor Vulcan, amının derinliklerine batıyor. Onun üzerine yığılıyor, ağırlığının altındaki ellerimizi göğüslerine bastırıyor.

Onun boynuna sokuluyor ve kulağına bizim duyamayacağımız sözler fısıldıyor.

Adamın kaslı kışını iki eliyle sıkıca kavırıyor ve üzerinden kalkmaya başladığında onu tamamen hareketsiz tutuyor. "Hayır, dur, kıpırdama," diyor ellerini dövmele sırtında bir aşağı bir yukarı gezdirerek. "Henüz çekilme."

Elimi onun göğsünden ve altından çekiyorum, o da uzanıp elimi tutuyor. Kit'in elini de tutmadan önce bana, "Sen de bir yere gitme," diyor. Memnuniyetle başını arkaya atıyor ve uzun bir iç çekiyor. "Bu harikaydı," diyor usulca gülerek. "Sanırım sonunda beni yordunuz." Başını çeviriyor ve gözleri benimkileri arıyor. "Sen nasılsın, Seven? Her şey yolunda mı? Artık burada olmana sevindim."

"Ben de," diye cevap veriyorum, eğilip dudaklarını usulca öpüyorum. "Asla gitmeyeceğim."

JADE

Ertesi gün Platinum'da...

"Bugün herkesin en iyi şekilde davranmasını istiyorum," diyorum adamlara, bakışlarım lüks limuzinin koltuğuna uzanmış, kollarını kavuşturmuş Vulcan'a takılıyor. Dövmeli pazuları siyah gömleğinin altından kayarken kaşlarını bana doğru kaldırıyor.

İlk resmi planlama toplantımız için Platinum'a giderken hep birlikte limuzindeyiz. Gecenin çoğunu ayakta geçirdikten sonra, herhangi birimizin gözlerini açık tutabilmesine şaşıyorum. Yine de çocuklar uyanık ve yenilenmiş görünüyorlar ve ben Natasha ve planımızla nihayet ilerlemenin heyecanıyla sımsıkı bağlıyım.

"Neden bana bakıyorsun?" Vulcan soruyor, karanlık gözleri bana meydan okuyor. "Ne yapacağımı sanıyorsun? Gerekğinde uslu durabilirim."

"Bu doğru mu?" Kollarımı kavuşturup arkama yaslanarak cevap veriyorum, ses tonum şüphecilikle dolu. "Şüphelerim var. Sadece Eva ya da Natasha'yı kızdıracak bir şey söyleme ya da yapma. Bu bizim için iyi bir anlaşma. Bunu berbat edemeyiz ya da anlaşmadan caymalarına neden olacak bir şey yapamayız."

"Tek kelime etmeyeceğim," diye beni temin ediyor Vulcan. "Ben sadece gözlemlmek için buradayım. Üçümüz adına tüm konuşmayı Seven yapabilir. Ayrıca, Kit ve ben sadece sizi korumak için korumalar olarak buradayız. Bizim rolümüz sessiz ve korkutucu olmak. Daha fazlası değil."

"Hepinizi nereye bırakmamı istersiniz?" Leroy sürücü koltuğundan omzunun üzerinden bağıyor. "Kulübün ön kapısında mı?"

"Hayır, kesinlikle olmaz," diye cevap verdim. "Binanın etrafından dolaşıp arka kapının yanına park etmemizi söyledi. Ona mesaj atıp geldiğimizi söyleyeceğim. Arka kapının kilidini açacak ve bizi fark edilmeyeceğimiz bir yerden içeri alacak."

Leroy limuzini Platinum'un arkasındaki boş sokağa çekiyor. Ona bir mesaj gönderiyorum ve kapının kilidini açmasını bekliyoruz.

"Belki de burada limuzinde beklemeliyim," diyor Leroy. "Onu arka sokakta korumasız bırakmaktan hoşlanmıyorum."

"Sen bilirsin," diyor Seven. "Benim için fark etmez. Boş bir erkek striptiz kulübünde bir korumaya ihtiyacım olacağından şüpheliyim. Eğer burada oturmak seni daha çok rahatlatacaksa, sorun değil."

Kulübün arka kapısı açıldı ve Natasha içeri girmemizi işaret etti. Ben önden gidiyorum, üç adam da yakından takip ediyor.

Ona ulaştığımızda kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Görüyorum ki korumalarınızı getirmişsiniz," diyor ve adamları daha yakından inceliyor.

"Kit ve Seven'la zaten tanıştın." Vulcan'ın dövmeli koluna uzanıyorum ve onu daha yakına çekiyorum. "Bu Vulcan. Vulcan, Natasha'yla tanış."

Onu soğukkanlılıkla değerlendiriyor, dövmelerine ve yara izlerine bakıyor. "Adını duymuştum Vulcan," diyor. "Korkusuz adam."

Ona Vulcan hakkında hiçbir şey söylemediğim için bunu nasıl bildiğini merak ederek kaşlarımı çatıyorum. Vulcan da ona başıyla karşılık veriyor.

"Eva'yla tanışmak için içeri gelin," diyor Natasha, geçmemiz için kapıyı açık tutmak üzere geri adım atarak. "Bizi aşağıda bekliyor. Orada sana göstermek istediğim bir şey var Jade."

Onu koridor boyunca çift kilitli bir kapıya kadar takip ediyoruz. Kapıyı çekip açmadan önce kilidi açmak için bir tuşa basıyor. Önümüzde loş bir bodrum katına inen uzun metal basamaklar var.

Kit bana endişeli bir bakış atıyor ve merdivenin başında duraksıyor, koruyucu içgüdüleri yüksek alarmda. Aşağıya inmemizden endişeleniyor.

bodruma. Ben de bu fikre bayılmıyorum.

"Birimiz burada beklemeli," diyor. "Bir sorun çıkarsa diye."

"Karanlık bodrumlardan mı korkuyorsun?" Natasha eğlenen bir tonda sorar. "Hiçbir sorun çıkmayacak Kedi Adam. Burada hepimiz aynı taraftayız. Aşağıda ne olduğunu görmek isteyeceksin."

"Sorun olmadığından eminim," diye onu rahatlatıyorum.

"Merdivenlerden inerken dikkatli ol ve korkuluklara tutun," diye öğüt veriyor önüme geçerek. "Daha önce neredeyse düşüyordum. Bu odaya sadece King, Eva ve ben girebiliriz. Ve şimdi hepiniz. Umarım sırrımızı paylaşarak ne kadar büyük bir güven verdiğimizizin farkındasınızdır."

Dar metal basamaklardan dikkatlice onun arkasından iniyorum. Bodruma ulaştığımızda büyük, penceresiz odaya göz gezdiriyorum. Tek bir şey dışında soğuk, boş ve kasvetli.

Odanın ortasında tam fonksiyonlu bir slot makinesi ve önünde yüksek arkalıklı deri bir sandalye oturuyor. Oyunun adı 'Peggy Penguin' makinenin ön tarafına parlak pembe harflerle yazılmış ve kasvetli çevreyle şaşırtıcı bir tezat oluşturuyor.

Makineyi hemen tanıdım. Daha önce çeşitli kumarhanelerde bunlardan birkaç tane görmüştüm. Özellikle yaşlı kadınlar arasında popüler bir oyun. Slot makinesi renkli, neşeli ve eğlenceli. Cazibesi anlaşılabilir. Sonuçta kim penguenlere karşı koyabilir ki? Oyunun beyaz yavru fokları, martıları ve ışıltılı mücevherlerle dolu renkli hazine sandıklarıyla birlikte.

Arkamızdaki metal merdivenlerde yüksek topuk sesleri duyuyorum ve arkamı dönüyorum. Eva dikkatlice aşağı iniyordu. Kumral saçları özenle arkaya toplanmış ve elbisesi yaklaşırken kıvrımlı vücudunu vurguluyor.

"Sırrımıza hoş geldiniz," diyor elini kumar makinesine doğru sallayarak.

Hızlıca tanışma faslını gerçekleştirip formaliteleri yerine getirdikten sonra makineyi daha yakından incelemek için yanına gidiyorum.

"Çalışırken görmek ister misin?" Eva soruyor. "Elbette," diyorum.

Yan tarafa özel bir anahtar yerleştiriyor. Makine anında ışıldayarak canlanır. Parlak neon ışıkları parıldıyor ve kasvetli odaya sıcak, neşeli bir parlaltı yayıyor. Hoparlörlerden gürültülü bir karnaval müziği yükseliyor, sadece ara sıra düşen paraları taklit etmek için tasarlanmış çıt çıt çıt sesleriyle kesiliyor.

"Denemek ister misin?" diye soruyor bana eğlenen bir gülümsemeyle. "Sandalyeye otur. Kendini rahat hisset. Burası bir süre için yeni ofisin olabilir."

Elimi pürüzsüz yüzeyinde gezdirerek incelemek için yanına gidiyorum. "Platinum'un bodrumuna nasıl geldi bu?"

"Natasha'nın açıklamasına izin vereceğim," diyor Eva. "Makinenin tarihini benden daha iyi biliyor. Sorularınız varsa önce ona sorun. Onu buraya getiren o."

Natasha kumar makinesine doğru yürür ve mükemmel manikürlü tırnaklarıyla elini makinenin üstünde gezdirir. Küçük bir toz zerresini parmağıyla sildikten sonra parlayana kadar ovalıyor.

"Peggy Penguen benim bebeğim," diyor ve onu sevgiyle okşuyor. "Doğrudan Rusya'dan geldi. Amerika Birleşik Devletleri'ne gelmek için uzun ve zorlu bir yolculuk yaptı. Yol boyunca pek çok yerde durdu. Şimdi nihayet burada benimle birlikte."

Sanki yaşayan, nefes alan bir şeymiş gibi bundan bahsetmesi çok tuhaf.

"Hikâyeyi anlatmadan önce, Peggy Penguen'in buraya nasıl geldiğini biliyor musunuz?" Natasha soruyor.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdim. "Lütfen anlat bana. Rus mafyasından bu kadar büyük bir şeyi çalmayı nasıl başardığınızı merak ediyorum."

"Tamam," diyor. "Sana söyleyeceğim. Putin, Rus mafyası yüzünden neredeyse tüm kumarhaneleri kapattı. Planı, kumarhaneleri kaldırarak güçlerini ellerinden almaktı. Kumarhaneleri kapattığında, yüz binden fazla kumar makinesi açık piyasaya sürüldü. Dünyanın dört bir yanındaki kumarhanelere satıldılar. Peru, Macao, Nice. Bazıları gizlice

özel alıcılar. Bu zengin alıcılar, makineleri açmaları ve bilgisayar kodlarını kırmaları için bilgisayar korsanlarını getirdiler."

Putin ve Rus mafyası hakkında pek bir şey bilmesem de başımı sallıyorum. Natasha hakkında araştırma yapmaya başlayana kadar Rusya'da kumarhane olduğunu bilmiyordum. Matematik benim oyunum, dünya tarihi değil.

"Bu slot makinesi ne zamandır sizde?" diye sordum.

"Yeterince uzun," diye yanıtlıyor Natasha. "Sabırla bekledik."

"Ne için?"

"Senin için," diyor gülümseyerek. "Ya da senin gibi hassas yeteneklere sahip biri için."

Slot makinelerinin nasıl çalıştığını biliyor musun?"

"Elbette," diye yanıtlıyorum. "Rastgele sayılar üreterek çalışıyorlar. Ama arkadaşlara daha önce de açıkladığım gibi, insan yapımı hiçbir şeyde rastgele sayı dizisi diye bir şey yoktur. Sadece doğadaki olaylar gerçekten rastlantısaldır."

Natasha başını sallar. "Bu kız akıllı," diyor Eva'ya. "Jade ne yapılması gerektiğini zaten biliyor."

"Tüm Peggy Penguin slot makineleri aynı kaynak kodunu mu içeriyor?" Ben soruyorum.

"Sadece Peggy Penguin slot makineleri değil," diye yanıtlıyor Eva. "Avustralyalı üretici Prestige Gaming tarafından üretilen her bir makine. İşlerinde özensiz ve tembel davrandılar. Rus hackerlar sadece hızlı bir dizüstü bilgisayar ve zamanla kodları tersine çevirmeyi başardılar."

"Ne kadar sürmüş?" Araştırmalarımın cevabı zaten bildiğim için soruyorum. Şema hakkında keşfettiğim her şeyin doğru olduğundan emin olmak istiyorum. Şimdiye kadar makineler hakkında adamlara söylediğim her şeyi doğruluyor.

Eva, "Ne yaptıklarını biliyorlarsa iki günden bir haftaya kadar" diye yanıtlıyor.

"Makineler tersine mühendislikten geçirildikten sonra ne oldu? O hacklenmiş makineleri kumarhanelere mi gönderdiler?"

"Hayır," diye yanıtlıyor Eva. "Makinelerin kendileriyle oynamaya gerek yoktu. Bu çok riskli olurdu. Kod kendini defalarca tekrarlıyor. Eğer koddaki konumunuzu biliyorsanız, kazanacağınızı tahmin edebilirsiniz. Tek yapmanız gereken bir dizüstü bilgisayardaki saatinizi makineyle senkronize etmek. Sonra da saklanmış gerçek bir makinede pratik yapmak."

Süreci anladığımdan emin olmak için bana bakıyor ve ben de ona başımı sallıyorum.

"Kumarhane güvenliği, yüksek güçlü bir dizüstü bilgisayara sahip birinin bir slot makinesinin önünde saatlerce oturduğunu gördüğünde şüpheleniyor" diye devam ediyor. "Bu süreç bir ekip gerektiriyor. Bir kişinin bunu tek başına başarması mümkün değil. Ve artık ekibimiz var... sen, ben, Natasha ve asistanım King."

Arkamda duran üç adamı işaret ederek, "Kendi ekibimi yanımda getirdiğimi unutmayın," diyorum.

Eva kararlı bir şekilde, "Ekibinizin dahil edilmesi hâlâ tartışmaya açık," diyor. "Henüz bu konuda anlaşmaya varmadım. Bu çok riskli bir operasyon ve bu adamların hepsi Vegas'ta iyi tanınıyor. Onların katılımı dikkat çekecektir ki bu da yapmak istediğimiz son şey. Ekipteki rollerinin ne olacağına dair en bariz sorudan bahsetmiyorum bile."

"Henüz tüm detaylar üzerinde çalışmadık," diye açıklıyorum. "Bu arada, onlar benim korumam olarak ekibin bir parçası. Onlara yanımda ihtiyacım var ve kalıyorlar. Biz bir paket anlaşıyoruz. Açıkçası onları kumarhanelerde kumar oynamaları için göndermeyeceğiz. Ama planın bir parçası *olacaklar*."

Eva boyun eğmiş bir şekilde iç geçiriyor. "Nasıl isterseniz," diyor. "Kodu tersine mühendislikle çözebileceğinden emin misin?"

"Yüzde yüz," diye yanıtlıyorum.

"Slot makinesi bu güvenli yerden taşınamaz," diyor. "İşi burada, bu odada tamamlamanız gerekecek."

"Asla olmaz!" Seven sözünü keser. "Jade kasvetli bir bodrumda çalışamaz. Burada kafayı yer. Neden onu bir yere taşımıyoruz?"

Başka? En azından pencerelerin ve ışığın olduğu üst katta."

"Makine hiçbir yere gitmiyor," diye yanıtlıyor Eva. "Jade'in istediği ya da ihtiyaç duyduğu her şeyi getirebiliriz. Burada birkaç günden fazla çalışmayacak. Tersine mühendislik bitene kadar bu koşullara tahammül edebilir."

"Bu düzen hiç hoşuma gitmiyor," diyor Vulcan kaşlarını çatarak. "Özellikle de bir bodrum katına kapatılmış olması. Burada olduğu sürece onunla kalacağız."

Eva kaşlarını ona doğru kaldırıyor. "Hepiniz mi? Üçünüz orada oturmuş ona bakarken nasıl konsantre olabilir ki?"

"İyi olacağım," diye onları rahatlatıyorum. "Aşırı korumacı davranıyorsunuz ve ben de başlamak için sabırsızlanıyorum. Ayrıca, hepinizin gitmesi gereken işler var. Unuttunuz mu? Başladığımda, bu benim için neredeyse günde yirmi dört saat süren ve çok az uyuduğum bir proje olacak. Hepinizin etrafımda dolaşıp konsantrasyonumu bozmanıza ihtiyacım yok."

"O zaman birimiz sürekli burada sizinle kalacak," diyor Kit. "Sırayla yapacağız. Bu pazarlığa açık değil. Eva kullanmamız için bir kanepe ya da rahat bir sandalye getirebilirse, dikkatini dağıtmayacağımıza söz veriyoruz. Bu işin hızlıca bitmesini istiyoruz."

"Kesinlikle daha fazla mobilya getirebilirim," diyor Eva, onun önerisi üzerine başını sallayarak. "Jade, üst kattaki kişisel banyomu kullanabilirsin, içinde güzel bir duş da var. Ben de uzun saatler çalışıyorum. Yorulduğunda kestirmen için bir karyola ya da küçük bir yatak getirebiliriz."

"Bir karyola işe yarar," diyorum.

Eva, "O zaman başlamak için başka neye ihtiyacın olduğunu söyle, ben de almanı sağlayayım," diyor.

Uzun bir nefes veriyorum ve makineyi incelemek için sandalyeye oturuyorum. "Dizüstü bilgisayarımı yanımda getirdim," diyorum. "Limuzinin içinde. Dizüstü bilgisayar çalışacak kadar güçlü. Depolama alanı için büyük bir harici disk sürücüsüne de ihtiyacım olacak. Size tam olarak ne almanız gerektiğine dair bir liste vereceğim."

Eva cep telefonunu çıkarıyor ve benim hızlıca gevelediğim listeyi yazmaya başlıyor. Bitirdiğimde "Bu kadar mı?" diye onaylıyor.

"Makinenin arkasını açmak için bir alet seti ve büyük bir fincan kahve ile birlikte," diyorum. "Sade, kremasız ve şekersiz. Bir sepet atıştırmalık ve beni daha iyi aydınlatacak lambalar da iyi olurdu. Günlerimi burada geçireceksem, bu bodrumu aydınlatmanız gerek. Yoksa çıldıracağım. Burada mantar bile yetiştirebilirsin. Bir nem giderici de şart."

"Uygun olmayan koşullar için özür dilerim," diyor Eva. "Gizlilik çok önemli. Makineyi birinin tesadüfen bulabileceği üst katta tutmanın riski çok büyüktü."

Natasha bana içten bir gülümsemeyle, "Lambaları ben alacağım," diyor. Ondan gördüğüm ilk gülümseme. "Ve yiyecek. Merak etme, sana çok iyi bakacağız. Burayı çalışman için mutlu bir yer haline getireceğim."

"Başlamadan önce birkaç sorum daha var," diyorum. "Eğer bunu başarabilirsek ne kadar paradan bahsediyoruz?"

Eva, "Ruslar, Avrupa kumarhanelerinde sadece küçük bir ekiple haftada yaklaşık yarım milyon kazandılar," diyor. "İşin püf noktası hızlı hareket etmek, mümkün olduğunca çok makineye ve kumarhaneye girmek. Kumarhaneler vurulduklarını fark etmeden önce girip çıkmak."

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum. "Vay canına, bayağı büyük bir vurgun. Makine başına bir kazançla mı sınırlıyız?"

"Hayır," diye yanıtlıyor. "İşin püf noktası bu. Dikkat çekmediğiniz sürece her makinede birden fazla kez kazanabilirsiniz."

"Üretici kodda bir hata olduğunu biliyorsa, neden düzeltmiyor?" diye sordum.

"Üretici bu makinelerden dünyanın dört bir yanındaki kumarhanelere binlerce sattı," diye yanıtlıyor Eva. "Hepsini tamir etmek çok pahalıya mal olur. Bilgisayar korsanlarının ara sıra yaptığı saldırıları göze almak daha ucuz."

"Bu akıllara durgunluk veren bir şey," diyorum. "Üst taraftaki olası ödeme ne kadar?"

"Noel arifesi gibi yoğun bir gecede Vegas'ta mı?" Eva diyor ki. "Büyük bir ekiple bir milyondan fazla kolay. Her şey yolunda giderse, yakında bir tekrar yapabiliriz. Elbette bunun bir maliyeti olacaktır. Kazanan biletleri nakit paraya çevirmek isteyenlere küçük bir pay ödememiz gerekecek. Bunu benim için seve seve yapacak pek çok sadık dostum var."

"Onlara güveniyor musun?" Ben soruyorum.

"Hayatımla," diyor Eva. "Yıllar boyunca pek çok insana yardım ettim." "İnsanları kurtardığınızı duydum," diyorum.

"Evet, bazen de beni kurtarıyorlar," diye yanıtlıyor.

"Tamam," diyorum şakaklarımı ovuşturarak. "Bu işin matematiğini çözmemiz lazım ki herkes için mantıklı olsun. Bir gecede kaç kumarhaneye güvenle girebiliriz?"

Eva, "Noel arifesindeki kalabalığın arasına karışarak beş ila on büyük kumarhaneye girebiliriz," diye yanıtlıyor. "Sistemimizi oturttuğumuzda bu çok kolay olacak. Herkes rolüne güvenene kadar birkaç küçük deneme çalışması yapacağız."

Natasha'ya döner. "Neden Jade'in alışveriş listesini hazırlamaya başlamıyoruz ve ona birkaç dakika nefes aldırıyoruz? İstedığınız ürünleri alır almaz geri geleceğiz. Biz yokken bir şeye ihtiyacınız olursa, işte asistanım King'in numarası." Bana bir kâğıt uzattı. "Kendisi yukarıda, bu geceki rutini üzerinde çalışıyor."

Yukarı çıkıp bizi yalnız bıraktıklarında, arka tarafı kontrol etmek için etrafta dolaşıyorum. Slot makinesini kırıp açma ve kaynak koduna dalma düşüncesi bende büyük bir adrenalin patlaması yaratıyor.

"Peki, siz ne düşünüyorsunuz?" Orada durup endişeli ifadelerle beni yakından izleyen çocuklara sormak için dönüyorum.

"Burada çalışma fikrinden hoşlanmıyorum," diyor Vulcan. "Bu bodrumda temiz havaya çıkamadan ya da güneşi göremeden kafayı yerim. Buradan nefret ediyorum."

Omzunu sıkmak için uzandım. "Bu nedenle burada benimle fazla vakit geçirmenin senin için sağlıklı olacağını sanmıyorum. Neden ben buradayken Seven ve Kit'in bana bakıcılık yapmasına izin vermiyorsun?"

"Ve seni görmeden günler geçireyim mi?" diye sorar. "Böyle bir şey olmayacak bebeğim. Bundan hoşlanmayabilirim ama bununla başa çıkabilirim. Benden o kadar kolay kurtulamazsın. Ayrıca, başka kim sana abur cubur ve meşrubat getirebilir ki? Işık yetersizliği yüzünden yerimden vazgeçmeyeceğim."

"Kodu tersine mühendislikle çözebileceğini gerçekten düşünüyor musun?" Seven sorar. "Yapabileceğime hiç şüphe yok." Gülümsüyorum ve makineyi okşuyorum. "I

Peggy Penguen ve benim iyi arkadaş olacağımızı düşünüyorum. Onun kodunu kırmak ve nasıl çalıştığını keşfetmek için sabırsızlanıyorum."

"Artık hepimiz seninleyiz," diyor Seven. "Bize neye ihtiyacın olduğunu söyle, biz de senin için burada olalım."

Yüzünü ellerimin arasına almak için uzanıyorum. "Son zamanlarda bizi terk etmediğin için ne kadar mutlu olduğumu söylemiş miydim? Sen benim sağ kolumsun ve bunun için sana ihtiyacım var. Sensiz ilerlemeyi hayal bile edemezdim."

Uzanarak diğer iki adamı etrafımda futbol topu gibi toplanmaları için kendime çektim.

Odada gizli kameralar olma ihtimaline karşı fısıldıyorum, "Bunu bitirdiğimde, değerli kaynak koduna sahip olanlar sadece Eva ve Natasha olmayacak. Bizim de elimizde olacak. Gökyüzü sınırdır, beyler. Bu büyük bir şeyin başlangıcı."

JADE

Otuz altı saat sonra Platinum'un bodrumunda.

"Ara verme zamanı geldi," diyor Natasha kararlı bir şekilde. Peggy Penguin slot makinesinin yanındaki masaya dumanı tüten sıcak bir fincan sade kahve koyuyor. "Israr ediyorum. Uykuya ve gerçek yemeğe ihtiyacın var. Çalışmayı bırakmalısın."

"Sadece birkaç dakika daha," diye cevap veriyorum. Uzanıp kahveden bir yudum alıyorum. "Teşekkür ederim. Kahve beni yeniden canlandırmak için harikalar yaratacak. Mucizevi bir ilaç."

"Kahve ve çörekle yaşamak iyi değil," diyor kaşlarını çatarak. "Bana ne yemek istediğini söyle, ben de sana getireyim. Ama sadece sağlıklı yiyecekler olursa."

"Aç değilim," diyorum dürüstçe. "Ya da yorgun değilim."

Boş bodrum katına göz gezdiriyor. "Korumaların nerede? Birinin her zaman yanınızda olması gerektiğini sanıyordum?"

"Bu onların saçma kuralıydı, benim değil," diye cevap veriyorum. "Orada oturup her saniye beni izleyerek beni sinirlendiriyorlar. Kit'i portakal suyu araması için yukarı gönderdim, o yokken gizlice aşağı inip bana kahve getireceğini umuyordum. Ve işte buradasın, cankurtaran oluyorsun."

Bana endişeli bir bakış atıyor. "Peggy Penguen'in sırlarını öğrenmek için bu kadar bekledik," diyor. "Bir ya da iki gün daha fark etmez. Lütfen yemek ye. Yemek yemediğinde beni endişelendiriyorsun. Sen de

ince." Ön koluma dokunuyor. "Kolların çok zayıf. Neden yukarı gelip Eva'nın ofisindeki kanepede uyumuyorsun? Karyoladan daha rahattır. Tanga giyen dansçı erkekler tarafından rahatsız edilmemeniz için kapının önünde nöbet tutacağım."

Gülüyorum ve kahvemden bir yudum daha alıyorum. Natasha çözemediğim bir gizem. Kim bu güzel sarışının anaç bir tip olduğunu hayal edebilir ki?

Yine de, işte burada.

Endişeli bir anne tavuk gibi sürekli üzerimde geziniyor. Birkaç saatte bir bodrum katına iniyor ve beni baştan çıkarmak için tepsiler dolusu atıştırmalık, kek, şekerleme ve kahve taşıyor.

Dün gece karton kutu içinde bir pizza getirdi. Sağ elimle durmadan yazarken sol elimle bir dilim pizza almak için uzandığımda beni azarladı. Yemek için yeterince durmak istemedim.

Otuz altı saattir kodu tersine çevirmek için çalışıyorum. Artık çok yaklaştım, tadını alabiliyorum. Bitiş çizgisi göründü ve bitene kadar durmayacağım.

"Ben iyiyim, gerçekten," diyorum, onu rahatlatmaya çalışarak. "Uzun süre uykusuz çalışmaya alışkınım. Üniversitedeyken sınavlara hazırlanırken arka arkaya üç gece uykusuz kalırdık. Ayrıca hafta sonu takım kodlama yarışmaları yapardık. En kötüsü de onlardı. Bazen yarışmanın ortasında dizüstü bilgisayarlarımızın üzerinde uyuyakalırdık."

"O yarışmaları para için değil de eğlence için mi yaptın?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. "Bunu neden yapasın ki?"

"Hem meydan okumak hem de bir şeyleri kanıtlamak için," diye açıklıyorum. "Sınıf arkadaşlarımdan çoğu erkekti, bu yüzden kız takımımızın kazanması her zaman çifte zaferdi. Kendimize ve erkeklere en az onlar kadar yetenekli olduğumuzu kanıtlamamız gerekiyordu."

Anlayışla başını sallıyor. "Ah... demek Amerikan okullarında kızlar birbirlerinden ayrılmıyorlar. Bu akıllıca. Erkekler bizim de beynimiz olduğunu göstermeliyiz. Bizim sadece meme ve amdan ibaret olduğumuzu düşünüyorlar. Kendimiz için düşünemeyeceğimizi sanıyorlar." Başının yan tarafına vuruyor. "Burada neye sahip olduğumuzun farkında değiller," diye devam ediyor. "Ta ki çok geç olana kadar. Sonra da beyinsiz ve aptal olduğumuzu düşündükleri için üzülüyorlar."

Dizüstü bilgisayarında kod yazmayı bırakıyorum ve merakla ona bakıyorum. "Sanki genel olarak erkeklerden değil de tek bir adamdan bahsediyor gibi sin. Haksız mıyım?" "Hayır, tek bir e r k e k değil," diyor başını sallayarak. "Bütün erkekler. Hepsi aynı. Kadınlara hiç saygı göstermiyorlar. Erkekler bizim onlara yemek pişirmek, evlerini temizlemek ve sakso çekmek için orada olduğumuza inanıyor. Onlara ne kadar güçlü ve akıllı olduklarını söyleyin. Onlar bize köpek pisliği gibi davranırken kendilerini iyi hissetmelerini sağlarız. Her zaman içten içe biliyoruz ki," diye kalbini okşuyor, "akıllı olan biziz. Sen ve ben. Biz biliyoruz. Değil mi Jade?"

Gülümsüyorum ve başımı sallayarak onaylıyorum. "Bu noktada benim için tartışma yok." "Şimdi onlara göstereceğiz."

Ağrıyan sırtımı ve omuzlarımı esnetmek için ayağa kalkıyorum. Uzun süre aynı pozisyonda oturmaktan kaskatı kesildim. Ağrıyan boynumun arkasını ovuyorum, sonra ayak parmaklarıma dokunmak için eğiliyorum.

"Umarım öyledir," diyorum, kollarımla tavana doğru uzanıp bükülmeleri çözmeye çalışıyorum.

"Bunu yapabilirsin," diyor kendinden emin bir sesle. "Hepimizin sana inancı tam."

"Yukarı çıktığında Eva'ya işimin bitmek üzere olduğunu söyle. Programın çalışmasının bitmesi çok uzun sürmez."

Natasha bana gülümsüyor. "Sen zeki bir kızsın. Burada olduğun için mutluyuz. Umarım Vegas'ta uzun süre kalırsın. Senin gibi özel yeteneklere sahip biri için bizde her zaman bir yer olacaktır." Cevap vermeyince, elini kaldırıp

bana kaşlarını çatıyor. "Bana inanmıyor musun?" diye soruyor. "Samimiyetsiz olduğumu mu düşünüyorsun?"

Tekrar dizüstü bilgisayarına bakıyorum ve hiçbir şey söylemiyorum.

"Bana güvenmiyorsun," diyor hayal kırıklığına uğramış bir sesle.

Uzun bir iç geçirdim ve ona doğru döndüm. "Hayır, sana tamamen güvenmiyorum. Güvenmem delilik olur. Kişisel bir şey değil. Belki hepimiz farklı koşullar altında tanışmış olsaydık, her şey farklı olurdu."

"Benim ülkemde de güven kolay kazanılmıyor. Böyle olması daha iyi. Kimseye güvenmeyin, sadece kendinize güvenin. Karşınızdaki kişi size kendini kanıtladığında, ancak o zaman güveninizi verebilirsiniz."

"Eva'ya güveniyor musun?" diye sordum. "İkiniz yakın görünüyorsunuz."

"Hayatımla," diyor kararlılıkla. "Bu dünyadaki herkesten daha fazla. Her şeyimi ona borçluyum. O beni kurtardı."

"Onun nesi var?"

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor, sorum karşısında gözleri kısılıyor.

"Eva'nın zaten parası ve başarılı bir işi var," diyorum. "Neden bu işe dahil olmak istesin ki? Neden risk alsın? Anlamıyorum."

Natasha'nın yüzü temkinli bir hal alıyor ve bakışlarını benden kaçırıyor. Eva hakkında konuşmak onu rahatsız ediyor.

"Eva'nın yaptığı şeyler için kendine göre nedenleri var," diye dikkatle yanıtıyor. "Nedenini sorgulamıyorum. Benim nedenlerim basit. Benim için her şey para ve paranın getirdiği güvenlikle ilgili. Bir daha asla aç kalmak istemiyorum."

"Eva ile ilişkiniz işten öte bir şey gibi görünüyor," diyorum. "Bir çift olarak birlikte olmadığınıza emin misin? Bana söyleyebilirsin, biliyorsun. Burada yargılamak yok."

Natasha kahkahayı patlatır. "Bunu bana ikinci kez soruyorsun. Hayır, hayır! Eva dul bir kadın. Ve ben erkekleri tercih ederim... bana iyi davrandıkları zaman. Kötülerse, o kadar da değil."

"Eva'nın kocası öldü mü?" Şok olmuş bir şekilde sordum. Eva en fazla otuzlu yaşlarının ortalarında olmalı. Kocasını kaybetmek için çok genç. "Ne oldu?"

Bir anlık tereddüitten sonra "Evde yangın çıktı," diye cevap veriyor. "Kocasını yatağında sarhoş bir şekilde sızdırmıştı. Çok geç olana kadar uyanmamış ya da dumanın kokusunu almamış. Cesedini ertesi güne kadar bulamamışlar, küllerin arasında tanınmayacak halde kömürleşmiş."

Şok oldum. Genç bir kadının başına gelen ne trajik bir şey.

"Yangın çıktığında Eva neredeydi?"

Natasha, "Orada değil," diye cevap verdi. "Arkadaşlarını ziyaret etmek için şehir dışındaydı. Kocasını için gözyaşı dökmeyin. O kötü bir adamdı. Eva onsuz daha iyi durumda. O artık özgür."

Gözlerimi kırıştıyorum ve kahvemden uzun bir yudum daha alıyorum. Eva'da ilk düşündüğümünden çok daha fazlası var.

"Yangın nasıl başladı?" diye sordum. "Hiç öğrenebildiler mi?"

"Johnny sigara tiryakisi ve çok içki içen biriydi. Yatağın üzerinde yanan bir sigarayla uyuyakaldı. Eva'nın şansına, işvereni aracılığıyla yüklü bir hayat sigortası poliçesi vardı. O parayla Platinum satın aldı ve kendine yeni bir hayat kurdu. Güvenli bir hayat. Artık kötü adamlar yok. Sadece onu önemseyen dostları var, tıpkı onun bizi önemseydiği gibi. Artık onu biz koruyacağız."

"Vay canına," diyorum, başka nasıl tepki vereceğimi bilemeden.

"Bu çılgınca bir hikâye." "Evet, bazen trajediler en iyi şekilde sonuçlanır."

Natasha açık sözlüdür, başka bir şey olmasa bile. Söylediği başka bir şey aklımda kaldı.

"En azından hayat sigortası varmış," diyorum. "Bu iyi, çünkü çoğu insanın yok. Kocasının işvereni kimdi?"

"Neden sordunuz?"

"Sadece merak ettim," diye cevap verdim omuz silkerek. "Johnny şehirdeki bir otelde çalışıyordu." "Hangi otel?"

"The Imperial Hotel and Casino."

İlginç.

Giovanni'nin sahibi olduğu ve Seven'ın şovunun yer aldığı otel.

Kit'in yavaşça merdivenlerden indiğini duyuyorum ve fincanımı aceleyle Natasha'ya uzatıyorum.

"İşte taze sıkılmış portakal suyunuz," diyor Kit, bardağı bana uzatırken. "Umarım Natasha seni bir süre dinlenmeye ikna etmiştir."

"Denedim," diyor Natasha. "Şimdi seni yalnız bırakacağım." Kit'in yanından geçip merdivenlere doğru yürürken ona parmağını sallıyor. "Çalışırken onu rahatsız etme. Bitirene kadar dinlenmeyecektir."

"Söz veriyorum yapmayacağım," diyor ve bir kez daha Eva'nın onun için hazırladığı kanepedeki yerini alıyor.

Natasha gittiğinde ona "Neredeyse bitirdim," diyorum. "Sadece birkaç saat sonra bu kısım bitmiş olacak ve sonra dinleneceğim."

"Seni eve götürmek için sabırsızlanıyorum," diyor Kit gülümseyerek. "Yorgun görünüyorsun. Hâlâ her zamanki gibi güzelsin. Senin için endişeleniyorum. Hepimiz endişeleniyoruz."

"Olma," diyorum ona. "Ben bu tür şeyler için yaşıyorum. Bayılıyorum! Sen de bitkin görünüyorsun. Neden gözlerini kapatıp dinlenmiyorsun? Hiçbir yere gitmiyorum."

Başını sallar ve rahat etmek için iri bedenini küçük kanepeye yerleştirmeye çalışır. Sonunda kollarını kavuşturuyor, gözlerini kapatıyor ve ölü gibi uykuya dalıyor. Ben uyumaya çalışırken zihnim genellikle saatlerce dönüp dururken onun bunu bu kadar hızlı yapabilmesini kıskanıyorum.

Yanına gidip başımı bir dakikalığına kucağına koymak istiyorum. Ama bunu yaparsam, bu kadar yakinken değerli zamanımı kaybedeceğimi biliyorum.

Gözlerimi ovuşturuyorum, başımı eğiyorum ve çalışmaya devam ediyorum.

İKİ SAAT SONRA, kod nihayet çalışmayı bitiriyor. "İşim

bitti," diye Natasha'ya mesaj attım.

"Şimdi iniyorum," diye mesaj atıyor.

Tersine mühendisliğimin işe yarayıp yaramadığını görmek için kumar makinesini test etmeye hevesliyim. Bodrumun kapısı açılıyor ve Natasha ile Eva aşağı inerken ayakkabılar metal merdivenlerde yüksek sesle şangırdıyor. Natasha bodrumun beton zemininde hızla ilerliyor ve kollarını kocaman bir sarılmayla bana doluyor.

Onun bu ani hareketi beni hazırlıksız yakaladı. "Başardın," diyor ve bana tekrar sarılmadan önce kocaman bir gülümsemeyle beni bırakıyor.

Eva arkamızdan geliyor ve manikürlü eliyle sırtıma hızlıca vuruyor. "İyi iş, Jade. Bize neler başardığını göster. Çok heyecanlıyız."

"Kodun çalışması tamamlandı, ancak onu kullanmamız için en iyi yolun tam ayrıntılarını çözmedim" diyorum. "Süreçte o kadar ilerlemiş değilim."

"O kısım için endişelenmeyin," diyor Eva. "Kodla ne yapacağımızı zaten biliyoruz. Rusların yaptığının aynısını yapacağız. Ama onların yöntemini geliştireceğiz ve yakalanmamak için daha akıllıca davranacağız. Plan karmaşık değil. Aslında çok basit."

"Tamam," diyorum derin bir nefes alarak. "İşte bir şey yok."

Eva'nın test için bana verdiği yirmi dolarlık banknotlardan birine uzanıyorum. Kumarhanede oynadığım slot makinelerinin aksine, bu makine kredi kartlarının yanı sıra nakit para da kabul ediyor. Parayı makineye yerleştirip döndürme düğmesine basıyorum.

Sevimli penguenler, martılar, hazine sandıkları, harfler ve sayılardan oluşan bir ürün yelpazesi açılır. Renkli karakterler dört sıra boyunca ve beş sıra aşağıya yerleştirilmiştir. Ekran tekrar dönmeden önce sadece bir saniye hareketsiz kalıyor. Karakterler hızla değişmeden önce her seferinde hızlıca ezberliyorum.

"Her dönüşün yirmi karakteri makinedeki bir kodla bağlantılı," diye açıklıyorum. "Rastgele gibi görünüyorlar ama aslında önceden belirlenmişler. Bilgisayar olmadan kırmak neredeyse imkânsız."

Onlar için imkansız olabilir ama benim gibi fotoğrafik hafızaya sahip biri için değil. Bu benim kimseyle paylaşmadığım tek sırrım.

Kit, Seven ya da Vulcan bile.

On dönüşten sonra, her karakter kombinasyonunun sayısal kodunu hızla dizüstü bilgisayarına yazmak için duruyorum.

"Şimdi makinenin durumunu anlamak için sayıları gireceğim," diyorum. "Bunu öğrendikten sonra bir sonraki kazancı tahmin edebiliriz. Zamanlama çok önemli; döndürme düğmesine yarım saniye bile geç basarsak kaybederiz."

"Oha! Dur bir dakika. Her dönüşü ezberlememizi mi öneriyorsun?" Eva şaşkınlıkla soruyor. "Ve sonra bir kağıda not almamızı ya da onu da ezberlememizi mi?"

Ona başımı salladım. "Doğru," diyorum. "Muhtemelen yazman gerekecek." Bazen herkesin benimki gibi bir hafızaya sahip olmadığını unutuyorum.

"Bu çok karmaşık," diye karşı çıkıyor Eva. "Yeterli veriyi elde etmek için en az yirmi dönüş gerekir ve kimse o kadar çok karakteri bir saniyede hatırlayamaz. Ben alışveriş listemi bile hatırlayamıyorum. Peki ya sen Natasha? Jade'in yedeği olduğun için sen yapabilir misin?"

Natasha iri gözlerini deviriyor ve kesin bir 'hayır' ifadesiyle başını sallıyor. Eva bana gülümseyerek, "Bunu yapmanın çok daha kolay ve hızlı bir yolu var," diyor.

"Cep telefonunuzu kullanın. Yirmi turluk bir video kaydetmeyi deneyin ve ardından kodun tam yerini bulmak için dizüstü bilgisayarınızdaki programa aktarın. Ruslar bunu böyle yaptı."

"Ama kumarhanelerde video çekemezsiniz," diye itiraz ettim. "Bu kurallara aykırı. Yakalanıp dışarı atılacaksınız, hatta belki de yasal kovuşturmayla uğrayacaksınız." "Yaptığımız her şey teknik olarak kumarhanenin kurallarına aykırı."

bana hatırlatıyor. "Bir şey daha var mı?"

"Makineyi videoya kaydetmek elektronik bir cihazı devreye sokacaktır," diyorum. "Bu da işi yasal olarak daha riskli hale getirir. Her şey kafanızın içinde olduğu sürece, kumarhanelerin gitmenizi istemek dışında

yapabileceği bir şey yok."

Eva kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Görüyorum ki ev ödevini yapmışsın. Jade, yakalanırsak yasal olarak kovuşturulmayacağız. Burada işlerin böyle yürümediğini bilecek kadar uzun süre Vegas'ta yaşadım. Karşı karşıya olduğumuz kişiler kumarhanelerin sahipleri, hukuk sistemi değil. Anlıyor musunuz? Bu tür şeyleri polisi dahil etmeden kendi içlerinde hallederler. Birinin onları dolandırdığı haberinin yayılması kumarhaneler için kötü bir reklam ve utanç verici bir durumdur."

Yavaşça başımı sallayarak ona karşılık veriyorum.

"Güzel," diyor. "Her şeyin doğru çalışması için ekipte birkaç kişiye ihtiyacımız var. İki kişi slot makinelerinde çalışacak, diğerleri de kumarhanede gözcü olarak görev yapacak. En az bir ya da iki kişi dizüstü bilgisayarlarla uzak bir yerde ve bir kişi de kumarhane güvenlik hareketlerini takip etmek için içeride."

"Benim de aklıma gelen plan bu," diyorum. "Planı ne zaman uygulamaya koyabilir ve deneme sürüşlerine başlayabiliriz?"

"Dinlenip hazır olur olmaz," diye yanıtlıyor Eva. "Göründüğü kadar karmaşık değil. Ruslar sokaktaki insanları iki saat içinde yapabilecek şekilde eğittiler. Kodu tersine çevirmek en zor kısmıydı. Gerisi kolay olacak."

"Bundan pek emin değilim," diyorum.

"Merak etmeyin," diyor Eva. "Şu ana kadar bulduklarımız bunlar. Detaylar üzerinde çok uzun süre çalıştık. Korumalarınız tahmin etmediğimiz bir ayrıntı, ama gözcü olarak her zaman fazladan göz kullanabiliriz."

Eva, bodrumdan çıktığımız andan parayı aramızda paylaştığımız ana kadar her ayrıntıyı açıklıyor. Benim ya da benim gibi yetenekli birinin en başından beri planlarının ayrılmaz bir parçası olduğunu öğrenmek beni şaşırtmadı.

Plan basit ve Vegas'ta yılın en yoğun gecelerinden biri olan Noel arifesinde gerçekleşecek. Bu planın henüz gerçekleşmemiş olmasına şaşırdım.

daha önce burada. Öte yandan, kaç kişinin Rusya'dan bir Peggy Penguin slot makinesini kırıp açacak ve tersine mühendislik yapacak erişimi var?

Planı detaylandırmayı bitirdiğinde ona "İlk test çalışmasından önce bana yirmi dört saat ver," dedim. "Uykumu aldıktan ve birkaç öğün düzgün yemek yedikten sonra hazır olacağım ve gidebileceğim."

"Harika," diye yanıtlıyor Eva. "Bu anı uzun zamandır bekliyorduk. Burada olduğunuz için mutluyuz. Şimdi gidin! Biraz uyu ve hazırlan."

Konuşma boyunca uyumuş olan Kit'i hafifçe dürtmek için yanına gidiyorum. Gözlerini açtığı anda ona "Uyan, Uykucu Kafa," diyorum. "Beni eve götürme vakti geldi."

"Tanrı'ya şükür." Koltuktan fırladı. "Hadi buradan gidelim."

KIT

Arabanın camına yaslanmış olan Jade'e bakıyorum.

mışıl mışıl uyuyor. Otuz altı saat boyunca durmadan kod yazmaktan bitap düşmüştü. Ne kadar yalvarırsak yalvaralım, bitene kadar dinlenmedi.

Yapmayı hedeflediği şeyi başardığı için onunla son derece gurur duyuyorum. Çalışırken bilgisayarının başında kamburlaşmış, kaşları çatılmış, parmakları klavyenin üzerinde uçuşurken şiddetli bir yoğunluğu var ve biz buna müdahale etmeye cesaret edemedik.

Önceden hepimiz sessiz olmak ve süreci yavaşlatmamak konusunda anlaşmıştık. Kızımızı ait olduğu yere geri götürebilmek için bu işin bir an önce bitmesini istiyorduk.

Evin önüne geldiğimde onun yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum. Eğer yeterince uyanık kalabilirse onun için küçük bir parti planladık. Leroy yiyecekleri almayı teklif etti, bu da mutfak masasının muhtemelen sağlıklı şekerlemelerle dolu olduğu anlamına geliyor. Artı, bunları yıkamak için bol miktarda alkol.

Ne kadar derin uyuduğuna bakılırsa, bugün partiye pek katılacağını sanmıyorum. Bu da gayet iyi çünkü ikinci sürprizi Seven ve Vulcan'ın çiftlik evine taşınmış olmaları.

En azından geçici olarak.

Eşyaları düzensiz bir dağınıklık içinde her yere dağılmış durumda ama ev şimdiden bir yuva gibi hissettiriyor. İkisinin de bu fikri bu kadar kolay kabul etmelerine şaşırdım çünkü ikisinden de geri adım bekliyordum. Seven'ın çatı katı işine çok daha uygun. Ve Vulcan her zaman zamanının çoğunu karavanda yalnız geçirmiştir, bu yüzden beni en çok o şaşırttı.

Evin içinde dağılmak yerine, çocuklar benim ve Jade'in yatak odalarıyla aynı koridordaki boş yatak odalarını seçtiler. Herhangi bir şey için bize ihtiyacı olursa, hepimiz yakınında olacağız. Onunla aynı yatakta yatmasak bile, ki bu her zaman bir olasılıktır. Ne yazık ki, onun yatağı dört kişi için yeterince büyük olmayan bir orta boy. Özellikle de ben onlardan biriysen. Düzenlemelerin hâlâ çözülmesi gerekiyor.

Arabayı yavaşça durduruyorum, lastiklerin altındaki çakıllar çıtırdıyor ve motoru kapatıyorum. Ön verandaya özenle astıkları kocaman "Evine Hoş Geldin Yeşim" pankartını görünce yüzüme geniş bir gülümseme yayılıyor.

Uzanıp omzunu hafifçe sarsıyorum. "Uyan," diye fısıldıyorum. "Buradayız güzelim. Uyanma vakti geldi."

Göz kapakları çırpınarak açılır ve bir çift uyuklu, yumuşak kahverengi göz ortaya çıkar. Dekorasyona ve merdivenlerde onu bekleyen Vulcan ve Seven'a bakarken önce şaşkınlık, sonra da farkındalık yüz hatlarını kaplıyor.

Bakışları benimkilerle buluşuyor ve sıcak, minnettar bir gülümseme dudaklarını süslüyor. "Eve geldik," diye mırıldanıyor, sesi duygu yüklü.

Elini sıkmak için uzandım. "Evet, öyle. Çocuklar seni tekrar burada ağdırlamak için her yeri süslediler."

Seven ve Vulcan bizi karşılamak için merdivenlerden aşağı koşuyorlar. Vulcan arabanın kapısını sarsarak açıyor ve Seven emniyet kemerini çözüp onu kollarına alıyor.

"Ait olduğun yere, evine hoş geldin" diyor, onu ayaklarından kaldırıp etrafında döndürerek. "Bitirdiğin için çok mutluyuz."

Uzun zamandır yoktun."

Gölerek adamın kollarını itiyor. "Beni yere bırak. Nefesimi kesiyorsun."

"Peki," diye yanıtlıyor, onu dudaklarından usulca öperken yavaşça tekrar yere bırakıyor.

Ayakları yere değdiği anda Vulcan içeri girer ve onu Seven'ın elinden alır. Jade'i bir omzunun üzerinden atıyor, Jade şaşkınlıkla bacaklarını çırpıyor ve kahkahaları arkalarından gelirken onunla birlikte evin merdivenlerinden yukarı koşuyor.

Onları içeri kadar takip ederken Seven'a "Geri döndüğü için çok mutlu," diyorum. "Ben de hepiniz burada olduğunuz için çok heyecanlıyım."

"En iyisi bu," diyor Seven. "Evinizi hepimize açtığınız için teşekkür ederiz. Her zamanki gibi çok cömert ve düşünceli davranıyorsunuz. Bu takdire şayan ve gözden kaçmıyor."

Sözlerinden etkilenererek ona bakıyorum ve bir teklif daha yapıyorum. "Leroy da burada istediği kadar kalabilir. Onun için yeterince yer var. Her gece Vegas'a geri dönmesine gerek yok. Özellikle de içtikten sonra. Hepimiz Jade'le birlikteyiz diye onu grubumuzdan atmaya çalışmıyoruz. Leroy'u biz de önemsiyoruz."

"Teşekkürler! Ona söylerim," diyor Seven rahatlamış bir gülümsemeyle. "Annesi konusunda nasıl olduğunu biliyorsun. Her gün onu kontrol edemediğinde onun için endişeleniyor."

"Onun için mi endişeleniyor yoksa onun yemeklerini mi tercih ediyor emin değilim. Leroy tam bir ana kuzusu ve hep öyle kalacak. Buralarda takılmak isterse diye onun için fazladan bir oda hazırlayacağım."

"Sanırım onunla olan durumumuz biraz tuhafına gitti," diyor Seven, kaşları endişeyle çatılırken.

"O nasıl rahat ediyorsa benim için de öyle," diyorum. "Evim herkese açıktır."

Onu kanepeye yatıran Vulcan'ın kahkahalarını takip ederek içeri giriyoruz. Kasırgalı karşılamadan dolayı yanakları kızarmış ama gülüyor, yüzü sevinçle parlıyor.

Vulcan ve Seven ona bir tabak yemek ve içecek hazırlamak için acele ediyorlar, hareketleri hızlı ve özenli, ben de yanına oturup nazik bir eli dizine koyuyorum. Bana yaslanıyor ve vücudundaki yorgunluğu hissediyorum.

"İyi misin?" Yumuşakça soruyorum, saçının bir tutamını yüzünden çekiyorum, parmaklarım yumuşak teninde geziniyor. "Yorgun olduğunu biliyoruz. Bir şeyler yer yemez senin için bir banyo hazırlayacağım."

Bana gülümsüyor, gözlerini zar zor açık tutabiliyor. "Geri döndüğüm için çok mutluyum ve hepiniz benim için bir parti düzenlemek için bu kadar zahmete girdiniz. Kendimden geçerek hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum."

"Parti hiçbir yere gitmiyor tatlım, biz de öyle," diye onu rahatlatıyorum.

"Ne demek istiyorsun?" diye fısıldıyor.

"Seven ve Vulcan taşındı, yani uyandığında hepimiz burada olacağız," diyorum ona ve yüzünün aydınlanmasını izliyorum.

"Uyandım," diyor, kararlı bir çabayla kendini dikleştirerek. "Haklısın. Çok yorgunum ama bunu hiçbir şey için kaçırmazdım. Hepinizle birlikte yemek yiyeceğim ve sonra belki uzun bir banyo yaparım."

"Kulağa bir plan gibi geliyor," diyor Seven, önündeki masaya yemek dolu bir tabak koyarken. "Banyo yapmaya ve sarılmaya ne dersin? Ya da kucaklaşmaya? Sert bir şekilde çarpmanın eşiğinde görünüyorsun."

"Geri dönmen harika," diyor Vulcan, arkasına eğilip boynuna sokularak. "Seni özledik bebeğim. Burası sensiz aynı yer değil."

"Ben de hepinizi özledim," diye cevap veriyor, gözleri neredeyse buğulu bir şekilde. "Burada hepinizle birlikte olmak çok doğru bir his. Bundan sonra her şey daha da iyi olacak."

Leroy yüzünde kocaman bir sırıtışla odaya girerek, "Bakın kedi ne getirmiş," diye alay ediyor. "Cidden Jade, Kit'in büyük kaplanlarından biri seninle bir iki raunt yapmış gibi görünüyorsun. Ve sen çok fena kaybettin. O guacamole kâsesinin içine düşmeden önce biraz dinlenmelisin kızım."

"Hey, Leroy, nasılsın?" Gülümseyerek ve kolunu şefkatle sıkmak için uzanarak cevap veriyor. "Ben yokken bu çocuklara göz kulak oluyor muydun?"

"Evet, zor bir iş, özellikle de hepsi burada senin için endişelenip dururken," diye yanıtıyor. Ona dikkatle bakıyor, gözleri yumuşuyor. "Döndüğüne sevindim. En sevdiğin yiyecekleri aldım ve buzdolabını doldurdum, böylece aç kalmayacaksın. Bazen bu pislikler çok meşgul olurlar ve yemek yemeyi unuturlar. Sen de benim gibisin. Yemeğe değer veriyorsun. O konuda seninle ilgileneceğim."

"Teşekkür ederim," diyor.

Yemeğimiz şakalaşmalar ve iş hikâyeleriyle devam ediyor. Jade'in gözleri mutlulukla parlıyor, sanki son birkaç haftanın ağırlığı omuzlarından kalkmış gibi.

Yemeğimizi bitirdiğimizde, Vulcan mutfığa gidip bir şişe şampanya ve bardaklarla geri geliyor. "Şu lanet penguen slot makinesinin şifresini kırdığı için Jade'e kadeh kaldırmalıyız," diyor ve şişeyi Seven'a uzatıyor. "Seven, şampanya şişeleri konusunda benden daha deneyimli olduğun için bu onuru sana bırakıyorum."

Seven şişeyi ustalıkla açıyor ve mantarı patlatıyor, Jade'in kahkahasını çekmek için bilerek odanın diğer ucuna fırlatıyor. Yaklaşp doldurması için flütlerimizi uzatıyoruz, sonra da kaldırıyoruz.

"Dahi kızımızın şerefine kadeh kaldırmak istiyorum," diyor Seven. "Sadece kodu kırdığı için değil, hepimizi bu anın tadını çıkarmak için bir araya getirdiği için. Jade'e, Kraliçemize."

"Jade'e," diye yankılanıyoruz, kadehlerimizi kaldırarak.

Gözleri seyrek yaşlarla doluyor ve yüzünün kızarmasıyla gözlerini kırpıştırarak onları uzaklaştırıyor. "Teşekkür ederim," diyor, sesi duygusallıktan çatlıyor. "Bana bir ev, bir aile verdiğiniz ve hayatımda ilk kez istendiğimi hissettirdiğiniz için teşekkür ederim."

"Sana teşekkür etmesi gerekenler bizleriz," diyor Seven ona. "Tüm bunları, aileyi, evi siz yarattınız. Bu sizin eseriniz, bizim değil." Sesindeki inanç şüpheyi yer bırakmıyor ve hepimiz başımızı sallayarak onaylıyoruz.

Jade bacaklarını altına kıvrıyor ve koltukta Seven'in omzuna yaslanıyor, vücudu ona rahatça yerleşiyor. Sonunda elinin arkasından esniyor, gözleri bir an için kapanıyor ve yorgunluğunu daha fazla gizleyemiyor.

"Tamam, sıcak bir banyo yapıp yatma vaktin geldi," diyorum. "Sen burada kal, ben gidip senin için çalıştırayım."

"Parti bozan olmaktan nefret ediyorum ama haklı olabilirsin," diye kabul ediyor. "Pillerimin yeniden şarj olması gerekiyor. Yarın yeni gibi olacağım ve tekrar güremeye hazır olacağım. Kodlamayı bitireceğim için çok heyecanlı olsam da uyuyabileceğimden emin değilim."

"Sıcak köpük banyosu bunun için," diyor Vulcan ona. "Seni rahatlatacak kadar sakinleştirmek için. Hadi," diyor ve uzanıp onu kollarının arasına alıyor. "Şampanyayı yanında taşıyabilirsin ama öyle ya da böyle köpük banyosuna gireceksin ve sonra yatağa gideceksin. Tek başına." Kaşlarını kaldırarak bana ve Seven'a baktı. "Değil mi çocuklar? Böyle anlaşmamış mıydık? Jade biraz dinlenmek için bu gece yalnız mı uyuyacak?"

Seven ve ben başımızı sallayarak, "Evet, kesinlikle," diye onaylıyoruz.

Banyoya doğru ilerliyorum ve büyük ayaklı küvette sıcak su akıtmaya başlıyorum. Küvetin yarısı dolduğunda, bol miktarda köpük banyosu sıvısı ekliyorum ve çok geçmeden üstte kalın bir köpük tabakası oluşuyor, lavanta kokusu havayı dolduruyor.

"Vay canına, köpük banyosu harika görünüyor," diyor Vulcan onu kollarında zahmetsizce taşıyarak banyoya girdiğinde. Parmaklarını köpüklerin içinde gezdirmek için aşağı uzanıyor. "Benim etrafımda telaşlanmana gerek yok. Kendi kendime banyo yapabilecek durumdayım."

"Doğruyu söylemek gerekirse, seni küvette yalnız bırakmaya çok korkuyoruz," diyor Vulcan. "Günlerdir adrenalinle koşturuyorsun. Ya bayılırsan, suyun altına kayarsan ve boğulursan?"

"Sarhoş değil. Sadece yorgun," diye garanti veriyor Seven. "Küvette boğulmayacak, merak etme. Genelde endişelenmemiz gereken kişi sensin ve burada bir metre sabunlu suyun içinde olduğu için çıldırıyorsun."

Jade, "Cidden çocuklar, benim hakkımda çocukmuşum gibi konuşuyorsunuz," diye itiraz ediyor.

"Sen bir çocuk değilsin, Kraliçemizsin," diye hatırlatıyor Seven onu arkalarından takip ederken. "Seninle ilgilenen kraliyet hizmetkârların yoksa Kraliçe olmanın ne anlamı var?"

Vulcan onu ayağa kaldırıyor ve Seven soyunmasına yardım etmek için yanına gidiyor. Gömleğini nazikçe başının üzerinden çekerken ve sonra sutyeninin ön kopçasını açıp ağır göğüslerini serbest bırakırken hareketleri nazik ve kasıtlı.

"Bunun bir Kraliçe'nin hizmetkârlarının yapacağı bir şey olduğuna emin misin?" diye takılıyor. "Çünkü tarih kitaplarında böyle bir şey okuduğumu hatırlamıyorum."

"Belli ki sen bizimle aynı kitapları okumamışsın," diye cevap veriyor Seven ona sırtarak. "Ve bazen tarih kitaplarında satır aralarını okumanız ve boşlukları doldurmanız gerekir."

"İçimden bir ses boşluklardan başka bir şey doldurmayı planladığınızı söylüyor," diye karşı çıkıyor, kaşlarını kaldırarak.

"Yanılıyorsun," diyor Seven, gözleri onunkilere kilitlenmiş, elleri aşinalıkla kot pantolonunun düğmesine doğru ilerliyor. "Sen dinlenene kadar olmaz. İstedığımız kadar bekleyebiliriz. Bu gece tamamen seninle ilgili, seninle değil."

Biz. İster inanın ister inanmayın, biz seks düşkünü manyaklar değiliz. İzin verin size bizim için ne kadar önemli olduğunuzu gösterelim." Sesi içtendi ve kot pantolonunun düğmelerini açıp kısından aşağıya, ayak bileklerine kadar kaydırırken dokunuşu nazikti. Pantolondan dışarı adımını atıyor ve bileğinin bir hareketiyle pantolonu yolundan çekip atıyor.

Önündeki soğuk banyo fayansının üzerine diz çökerek parmaklarını ipeksi külotuna geçiriyor ve aynı şekilde yavaşça soyuyor.

Vulcan destek için onu kendine doğru çeker, kolları belini sararken eliyle göğüslerini kavrar ve başparmağıyla artık sertleşmiş olan meme uçlarını ovalar. Adam bir yandan boynunun yan tarafını öperken bir yandan da meme uçlarını yuvarlayıp çekiştirirken Jade gözlerini kapatıyor ve usulca inliyor. Gözleri başının üzerinde benimkilerle buluşuyor ve başını eğerek bana işaret ediyor.

Ona doğru ilerliyorum ve yavaşça kollarıma alıyorum. Ellerini boynuma doluyor ve ben küvete yaklaşıp onu yavaşça ılık suya indirirken bana tamamen güvenerek sıkıca sarılıyor. Ben diğer ikisinden daha güçlüyüm ve onu derin küvete koymaları için onlara güvenmezdim. Sabunlu suda kaymasına ya da düşmesine izin verebilirler.

"Aman Tanrım," diyor uzun bir iç çekişle, gözlerini açmadan. "Bu günahkârca lezzetli hissettiriyor."

Seven makyaj tezgahından saç tokalarından birini alıp uzun saçlarını nazikçe yukarı çekiyor ve dalların ıslanmasını önlemek için sabitliyor. Vulcan bir yığın el bezi alıyor ve her birimize birer tane atıyor.

Küvetin karşı tarafına geçip yavaşça sabunlanıyoruz. kollarına, bacaklarına, omuzlarına ve göğüslerinin arasına. Eve hoş geldin partisi için asıl planımız bu değildi çünkü bir planımız yoktu ama yüzündeki saf mutluluk ifadesine bakılırsa gayet iyi gidiyor.

JADE

Vulcan haklıydı. Buharlı sıcak su ve kokulu köpükler Şu anda uykuya dalabilecek ve suyun altına kayabilecek kadar rahatlatıyor beni. Uzuvarım çok ağır ve yorgun hissediyor. Evde yangın çıksa bile bu küvetten yardım almadan çıkabileceğimi sanmıyorum.

Adamlar yumuşak bezlerle vücudumun her yerine sabun sürmeye başladığında tam bir cennet. Küçük, dairesel hareketlerle sırtımın, omuzlarımın, kollarımın ve göğüslerimin üzerinde geziniyorlar. Gözlerim kapalı olsa bile, bezlerin yerlerinden ve hareketlerinden kimin elinin üzerinde olduğunu anlayabiliyorum.

Bezlerden biri karnımdan aşağı inip kalçalarımın arasına girdiğinde zıplıyorum ve yeniden canlanıyorum. Bez klitorisimin üzerinde gezindiğinde o tanıdık uyarılma hissi içime hücum ediyor.

"Rahatla güzelim," diye fısıldıyor Kit kulağıma usulca. "Bu tamamen terapi amaçlı, söz veriyorum. Başka bir şey değil."

Çok geçmeden ıslak bezin yere düştüğünü duyuyorum, Seven onu bir kenara atıyor ve şimdi elleri ve parmaklarıyla vücudumu yokluyor. Vulcan ve Kit de aynısını yapıyor ve bezlerin yerini uzun parmakları ve elleri alıyor.

Kit, gergin noktalarımaya doğru miktarda basınç uygulayarak sıkı boyun ve omuz kaslarıma masaj yapıyor. Bilgisayar başında kambur durmaktan ağrıyan tüm yerler. Kit'in çok güzel büyük elleri var. Büyük parmakları ve avuç içleri mükemmel bir dokunuşla yumuşacık.

Vulcan ve Kit'in yer değiştirdiğini duymaktan çok hissediyorum, Vulcan küvetin arkasında yere diz çöküyor. "şimdiye kadar nasıl gidiyor?" diye soruyor, dişleri kulağımı hafifçe ısıyor.

"ok güzel," diye fısıldıyorum, başımı ona yaslayarak.

Vulcan, "Cildinin baloncuklar içinde parlayışına bayılıyorum," diye mırıldanıyor. "ok pürüzsüz ve yumuşak."

Dudaklarını boynumdan aşağı kaydırıyor, sevdiğimi bildiği şekilde burnunu sokuyor, öpüyor ve ısıyor. Elleri tekrar gğslerimi avulamak için kayıyor, meme uçlarımla alay ediyor ve çekiştiriyor. Vulcan bir göğüs adamı ve ellerini uzun süre onlardan uzak tutamayacağını düşündüm. Özellikle de meme uçlarım baloncukların üzerinde sallanmaya devam ederken.

Vulcan kulağıma, "Seven bacaklarının arasında pis bir şeyler çeviriyor," diye fısıldıyor. "Dikkat etsen iyi olur."

"Her ne yapıyorsa hoşuma gidiyor," diye mırıldanıyorum.

Seven dizlerimi hafifçe suyun üzerine kaldırıyor ve daha iyi erişebilmek için onları birbirinden ayırıyor. Kalalarımın baldırlarıma, oradan da ayaklarıma kadar bacaklarımı yıkıyor, sadece okşuyor ve alay ediyor.

"Henüz uyuma güzelim," diye sesleniyor Kit küvetin kenarından. "Tamamen iyileşene kadar uyanık kal."

Üç adam birlikte çalışıyor, her zaman ilerinden birinin bana dokunduğundan emin oluyorlar. Seven'ın eli tekrar kalçalarımın arasından kayıyor ve klitorisimin üzerinden geçerek içime bir ateş şimşeği gönderiyor.

Kalbim onun dokunuşuyla hızla çarpıyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum. "Lütfen ne?" Kit soruyor.

"Lütfen dokun bana."

Vulcan'ın eli gğsmn etrafında kayıyor ve meme ucumu çekiştiriyor. "Nerene dokunmamızı istersin bebeğim?"

"Her yerde."

Kit banyo tezghındaki kayganlaştırıcıya uzanıyor ve onu Seven'a atıyor, o da avucuna ve parmaklarına döküyor.

"Kayganlaştırıcı bunu senin için daha iyi hale getirecek," diye mırıldanıyor Seven.

İki parmağını amımın içine sokarak zaten yanmakta olan ateşi körüklüyor. Kit de elini suyun altına uzatıyor ve yavaş, durgun dairelerle klitorisimi ovuyor.

Her yerime dokunuyorlar.

"şimdi nasıl hissediyorsun?" Vulcan soruyor. "İnanılmaz."

Seven parmaklarını geri çekiyor ve tekrar suyun altına uzanmadan önce eline daha fazla kayganlaştırıcı ekliyor. Kayganlaştırıcı sürdüğü parmağıyla kıcıımı ovalıyor, sonra bir parmağını daha amıma sokmadan önce parmağını içeri kaydırıyor.

"Oh, Tanrım! Bu iyi hissettiriyor," diye inliyorum, eline karşı kıpırdanıyorum. Kit klitorisimi ovarken yedi parmak amımı ve götümü sikiyor. "Bu hoşuna gitti mi?" Kit soruyor.

"Bayıldım," diye cevap veriyorum, zar zor konuşabiliyorum.

Parmakları daha hızlı hareket ederken, Vulcan meme ucumu sertçe çekiştiriyor ve beni sınırın ötesine itmek için lezzetli bir acıya neden oluyor.

"Bizim için gel, bebeğim," diyor.

"Siktir!" Vücudumu tamamen ele geçiren bir orgazmla sarsılarak haykırıyorum. O kadar sert boşalıyorum ki başım geriye uçuyor ve arkamdaki Vulcan'ın omzuna çarpıyor.

Eliyle başımı tutuyor ve boynuna bastırıyor. Amımın spazmıyla defalarca sarsılırken beni sıkıca tutuyor. Kit ben tamamen tükenene kadar klitorisimi bırakmıyor ve Seven parmaklarını üzerimden çekmeye isteksiz görünüyor.

Uzun bir süre sonra gözlerimi açtığında, yakışıklı yüzlerinde memnun bir gülümsemeyle bana dikkatle bakan üç muhteşem adam görüyorum.

"Kendinizden çok memnun görünüyorsunuz," diye takılıyorum. Biraz utanıyorum ve küvetin içine daha da gömülmeye çalışıyorum.

Vulcan kollarını koltuk altlarımdan geçirip beni suyun üzerinde tutarak, "Hayır, saklamıyorsun," diyor. "Güzel vücudunu bizden saklamak yok.

Asla. Biz böyle anlar için yaşıyoruz."

Başımı hafifçe çeviriyorum ve uzun bir öpücük için yüzünü kendime çekiyorum. "Eğer bunun gibi daha çok anım olursa, ölmüş olacağım."

Seven parmaklarını yavaşça çeker ve ayağa kalkar. "Sanırım artık yatmaya hazır," diyor ve bir havlu almak için hareket ediyor. "Hadi onun kaygan vücudunu küvetten çıkarıp güzel, yumuşak yatağına yatıralım. Kraliçemizin güzellik uykusuna ihtiyacı var."

Üç çift güçlü el beni tutup kaldırıyor ve yere su damlatarak küvetten çıkarılıyorum. Vulcan ve Seven beni kalın havlularla hızlıca kurularken, Kit kollarıyla beni destekleyerek ayaklarımın üzerinde duruyor.

Kurduğumdan emin olduklarında Kit beni yatak odama taşıyor. Seven çarşafları geri çekiyor ve sanki küçük bir çocukmuşum gibi beni üstüme örtüyorlar. Yorganın altına iyice sokulup onlara mutlulukla gülümsüyorum.

"Bu gece beni yalnız uyutmak konusunda gerçekten ciddi misin?" diye sordum. "Sadece sarılabiliriz."

"Ciddiyiz," diye yanıtlıyor Kit, eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor, ardından Seven ve Vulcan geliyor.

"İyi geceler o zaman çocuklar," diye fısıldıyorum halsizce, gözlerimi bir dakika daha açık tutamıyorum.

Kapı arkalarından kapanmadan önce uykuya dalmıştım.

JADE

Bir süre sonra, belli belirsiz bir ses bilincimi çekiştirerek beni derin bir uykuya daldı. Ön kapının açılıp kapanma sesi, aksi halde hareketsiz olan evin içine sessizce nüfuz ediyor.

Doğruluyorum, pencereden dışarı bakarken kalbim daha hızlı atıyor ve dışarının hâlâ zifiri karanlık olduğunu görüyorum. Yatağımın başucundaki dijital saatin üzerindeki kırmızı rakamlar ısıltı ısıltı parlıyor ve bana saatin ikiyi biraz geçtiğini söylüyor.

Gecenin bir yarısı huzursuz bir ruh gibi etrafta dolaşan kişinin kim olduğunu merak ediyorum. Kim olabileceğinden şüphelendiğim için midemde bir endişe düğümü oluşuyor. Ayakkabılarımı giymeye vakit bulamadan, diğerlerini uyandırmamaya çalışarak koridorda parmak uçlarımla ilerliyorum. Geniş ön verandaya açılan ağır ön kapıya ulaştığımda kapıyı çekerek açıyorum ve yavaşça arkamdan kapatıyorum.

Gözlerimin karanlığa alışması bir dakika sürüyor. Tahmin ettiğim gibi, orada, verandanın uzak köşesinde yatan Vulcan, yıpranmış uyku tulumunun içinde, karanlıkla yıkanan yalnız bir silüet.

"Jade?" diye sesleniyor usulca. "Burada ne yapıyorsun, bebeğim? Yatakta olman gerekmiyor mu? Bir sorun mu var?"

"Sen söyle," diyorum, yanına gidip ona bakarak. "Neden dışarı çıktın? İyi misin? Burası çok soğuk. Gerçekten soğuk." Rüzgâr tenimi ısıtıyor, çiğ ve nemli toprak kokusunu da beraberinde getiriyor.

"Buraya gel," diyor, uyku tulumunun fermuarını açıp oturuyor. Üst katmanı geriye atıyor ve vücut ısıyla kızarmış olan iç kısmı okşuyor.

Bana ikinci kez sormasına gerek kalmıyor ve hemen onunla birlikte sıcak uyku tulumuna giriyorum. Kaslı kollarını etrafıma sarıyor ve derin, memnun bir iç çekişle onun sıcak bedenine sarılıyorum.

"Daha iyi misin?" diye fısıldıyor saçlarıma doğru.

"Çok daha iyi," diye cevap veriyorum, daha da sokularak.

"Bu gece yalnız yatman gerekiyordu," diye hatırlatıyor bana biraz da alay ederek. "Hepimiz anlaşmıştık. Hatırladın mı?"

"Hayır, üçünüz aynı fikirdeydiniz," diyorum. "Bu konuda oylama yaptığımı hatırlamıyorum. Aslında buraya geldiğimde o kadar yorgundum ki, pek bir şey hatırlamıyorum. Ayrıca, sen geceyi burada verandada geçirirken ben nasıl rahatça dinlenebilirim? Neler oluyor?"

"Tuhaf ve berbat biriyim, hepsi bu," sözleri çiğ ve savunmasızdı. "Her zamanki gibi. O güzel kafanı yoracak bir şey yok."

Yüzümü ona dönüyorum, ağızlarımız o kadar yakın ki aynı havayı soluyoruz. "Konuş benimle," diye fısıldıyorum. "Aklından neler geçtiğini anlat bana. Bana güvenebilirsin."

Yorgun bir iç geçiriyor ve saçlarımı alnımdan geriye doğru düzeltiyor, dokunuşu nazik. "Bazen yatakta uzanıp tavana baktığımda hava çok sıcak ve ağır geliyor, sanki yeterince oksijen yokmuş gibi," diyor. "Havada fiziksel olarak bir sorun olmadığını biliyorum. Ama orada ne kadar uzun süre yatarsam, dönüp durursam, o kadar boğuluyor ve rahatsız oluyorum. Bu olduğunda, genellikle uyku tulumumu daha serin ve havanın berrak olduğu bir yere sürüklüyorum. Dışarıda nefes alabiliyorum, bu da uyuyabileceğim anlamına geliyor."

"Bunun neden olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordum.

"Oldukça iyi bir fikrim var, evet," diye yanıtlıyor, sesi söylenmemiş bir acıyla ağırlaşıyor. "Gece genellikle beni almaya gelirdi,

Beni şu ya da bu şekilde cezalandırmak için yatağımdan sürükleyerek çıkarırdı. Evin arka tarafında bir kulübe vardı ve beni oraya götürüp kendi deyi miyle 'içime Tanrı korkusu salardı'."

"Kimdi o?" Cevaptan korkarak soruyorum.

"Bir koruyucu aile, bir sadist, sade ve basit. Hobisi on bir yaşındaki bir çocuğa işkence etmek olan, toplumda saygın bir adam."

Sesindeki acıyla nefesim kesiliyor ve kalbim onun için acıyor. "O ne yaptı?" İçimdeki dehşetle soruyorum.

"Beni öldürmek dışında aklına gelen her şeyi yaptı. Yara izlerimi gördün. Hayatımın o dönemini sürekli hatırlatıyorlar. Bana korku aşılayarak ve bana zarar vermemesi için yalvarmamı sağlayarak kendini tatmin etti. Bu işe yaramadığında, artık acıdan korkmadığımda, daha da kötü ve vahşi oldu. O noktaya geldiğimde artık acıyı, yanıkları, jiletin derimdeki kesik izlerini hissetmiyordum. Ne yaparsa yapsın dayanabiliyordum çünkü beni ldrmeyeceğini, *ldremeyeceğini* anlamıştım," diye anlatıyor hem bir kabus hem de kalıcı bir parçası olan anılarını.

Konuşmaktan, aramızdaki bu güven anını bozmaktan neredeyse korkuyorum. Bana anlattığı şeyler, lemeyeceğine dair mantıksız inancını açıklıyor. Çünkü bu inanç ona tutunacak bir şey vermiş ve istismara uğradığında onu hayatta tutmuş.

Geçmişine dair anlatılanlar yıkıcı ve ben onu, peşini bırakmayan anılardan korumak istiyorum. Ama bunun mümkün olmadığını biliyorum.

"Ondan nasıl kaçtın?"

"Bir gün okulda bir ğretmen yaralarımı gördü. Yaz sıcağında bile her zaman uzun kollu ve pantolon giymem konusunda ısrar ederdi. Kıyafetlerin kapatmadığı hiçbir yerimi işaretlemezdi, bu yüzden kimse bilmezdi. Tahtaya uzanmıştım ve gömleğimin kuyruğu yukarı kalkmıştı. Öğretmenim sırtımın alt tarafındaki çirkin morlukları gördü.

Beni eşek sudan gelinceye kadar dövdü. Hemen sosyal hizmetleri aradı ve günün sonunda onun evinden çıkmıştım."

"Bu adamla ne zamandır birlikteydin?" diye sordum.

"İki yıl, on bir yaşından on üç yaşına kadar. Bir çocuk için bir ömür."

Uzanıp yüzüne dokunuyorum, ortaya çıkardığı dehşeti anlamlandırmaya çalışırken parmaklarım titriyor. "Bir insan bir çocuğa nasıl böyle korkunç şeyler yapabilir? Bir insan bir çocuğa acı çektirmekten nasıl zevk alabilir?"

"Onlar hasta piçler ve dışarıdalar. Kendilerini sıradan insanlar olarak tanıtıyorlar ama aslında göz önünde saklanan canavarlar."

Onu daha yakından tutuyorum, gözlerimdeki yaşları geri kırıyorum, eskiden olduğu çocuk ve sonsuza dek taşıdığı yaralar için acı çekiyorum.

"Nereye gittin o zaman?"

"Bir aileden diğerine. Ondan sonra, on altı yaşında kaçana kadar, çoğunlukla bir bulanıklık var. Hasarlı ve berbat bir haldeydim, öfke doluydum. Başımı belaya sokmaya başladım; alkol, uyuşturucu, araba çalmak. Hiçbir şey en azından bir kez denenmeyecek kadar çılgınca değildi. Hiçbir koruyucu aile beni istemedi ve sürekli elden ele dolaştım. Ondan sonra beni yanlarına almaya çalışan aileleri suçlamıyorum. Kimsenin başa çıkamayacağı kadar güçlüydüm."

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım. "Hiç kimse senin yaşadıklarını yaşamamalı."

"Hayatta kaldım, değil mi? Ve hastalıklı, çarpık bir şekilde, bu beni bugün olduğum kişi yaptı. Güçlü ve dirençli."

Zihnim Rus Ruleti oyunundaki korkunç korkuya geri dönüyor. Vulcan inandığı kadar güçlü ve kırılmaz değil. Geçmişinden kalan yaralar onu içten içe kemiriyor.

"Ama ne pahasına?" diye sordum. "Çok şey yaşadın ve bu hem fiziksel hem de duygusal olarak derin yaralar bıraktı."

"Evet, öyle oldu," diye itiraf ediyor. "Başa çıkmanın yollarını buldum. Açık hava, temiz hava, nefes almama, yaşamama yardımcı oluyor. Şimdi bile yataktayken, onun ayak seslerini duymayı beklerken yaşadığım korkuyu hatırlıyorum."

koridoru ve kapımı açıyorum. Bunca zaman sonra hâlâ o lanet ayak seslerini bekliyorum."

Yüzünü avuçlarımdan içine almak için uzandım. "Acını dindiremem ama yanında durabilirim. Senin için buradayım ve gitmeyeceğim. Sana yemin ederim, bir daha asla gitmeyeceğim. Bununla tek başına başa çıkmak zorunda değilsin. Sana yardım etmeme izin ver."

"Teşekkür ederim," diyor usulca, elimi avucunun içine alarak. "Bu benim için senin bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor."

"Evin içinde uyumak zorunda da değilsin," diyorum. "Bunu yapman için sana baskı yaptığımızı hissettiysen özür dilerim. Sadece benimle değil, bazen diğer çocuklarla da aynı yatağı paylaşmak senin için korkunç olmalı. Benim sürekli dönüp durmam ve onların horlamaları arasında, hâlâ çalışabiliyor olman bir mucize."

Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor. "Hayır, ister inan ister inanma, hepimiz senin yatağında bir sürü köpek yavrusu gibi yığılmışken gayet iyi uyuyabiliyorum. Bu garip değil mi? Hiç mantıklı değil."

"Belki de hepimiz yatağa girdiğimizde o kadar yorgun oluyorsun ki, uyanık kalıp tavana bakacak enerjin kalmıyor," diye takılıyorum, ortamı yumuşatmaya çalışarak. "Ya da belki içindeki şeytanlar seni yalnızken daha çok etkiliyordur."

"Belki," diye yanıtlıyor. "Ama her halükarda, sorunlarımdan seni etkilemesini istemiyorum. Bu doğru olmaz. Zaten yeterince derdin var ve benim sorunlarım için endişelenmene hiç gerek yok. İçeri, rahat yatağına dönüp dinlenmelisin. Ben burada iyi olacağım, yemin ederim."

"Hayır, hiçbir yere gitmiyorum," diye itiraz ediyorum. "Bu, çıplak ayakla soğuğa geri dönmek anlamına gelir. Böyle bir şey olmayacak."

"Kalırsan dinleneceğine söz verir misin?" diye soruyor, sözlerinde endişe ve şefkat karışımı bir ifade var. "Seni bütün gece uyanık tutmaktan sorumlu olmak istemem."

"Yemin ederim," diye söz veriyorum.

Karanlıkta birbirimizin kollarına sıkıca sarılmış bir şekilde uzandık, aramızdaki bağ her kalp atışında daha da derinleşti. Gece korku dolu bir yer olmak yerine, bu gece bir sığınak, dürüst ve savunmasız olabileceğimiz ve muhtemelen birlikte iyileşebileceğimiz bir yer.

"Vulcan? Uyuyor musun?" Birkaç dakika sonra hâlâ uyanık bir şekilde fısıldıyorum.

"Hayır, tabii ki değil," diye yanıtlıyor. "Sorun nedir?"

"Bana üvey ebeveyninin adını söyle, sana zarar veren adamın."

"Neden?" diye sorar.

"Böylece onu ve değer verdiği her şeyi yok edebilirim."

Kaskatı kesiliyor, nefesi kesiliyor. "O öldü," diyor sonunda, sesi soğuk ve sert. "Başka bir çocuğa zarar veremeyeceğinden emin olmak için onunla ilgilendim."

"Güzel," diyorum, adam öldüğü için rahatlamış bir şekilde. "Yapman gerekeni yaptın. Keşke bunu tek başına yaşamak zorunda kalmasaydın. Eğer hâlâ hayatta olsaydı, senin intikamını almak için onu memnuniyetle yok ederdim. Keşke bunu senin için yapabilseydim ama toprağın altında çürümesine çok sevindim."

"Artık buradasın," diyor. "Önemli olan tek şey bu. Buradasın, anlıyorsun ve beni yargılamıyorsun. Beni olduğum gibi kabul ediyorsun."

"Evet ve hiçbir şeyi değiştirmem," diye fısıldıyorum. "Seni olduğun gibi istiyorum. Sen benim için mükemmelsin."

Başını omzuma gömüyor ve kollarını bana doluyor. "Seni seviyorum Jade," diye mırıldanıyor. "Sadece bana bir şey olursa diye bilmeni istiyorum."

"Ve ben seni seviyorum. Bu yüzden sakın sana bir şey olmasına izin verme."

Yavaş yavaş, gece ilerledikçe, beklediğim şeyi duyuyorum: uykuda yavaşlayan ve derinleşen nefes alışının sesini.

Ancak o zaman gözlerimin kapanmasına izin veriyorum.

JADE

!!

Bugün Platinum'da işler nasıl gitti?" Seven geri döndüğünde soruyor gösterisinden sonra evde.

Bana bir öpücük vermek için yanıma geliyor ve sonra beni izlemek için yorgun bir şekilde mutfak masasına çöküyor. Vulcan ve Kit de eve dönmek üzere yola çıktıklarını bildiren mesajlar attilar ve ben de gece yarısı atıştırması için pizza ısıtıyorum.

"Güzel," diye cevap veriyorum, pizzayı fırından çıkarmak için eğilerek. "Test sürüşü için hazırız."

"Ne zaman yapıyorsun?" Seven sorar.

"Yarın akşam," diye cevap veriyorum. "Bu sabah Eva ve Natasha ile görüştüğümde her şeyi basit tutma konusunda anlaştık. Herhangi bir sorunla karşılaşırsak, bunları düzeltebilir ve başka bir deneme çalışması yapabiliriz. Noel arifesine on gün var, yani bunu doğru yapmak için bolca zamanımız var."

"Bu kadar erken hazır olduğuna emin misin? Dün eve döndüğünde tamamen bitkin durumdaydın. Hiç durmadan kod yazdıktan sonra bir hafta boyunca uyumak isteyeceğini düşünmüştüm."

"Hayır, uykumu aldım," diye onu temin ediyorum. "Eğer gitmeye hazırsam, bunu ertelemenin bir anlamı yok. Şu an ile Noel arifesi arasında pürüzleri gidermek için fazladan zamana ihtiyacımız var. Çocuklar buraya geldiğinde, hepimizi aynı oyun planında tutmak için her şeyin üzerinden geçmek istiyorum."

"Kulağa hoş geliyor," diyor.

"İşte geldiler," diyorum, Kit garaj kapısını açıp mutfığa girerken Vulcan'ın motosikletinin garaj yolundan geldiğini duyuyorum.

Hepsini oturtup etrafta dolanıyorum, tabakları dağıtıyorum ve adamlarım için pizza hazırlıyorum. Kendimi hiçbir zaman evcimen bir tip olarak görmedim ama onlarla ilgilenmekten keyif alıyorum. Paket pizza servis etmek kaliteli bakım sayılmaz. Yemek pişirme becerilerimin eksikliğini telafi etmek için masanın etrafında dolaşmak, omuzlarını ovma ve enselerini öpmek için zaman ayırıyorum. Onların bana gösterdiği gibi benim de onlara değer verdiğimi gösteren küçük şeyler.

Yemeğimizi bitirdiğimizde Seven, "Jade ilk deneme sürüşünü yarın gece yapmayı planladıklarını söyledi," dedi.

"Bu kadar çabuk mu?" Kit şaşırarak soruyor. "İyileşmek için birkaç gün beklemek daha iyi olmaz mı?"

"Ben iyiyim, gerçekten," diyorum, hafifçe gülerek. "Dün dünyaya karşı ölüydüm, ama şimdi bunu yapmak için can atıyorum. Uzun zamandır bunun için çalışıyordum ve bunu başarmak için sabırsızlanıyorum."

"Yarın gece çalışmayan var mı?" Vulcan endişeyle bana bakıyor. "Jade'in desteğe ihtiyacı var."

"Bu gerçek bir anlaşma değil," diye açıklıyorum. "Sadece takacağım kameranın ne kadar iyi çalışacağını belirlemek için test ediyoruz. Görüntüyü dizüstü bilgisayarla Eva'ya iletebildiğinden emin olmak için. Para için oynamayacağız ve kılık değiştireceğiz, bu yüzden bize eşlik etmenize gerek yok."

Kit sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "İkinizin arkanızı kollayan biri olmadan kumarhanelere girmeniz fikri hoşuma gitmiyor. Bu çok riskli."

"Hayır, değil," diye karşı çıkıyorum. "Bu sadece bir test. Hepsi bu. Eğer orada olman gerekseydi, yardımını isterdim. Oraya bir taksiyle gideriz ve bizi ön girişte bırakmalarını sağlarız. Kumarhanenin içinde tamamen güvende olacağız."

Kit ikna olmuş görünmüyor ve Seven'a bakıyor. "Bu konuda ne düşünüyorsun, Seven? Biz olmadan iyi olacaklar mı?"

"Çalışıyor musun?"

"Çalışmadığımız bir zamana erteleyemez misiniz?" Seven soruyor. "Bizim de bunun bir parçası olmamız gerekiyordu."

"Siz de bunun bir parçasısınız," diyorum. "Noel arifesinde bunu gerçekten yapacağımız zaman hepinize kesinlikle ihtiyacım olacak. O gece herkes güvertede olsun, Leroy da dahil. Özellikle de Leroy, çünkü güvenlik personeli konusunda bize yardımcı olacak. Ayrıca, hepinizin izinli olduğu bir zaman var mı? Ya da ikinizin? Görünüşe göre her gece çalışıyorsunuz."

Seven başını sallar. "Bu nadiren olur. Giovanni yoğun sezonda bizi her gece sahne almakla meşgul ediyor. Noel'e kadar her gece doluyum. Eminim Kit ve Vulcan'ın programı da aynıdır. Değil mi?"

İkisi de başlarıyla onu onaylıyor.

"Kahretsin, bunu daha iyi düşünmeliydik," diyor Vulcan. "Hepimiz sana yardım etmeye hevesliydik ve şimdi hepimiz çalışmamız gerektiğini söylüyoruz. Tam bir pislik olduk ve seni hayal kırıklığına uğrattık."

"Hayır, değilsin" diye itiraz ediyorum. "Dur, tamam mı? Bu basit olacak. Aşırı tepki veriyorsun."

"Planınızla ilgili hiçbir şey bana basit gelmedi," diyor Vulcan. "Platinum'un bodrumunda bize her şeyi açıklarken kafam patlayacakmış gibi hissettim. Benim için bir kez daha basitleştirebilir misin? Okul öncesi bir çocukmuşum gibi davran."

Ona gülümsüyorum. "Elbette, görüldüğü kadar karmaşık değil. Şöyle düşünün. Slot makinesinin tersine mühendisliğini yaparak, slot makinesinin gelecekteki ödemelerine bir pencere açtık. Artık makinenin mantığını, rastgele sayıları nasıl ürettiğini ve ödemeleri nasıl belirlediğini anlayabiliyorum. Slot makinesinin çalışma zamanlamasını ve sırasını analiz edecek bir dizüstü bilgisayarla iletişim kurmak için modifiye edilmiş bir cep telefonu kullanacağım. Ben oynarken, gizli cep telefonu dizüstü bilgisayara bilgi gönderecek ve ne zaman bahis oynayacağımızı ya da ne zaman tuşa basacağımızı tam olarak belirlememizi sağlayacak."

düğme. Dizüstü bilgisayar, makinenin ödeme yapacağı zaman bir sinyal gönderecek. Ben düğmeye basacağım ve para yağdıracağız."

"Sözüne güveniyorum," diyor Vulcan. "Ve bir daha sormayacağım. Çok fazla matematik kafamı ağrıtıyor."

Seven dikkatle dinliyor ve kolayca takip ediyor. Kit de anlamış gibi görünüyor, teknik ayrıntıları anlamaları için herhangi birinin anlaması gerekmiyor.

"Şimdi tatmin oldunuz mu? Başka sorunuz var mı?"

"İletişimde kalmak için bana mesaj atacak mısınız?" Seven soruyor. "Sen buraya sağ salim dönene kadar endişeleneceğiz."

"Elbette. Sizi haberdar edeceğim." Onlara cesaretlendirici bir gülümseme veriyorum. "Lütfen benim için endişelenmeyi bırakın. Her şey yoluna girecek."

JADE

İlk test çalışmamız.. •

Bora Bora Otel ve Kumarhanesi'nin yapay Polinezya cennetine açılan kemerlerin önünde yavaşça durduğumuzda sarı taksinin yıpranmış frenleri yüksek sesli bir gıcırtı çıkarıyor. Giriş, yüzeylerinde dans eden bir renk kaleydoskopuyla parlayan, soğukkanlı ifadelere sahip taş heykeller tarafından korunan sahte bir bambu kapıyla davetkâr bir şekilde çağırıyor.

Taksiden gelen kısa süreli benzin kokusu, sıcak çöl havasına ve otelin etrafına serpiştirilmiş egzotik çiçeklerin kokusuna karışıyor. Otelin girişinden uzak kahkaha sesleri ve kumar makinelerinin kışkırtıcı şingirtisi sızıyor.

Dışarı kayarken çıplak kalçalarım taksinin güneşten ısınmış vinil koltuğuna sürtünüyor. Natasha şoföre parasını öderken, ben de cüretkâr bir şekilde kısa elbisemin eteklerini aşağı doğru çekiştiriyorum.

Taksinin tozlu yan aynasında yansımamı yakalıyorum ve arkamdan bakan kızı zar zor tanıyorum. Fazla giyinmişim ve rahatsızım, ama bunu belli etmemeye çalışıyorum. Natasha benim için bu gecenin kıyafetini seçmek için epey zaman harcamıştı; vücudumu saran dar altın rengi bir elbise ve ona uygun askılı topuklu ayakkabılar.

Ne yazık ki elbisenin üst kısmı kaşındırıcı, metalik bir ağdan tasarlanmış ve hassas vücudumu tahriş ettiği için şimdiden nefret ediyorum.

Cilt. Akşam bitmeden çirkin kırmızı bir döküntü beni kaplamazsa şanslı sayılırım.

Örgü malzeme, cep telefonumu gizleme kabiliyeti nedeniyle seçildi ve yine de elbisenin içinden video aktarımına izin verecek kadar ince. Sert ve rahatsız edici yüksek yaka, boynumu altın bir gerdanlık gibi sararken sütyenimin danteline tutturulmuş küçük kamerayı da gizliyor.

Taksi kaldırımdan uzaklaştıktan sonra Natasha yaklaşıyor ve koluma rahatlatıcı bir el koyuyor. "Elbiseyle oynamayı bırak," diye fısıldıyor. "Kısa olması gerekiyordu. Sen çok güzelsin. Endişelenme."

"Tamam, deneyeceğim," diyorum, klimadan sığağa adım attığım için buğulanma tehlikesi olan gözlüklerimi ayarlamak için alışkanlıktan uzanıyorum.

Manikürlü elini bana doğru uzattı. "Gözlüğünü çıkar ve bana ver."

"Hayır." İnatla başımı sallıyorum. "Gözlüklerim süs için değil.

Onların bir amacı var. Onlara ihtiyacım var."

"Yakını ya da uzağı görmek için onlara ihtiyacınız var mı?"

"Ne fark eder ki?" Ben de karşılık verdim. "Onlara ihtiyacım var! Gözlerim kötü."

"Slot makinesini onlar olmadan görebiliyor musun?

Yalan söyleme." "Belki," diye isteksizce itiraf ediyorum.

"Onları bana ver," diye bastırıyor, açık avucunu uzatarak. "Gözlükler saçına ve makyajına uymuyor. Kontakt lens takmayı hiç düşündün mü?"

"Pek sayılmaz," diye cevap veriyorum gözlerimi kısarak. "Gözüme yabancı bir cisim sokmak istemiyorum. Bu iyi bir fikir değil. Onları takmaya devam etmeliyim."

Elini çekmiyor. "Bu gece senin gözlerin olacağım," diye söz veriyor. "Onları bana ver. Kontakt lens takmalısın. Gözlükler kahverengi gözlerini gizliyor. Ne zamandır takıyorsun?"

Natasha sahte iltifatlardan hoşlanmaz. Acımasızca dürüst olacağına her zaman güvenebilirim.

"Sekizinci sınıftan beri," diye itiraf ediyorum. "Her yıl yeni, şık gözlükler alamıyorum. Elimdekilerle idare etmek zorundayım."

"Yakında yeni bir çift alabilirsin. Bu gece onları senin için tutacağım."

İsteksiz bir iç çekişle gözlüklerimi ona veriyorum. "Dikkatli ol ve sakın çizme."

Zarif çantasının fermuarlı yan cebini açıyor ve onları içeri kaydırıyor.

"Görebiliyor musun?"

Görüşüm kalabalık caddeye bakıyor, bir zamanlar yoldan geçenlerin keskin hatları şimdi bulanık lekelerle dönüşmüş.

"Boş v e r , " diye ağzından kaçırdı, cevabımı bekliyordu. "Önemli değil. İçeri girme zamanı."

"Hazır olduğuna emin misin?" diye sordum. "Planın işe yaraması için her şeyin mükemmel bir şekilde yerine oturması gerekiyor. Milyonlarca şey ters gidebilir ve hataları göze alamayız."

"Merak etmeyin," diye güvence veriyor. "Bu sadece bir alıştırma çalışması. Planın üzerinden defalarca geçtik; çok sağlam. Hiçbir hata olmayacak. Herkes kendi görevini yapacak ve biz de kendi görevimizi yapacağız." Kolunu dirseğimin kıvrımından geçiriyor. "Gülümse, eğleniyormuş gibi davranmaya çalış ve benimle gel. İlk Peggy Penguin slot makinesi içeride bizi bekliyor."

Onun sarsılmaz güveni benimkini destekliyor ve hazır olduğumuza dair bana umut veriyor. Bugünkü yolculuk sadece planı tek bir makinede test etmek için kısa bir deneme çalışması. Eğer herhangi bir hata yaparsak, ki eminim yapacağız, Noel arifesindeki gerçek olaydan önce bunları düzeltmek için bolca zamanımız var.

Pratik mükemmelleştirir.

Parlak bir şekilde gülümsüyorum ve mutlu, kaygısız bir ifade takınıyorum.

"Bu kadar çabalamayı bırak," diye fısıldıyor bana içeri girdiğimizde. "Gülümsemen sahte. Vitrindeki bir manken gibi yapıştırılmış. Doğal davran. Bir parti gecesi için dışarıdaymışız gibi davran. Beni takip et."

Sahte gülümsememi biraz gevşetiyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Çok daha iyi," diyor. "Bu kolay olacak. Siz Amerikalıların dediği gibi... bir parça kurabiye."

"Çocuk oyuncağı," diye düzeltiyorum.

"Her neyse," diyor göz devirerek. "Amerikalılar çok fazla şeker yiyor."

Kumarhanenin altın rengi döner kapılarından geçiyoruz ve içeri girdiğimizde bir an tereddüt ediyoruz. Artık burada olduğumuza göre, nereye gideceğimden ya da nasıl ilerleyeceğimden emin değilim.

"Sırada ne var?" Fısıldıyorum. "Doğruca Peggy Penguen'e mi gideceğiz?"

"Hayır, önce kumarhaneyi gezeceğiz. Belki rulet masasında dururuz. Ya da bir poker oyunu izleriz."

Başımı sallıyorum ve yanıp sönen slot makinelerinin olduğu uzun sırada yürürken onu takip ediyorum. Ara sıra yavaşlıyor, gözlerimizin her bir oyunun canlandığı büyüleyici hikâyeler üzerinde oyalanmasına izin veriyoruz.

"Unutmayın, konuşmalarımızı dinleyen büyük kulaklar olabilir," diye uyarıyor Natasha kısık bir ses tonuyla. "Rolünü oyna."

Şehre yeni gelmiş ve ne yapacağını bilmeyen iki turist gibi birkaç dakika etrafta dolaşıyoruz. Sonunda, üzerinde Dragon's Dungeon adında ateşli bir yaratık olan bir slot makinesinin önünde durdu. "Ejderhalar!" diye haykırıyor normal aksanından eser kalmadan. "Hadi, oynayalım." Yanındaki makineyi işaret ediyor. "Sen bunu al, ben de bunu alacağım. Bakalım ilk kim kazanacak."

Heyecanla yanındaki boş tabureye vuruyor ve ben de hemen oturuyorum. "Bu eğlenceli olacak," diyor kıkırdayarak ve ellerini birbirine vuruyor. "Hadi şansımızı deneyelim." Çantasından para çıkarıp birkaç banknotu kumar makinesine atıyor. "Sen de oynamalısın. Bayan Şans bu gece bizden yana. Öncelikle, başlamak için bir içkiye ihtiyacımız var."

Arkasını dönüyor ve bir kokteyl garsonuna el sallıyor. "Bir içki alabilir miyiz?" diye sesleniyor yüksek bir sesle.

Garson kız aceleyle yanımıza gelir. "Elbette. Bu akşam ne içmek istersiniz hanımlar?" diye soruyor kocaman bir gülümsemeyle.

Natasha ona "Votka tonik istiyorum," diyor. "O da limonlu soda alacak."

Garson kız bana meraklı bir bakış attı. "Sodadan daha sert bir şey istemediğinize emin misiniz? Burası Vegas."

"O içki içmez," diye cevaplıyor Natasha.

Ona göz kırpıyorum, mantığını anlamaya çalışıyorum. Eğer soda içmemi istiyorsa, itiraz etmeyeceğim.

"Soda?" Garson kız uzaklaştığında Natasha'ya fısıldıyorum. "Neden bana bunu sipariş ettin?"

"Alkol içmediğiniz halde içiyormuş gibi görüneceksiniz," diye yanıtıyor. "Güvenlik bizi izliyor olabilir. Her zaman izliyorlar. Birkaç yudum iç. Seni öldürmez."

"Eğer durum buysa, neden alkol alıyorsun?"

"Küçüklüğümden beri votka içiyorum," diye yanıtıyor gözlerini devirerek. "Benim için sudan daha güçlü değil. Paranı koy ve oynamaya başla."

Sonraki birkaç dakika boyunca makinelerde oyun üstüne oyun oynuyoruz, iğrenç bir şekilde gülüyoruz ve birbirimizi alkışlıyoruz. Her dönüşte para kaybediyoruz ama değişiklik olsun diye aptal biri gibi davranmak eğlenceli. İçkilerimiz geldiğinde Natasha bardağını alıyor ve abartılı bir iç çekişle ayağa kalkıyor.

"Hadi gidip başka bir oyun oynayalım," diyor. "Bu makineler hileli. Aptal ejderhalar paramı aldı."

"Tamam, sırada ne var? Blackjack'e ne dersin? Nasıl oynandığını biliyor musun? Biliyorsan bana öğretebilirsin." Kulak misafiri olma ihtimaline karşı normal bir konuşma sürdürmeye çalışıyorum.

"Kart oyunları sıkıcı," diye sızlanıyor. "Hadi," diyor koluma girerek. "Daha iyi bir şey bulalım."

Amaçsızca dolaşıyoruz, rulet masasında duruyoruz ve sonra blackjack izliyoruz. Natasha'nın göz alıcı görünüşü ve uzun, sarışın

Saçları poker masasındaki büyük oyuncuların birkaçının gözüne takılır. Pahalı takım elbiseli bir adam onu kendi masasına çekmeye çalışır.

"Piç kurusu," diye mırıldandı nefesinin altından bana.

Bu arada, pistin dört bir yanına dağılmış üç Peggy Penguin slot makinesini yakından takip ediyoruz. Biri boşalır boşalmaz, onu alacağım.

Sabırla şansımızı bekleriz. Yaşlı bir beyefendi para çekme düğmesine basıp Peggy Penguin makinesinden uzaklaştığında Natasha fırsatı değerlendiriyor. Boşalan yere kayıyor; yüzü sahte bir coşkuyla parlıyor.

"Oh, vay canına!" diye yüksek sesle haykırıyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış, önümüzde duran makinenin büyüüne kapılmıştı. "Şuna bir bakın. Penguenler ve martılar! Penguenlere bayılırım. En çok onları severim! Neden denemiyorsun? Bu gece benden daha şanslısın. Al, tabureye otur." Tabureyi davetkâr bir şekilde okşuyor, eli pelüş kumaşın üzerinde bir iz bırakıyor.

"Penguenler benim de en sevdiğim hayvanlardır," diye ekliyorum, sesim bir kademe fazla coşkulu, bir nota fazla yüksek, maskaralığımızı yankılıyor. Parmaklarım makinedeki hareketli penguenin parlayan dış hatlarını izliyor. "Çok şirin ve sevimliler!"

Mankafayı oynamak çok yorucu. Aptalca ileri geri şakalaşmalara, kıkırdamalara ve her şey hakkındaki sahte şaşkınlıklara ayak uydurmak yorucu. Aptalca yorumlarım tükeniyor.

"Kazanırsan parayı benimle paylaşacaksın ya da hediyelik eşya dükkânından bana doldurulmuş bir penguen alacaksın," diyor Natasha, sesi alkolün etkisiyle daha da sertleşerek. "Sen oynarken ben de ikimize birer içki daha ısmarlayayım. İhtiyacın olduğunda garson nerede?" Boş bardağına bakıp yüzünü buruşturuyor. "Lanet bardağım kurudu."

"Burada doldurulmuş penguen sattıklarını sanmıyorum," diyorum ona. "Burası Deniz Dünyası değil."

"Deniz Dünyası da ne lan?" diye cevap veriyor bana göz kırparak.

Kadehini havada tutarken gözleri etrafta geziniyor ve bir garson arıyor. Sabırsızlığının altında bir avcının keskin bakışlarını fark ediyorum. Avlanıyor ama bir içki için değil. Çok daha zor bir şeyin peşinde; kalabalığın içinde gizlenen sivil güvenlik görevlilerinin.

Leroy bize her kumarhanedeki güvenlik ekiplerinin fotoğraflarını verdi. Yüzlerini hafızamıza kazıdık.

Tabureye yerleşerek, en temel işlemler hakkında bile emin değilmişim gibi davranarak bilgisizliğimi büyük bir gösteri haline getirdim.

"Parayı buraya koy," diyor Natasha sahte bir öfkeyle, banknotu elimden kapıp yuvaya yerleştirirken.

Peggy Penguen makinesi mırıldanıyor ve ısıldıyor. Tanıdık, akılda kalıcı müzik çaldığında gülümsüyorum. Hepsi aynı, ama kumarhanede çalışırken görmek beni şaşırtıyor.

Bu makineyi avucumun içi gibi bilirim.

"Gösteri zamanı," diye mırıldanıyor kulağıma. "Oyun zamanı, akıllı kız." Sözleri, neşeli tonlarına rağmen, bir ağırlık taşıyor.

Hazırlandığımız an nihayet geldi.

Ben ısıltılı canavarı dolarlarla beslerken, Natasha geveze ve saçma bir monoloğa başladı. Buraya büyük ikramiyeyi vurmaya gelmedik, henüz değil. Bu gece sadece suları test ediyoruz. Öncelikli amacımız, taktığım kameranın video kaydının planlandığı gibi çalıştığını teyit etmek.

Kumarhane duvarları alışılmadık derecede yoğundur, kalınlıkları ve sağlamlıkları dış dünyayı uzak tutmak için tasarlanmıştır. Bu kalın duvarlar cep telefonu sinyallerini engelleyebilir, binanın duvarlarından geçmelerini engelleyebilir. Sinyal kesilirse, video Platinum'da güvenli bir şekilde yuvalanmış dizüstü bilgisayarına yeterince hızlı iletilemez.

Dönmeye devam ediyorum, makinenin sembolleri beni büyülüyor. Kodu belirlemek için en az yirmi dönüş ihtiyacımız var, ama kırk daha iyi olurdu.

Birkaç dakikalık istikrarlı bir oyundan sonra Natasha'ya "Bu gece kendimi şanslı hissediyorum," diyorum. "Başka paran var mı?"

Bu bizim kararlaştırdığımız sinyal. İşaretimle Natasha zarif çantasına uzanıyor, parmakları cep telefonunun yanından geçiyor. Videonun sorunsuz bir şekilde dizüstü bilgisayarına yüklendiğinden emin olmak için gizli ama çok önemli bir kontrol bu. Telefonuna hızlı bir bakış atarak dizüstü bilgisayarını izleyen Eva'nın onayını onaylıyor.

"Elbette," diye yanıtlıyor, bir banknotu uzatırken parmaklarının arasında kırışıyor. "Bir yirmi dolar daha işinizi görür mü?"

"Yirmi yeter de artar bile," diye onu temin ediyorum, yüzümde muzaffer bir sırıtiş beliriyor.

Program mükemmel bir şekilde işliyor. Kapsamlı hazırlığımızın karşılığını alıyoruz. Mükemmel planın ortaya çıkmasının heyecanı kalbimi çarptırıyor. Başarı, en pahalı Fransız şampanyası kadar sarhoş edici. Adrenalinin nabzı damarlarımda atıyor, coşkumu körüklüyor ve parmaklarımda makinenin kumandaları üzerinde dans etmesini sağlıyor.

Yenilenmiş bir enerjiyle, döndürme düğmesine basmaya devam ediyorum.

Her basışta hedefimize biraz daha yaklaşıyoruz. Otuz tura ulaştık, sadece on tur kaldı. Dizüstü bilgisayarım, çantamdaki telefona gizli bir vızıltı gönderecek şekilde programlandı ve bana kazanmak için saldırmak için mükemmel anı söylüyor.

Başlangıçta, birinin her dönüşte yirmi karakter dizisini ezberlemesi gerektiğine inanacak kadar saftım. Bu fikir şimdi gülünç görünüyor. Makinenin kaynak kodunu çözdüğümde, planı hayata geçirmek için tek ihtiyacımız olan gizli bir kamera, bir cep telefonu ve hepsi senkronize edilmiş dizüstü bilgisayarımdı.

Eva'nın rolü, video kaydının herhangi bir aksaklık veya gecikme olmaksızın sorunsuz bir şekilde yüklenmesini sağlamak için çok önemlidir. Her şeyi uzaktan çalışacak şekilde programladım, bu nedenle Eva'nın video kaydının müdahale olmadan yüklendiğinden emin olmak dışında teknik bir şey yapmasına gerek yok.

Makine uğuldayıp vızıldarken, payetli çantamın fermuarını gizlice açıp elimi rahatça içine sokuyorum. Cep telefonum sinyal verdiğinde, döndürme düğmesine basmak için sadece bir saniyem var ve altın vuruşu yapıyoruz.

Elim döndürme düğmesinin üzerinde, kaslarım gergin, tüm sinirlerim beklentiyle karıncalanıyor. Her an sinyal sol avucumun içinde vızıldayabilir.

"Oh, Tanrım hayır!" Natasha aniden haykırır.

JADE

!!

"Sorun ne?" Etrafımda dönüyorum, onun yörüngesini takip ediyorum parmağıyla işaret ediyor.

"Igor burada ve bu tarafa doğru geliyor," diye nefes alıyor, sesine bir parça gerçek korku karışıyor.

"Igor?" Yankılanıyorum, kanım anında donuyor.

Rus gangsterin adı aramızdaki havada ağır bir şekilde düşüyor. Omzumun üzerinden bakıp gözlerimi kısarak kalabalık odada onu seçmeye çalışıyorum. Natasha'nın gözlüklerimi almasına neden izin verdim ki?

Lanet olsun!

Çok geçmeden benim bile kalabalığın arasından süzülen heybetli figürünü tanıyabileceğim kadar yaklaştı. İri cüssesi kumarhane müşterilerinin üzerinde yükseliyor, sinsi sinsi dolaşan yırtıcı bir hayvan gibi.

Bitmemiş oyunu ya da yarısı harcanmış paranın izini umursamadan tabureden hızla iniyorum. Natasha ve ben panikle birbirimize bakıyoruz, sonra manevralarla uzaklaşıp kadınlar tuvaletinin girişini belirleyen süslü altın kemere doğru ilerliyoruz.

Natasha önden fırlıyor, ince topuklu ayakkabıları mermer zeminde aceleyle tıkırdıyor, ben arkadan takip ediyorum, sürekli bizi takip eden canavara bakıyorum. Canavar gibi bir adam; attığı her adım bizim iki adımımıza denk geliyor, kalın kolları yanlarında tehditkâr bir şekilde sallanıyor.

Banyo kapısından içeri daldık ve boş bulduk. Hareketli kumarhaneden sessiz, beyaz döşemeli dinginliğe ani geçiş sarsıcı geliyor. Natasha son kabine koşuyor ve içeri girmem için eliyle işaret ediyor.

"Kilitle ve ses çıkarma," diye nefes nefese talimat veriyor.

Küçük alana giriyorum ve kapıyı kilitliyorum. Duvarlar mahremiyet için fayans zemine kadar iniyor, bu da kabini her zamankinden daha küçük, daha klostrofobik gösteriyor. Natasha dışarıda kalıyor, muhtemelen bizi buraya kadar takip ederse Igor'u uzaklaştırmak için. Kalp atışlarımın kulakları sağır eden gümbürtüsü ve damarlarımda dolaşan korkuyla baş başa kalıyorum.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor ama banyo kapısının açıldığını duymam sadece birkaç saniye sürüyor. Sonra Igor'un sesini duyuyorum, Rus kışları kadar soğuk. "Sonunda tekrar karşılaştık Natasha," diyor, sesinden kötülük damlıyor. "Arkadaşın nerede?"

"Kimden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye yanıtlıyor Natasha, sesi şaşkınlık ve masumiyetin hesaplanmış bir karışımı.

"Benimle oyun oynama," diye tersledi.

Ayak seslerini duyuyorum, Natasha'nın topuklu ayakkabılarının kapıya doğru koşarken çıkardığı tıkırtıyı. Zihnim hızla çalışıyor, bu küçük kabinin dışında gelişen sahneyi gözümde canlandırmaya çalışıyorum. Natasha'dan ani, keskin bir soluk geliyor, ardından acı dolu bir inilti geliyor. "Bırak beni," diye haykırıyor, şimdi açıkça onunla mücadele ediyor.

Kalbim dehşetle sıkışıyor, parmaklarım içgüdüsel olarak çantama uzanıyor. Hiç kullanmadığım halde her zaman yanımda taşıdığım küçük biber gazı kutusunu çıkarıyorum.

Igor'un hırıltılı kahkahası içime yeni bir panik dalgası gönderiyor. Hangi cehennemden geldi bu? Ne zamandır bizi takip ediyor?

Gözlerimi kapatıyorum, nefesim kısa ve keskin soluklarla geliyor. Tüm cesaretimi toplayarak sessizce kabinin kapısını açıyorum ve dışarı çıkıyorum.

Natasha'yı duvara yaslamış, iri cüssesi Natasha'yı tamamen cüceleştirmiş, eli Natasha'nın boğazında. Gözleri dehşetten kocaman olmuş.

Bu canavar adamla olan geçmişi her zamanki güvenini sildi. Bu adamın ona yaptıklarını ya da yapıldığına tanık olduklarını düşündükçe içimde öfke kabarıyor.

Onlara doğru koşuyorum, küçük kutuyu gözlerine doğrultuyorum ve bastırıyorum. Bir biber gazı fişkırıyor ve onu tam yüzünden yakalıyor. Acı içinde kükrüyor ve sendeleyerek geri çekiliyor, Natasha'yı bırakıyor. Natasha gözlerini kapatıp ondan ve biber gazından kaçmaya alışıyor.

Geçici olarak kr olduğundan, lavaboyu bulmaya çalışarak etrafta çırpınıyor. Fırsatı değerlendirip Natasha'nın elini tutuyorum ve onu kapıya doğru çekiyorum. Ama Igor beklenenden daha hızlı toparlandı. Vahşi bir hırıltıyla bize doğru hamle yaptı.

Beni tutmak için elini uzatıyor ve parmakları bileğime dolanınca çığlık atıyorum. Beni geri çekiyor, bedenim göğsüne çarpıyor, sonra bir kolunu boynuma doluyor ve sıkıyor. Koluna tutunarak, o daha sert sıkarken boynumdan ayırmaya çalışıyorum.

"Seni orospu!" diye bağırıyor. "Burada saklandığını biliyordum. şansım varken seni tekne de ldrmeliydim."

Natasha biber gazından ksrmesine ve boğulmasına rağmen pes etmiyor. Ani bir g artışıyla geri tekme atıyor ve ince topuğu adamın dizine tam olarak iniyor.

Acı içinde bağırıyor, bileğimi kurtarabilmem için tutuşu yeterince gevşiıyor. Kapıya doğru koşuyoruz. Kolu tuttum ve Natasha beni durdurduğunda kapıyı açmaya başladım.

"Bekle," diyor şaşırtıcı derecede kararlı bir sesle. Parlak mavi gözleri sert ve soğuk. Çantasından kk bir sustalı bıçak çıkartıyor.

"Natasha..." Uyarıyorum.

Keskin bir bakışla sözümü kesti. "İkimiz de ölene kadar durmayacak. Savaşmak zorundayız. Daha fazla kaamam." O haklı.

Igor acımasız bir avcıdır. Gelmeye devam edecek ve kaçmak sadece kaçınılmaz olanı geciktirecek. Ama bunu kabullenmek başka bir şey, Natasha'nın elinde sustalı bıçağıyla onunla yüzleşmek için öne atılmasını izlemek başka bir şeydir.

Görüşü açılıyor, biber gazının etkisi geçiyor. Natasha'nın yaklaştığını görüyor, küçük bedeni onun cüssesinin yanında cüce kalıyor. Ama kızın içinde onu duraklatan bir ateş var. Ona sırtıyor, korkunç, kurt gibi bir gülümseme.

Ölümün ürkütücü dansı banyonun klostrofobik sınırlarında başlar. Natasha kedi gibi bir zarafetle hareket ederek, kükreyen ve onu yakalamak için umutsuzca kollarını savuran adamın etrafında dönüyor. Adam her hamle yaptığında, Natasha yüksek topuklu ayakkabılarıyla beyaz fayansın üzerinde sessizce ilerliyor.

"Seni yavaş yavaş öldürmekten zevk alacağım," diye tehdit ediyor. "Dimitri seni yıllar önce öldürmeliydi. Sana acı çektireceğim ve ancak bana Ivan'a ne yaptığını anlattıktan sonra ölmene izin vereceğim."

Natasha gözlerini ona diyor. "Ivan mı? O piç kayıp mı? Sizi temin ederim ki Ivan'a hiçbir şey yapmadım, ama fırsatım olsa onu seve seve öldürürdüm."

"Yalan söylüyorsun," diye homurdanıyor.

Yerimde donmuş, ona yardım etmek için araya girme fırsatını beklerken her saniye bana sonsuzluk gibi geliyor. Natasha'nın konsantre olurken yüz hatları acımasız bir kararlılıkla belirlenmiş. Tek bir kötü hareket ve her şey biter.

Sonunda bir açıklık görüyor ve hızlı, acımasız bir hamleyle saldırıyor.

Sustalı bıçak havayı yararak Igor'un kalçasının derinliklerine gömülürken banyonun sert ışığı altında parlıyor. Bağırıyor, duvarlarda yankılanan korkunç, hayvani bir ses. Bir zamanlar güç ve kontrol saçan güçlü, yüksek formu, bacağı ona ihanet ederken sallanıyor, ağırlığını taşıyamıyor.

Natasha anı yakalıyor, onun anlık zayıflığından faydalananıyor. Tereddüt etmiyor ya da bastırılmış öfkesini tutmuyor; bıçağını tekrar, bu sefer onun böğrüne saplıyor.

Gırtlaktan gelen kükremeleri nefes nefese kalıyor, vahşı gücü beyaz fayansa sıçrayan her kan damlasıyla birlikte azalıyor. Daha fazla dayanamayarak tek dizinin üzerine çöküyor.

Ceketinin içine uzandığında eli tekrar yukarı kalkıyor, sustalı başının üzerinde duruyor. Bir silah sesi duyulur, sağır edici bir patlama banyoda yankılanır. Kurşun adamın koyu renk takım elbisesinin kumaşını yırtıp Natasha'nın arkasındaki banyo kabinine isabet eder ve onu birkaç santimle ıskalar.

"Kaçın!" Bağırıp kapıyı açıyorum.

Kaçmak için aceleyle koridora girdiğimizde, ısıltılı kırmızı şapkalar ve göz alıcı, gösterişli mor elbiseler giyen kıdemli kadınlardan oluşan bir deniz tarafından engelleniyoruz. Aman Tanrım! Kırmızı Şapka Derneği şehre gelmiş.

"Bu çılgınlık da ne?" Natasha yanımda mırıldanıyor. "Başka bir Amerikan tarikatı mı?"

"Silahı var!" Onlara bağıryorum. "Silahlı bir adam var! Kaçın! Acele edin! Gidin! Koşun! Koş!"

Tepkileri anında ve yüksek sesle olur. Nefes alışlar, feryatlar ve şaşırtıcı derecede kaba küfürlerden oluşan bir kakofoni alanı doldurarak kaosa katkıda bulunur. Kır saçlı kadınlar dönüp kumarhaneye doğru koşuyor ve avazları çıktığı kadar silah diye bağıryorlar.

'Silah' kelimesiyle birlikte kumarhanede panik başlar. Kumarbazlar hemen çipleri ve kartları bırakıp, kumarhaneden kaçma telaşıyla her şeyi bırakıyorlar. Kalabalığın içinde kalıyor, insan dalgasının bizi de beraberinde götürmesine izin veriyoruz.

İnsan seli ön kapılardan taşıp sokağa dökülürken, siyah üniformaları ve telsizleriyle kumarhane güvenliği, yüzlerinde acımasız bir kararlılıkla yanımızdan geçip karşı yöne koşuyor.

Dehşete kapılmış kalabalığa ayak uydurarak çıkıyoruz ve hızla kumarhaneden uzaklaşıyoruz. Yavaşlamadan önce birkaç blok gidiyoruz. Sonunda Natasha koluma giriyor ve beni kokan bir arka sokakta durduruyor.

eski çöpler ve idrar. Eğilerek nefesimi toplamaya çalışıyorum. Topuklu ayakkabıyla koşmak göründüğünden çok daha zor.

"Sen iyi misin?" Ona bakarak soruyorum. Sarı saçlarının tek bir teli bile yerinde değil ya da yüzünde bir damla ter yok.

"Onu  ld rmediğim için pişmanım," diye acı bir tonda konuşuyor.

"Belki de yaptınız," diyorum. "Onu bıraktığımızda oldukça kötü durumdaydı."

Başını iki yana sallar. "Hayır, Igor'u öldürmek için iki bıçak yarasından fazlası gerekir. O yaşayacaktır. O iki pi kardeş  ld r lemez."

Derin bir nefes alıyorum. Ona Ivan'dan bahsetmenin zamanı geldi. Ivan'ın h l  dışarıda bir yerlerde onu avladığına inanmaya devam edemez.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor," diye başlıyorum. "Lütfen sana daha önce söylemediğim için bana kızma. Sana g venebileceğimden emin olmak istedim."

Gözlerini şüpheyle bana dikti. "Ne oldu? ıkar ağzındaki baklayı."

"Ivan öldü," diye cevap verdim. "Kulübe geldikleri gece öldürüldü."

"Onu senin adamların mı öldürdü?" diye soruyor bana kaşlarını kaldırarak.

"Evet," diye yavaşça itiraf ediyorum. "Bunu beni korumak için yaptılar. Onu Platinum'da arabama girerken yakalamışlar. Dışarı çıkmamı bekliyordu."

Natasha başını binaya yaslıyor ve çantasını karıştırarak bir sigara arıyor. "Güzel," diyor. " ld rmem gereken bir Rus daha eksildi."

"Kızgın değil misin?" diye sordum.

Bana küçük bir g l msemi vermek için döndü. "Eva'nın kulüpte güvenlik kameraları var. Kamera kayıtları otoparkta bir şeyler olduğunu gösteriyor ama görüntüler tam olarak ne olduğunu söyleyecek kadar net değil." Omuzlarını silkerek kaldırdı. "Hazır olduğunda bana ne olduğunu anlatacağını biliyordum. Adamlarına borçluyum. Sırları konusunda bana güvenebilirler."

"Sana g venebileceğimizi biliyorum," diyorum. "Bundan sonra ne olursa olsun, bu işte hepimiz beraberiz."

"Evet ve bir dahaki sefere hata olmayacak" diyor.

YEDİ

”

Mola zamanı! Herkes on dakika ara versin!" Nemi itiyorum

Alnımdaki saç telleri, sıcaktan ve artan hayal kırıklığımdan oluşan ince bir ter tabakası. Kafamı toplamak için aceleyle sahneden indiğimde, metal, ter ve sahne dumanının kalan izlerinin kokusu havayı dolduruyor.

Yeni bir numaranın provası pek iyi gitmiyor.

Sabır. Numara ve onunla birlikte seyirciler için ördüğümüz ince sihir perdesi de dağıldı. Canlı bir seyirci izliyor olsaydı, asistanımın vücudunu kutudaki gizli bir bölmenin içinde inanılmaz derecede dar bir alana kıvrırmaya çalıştığını görebilirlerdi. Sihirli bir şekilde ortadan kaybolduğu yanılsamasını vermek yerine, onun yetenekli bir akrobattan başka bir şey olmadığını açıkça söyleyebilirler.

Bir illüzyonist için, gerçekliğin sihir dünyasını yarıp geçmesinden daha kötü bir şey yoktur. Eğer bu bana olursa, bu şehirde işim biter.

Ben çıkarken, asistanımın çaresizlikle karışık sesi arkamdan sesleniyor. "Özür dilerim, Seven." Ayak sesleri bana yetişmek için acele ediyor. "Topuğum kutuya takıldı ve bacaklarımı yeterince hızlı yukarı çekemedim. Berbat ettim. Bugünlük bırakmadan önce bir kez daha deneyelim."

"Sorun yok," diye mırıldanıyorum, kendi yıpranmış sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak. Ona güven verici bir gülümseme veriyorum. "Bir dahaki sefere başaracaksın. İkimiz de biraz ara verebiliriz. Bugün herkesi fazladan çalıştırdım."

Rahatlamış bir şekilde başını hızlıca sallıyor ve bensiz tekrar çalışmak için sahneye koşuyor. Koridordan personelin dinlenme odasına doğru yürüyorum ve buzdolabından soğuk bir su şişesi alıyorum. Cebimden telefonumu çıkarıp bilmem kaçınıcı kez kontrol ediyorum.

Jade'den bir şey yok.

Endişeliyim, her şeyin yolunda gittiğini haber vermek için aramasını bekliyorum. Bugün Bora Bora'daki alıştırmada ona eşlik etmek için ısrar etmeliydim. Ama Jade her zamanki gibi inatçı davrandı ve sadece tek bir makinede pratik yaptıkları için orada hiçbirimize ihtiyacı olmadığını söyledi.

Leroy dinlenme odasına giriyor, iri cüssesi odayı daha küçük hissettiriyor ve yanımdan hızla geçiyor. Prova sırasında her zaman sahnenin köşesinde durur ve her hareketimi izler. Eğer bir şeyler ters giderse, saniyesinde yardım etmek için orada olurdu.

"Burada masanın üzerindeki meyve sepetinden başka yiyecek bir şey var mı?" Mürettebata her gün verdiğim taze meyvelerden oluşan büyük sepeti işaret ediyor. "Muz ve portakal koca bir adamı doyurmaz. Bence onlar gerçek bir yemekten çok küçük bir atıştırma. Prova başlamadan önce gidip bir hamburger alacak vaktim var mı?" Yavaşça karnını ovuşturuyor. "Canım Big Mac çekiyor."

"Ne zaman canın Big Mac çekmiyor? O pisliği yemeyi bırakmalısın."

"Nefesini boşa tüketme," diyor bana gözlerini devirerek.

"Eğer o muzları yemeyeceksen, o zaman benim için hızlıca bir şey yapmanı istiyorum." Odanın diğer ucuna koşarak meyve sepetinden bir muz alıp kabuğunu soyuyorum. "Tut şunu," diyorum ve muz

kabuklarını çöp kutusuna attıktan sonra. "Git odanın diğer tarafında dur."

Bana ters ters bakıyor. "Ciddi misin lan sen?" diye soruyor. "Senin saçmalıkların için havamdaymışım gibi mi görünüyorum? Çünkü inan bana, değilim. Açlığın eşiğindeyim, hem aç hem de kızgınım. Kan şekerim yine düşüyor ve kendimi baygın hissediyorum."

"Sadece bir saniye sürecek," diye onu temin ediyorum. "Hadi ama! Sahneye çıkmadan önce bu numarayı bir kez daha uygulamam gerekiyor. Sadece iki dakika, söz veriyorum."

Abartılı bir iç çekişle muzı elimden alıyor ve odanın uzak tarafına doğru yürüyor.

"Burası yeterince uzak mı?" diye soruyor.

"Evet, bu mükemmel. Muzu kolunuz düz olacak şekilde alttan tutun."

Cebimdeki kart destesini çıkarıp hızlıca karıştırıyorum. "Hazır mısınız?" Ona sırtıarak soruyorum.

"Olabileceğim kadar hazırım," diye yanıtlıyor. "Sakin o lanet kartlardan biriyle gözüme vurayım deme," diye uyarıyor. "Eğer vurursan, yemin ederim, hemen oraya gelir ve burnunun ortasına bir yumruk atarım. Seni fena benzetirim."

"O zaman ikimiz de işsiz kalırız," diyorum ona. "Kim sokak kavgasına karışmış gibi görünen bir illüzyonisti görmek ister ki? Kıpırdamayın. Üç kadar sayacağım."

Kart destesini sol elimle kavıyorum ve sağ elimin parmaklarını üstüne yerleştiriyorum. Leroy muzı yüzünden olabildiğince uzakta tutuyor ve başını dramatik bir şekilde geriye çekiyor.

"Tanrı aşkına! Histerik olmayı bırak. Sana vurmayacağım. Çocukluğumdan beri kart atarım. Bir, iki..."

Hızlı ve gözleri bulanıklaştıran bir hareketle kartları teker teker muza doğru fırlatıyorum ve başparmağına kadar tek tip parçalara ayırıyorum.

İşaret parmağı.

"Evet!" Yumruğumla havayı pompalayarak söylüyorum. "Tek bir ıska bile yok. Kahretsin, iyi miyim neyim?"

Leroy'un etkilenmediği çok açık. "O muz parçalarını toplamayacağım," diyor karo zemindeki parçalanmış muza acıklı bir bakış atarak. "O senin pisliğin. Ben senin hizmetçin değilim. Pisliği sen yaptın, sen temizle."

"Tamam, tamam," diyorum, bir kağıt havluyla muzı toplamak için yürüyorum. "Yine de numara harika, değil mi? Kartların düzgün bir şekilde sağa doğru dilimlenmesi

muzun içinden mi?"

"Birileri öyle düşünebilir. Ben daha iyilerini gördüm. Çok daha iyilerini."

"Kötü bir ruh hali içindesin," diyorum kaşlarımı çatarak. "Bir şeyler yemelisin."

"Alacağım." Buzdolabının kapağını açıyor, içindekileri gözden geçiriyor, sonra kapıyı sertçe çarpıyor. "Bu gece burada iyi yemek kalmamış," diye mırıldanıyor.

"Ne getirdin?"

"Kim ben?" diyor. "Tabii ki hayır, ben bir şey getirmedim. Başkalarının yemek artıklarını kastetmişim. Burada her türlü güzel şeyi buluyorum... lazanya, köfte. Bir keresinde orada oturmuş benim gelmemi bekleyen koca bir cevizli turta bulmuştum."

"Baskalarının yemeklerini yediğinin farkında mısın?" Ben soruyorum. "Kendi öğle ya da akşam yemekleri için evden getirdiklerini mi? Burası insanların ihtiyaç sahipleri için istenmeyen yiyecekleri bıraktığı ücretsiz bir gıda kileri değil."

"O zaman biri sarı yapışkanlı bir not asmalı," diye savunuyor. "Nereden bilebilirdim ki? Burada hepimizin büyük bir aile olduğunu sanıyordum. Gecenin bir yarısı yaptığın aptal motivasyon konuşmalarında bize hep bunu hatırlatıyorsun."

Buzdolabını tekrar açıyor ve kapıdan çilekli bir yoğurt çıkarıyor. "Burada hepimizin büyük bir aile olduğunu asla unutma," diyor sesimi aynen taklit ederek. "Sana bir haberim var. Kimse seninle

sabahın üçünde mutlu bir aile olamazsınız. Çalışanlarının biraz uyumasına izin vermelisin. Yaratıcı, çılgın bir saç teline sahip olduğunuzda onları işe çağırmamalısınız."

"Belki de ekibe bu konuşmalardan bir tane daha yapmamın zamanı gelmiştir," diyorum kaşlarımı çatarak. "Çalışması zor biri miyim?" Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Her zaman herkesin diziyi olabilecek en iyi hale getirme konusunda benim kadar hevesli olduğunu varsaymışım.

"Hayır," diyor yoğurdun üstünü yırtarak. "Sen kötü bir patron değilsin. Seninle dalga geçiyorum. Seninle çalışmak istemeyen varsa, her zaman ayrılabilir. Öyle değil mi? Bu kasabadaki insanlar seninle çalışmak için sıraya giriyor. Bugünlerde Strip'teki en popüler bilet sensin."

Cevap vermedim, aklım başka yerdeydi.

"Bugün neyin var senin?" diye soruyor kaşlarını çatarak. "Keyifsizsin. Hasta değilsin, değil mi? Çünkü eğer öyleysen, annemle bu konuda konuşabilirim. O doğal ilaçlar ve arınma yöntemleri konusunda uzmandır. Hastalanırsan sana bir şeyler hazırlayabilir. Her zaman hazırladığı garip bir karışımı içmem için beni zorluyor. Onun yanında hapsirmaya bile korkuyorum, çünkü iki dakika sonra elinde kim bilir ne dolu küçük içki bardağıyla geliyor. Kit benim yerime onun oğlu olmalıydı. Bir araya gelip yeşil içecek satan kendi işlerini kurmalılar. Muhtemelen çok para kazanabilirler."

"Hasta değilim," diyorum. "Jade için endişeleniyorum."

"Kızlar için endişelenmeyin. Bunu onlar halleder. Onlardan haber var mı?" "Tek kelime bile yok." Su şişesini boşalttım ve geri dönüşüm kutusu. "Endişelenmeden edemiyorum. Şimdiye kadar 'temiz' sinyali vermiş olacaklarını sanıyordum. Keşke ilk test çalışmasında orada olmak için ısrar etseydim ya da seni yedek olarak gönderseydim."

Leroy hâlâ boştaki eliyle buzdolabını karıştırıyor, çalacak başka bir şey arıyor. "Bora Bora'ya gidip onları kontrol etmemi ister misin?" diye soruyor. "Orada bir barmenle arkadaşım var. I

barda takılabilir ve şüphe çekmeden iyi olduklarından emin olabilirim." Cebini yoklar. "Bekle biraz. Bir çağrı alıyorum. Bayan arkadaşlarımdan biri olabilir."

Cep telefonunu çıkarır ve okur. "Kahretsin!" dedi, telefonunu göstererek. "Bora Bora kumarhanesinde bir tetikçi var."

"Ne?" Uzanıp telefonu elinden kaptım. "Yaralanan var mı? Onu yakaladılar mı?"

"Söylemiyor," diye yanıtlıyor. "Oraya gidip Jade'i bulsak iyi olur. İyi olduğundan emin olun."

"Acele et ve ben Jade'e telefonla ulaşmaya çalışırken limuzini arkaya çek," diyorum ona. Çabucak numarasını çevirdim. Şok olmuştum, ilk çalışta açtı. "Alo?" diye fısıldıyor.

"Neredesin?" Telefona bağıyorum. "Neler oluyor lan? İyi misin?"

"Sakin ol, biz iyiyiz," diye ısrar ediyor Jade. "Her şey yolunda."

"İyi mi? Nasıl iyi olabilirsiniz ki? Bora Bora'da bir tetikçi var."

"Ben Igor," diye yanıtlıyor, sesi sakindi. "Ateş eden birini ihbar eden bendim. Güvendeyiz ve birkaç blok ötedeyiz. Bizi bir tuvalette köşeye sıkıştırdı ve Natasha onu bıçakladı. Neredeyse işini bitiriyordu ama adam ceketinin üzerinden ona bir el ateş etti. Dışarı koştuk ve silahlı bir adam hakkında bağırmaya başladık."

"Lanet olsun!" Mırıldandım. "Arkanı kollamak için bugün kumarhanede olmam gerektiğini biliyordum. Polis onu yakaladı mı?"

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtlıyor. "Dışarı çıkmak için kalabalığın arasına karıştık. Açıkçası, polislerin sorularını yanıtlamak için burada kalmadık."

"Şimdi neredesiniz?"

"Birkaç blok ötede, pis kokulu bir arka sokakta," diyor. "Tekrar kaldırıma çıkmadan önce kargaşanın yatışmasını bekliyoruz."

"Olduğun yerde kal, hemen limuzine bineceğiz," dedim. "Kımıldama. Bana adresi ver. Hemen yola çıkıyorum."

Beş dakika sonra, korkunç Vegas trafiğinde olabildiğince hızlı gidiyorduk. "Kahretsin, Leroy!" Ona söyledim. "Oraya giden bir arka yol var mı?"

"Eğer olsaydı, çoktan almış olurum." Kalabalık caddelerde ustalıkla manevra yaparken iri elleri direksiyonu kavırıyor. "Merak etme. Jade iyi olduğunu söylediyse, iyidir. Oraya varacağız ve sonra kendi gözlerinle göreceksin."

Beni rahatlatmaya çalışması sinirlerimi yatıştırmaya yetmiyor. "Kumarhaneye tek başına gitmesine izin vermemeliydim. Igor'un hâlâ dışarıda bir yerlerde olduğunu biliyorduk. Muhtemelen günlerdir onu takip ediyordu. Ya da Natasha'yı. Gardımızı düşürdük ve az kalsın yine yaralanıyordu. Onu güvende tutma konusunda berbatız."

"Kendine bu kadar yüklenme," diyor. "Onu sonsuza dek kilit altında tutamazsın, gerçi sizin de tam olarak bunu yapmak istediğinizden şüpheleniyorum. Siz üçünüzün nesi var böyle? Hepiniz ona deli gibi aşıksınız, dürüst olmak gerekirse bunu izlemek çok garip. Bana ortaokula geri döndüğümü ve tüm çocukların aynı lanet amigo kıza aşık olduğunu hatırlatıyor."

"Açıklaması zor," diye cevap veriyorum, bakışlarım pencerenin ötesindeki ışıltılı şehre kayıyor. "O bizim bir parçamız ve onu ilk gördüğüm andan beri böyle hissediyorum. Sanırım hepimiz boktan hayatlarımızda bir şeyleri kaçıryorduk ve Jade bu boşluğu dolduruyor."

"Ama o diğer erkeklerle birlikteyken biraz kıskanmıyor musun?" diye sorar. "Anlayamadığım kısım da bu. Üçünüz her zaman rekabetçi oldunuz. Her şeyi büyük bir oyuna dönüştürüyorsunuz. Her zaman kimin en hızlı, en güçlü, en zeki olduğunu bulmaya çalışıyorsunuz. Belki en zeki değil, çünkü herkes bunun sen olacağını biliyor. Kit'in koca fil hortumu varken sık boyutlarını karşılaştırmaya gerek yok. Vulcan atletik her konuda ikinizi de yener. Bu aptal oyunları neden oynadığınızı bilmiyorum."

sen başlamadan önce kazanacak. O zaman bir kızı paylaştığınızı görmek çok garip."

"Ne dediğinizi anlıyorum. Bir ay önce biri bana bir kızla ve en iyi iki arkadaşım ile ilişki yaşayacağımı söyleseydi, gülüp geçerdim."

İçten kahkahası limuzini dolduruyor. "Sakın benim de sizin küçük çemberinize katılacağımı düşünmeyin," diye ekliyor. "Çünkü kadınlarımı kendime saklamaktan hoşlanırım. Koca Leroy her kıza yeter de artar bile, ne demek istediğimi anladıysanız."

Gülümsememeye çalışarak, "Gülmeyeceğiz," diye onu temin ettim. Bu konuyu açmasının ne kadar süreceğini merak ediyordum. Muhtemelen onu bir çete çatışmasına zorlamamızdan endişelenerek ter döküyordu.

"Beni yanlış anlamayın," diye devam ediyor, sesi ciddileşiyor. "Jade iyi bir kadın ama benim için daha çok küçük bir kız kardeş gibi."

"Mükemmel," diye yanıtlıyorum. "Eminim o da seni aynı şekilde düşünüyordur. Ona göz kulak olduğun için ben de minnettarım. Bu beni daha iyi hissettiriyor."

"Bana verdiğiniz adres ileride," diyor, neon bir tabelanın ışıltısına doğru başını sallayarak. "Kaldırıma yanaşacağım çünkü bu limuzini ürkütücü bir arka sokağa sürmeyeceğim. Vegas'ta olmaz."

Jade'e mesaj atıp neredeyse vardığımızı söyledim. Çok geçmeden Leroy limuzini karanlık sokağın yakınında durduruyor. Kızlar grafiti kaplı bir çöp konteynerinin arkasından çıkıp içeri giriyorlar. Jade hemen yanıma sokuluyor, Natasha ise bana soğukkanlı ve temkinli bir bakış attıktan sonra limuzinin en ucundaki koltuğa oturuyor.

Kollarımı ona doladığımda Jade'in şampuanının tanıdık kokusu beni sarıyor ve saçlarına nazik bir öpücük konduruyorum. "Seni korumak için orada olmadığım için üzgünüm. Desteksiz gitmene izin vermemin bir hata olduğunu biliyordum. Şu andan itibaren, en azından birimiz seni gölgelemeden test sürüşü yapmak yok."

Omzuma doğru başını sallıyor, sesi titrek ama kararlı. "Haklısın. Gardımızı düşürdük ve Igor da bundan faydalandı. Bu olabilirdi

çok daha kötü oldu. İnanın bana, bir dahaki sefere yine tehlikeli bir durumla karşılaşsak daha hazırlıklı olacağız."

Yakındaki yanıp sönen bir reklam panosu reklamları değiştirirken limuzinin içi anlık olarak aydınlanıyor. Natasha'nın delici bakışları benimkilerle buluşuyor.

"Onu sen mi öldürdün?" diye sordum. Sorumun ağırlığı aramızda asılı kalıyor.

"I olabilir sadece umut," o Cevaplar, onu ton damlama ile buz gibi bir intikam. "Ama ben o kadar şanslı değilim. Igor bizi tekrar korkutmak için yaşamaya devam edecek."

"Lanet olsun! Ne yazık ki hayatta kalacak."

"Bir dahaki sefere yapmayacak," diye kesin bir şekilde yemin ediyor Natasha. "Yine saldıracak ve ben onu bekliyor olacağım. Ve sonra o da Ivan gibi olacak, kemikleri çölde toza dönüşecek."

Limuzinin loş ışığında Jade'e bir bakış attım. "Ona söyledin mi?"

Gözlerini kaldırıp bana baktı. "Evet, ona Ivan'dan bahsettim. Gerçeği bilmeyi hak ediyor. Bir erkek kardeşin dışarıda sürekli onun peşinde olduğunu bilmek yeterince kötü. Artık hepimiz bu işin içindeyiz."

"Telaşlanma Sihirli Adam," Natasha'nın sesi havayı kesiyor, beklenmedik bir sıcaklıkla karışık. "Sırrın benim ve arkadaşlarımdan yanında güvende. Ivan'a göz kulak olduğun için sana borçluyum. Sırrını asla açıklamayacağıma dair sana söz veriyorum. Asla. Bu benim sana sözüm."

Yanıt olarak başımı sallıyorum, aramızda sessiz bir anlaşma oluşuyor.

"Platinum'daki otoparkın güvenlik kayıtları var mı?" Hafifçe öne eğildim, gözlerim onunkileri aradı. "Ivan o gece biz onu... binadan çıkarana kadar oradaydı."

"Artık değil," diye mırıldanıyor, dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Rusların kulüpte olduğuna dair kanıtları neden saklayalım ki? Güvenlik kamerası görüntülerimizi düzenli olarak siliyoruz. Merak etmeyin. Biz sizden bir adım öndeyiz."

Yeşim'in sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor. "Polis Igor'u bulduğunda ne olacak?" diye soruyor. "Sanırım hâlâ hayattaysa bir hastaneye gidecek.

bıçak yaraları için tedavi edilecek."

Ön taraftan Leroy'un sesi geliyor, dikiz aynası gözlerindeki parıltıyı yakalıyor. "Etrafı kontrol edip hangi hastanede olduğunu öğrenmemi ister misin?"

"Kötü bir fikir olmayabilir," diyorum ona. "Onu takip etmemiz gerekiyor." "Dimitri onun hapiste kalmasına asla izin vermez," diyor Natasha. "Bunu yapardı.

önce Igor'un kendisini öldürün. Rus mafyası hapse girmez."

"Hastanede işini bitirebileceğinizi düşünüyorsanız, riske atmayın," diye uyarıyor Jade. "Polis onu koruyor olabilir. Bırak gitsin."

Natasha'nın kahkahası acı ve boş. "B ı r a k a c a k mısın?" diye alay ediyor. "Asla. Altı ayak altına düşene kadar olmaz."

Ben daha derine inerken dışarıdaki şehrin uğultusu uzak bir yankıya dönüşüyor. "Jade geçmişin hakkında ağzını sıkı tutuyor. Igor'la aranızdaki hikâye nedir?"

Natasha'nın yüzünde karanlık bir gölge belirir. "Bizim bir geçmişimiz var. Karanlık, çarpık bir geçmiş. Ona duyduğum nefret Ivan'a duyduğum nefret kadar şiddetli."

"O halde size yardımcı olabildiğimize sevindim," diyorum. "Sizi nereye götürmemizi istersiniz? Platinum'a mı?"

O da bana başını salladı. "Evet, Eva'ya her şeyi anlatmalıyım."

"Igor ortaya çıkana kadar operasyon planlandığı gibi gidiyor muydu?" diye sordum. "Yoksa bugün tam bir fiyasko mu oldu?"

"Her şey çok güzel gidiyordu," diye yanıtlıyor Jade. "Çok yaklaştık. Birkaç tur içinde. Belki de sonuna kadar gitmeden bu şekilde daha iyi olur. Daha az şüphe çekeriz. Şahsen ben başka bir deneme yapmamız gerektiğine inanmıyorum. Plan işe yarayacaktır."

"Emin misin?" diye sordum. "Bir ya da iki test daha yapmak için zaman var." "Eminim," diye yanıtlıyor Jade. "Ne zaman bir kumarhaneye adım atsak

yakalanma şansımızı artırıyor. Planın sağlam olduğuna eminim. Noel arifesi için hazırlıklarımıza başlamalıyız. Bunu yapmanın zamanı geldi."

"Katılıyorum," diyor Natasha. "Jade hazır. Tek yapmamız gereken geri

kalanımızın da üzerimize düşeni yapabileceğinden emin olmak."

"Natasha, Leroy seni Platinum'a götürmeden önce bizi benim evime bıraksa sorun olur mu?" Jade'le nadiren de olsa birkaç dakika baş başa kalabilmeyi umarak soruyorum.

"Hayır, sorun değil," diye yanıtlıyor Natasha.

"Leroy, bizi çatı katıma bırak ve Natasha'yı Platinum'a götür. Seninle daha sonra, gösteriden önce buluşuruz."

"Dur bir dakika," diyor. "Onun yerine bana sorman gerekmez mi? Ya bana bir bıçak çeker ve boğazıma dayarsa? Bugün zaten bir adamın bağırsaklarını deşti ve fileto çıkardı."

Natasha onun yorumuna hafifçe güler. "Benden korkuyor musun?" diye sorar. "Kahretsin evet! Senden korkuyorum," diye cevap veriyor, Natasha'nın gözlerinin içine bakarak.

dikiz aynası. "Bana James Bond filmlerindeki Rus casuslardan birini hatırlatıyorsun. Bond ne zaman uyusa, onu buz kıracağıyla bıçaklamaya ya da külotlu çoraplarıyla boğmaya çalışırlardı."

"Ben Rus değilim, Ukraynalıyım," diye açıklıyor. "Ve bugün buz kıracağımı evde unuttum."

"Fark etmez," diye yanıtlıyor. "Seven ve Jade indiğinde aramıza bir bölme koyacağım. Platinum'a vardığımızda kornaya basacağım ve sonra dışarı çıkabilirsin. Boğazımı kesmen için sana fırsat vermeyeceğim. Hayır efendim."

Natasha yine gülüyor, gerçekten eğleniyor.

"Leroy!" Onu azarladım. "Kaba olmana gerek yok. Artık hepimiz birlikte çalışıyoruz. Natasha sana zarar vermeyecek, Tanrı aşkına!"

"Lanet olsun, yapmayacak," diye mırıldandı. "Çünkü ona bu şansı vermeyeceğim."

On dakika sonra bizi binanın özel girişine bıraktı. Biz daha limuzinden inmeden, Natasha'nın oturduğu ön koltukla arka koltuk arasındaki bölmeyi kaldırmaya başlamıştı bile.

"Leroy'un Natasha'dan korktuğuna inanamıyorum," diyor Jade elimi avuçlarının içine alarak. "Natasha sert davranıyor ama soğuk dış görünüşünün altında bir lokum gibi."

"Beni kandırabilirdin," diyorum.

JADE

Hatta **S** beni taşındığımdan beri ilk kez çatı katına çıkardı. Kit'in yeri. Burada birlikte geçirdiğimiz zamanlara dair anılar aklıma geldikçe küçük bir nostalji dalgası hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Burada yaşamayı özlüyor musun?" Sırtıma nazikçe elini koyarak beni içeri götürürken ona soruyorum.

Lüks çatı katı eskisinden farklı bir havaya sahip. Odalar hala kusursuz bir şekilde dekore edilmiş, çağdaş mobilyalar ve çarpıcı sanat eserleriyle dolu, ancak Seven teknik olarak taşındığından beri ortam steril ve soğuk. Bir zamanların canlı ve kişisel ambiyansının yerini sıcaklıktan yoksun bir zarafet almış. Tavandan tabana pencerelerden akan parlak Vegas ışıkları bile uzak ve kişiliksiz görünüyor.

"İşime daha yakın olmanın rahatlığını özlüyorum," diye yanıtlıyor. "Burayla ilgili tek özlediğim şey bu. Eski bir söz vardır, ev kalbin olduğu yerdir diye, benim kalbim de seninle. Burada tek başıma yaşamaktansa seninle berbat, yıkık dökük bir motelde yaşamayı daha çok isterdim. Sen nereye gidersen, ben de memnuniyetle peşinden gelirim. Arabada yaşayarak büyüdüm ve her türlü yaşam koşuluna kolayca uyum sağlayabilirim. Burası bir ev değil. Benim için süslü bir otel odasından başka bir şey değil."

Sözleri içtenlikle dolu. Uzanıp elini tutuyorum, sıcaklığını arzuluyorum.

"Taşınmak için daha fazla eşyanı toplamakta yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum. "Kıyafetleri katlamana yardım edebilirim."

"Eve daha fazla kıyafet sokarsam Kit küplere binebilir," diye gülerek cevap veriyor. "Bana fazladan dolap alanı vererek çok nazik davranıyor ve ben de bundan faydalanmak istemiyorum."

Ona gülümsüyorum. "Kit'in kıyafet gibi önemsiz bir şey için bu kadar sinirleneceğini düşünemiyorum. Tanıdığım herkes kadar yumuşak başlıdır."

"Haklısın, ama ihtiyacım olan her şeyi almak için her zaman buraya uğrayabilirim. Ayrıca, seni buraya çalıştırmak için getirmedim. Bir fikri sana anlatmak istedim."

"Elbette," dedim. "Duyalım bakalım. Aklında ne var?" Seksi bir şeyler önereceğinden eminim. Belki balkondaki jakuzide hızlı bir dalış ya da ana banyoda birlikte buharlı bir duş.

Beni kendisiyle birlikte deri koltuğuna çekti. "Seni bu akşamki performansına davet etmek istiyorum. Gece geç saatlerde bir gösteri. Tüm bu saçmalıkları ödeyebilmek için ne iş yaptığımı görmeni çok isterim." Süslü çatı katına bir el sallıyor. "Orada olman benim için çok anlamlı olur."

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. "Ciddi misin sen? Bunu yapmama izin mi vereceksin? Aman Tanrım! Çok isterim!" Kollarımı boynuna doluyorum ve kucağına tırmanıyorum. "Sence orada görünmek benim için güvenli mi?"

"Kesin olarak bildiğimiz tek şey Igor'un geçici olarak etkisiz hale geldiği. Bu gece sana zarar veremez. Ve zaten kılık değiştirmene yardımcı olacak bir peruğun var," diye güvence veriyor Seven, elleri sırtımdan aşağı kayarak kalçalarımdaya duruyor.

"Peruk takmaktan nefret ediyorum," diye yakınıyorum yüzümü buruşturarak. "Rahatsız ve sıcak oluyorlar."

"Ama sarışın olarak çok seksisin," diye dalga geçiyor, sahte saçlarımın bir tutamını şakacı bir şekilde çekiştirirken dudakları hınzır bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Buna alışma dostum," diyorum parmağımın göğsüne vurarak. "Kalıcı olarak sarışın olmayacağım. Üzerimdekiler dışında giyecek kıyafetim yok. Bora Bora'da giydiğim kıyafetle görünemem. Ya biri beni tuvaletten çıkarken fark ederse?"

Seven kısa sakalını sıvazlıyor ve biraz utanmış görünüyor, gözleri bir an için benimkilerden kaçıyor. "Kıyafet sorun olmaz. Burada senin için bir sürü fazladan giysi var. Senin için epeyce şey sipariş ettim."

"Ne zaman?" Şaşırarak soruyorum, kaşlarım havaya kalkıyor. "Neden?"

Omuz silkiyor, yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Sana bir şeyler almak hoşuma gidiyor ama bir pislik gibi görünmek istemediğim için onları sana vermedim. Kutular boş yatak odasında birikiyor."

"Anlamıyorum," diye soruyorum, mantığı beni gerçekten şaşırtıyor. "Bana hediye aldığın için neden senin bir pislik olduğunu düşüneyim ki?"

"Senin sevgini satın almak için para ya da hediye kullanıyormuşum gibi görünmesini istemedim," diye açıklıyor. "Sen öyle görmesen bile Kit ve Vulcan görebilir. Bunun gerçekten aramızda bir sidik yarışına dönüşmesini istemezdim. Sana araba almak ya da arazi tapusu vermekle ilgili şakalar yaptık ama bunları senin güvenliğin için teklif ettiğimizi hepimiz biliyorduk. Sırf ben istediğim için sana kıyafet almak farklı bir şey."

"Çok nazıksın," diyorum, düşünceliliğinden etkilenerek. "Ne aldınız?"

Ayağa kalktı ve beni yanına çekti. "Her şeyden birazcık. Aklında olsun, kıyafetleri beğenmek ya da hiçbirini giymek zorunda değilsin. Fişlerini sakladığım için her parça geri gidebilir. Ciddiyim, kıyafet zevkinize uymayan bir şeyi giymek ya da kabul etmek zorunda hissetmeyin."

"Her şeyi seveceğime eminim. Çok duygulandım."

Beni daha önce kaldığım yatak odasına götürüyor ve doğruyu söylediğini anlıyorum. Yerde, dolapta ve yatağın üzerinde tasarımcı logoları taşıyan ve zarif kurdelelerle bağlanmış birkaç kutu yığını var.

"Kendi butiğini açmayı mı planlıyorsun?" Alay ediyorum. "Yoksa tüm bu kutular benim için mi?" Beni özel hissettirmek için bu kadar çaba sarf eden bu adama karşı kalbim sevgiyle dolup taşıyor.

"Korkarım öyle," diye cevap veriyor, ensesini kaşıyıp mahcup bir gülümseme sunarken sesi neredeyse özür diler gibi.

"Bu akşamki şovunuzda ne giymem gerektiğine dair bir öneriniz var mı?" Tüm kutuları açma ve kıyafetleri deneme düşüncesinden biraz bunalmış bir şekilde soruyorum.

"Her şeyin içinde çok güzel olacaksın. Dolapta ayakkabı kutuları da var. Gösteri iki saatten kısa bir süre içinde başlayacak. O saatten önce Leroy'un seni alması için hazır olabilir misin?" diye soruyor saatini kontrol ederken.

"Elbette yapabilirim," diye kararlı bir şekilde başımı sallayarak cevap veriyorum, şimdiden zihinsel olarak potansiyel kıyafetleri gözden geçiriyorum.

"Tamam o zaman. Ben işe dönerken hazırlanman için seni burada bırakacağım. Leroy gösteride seninle ilgilenecek ve daha sonra seni eve götüreceğim. Her şey yolunda mı?"

"Her şey kulağa mükemmel geliyor," diye cevap veriyorum. "Şimdi git! Bu kutuları karıştırmak ve giysi giydirme oyunu oynamak için sabırsızlanıyorum. Seninle daha sonra gösteride buluşuruz. Gerçekten sabırsızlanıyorum. Bunca zaman sonra nihayet ne yaptığını göreceğim."

"Umarım bu gece çuvallamam. Senin orada olman hem harika hem de sinir bozucu olacak," diye itiraf ediyor. "Ayrıca, önceden uyarayım, şovum zaman zaman biraz bayağı olabilir."

Her zaman kendinden emin bir güven havası yansıttığını bildiğimden, gösterdiği kırılganlık beni etkiliyor.

Eğilip dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor, yumuşak bir bağ kuruluyor. "Sakin geç kalma. Gösteri tam zamanında başlayacak."

"Yapmayacağım. İyi şanslar!"

Çatı katının kapısının kapandığını duyduğumda ve odada yalnız kaldığımda, her biri narin kağıt mendiller ve taze kokulu kumaşlarla dolu kutuları inceliyorum. İlk kutuda güzel siyah bir elbise var, rengi ve kesimi vücudumu okşayacak şekilde özenle seçilmiş. Elbisenin kumaşı, pek çok elbisenin dikildiği cızırtılı malzeme yerine tenime karşı yumuşak.

Bu bana, giysi etiketlerinin beni rahatsız ettiğinden yakındığımda ya da bir gömlek aniden rahatsız olduğu için üç kez kıyafet değiştirdiğimde Seven'ın dikkatini çektiğini söylüyor.

Elbiseyi elime alıp üzerimde nasıl duracağını hayal ederken, boy aynasındaki yansıma gülümsememi yakalıyor. Onun onaylayan sesini, kahkahalarını ve nazik alaylarını neredeyse duyabiliyorum.

Bir sonraki kutuya ve bir sonrakine geçiyorum, her biri Seven'dan kişisel bir aşk mektubu. Günlük kıyafetler, özel günler için şık elbiseler ve hatta aksesuarlar var. Her seçimde onun parmağı olduğu belli ama yine de beni kendi zevkine göre giydirmeye çalışmadığı açık.

Kim olduğuma ve bireyselliğime saygı duyuyor. Seçimleriyle bana tuhaflıklarımı benimsediğini ve beni daha iyi veya daha sofistike bir versiyona dönüştürmeye çalışmadığını gösteriyor. Herhangi bir erkek bana kıyafet alabilir ama onun beni kendim olmam için cesaretlendirmesi her şey demektir.

Onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, o kadar çok katmanı ortaya çıkıyor. O ilk tanıştığım ukala ve kendinden emin adam değil; savunmasız, şefkatli ve karmaşık biri. Seksi, karizmatik yüzeyin ötesinde, bana gerçekten değer veren bir adamın ruhunun derinliklerini görüyorum.

Bu odada, onun beni kabul ettiğine dair kanıtlarla çevrili bir şekilde, Seven ile aramda derin bir bağ hissediyorum; bu bağ her geçen gün daha da güçleniyor ve derinleşiyor.

O beni olduğum gibi kabul ediyor ve nihayet ben de onu görmeye başlıyorum.

JADE

Leroy bana kırmızı halı kaplı merdivenlerden aşağıya kadar eşlik etti ve Kadife ip, ayrılmış bir VIP bölümünü kapatıyor. Bir işaretle benim koltuğumu gösterdi, hemen öndeki ilk sırayı.

"Gösterinin tadını çıkarın," diyor. "Umarım ne kadar özel bir ziyafetin içinde olduğunuzun farkındasınızdır. Seven ile ne olacağını asla bilemezsiniz. Bu yüzden onun gösterisi Vegas'taki en iyi gösteri. Her gece farklı bir şey oluyor. Bazen beni bile şaşırtıyor ve ben her provada oradayım."

"Heyecanlıyım," diyorum ona. "Beni saklamak yerine gösteriye gelmeme izin vermesinin şokunu hâlâ yaşıyorum. Dürüst olmak gerekirse, sabırsızlanıyorum."

Leroy gözleri muziplikle parlayarak, "Gösteriden sonra oturun, sizi sahne arkasına götürmeye geleceğim," diyor. "Seven'la orada buluşuruz. Senin için de bir içki getirmesi için bir garson göndereceğim. Gösteriden keyif almanız Seven için çok önemli. Sonunda onu izlemek için burada olmanız onun için çok şey ifade ediyor."

"Tamam," diye cevap veriyorum, sesim hafif ve beklentiyle dolu. "Burada olduğum için çok heyecanlıyım."

Leroy hızlı adımlarla uzaklaşıyor, sonra da loş sahne arkasına doğru gözden kayboluyor. Işığı yakalayan pırıltılı bir kıyafet giymiş bir kokteyl garsonu, kısa bir süre sonra benim için soğuk bir kadeh şampanya ile zarıfçe yaklaşıyor. Baloncuklar baştan çıkarıcı bir şekilde yükseliyor ve ben rahat koltuğumda arkama yaslanıyorum,

bugün ilk kez rahatlıyorum. Gevrek, pahalı şampanyadan bir yudum aldım. *Güzelmiş*. Bu hayata alışabilirim.

Çocuklarla geçirdiğim onca zaman boyunca kariyerleri hakkında pek konuşmadılar. Mesleklerinin kimlikleriyle ne kadar iç içe geçtiği düşünüldüğünde bu biraz garip. Yedi, esrarengiz illüzyonlarıyla; Kit, vahşi kaplanlarıyla; ve Vulcan, gizlilik içinde gizlenmiş, asla tam olarak ne yaptığını açıklamıyor. Konuyu açmaya cesaret ettiğimde, Vulcan'ın karanlık ve anlaşılmaz gözleri bulutlanıyor ve hızlı bir konu değişikliğiyle sorularımı geçiriyor. Hazır olduğunda kendini açıklayacağına güvenerek çok derinlemesine araştırmaktan kaçınıyorum.

Tiyatronun tepe ışıkları aniden yanıp sönerik gösterinin beş dakika içinde başlayacağını işaret ediyor. Tiyatroyu tararken koltukların dolu olduğunu fark ettim. Bu umut verici bir işaret. Leroy bana gösterinin neredeyse her gece kapasiteye ulaştığını söylemişti.

Kısa süre sonra ışıklar sönüyor, kalabalığın içinde bir beklenti dalgası yayılıyor ve onları hevesli bir bekleyiş içinde susturuyor. Seven sahneye fırlıyor, mikrofonu ele geçiriyor ve *lanet olsun*, siyah smokinli bir adama nasıl da bayılıyorum. Ama onun üzerindeki smokinden daha fazlası var; altında saklı olanın kışkırtıcı vaadi - o mükemmel uyumun altında gizlenen dövme, yontulmuş kaslar. Adam nefes kesici. Seyirciler arasındaki kadınların ağzının sulanmasına şaşmamalı.

Sahneye adımını attığı anda, seyirciler çoktan onun olmuştur. O daha tek bir kelime etmeden tezahürat ve alkışlar patlak veriyor. Kalbim gururla kabarıyor, şampanya kadehimi dikkatlice koltuğumun yanındaki masaya yerleştiriyorum ve tüm dikkatimi sahnedeki adama veriyorum.

Adamım benim.

Seven gülümsüyor, her santimi manyetik bir aura ile canlı, sahnede volta atıyor ve kalabalığı büyülüyor.

"İyi akşamlar!" diye sesleniyor seyirciye, sesi derin ve büyüleyici. "Gösterime hoş geldiniz. Benim adım Seven, ve bu benim harika

Bu gece sizin için sahne almak büyük bir zevk. Eğer daha önce gösterilerimden birini izlemediyseniz, çok dikkatli izleyin. Hayran kalacağınıza söz veriyorum!"

Kısa bir aradan sonra dönüyor, gözlerimiz kilitleniyor ve göz kırpmıyor. Nabzım hızlanıyor ve midem o tanıdık takla atma hareketini yapıyor. Sırıtiyorum ve gösteriye hazır bir şekilde koltuğuma gömülüyorum.

Sonraki bir saat, akıllara durgunluk veren illüzyonların ve büyüleyici cazibesinin kasırgasıdır. O sadece bir şovmen değil; her numarasında bir başyapıt çizen, kalabalığın imkânsıza olan inancını inşa eden bir sanatçı.

Sanatçılığı bayat, sıkıcı kurgularla oyalanmıyor; hızlı, büyüleyici bir kurgudan diğerine geçiyor ve bir saatlik gösteriye sığdırabildiği kadar eğlence sığdırıyor. Seven'in bana seyircisinin parasının karşılığını almasını istediğini söylediğini hatırlıyorum ve o da bunu sağlıyor.

O zarif elleriyle seyircilerin bakışlarını yönlendirirken, benim gözlerim başka yerlere kayıyor. Sahneyi, dekorları, kollarını; kalabalığın bakmasını istemediği her yeri tarıyor, numaralarını nasıl yaptığını anlamaya çalışıyorum. Sürekli olarak sihrin ardındaki sırrı arıyorum, dikkatlerini kasıtlı olarak yanlış yönlendirdiğini biliyorum.

Her seferinde elim boş dönüyorum.

Zihin okuma ve havaya yükselmeden, fırlatılan iskambil kâğıtlarıyla muz kestiği eğlenceli ama tuhaf bir numaraya kadar yetenekleri sınırsızdır.

Her illüzyonla birlikte riskler artıyor, her biri daha karmaşık, daha cüretkâr oluyor. Gösterinin ortasında, seyircilerin zevkine göre, ceketini ve gömleğini çıkararak altındaki dövmeli kasları ortaya çıkarıyor.

Vay canına! Lanet olsun!

Tişörtünü neden çıkardığından emin değilim ama bundan şikâyetçi olmadığım kesin. Zaten sıcak olan odanın sıcaklığının on derece daha artması dışında, benim kızarmış heyecanımla eşleşiyor.

Ve sonra ruh hali değişir.

Parlayan kelepçelerle bağlanmış Seven kendini sahnenin yukarısındaki yanan bir ipe asarken ışıklar kararır. Yanan ipin parıltısı yüzünü aydınlatıyor ve sahnede dans eden titrek gölgeler oluşturuyor. Dublör başarısız olursa düşüşünü engelleyecek hiçbir şey olmadığını görecektik kadar yakın oturuyorum.

Kıvranıyor ve bükülüyor, teatral mücadelesi ipin yavaşça alevlere yenik düşmesine neden oluyor. İlk başta sakınım, rolündeki prova edilmiş gerilimi fark ediyorum.

Ama halat iki ipliğe kadar yandığında, gerçek bir endişe başlar. Ne halt ediyor bu adam? Eylemin ham tehlikesi beni koltuğumun kenarına itiyor. Mantıklı zihnim, yanlış gidebilecek her şeyi düşünerek yarıyor. Sahnedeki herhangi bir hava hareketi ipin normalden daha hızlı yanmasına neden olabilir. Klima sisteminden gelen hafif bir rüzgâr patlaması bile alevin yanma hızını değiştirebilir.

Ellerini kelepçelerden kurtarmak için zamanı yanlış hesaplarsa, doğrudan kafasının üzerine düşecek. Kollarındaki her gergin kasın öfkeyle çalıştığını, alnında boncuk boncuk terler oluştuğunu görebiliyorum. İp sonuna yaklaştıkça, salondaki gerilim dayanılmaz bir hal alıyor. Gösterisinde tehlikeli hareketler yaptığını bana hiç söylemediğine inanamıyorum. Adamların benden başka ne sakladıklarını merak ediyorum.

Leroy'un sahnenin yan tarafındaki merdivenlerden belirsiz adımlarla çıktığını fark ediyorum. O da endişeli görünüyor, düşerse koşmaya hazır. Ambulans çağırmaktan başka yapabileceği bir şey yok.

Endişe fısıltıları kalabalığın içinde dalgalanıyor. Midemin çukuruna hastalıklı bir his yerleşiyor. Kalabalığın nefesi kesiliyor, ip yanıyor ve onu yukarıda tutan sadece ince bir iplik kalıyor.

Bunun olması gerekiyor muydu? Bu doğru olamaz. İp onun ağırlığını uzun süre taşıyamayacak kadar ince. İp beklenenden daha hızlı yanıyor.

Bir sorun var.

Elleri şimdiye kadar kurtulmuş olmalıydı. Gerçekten mücadele ediyor. Kalbim panik içinde atıyor. Sahne görevlileri perdelerin arkasından çıkıyor, yüzleri endişe ve belirsizlikle dolu. Birbirlerine umutsuz bakışlar atıyorlar, belli ki bu dönüş hazırlıksızlar.

Yedek plan yok mu? Ne oluyor lan?

İzlemeye dayanamıyorum ama yine de gözlerimi ayıramıyorum. Tırnaklarım avuçlarıma batıyor. Sonra, kalbi durduran bir anda, son küçük ip de kopmak üzereyken kelepçelerden kurtuluyor. Kendini kalan ipten yukarı çekiyor, terden sırılsıklam olmuş kasları eforla dalgalanıyor.

Kalabalık gürültülü bir tezahüratla patlıyor. Ben de ayağa fırlıyorum ve onu çılgınca alkışlıyorum, ancak onu yumruklamak istiyorum. Dublör çok yakındı, çok korkutucuydu. Hiç şüphesiz, yanlış hesap yapmış ve hayatıyla ilgili çok gerçek bir risk almıştı. Asılı olduğu yükseklikten düşmesi ölüm değilse bile beyin hasarına neden olabilirdi.

O deli mi? Neden adamlarım kendilerini tehlikeye atıp duruyor?

Mikrofon standına döndüğünde hâlâ zor nefes alıyordu. Bir kadın asistan ona beyaz bir mendil uzatıyor ve o da alnını ve parlayan, kaslı göğsünü siliyor. Gözlerimi ondan alamıyorum, her bir ter damlasıyla büyüleniyorum, vücudundan yavaşça yalarken terin tadına baktığımı hayal ediyorum.

"Son numaram için bir gönüllüye ihtiyacım var," diye sesleniyor, sesi muziplikle dolu. "Korkusuz biri. Maceracı biri. Şansını denemeye hazır biri. Gönüllü var mı?"

Kalabalıktaki her kadın ve hatta birkaç erkek bile canlanır, kollarını sallar. "Beni seç! Beni! Ben yapacağım!" diye bağırıyorlar, sesleri umutsuz bir koroya karışıyor.

Seven her zaman kalbimin küt küt atmasına neden olan o şeytani sırıtışıyla göz kırptıyor ve kontrol kabinindeki yöneticisine işaret ediyor. "Biraz daha ışık lütfen? Kalabalığı görmemize yetecek kadar. Onları kör etmek istemeyiz."

Tepe sinemasının ışıkları yavaşça parlıyor.

"Ah... çok daha iyi," diyor. "Şimdi güzel yüzlerinizi görebildiğime göre, kendi başıma seçim yapamayacağımı fark ettim. Bunu benim için güvenilir asistanımın yapmasına izin vereceğim. Nereye gitti o? Eminim biraz önce buradaydı. Elsa! Neredesin?"

Pantolonunun paçasını sıvazlar, sonra ön cebine tıktığı mendili çekiştirir. Mendili çıkardığında, elinde sihirli bir şekilde tombul beyaz bir güvercin belirir.

Kalabalıktan kahkahalar yükseliyor ve ben de kuşun nereye saklanmış olabileceği konusunda şaşkın ve ipuçlarından yoksun bir şekilde ona katılıyorum. Pantolon cebine saklanamayacak kadar büyüktü. Herhangi bir gizli bölmeyi görebilecek kadar sahneye yakınım ama hiçbir şey göremiyorum.

"İşte burada," diyor kuşu elinde tutarak. "Küçük şeytan. Cebimde saklanıyor. Elsa'nın en sevdiği iş bir gönüllü seçmek. Dürüst olmak gerekirse, bu onun tek ve yegane işi. Yine de sizi uyarmalıyım, parlak kel kafalara konmaya bayılır, o yüzden dikkat edin beyler!"

Güvercini nazikçe havaya fırlatır. Kanatları beyaz bir bulanıklık içinde, kalabalığın üzerinde büyük daireler çizerek ve her seferinde daha yükseğe ulaşarak uçmaya başlar. Birkaç kel adam bilinçli bir şekilde kafa derilerine dokunuyor ve kalabalıktan daha fazla kıkırdama geliyor.

"Uh oh!" diyor. "Birisi Elsa'nın güvercin pantolonunu giydirmeyi unutmuş. Henüz tuvalet eğitimi almadığını söylemiş miydim? Torpido geliyor! Aşağıya dikkat edin!"

Başımızın üzerinde dönmeye devam ederken seyirciler çılgık atıyor. Durma belirtisi göstermeden tiyatronun tepesinde uçarak yaptığı üçüncü turdan sonra, abartılı bir iç geçiriyor.

"Her an olabilir Elsa," diye azarlıyor, sesinde şakacı bir kızgınlık var. "Mükemmel gönüllüyü seçmenin zor olduğunu biliyorum ama karar vermen gerek. Acele et ve birini seç! Misafirlerimizin akşam yemeği planları var."

Elsa onu görmezden geliyor, en yüksek çatı kirişine uçuyor ve tüylerini kabartıyor, gece için tünemeye hazırmış gibi yerleşiyor. Küçük beyaz tüyler aşağı süzülüyor

kar taneleri gibi aşığıdaki koltuklara düşüyor.

Seven başını sahte bir yenilgiyle öne eğiyor. "Bir numaralı kural. Asla hayvanlarla çalışma, özellikle de kuşlarla. Gerçekten mi, Elsa? Sen yukarıda oyalanırken beni burada, sahnede ölüme terk mi edeceksin? Eğer acele etmezsen, yarın işsizlik kuyruğunda bekliyor olacaksın. Vegas şeridindeki diğer işsiz hayvanlarla birlikte."

Güvercin balkondan atlayıp doğruca bana doğru uçtuğunda sözleri daha ağzından yeni çıkmıştı. Eğilmeme fırsat vermeden tam başımın üstüne kondu. Görüntümüz sahnenin her iki yanındaki büyük ekranlarda yanıp sönüyor. Seyirciler başıma tünemiş büyük beyaz bir güvercinle ne kadar gülünç göründüğüme gülüyor.

Beklediğimden daha ağırdı ve onu çıkarmak için uzanırsam ona zarar verebileceğimden korkarak donup kaldım. Onun yerine, gagasıyla uzun saçlarımı okşamak için eğildiğinde kıpırdamadan oturuyorum.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve sırtıyor, gözlerinde bir yaramazlık kıvılcımı dans ediyor. Kısacık bir an için tiyatro ortadan kayboluyor ve sadece o ve ben kalıyoruz. Elsa'nın sözde rastgele seçimi bir numaraydı. Onu benim koltuğuma uçması için eğittiğini fark ettim. Bu an, usta illüzyonistin kendisi tarafından titizlikle düzenlenmişti.

Gönüllü olamayacak kadar çekingen olduğumu bildiği için bir kez daha benimle oynadı. "Sonunda gönüllümüzü bulduk," diyerek sahnenin kenarına yaklaştı ve elini uzattı. "Yukarı gelin, bayan! Eğlenceli olacak, söz veriyorum."

Başımı sallamaya çalışıyorum ama inatçı güvercin yerinden kımıldamıyor. Dikkatlice ayağı kalkıyorum ve Seven nazikçe azarlıyor, "Elsa! Hâlâ bu güzel hanımefendinin kafasının üzerinde oturarak ne yapıyorsun?" Onun kalkık avucuna doğru uçuyor. "Harika iş çıkardın, aşkım. Şimdi kulise git ve bir şeyler atıştır. Bayanlar ve baylar, asistanım için bir alkış lütfen?"

Güvercin, alkışlar azalırken sahne arkasına uçmadan önce ilginin tadını çıkararak ötüyor ve eğiliyor.

Elini tekrar uzatıyor ve bu sefer ben kabul ediyorum. Parmaklarımız birbirine kenetleniyor ve aramızda konuşulmamış bir şeyin kıvılcımı geçiyor. Ellerim soğuk, ama başparmağı parmak eklemlerimi nazikçe ovuyor. Tutuşu topraklayıcı, tüm bunların oyununun bir parçası olduğunu hatırlatıyor. Beni sahnenin merdivenlerinden yukarıya, merkeze doğru yönlendiriyor.

Sanki daha önce hiç tanışmamışız gibi, "Artık bir gönüllüm olduğuna göre, hadi adınızı öğrenelim," diyor. Mikrofonu önüme tutuyor.

"Ben Jade," diyorum mikrofona yumuşak bir sesle.

"Yeşim çok güzel bir isim," diyor, sesi cazibe saçıyor. "Çok sıra dışı. Ailen jeolog mu acaba?"

Sözlerinin sadece bir şaka olduğuna inanan salonda kahkahalar dalgalanıyor. Gözleri parlayarak devam ediyor: "Şaka yapıyorum. Şimdi, nerelisin Jade?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı. Bir gönüllü sahneye çıkarıldığında sorulan standart bir sorudur. Dikkat çekmemek için mümkün olan her şeyi yapmaya çalışmayan biri.

"Orlando, Florida," diye yalan söylüyorum, titrek sesimin beni ele vermemesini umarak. "Duydunuz mu?" diye sesleniyor kalabalığa dönerek. "Eğer hiç Orlando'yu ziyaret ederken kalacak ücretsiz bir yere ihtiyacınız varsa Jade'i arayın. Telefon numaranız nedir?" diye şaka yapıyor.

"Hayır, onu vermeyeceğim," diye cevap veriyorum.

"Seni suçladığımı söyleyemem," diyerek sıcak ve samimi bir kahkaha atıyor. "Şovumun yıldızı olmaya hazır mısın? Sadece birkaç dakikanızı alacak."

Bir an tereddüt ettim, sonra başımı salladım. Zaten şimdi reddedemem.

Bir adım geri çekiliyor ve iki parmağıyla düzgünce kesilmiş sakalını ovuştururken beni yavaşça aşağı yukarı inceliyor. "Hmm... küçük olman iyi bir şey. Seni uyarmam gerek. Dar gelebilir."

İki kadın standart bir sihirbazın kara kutusunu sahneye getirmeden önce ona ne demek istediğini soracak zamanım yok. Kapağını bir düğmeyle açtı.

Sonra da yere koydukları basamaklardan yukarı çıkıp içeri girmemi işaret ediyor.

Durduğum yerden, içerideki alanın küçük ve sıkışık olduğunu görebiliyorum.

Kalbim daha hızlı atıyor.

Oh, kahretsin!

Bu numara için yanlış gönüllüyü seçti, çünkü ben aşırı derecede klostrofobik biriyim. Dar, karanlık alanlar korktuğum tek şeydir.

Böyle bir şey olmayacak.

Bugün olmayacak.

Yarın olmaz. Asla

olmaz.

Orkestraya yüksek sesle davul çalmaları için işaret verirken bir başka teatral el sallıyor. "Ve şimdi benim sevgili gönüllüm kutuya tırmanacak," diyor başını eğerek ve cesaret verici bir gülümsemeyle.

Bilinçsizce bir adım geri çekiliyorum, midem bulanıyor ve başımı sallıyorum, midem çalkalanıyor.

Seyircilerden uzaklaşıyor ve kaşlarını kaldırarak bana soruyor. "Ne yapıyorsun?" diyor sessizce, yüzü endişeyle kazanmış.

"Üzgünüm, yapamam," diye fısıldıyorum ona, sesim titreyerek.

Yüzünde endişeli bir ifade belirliyor, gözleri sahnede geziniyor. Gönülsüz bir gönüllü, daha önce hiç uğraşmak zorunda kalmadığı bir şey olmalı.

Şov olsun ya da olmasın, küçük bir kutunun içinde sürünmeyeceğim. Bunu yapamam.

Kendimi aptal durumuna düşürmemi izleyen kaç kişi olduğu umurumda değil. Bu kabusların malzemesi. Kutu bana tabutları ve cenazeleri hatırlatıyor. Büyükbabamın cenazesine dair anılar, tabutunun toprağa indirilişini izleyen küçük, korkmuş bir çocuk olduğuma dair anılarla çatışıyor,

İki gün sonra da koruyucu aileliğin soğuk gerçekliğiyle karşılaştım. O zamanlar hayatım korkunç bir hal almıştı ve şu anda hissettiğim panik de ürkütücü bir şekilde benzer.

Bunu yapamam.

"Talimatlarım net değil galiba," diyor şaşkınlık numarası yaparak, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Tekrar deneyeceğim. Lütfen kutunun içine gir, benim en sevimli ve güzel gönüllüm," diye yalvarıyor, her kelimesi teatral bir çekicilikle süslenmiş. "Ülkedeki en güzel hanımefendi."

Kalabalık isteksizliğime kıkırdıyor. Direnişimin gerçek mi yoksa oyunun bir parçası mı olduğundan emin değiller.

"Sana nasıl yapılacağını göstereyim," diye teklif ediyor. "Çok kolay." Zarif ve kendinden emin hareketlerle basamakları hızla çıkıyor ve sanki kendim çözemiyoymuşum gibi bana içeri nasıl gireceğimi gösteriyor. "Bu şekilde yap. Çok kolay. Bir bacağını içeri sok, sonra diğerini."

"Hayır, oraya girmeyeceğim," diyorum, bu sefer daha kararlı bir şekilde, paniklemeğe başlayarak.

Ağır bir şekilde nefes veriyor, teatral bir şekilde omuzlarını çökertiyor ve izleyicilere sesleniyor. "Gönüllüm içeri girmek istemiyor. Bu tuhaf bir durum. Biraz cesaretlendirir misiniz lütfen?"

Kalabalık alkışlayarak ve tezahürat yaparak buna uyuyor.

Bu gerçekten harika.

Yaklaşıyor, gözleri yoğun ve arıyor ve mikrofonu hafifçe çekerek sözlerinin duyulmamasını sağlıyor. "Güven bana," diye usulca kulağıma fısıldıyor, sadece benim duyabileceğim bir yere. Boynumdaki nefesi vücuduma tanıdık, lezzetli ürpertiler gönderiyor.

Ona gözlerimi deviriyorum, güvencelerinden etkilenmeyi reddediyorum. Ben tereddüt etmeye devam edince elimi tutuyor, sıkı ve güven verici bir şekilde kavrayarak beni kendine çekiyor.

"Bir numaralı kuralı hatırlıyor musun? Hayvanlarla asla çalışmamak?" diyor mikrofona. "İki numaralı kural, asla hayvanın gönüllünüzü seçmesine izin vermemektir. Çok teşekkürler, Elsa!" Sesi yükselirken abartılı bir

Elsa'nın sahne dışındaki yönüne ters ters bakarak seyircilerden bir kahkaha daha getirdi.

Kapana kısıldım, kontrolüm dışında bir durumun içindeyim. Eğer uyum sağlamazsam, bir pislik olacağım. Zavallı bir sporcu. Seven'in şovunu mahvedeceğim. Bu bir eğlence, bir sihir gösterisi.

Hepsi eğlence için.

İnsanlar iyi vakit geçirmek için buradalar. Biletlerine iyi para ödediler ve ben bunu mahvediyorum çünkü dar, karanlık yerlerden korkuyorum.

Derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum ve bunu yapmaya karar veriyorum. Bu zaten yeterince aşağılayıcı bir durum. Kaygım durumu daha da kötüleştiriyor. Bunun sona ermesinin tek yolu bu işi bitirmek.

Orada ne kadar kalacağım? Bir dakika mı? En fazla iki? Elbette klostrofobimle o kadar süre başa çıkabilirim. Nefes alamazsam, nefesimi daha uzun süre tutabilirim.

"Tamam," diyorum çekingen bir gülümsemeyle. "Yapacağım."

"Vay be! Tanrıya şükür!" diyor, eliyle alnını silerek. "Bir an için endişelendim."

Beni cesaretlendirmek için elimi sıkıyor, dokunuşunun sıcaklığı beni sabitliyor ve basamakları çıkmama yardım ediyor. Dikkatlice kutunun içine tırmanıyorum ve uzanıyorum, hafifçe bükersen bacaklarım için ancak yeterli yer olduğunu fark ediyorum. İçerisi ahşap ve vernik kokuyor. Dar olduğu konusunda şaka yapmıyormuş.

"İçerisi rahat mı?" diye soruyor kenarından bakarak. "Umarım öyledir, çünkü artık geri dönmek için çok geç."

Kapağı kapatıp yerine kilitlemeden önce cevabımı beklemiyor. Üzerime bir gölge düşüyor, sonra tamamen karanlık.

"Hareket hastalığın var mı?" Bir ucundan tutup kendi etrafında döndürmeye başlamadan önce söylediğini duyuyorum. "Sormayı unuttum."

Evet, birçok şeyi sormayı unuttu.

Kutu tekrar tekrar dönüyor, kafamı karıştırıyor.

Aman Tanrım.

Neden, ah neden, o şampanya kadehini aç karnına içtim? Baş dönmesine karşı gözlerimi kapatıyorum, ama bunalıcı karanlık beni sarıyor, sıcak ve boğucu. Şimdiye kadar gördüğüm her kâbus, içimde barındırdığım her korku - hepsi dönerek ve dışarıdaki kalabalığın kahkahalarıyla büyüyerek yaklaşıyor.

Büyük bir hata yaptım.

İçimde yükselen paniğe karşı mücadele ederken nefesim keskin, sık soluklarla geliyor. Neden ona klostrofobimden, dar ve karanlık yerlerin beni nasıl dehşete düşürdüğünden bahsetmedim ki? Çünkü bunu itiraf etmek daha da büyük bir aşağılanma olurdu.

Soğukkanlılığımı ve bana hediye ettiği yeni beyaz kazağın üzerindeki şampanya kadehini kaybetme dürtüsüne karşı savaşıyorum.

Ne hoş bir manzara olurdu, değil mi?

Kendimi her şeyin yoluna gireceğine ikna etmeye çalışıyorum ama karanlık düşünceler daha da büyüyor. Bunu neden yaptım? Çünkü Seven beni neredeyse her şeye ikna edebilecek bir gülümsemeye karşı konulmaz biri. Bir insandan çok bir oyuncak bebek için daha uygun olan dar bir kutuya girmek gibi. Ve çünkü ona tamamen güveniyorum ve benim için yapamayacağı hiçbir şey yok.

Derin bir nefes daha alıyorum, göğsüm sıkışıyor. Neredeyse her şeyin yoluna gireceğine kendimi ikna etmişim ki, motorlu testerenin kulakları sağır eden kükremesinin hızlandığını ve yaklaştığını duyuyorum.

Bu gerçek mi? Kulağa gerçekmiş gibi geliyor. Seven'ın Giovanni'nin şovlarında elektrikli testere kullanmasını istemediğinden yakındığını çok net hatırlıyorum. Bu anı yükselen paniğimi yatıştırmıyor.

"Orada her şey yolunda mı Jade?" diye yüksek sesle seslenerek bana bir can simidi attı ve beni gerçekliğe geri getirdi. "Beni duyabiliyorsan bağır."

"Ben buradayım!" Ben de bağıryorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor. "Gönüllü olduğunuz için teşekkürler! Bir gün öbür tarafta görüşürüz!"

Motorlu testerenin bıçağını tam karnımın üzerine dayadığında kapak titriyor. Tahta parçalanıyor, ses korkunç derecede yüksek.

Oh, kahretsin!

Elektrikli testere gerçek.

Kutuyu içinde ben varken parçalara ayırıyor. Kalbim o kadar şiddetli çarpıyor ki kulaklarımda yankılanıyor. Tam bir anksiyete krizinin eşiğindeyim, her yanımda üzerime geliyor.

Eğer bir mucize olur da bu karmaşadan sağ çıkarsam, Tanrı yardımcım olsun, Seven lanet bir ölü olacak! Bunun için onu ellerimle boğacağım.

Hiçbir uyarı olmadan kutunun alt kısmı düşüyor ve ben çığlık atıyorum, ses boğazımdan yırtılıyor.

YEDİ

Bu geceki gösteri felaketin eşiğinde. Ter alnıma yapışıyor
Etrafımda kaos patlak verirken.

İlk olarak, Elsa haydutluk yapmaya ve beni tamamen görmezden gelmeye karar verdi. İşte oradaydı, doğrudan ön sıraya uçmak yerine tiyatronun kirişlerinde oynuyordu, spot ışığı beyaz tüylerinin üzerindeydi.

Hayvanlarla hiç çalışmadığım konusunda şaka yapmıyordum. Neyse ki seyirciler Elsa'nın etrafta dolanmasının oyunun bir parçası olduğunu düşündüler. Sonra Jade kutunun içine girmeyi reddederek beni şoka uğrattı.

Kim gönüllü olur da sonra katılmak istemez? Dürüst olmak gerekirse, Jade gönüllü olmadı. Onu zorla sahneye çıkmaya ikna ettim ve şimdi kendimi çok kötü hissediyorum, suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Sahneye taşınan kutuyu gördüğünde yüzünde gerçek bir dehşet ifadesi vardı.

Bu da neydi böyle?

Eminim, ona gerçek bir zarar gelmeyeceğinin farkındadır? Onu asla kasıtlı olarak tehlikeye atmam. Her şey sahte.

Elektrikli testere hariç.

İllüzyonlarım ve gösterilerim el çabukluğu ile yapılan kart numaralarından başka bir şey değil, ama daha büyük ve daha kötü. Şimdi delisi olduğum kadın korkmuş ve küçük bir kutunun içine tıkılmış durumda.

Ya beni affetmezse? Neden korktuğu hakkında en ufak bir fikrim yok. Jade tanıdığım en korkusuz kadın. Kutuya verdiği tepki dengemi bozdu ve momentumumu geri kazanmak için mücadele ediyorum.

Şu anda bunları düşünecek zamanımız yok.

Testeremle kutuyu parçalara ayırmak, sahneden kaybolmak ve Jade'i yakalamak için dört dakikadan az zamanım var. Sahnenin altından yüzen bir platformun bizi beklediği yere doğru koşacağız. Sonra tiyatronun arka tarafında seyircilerin arkasında tekrar belireceğiz.

Bu işte zamanlama her şeydir.

Bu illüzyonu yüzlerce kez yaptım, ama her zaman istekli bir katılımcıyla. Birkaç saniye bile durursam illüzyon başarısız olur. Jade'i sahneye çekerek şaşırtmak kötü bir fikirdi.

Kutuya yaklaşıp motorlu testerenin ucunu kenarına yerleştiriyorum. "Hâlâ orada mısın?" Kutunun içinden Jade'e bağıriyorum.

"Buradayım," diye bağıriyor.

Belki de sigorta şirketi haklıydı ve benim numaralarım çok ileri gidiyor. Jade kutudayken motorlu testerenin kayacağı düşüncesi sırtımdan aşağı soğuk ter damlamasına neden oluyor.

Daha önce kendimden hiç şüphe etmemiştim.

Derin bir nefes alarak testerenin ve tahta parçalarının bulunduğu kutuya hafifçe bastırıyorum. Bu, sahnenin altındaki ekibimin tuzak kapağını serbest bırakması ve Jade'in güvenli bir şekilde yastıklı bir yüzeye düşmesine izin vermesi için bir işaret. Tuzak kapısı beklenmedik bir şekilde açıldığında onun dehşet içinde çığlık attığını duyuyorum, içimi parçalayan bir ses.

Siktir!

Bunu asla atlatamayabilir. Başka biri onu duyarsa, ikiye bölünmekten korktuğu için böyle yaptığını düşünecek.

"Temiz," diye bağıriyor sahne görevlisi gizli kulaklığıma.

Tanrıya şükür! Jade artık lanet kutunun dışında ve elektrikli testerenin parıldayan, tehlikeli bıçağının yakınında değil.

Numarayı bitirme zamanı.

Elektrikli testereyle sertçe bastırıyorum ve kutunun bir talaş bulutuna dönüşerek parçalanmasına neden oluyorum. Jade'in bir ucunda saklanmak için kıvrılamayacağını göstermek için kutuyu hızla birkaç parçaya böldüğümde kalabalık çığlık atıyor.

Bir gönüllüyü kullanırken, ikiye bölünmemek için deneyimli bir akrobat gibi ayak bileklerini boynuna nasıl dolayacağını bilmesini bekleyemem. Bunun yerine, diğer tarafta önemli bir şey olurken kalabalığın bir yöne odaklanmasını sağlayacak bir şaşırtmaca yaratırım.

Kutuyu gizlemek için asistanlarım ve ben bir çember oluşturarak, yerdeki gizli bölme kayarak açılırken kutuyu döndürdük. Seyircilerin gözlerini sadece benim görmelerini istediğim şeyi görmeleri için kandırmak amacıyla aynalar sahnenin etrafına dikkatlice yerleştirildi, yansımalar onların algılarıyla bir oyun oynadı.

Kutunun kalan büyük parçalarını toplayıp iki kadın asistana fırlatıyorum ve seyirciye Jade'in saklanabileceği hiçbir yer olmadığını gösteriyorum. Kızlar iyi prova edilmiş bir yetenekle parçaları yakalıyorlar.

"Orlando'da bedava oda için gönüllümü aramayı unutun," diyorum kalabalığa, sesime mizah katarak. "Bunun için üzgünüm! Sevgili gönüllüm ortadan kayboldu."

Elimi sallıyorum ve tavandan bir altın konfeti yağmuru düşüyor. Sahnenin her iki tarafındaki büyük endüstriyel fanlar konfetileri dönen bir kasırgaya dönüştürerek Jade'in düştüğü aynı minderli yüzeye düşerken beni gizliyor.

Sahne görevlimin yanında duruyor, solgun ve hafifçe titriyor. Aman Tanrım! Korkusuz kızıma ne yaptım ben?

"Hadi, şimdi koşmamız gerek," diyorum elini sıkıca tutarak. "Sıkı tutun ve sakın gevşeme."

Bu kez itiraz etmiyor ve benimle birlikte koridordan dışarıya açılan gizli çıkışa doğru koşuyor, adımları benimkilerle eşleşiyor. Asam yönlendiriyor

Bizi karanlık sokaktan geçirip tiyatronun arka tarafına açılan başka bir yan kapıya götürüyor.

Yüzen bir platforma çıkıyorum ve onu da yanıma çekiyorum. Personelimin üyeleri platformun önünde duruyor ve diğer konukların görüşünü engellemek için izleyici kılığına giriyorlar.

Platform karanlıkta yükseliyor.

"Dayan," diyorum Jade'e, bir kolumu beline dolayarak onu yanımda sıkıca tutuyorum. "Kenardan düşmeni istemiyorum. Merak etme, ben yanındayım. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim, tatlım."

Platform tiyatronun üzerinde yükselirken ekibim uzaklaşıyor. Ana sahnedeki konfeti kasırgası seyirciye kaybolduğumu göstermek için dönmeyi bırakıyor. Bir dakikadan az bir süre geçti.

"İyi misin?" Onu kendime doğru daha sıkı çekerek fısıldıyorum. "Kutu için üzgünüm."

Başını sallıyor ve korkmuş bir geyik gibi kocaman gözlerle bana bakıyor. Onun nadir kırılganlığı içimin derinliklerine ulaşıyor.

Hâlâ gözlerden uzaktayken eğilip dudaklarını dudaklarımla kavırıyorum. Özür, özlem ve daha fazlasıyla dolu bir öpücük.

Bu benim normal davranışlarımın bir parçası değil.

Spot ışıkları üzerimize düşmeden önce dudaklarım bir anlığına usulca onunkilere değiyor ve isteksizce çekiliyorum. "Bilin bakalım kimi buldum!" Mikrofonuma söylüyorum. "Sevgili gönüllüm Elsa ile birlikte çatı katında saklanıyor."

Elsa'nın platformda bana doğru uçması için elimi kaldırdım, kanatları ışıktaki parlıyordu. Sahnede perdelerin arkasına geçer geçmez asistanlarımdan biri onu hızla tiyatronun üst katına taşıdı. Gizli bir tünekte oturmuş darı yiyor ve sabırla benim görünmemi bekliyordu.

Seyirciler koltuklarında dönerek bizi tepelerinde, kocaman gözler ve açık ağızlardan oluşan bir denizde süzülürken görüyorlar.

Yeşim'in elini kendi elimde tutarak, ikisini de başımızın üzerinde muzaffer bir şekilde sallıyorum, büyük bir başarı jesti. Seyirciler spontane bir alkış koparıyor, performansımız gök gürültüsü gibi takdir ediliyor.

"Herkese iyi geceler!" Bağırıyorum. "Umarım gösteriyi beğenmişsinizdir!" Alkışlar hiç dinmeden devam ediyor. "Benimle birlikte selam verin," diye fısıldıyorum Jade'e. "Bu final."

Titrek bir şekilde gülümsüyor ve spot ışığı yavaşça karanlığa gömülürken altımızdaki seyirciye doğru eğiliyoruz, zamanda donmuş bir an. Alkışlar dinmeden önce tam bir dakika daha devam ediyor.

Tiyatro tamamen karardığında platform alçalıyor ve Jade'in inmesine yardım ediyorum.

"Bu kadar mı?" diye soruyor usulca, hâlâ elimi sıkıca tutarak.

Elsa'yı dikkatlice asistanıma teslim ederken sorusuna gülüyorum. "Ne demek 'bu kadar mı'? Ne yapmamı istiyorsunuz? Seni gerçekten yok mu edeyim? Seni ikiye bölüp sonra tekrar yapıştırmamı mı?"

"Hayır," diyor usulca gülerek. "Demek istediğim, gösteri bitti mi? Bitti mi? Şimdi yerime dönebilir miyim? Başka bir gösteri olup olmadığından emin olamadım."

"Ben sana yetmiyor muyum? Ben yeterim, bebeğim. Üzgünüm. Bu gece için tek rol. Gösteri sona erdi."

Yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifade belirliyor ve hemen ardından bunu gizliyor.

Bundan nefret ederdi.

"Seni başka bir gösteriye götürebilirim," diye çabucak teklif ettim, çuvallamamı telafi etmeye çalışıyordum. "Eğer gitmek istersen. Şimdiye kadar çoktan bitmediyse belki Kit'in gösterisine yetişebiliriz. Kaplanları yatağa yatırmak konusunda nasıl olduğunu bilirsin." Saati kontrol etmek için telefonumu çıkardım.

Başını iki yana sallar. "Hayır, beni yanlış anladınız. Gösterinin bitmesini istemedim. Harikaydınız! Daha fazlasını görmek istedim. Bittiği için üzgünüm. Bir saat yeterince uzun değil. Sizi saatlerce izleyebilirdim."

"O zaman beğendin mi?"

"Evet, bayıldım," diye cevaplıyor coşkulu bir baş sallamayla, gözleri yeniden ışıldıyor. "Kutunun olduğu kısım hariç."

Elini nazikçe sıkıyorum. Küçük eli bana o kadar tanıdık geliyor ki, hâlâ onu tuttuğumu unutmuşum.

"Orada ne oldu?" Sesimi bulanıklaştıran endişeyle soruyorum. "Seni zor durumda bıraktığım için özür dilerim. Sahneye çıkmak istemeyebileceğin aklıma gelmemişti. Ayrıca, seni seçen benim kuşumdu, ben değil. Birini suçlaman gerekiyorsa Elsa'yı suçla."

"*Doğru*," diyor. "Kuşun doğruca koltuğuma uçması ve kafama konması tamamen bir şans mıydı?"

"Gönüllüler konusunda mükemmel bir zevki var," diyerek ortamı mizahla yumuşatmaya çalışıyorum.

"Onu iyi eğitmişsin. Kaç koltuğa uçmak için eğitildi? Sadece bir tane mi?"

"Bir sihirbazdan numaralarını nasıl yaptığını açıklamasını istemek kurallara aykırıdır.

Bunu herkes biliyor."

"Ama bu teknik olarak bir sihir numarası değil," diye belirtiyor. "Bu bir hayvan eğitimi numarasıydı. İyi bir numara ama sihir değil, yani kuralları çiğneyebilirsiniz."

"Doğru. Tamam, bu seferlik sana söyleyeceğim ve sonra bir daha bana sırlarımı sormayacaksın. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," diye ciddiyetle kabul eder.

Ona bir an bile inanmadım. Artık gösterimi izlediğine göre, illüzyonlarımı nasıl gerçekleştirdiğimi anlayana kadar canını sıkacak. Ben sahnedeysen, her şeye dikkatle baktığını fark ettim.

"Elsa'yı üç farklı koltuğa uçması için eğittim," diyorum ve gözlerinin şaşkınlıkla açılmasının tadını çıkarıyorum. "Şifreli bir komut onu doğru koltuğa yönlendiriyor. İşleri onun için ilginç tutmak için değiştiriyorum. Kuşlar kolay sıkılır. Onu eğlendirmek için hayatına pek çok zenginlik katmaya çalışıyorum."

"Bu gecenin şifresi neydi?" "İşsizlik hattı," diye cevap verdim düz bir yüzle.

Kaşlarını eğlenerek kaldırıyor, dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Kuşunu kovmakla tehdit ediyorsun ve bu onun işareti mi? İşsizlik sınırı mı?"

"Komik olduğunu düşünmüştüm." Ona sııttım. "Ekibimle aramızda bir şaka. Bazen onları da aynı cümleyle tehdit ediyorum ama onlar da komik olduğunu düşünmüyorlar. Daha önceki soruma cevap vermedin. Kutuya ne oldu?"

Gözlerini benden kaçırıyor ve cevap vermiyor.

Koluna hafifçe dokunuyorum. "Hey, seni korkuttuğum için özür dilerim," diyorum usulca. "Eğer beni affedersen, seni bir daha asla küçük bir kutunun içine sokmayacağım. Yemin ederim. Ya da seni sahneye çekmeyeceğim. Bundan hoşlanacağını düşünmüştüm."

"Klostrofobim var," diye itiraf ediyor mahcup bir kahkaha atarak. "Bu beni korkuttu. Garip fobilerim var. Benden basit ve kolay bir şey yapmamı istemeni bekliyordum. Bir kart seç ya da bir ile on arasında bir sayı seç. Normal sihirbaz numaraları. Beni tabutu andıran küçük, karanlık bir kutunun içinde sürünmeye zorlamanızı değil. Beni uyarabilirdin."

"Haklısın ve özür dilerim. Kart numaralarına gelince, onları uzun zaman önce bıraktım," diyorum. "Sahne de pek iyi görünmüyorlar. Eğer bir ara sana göstermemi istersen hala birkaç iyi numara hatırlıyorum. Çocuklar benim numaralarım dan çok sıkılıyor. Bir deste kâğıt çıkarsam inleyip kaçıyorlar."

"Onları daha sonra görmeyi çok isterim," diyor. "Ama şu anda yapmak istediğim tek bir şey var."

"Yorgun musun?" diye sordum. "Yorucu bir gün geçirdin. Eve gitmek ister misin? Ya da bir şeyler atıştırmak veya bir şeyler içmek?"

"Hayır, beni evine geri götür" diye cevap veriyor. "Sahne de olduğun süre boyunca tek yapabildiğim sana bakmak ve ağzımın suyunu akıtmaktı. Ve bir tek ben değildim. Tiyatrodaki her kadın senden hoşlanıyordu. Ve sonra tişörtünü çıkardığında... oh bebeğim... sıcaklık bir anda yükseldi.

Tek düşünebildiğim... oradaki benim erkeğim. Tamamen benim olan seksi erkeğim."

"Tabii ki senin adamınım. Bu grup kurallarına aykırı mı? Benim evimde seninle yalnız kalmak? Her şeyin tam olarak nasıl yürümesi gerektiği konusunda hâlâ kafam karışık. Yani seni tamamen kendime mi alacağım?"

Yüzümü ellerinin arasına almak için uzanıyor, gözleri arzuyla dolu. "Sana daha önce de söylediğim gibi, tek bir kural var. Grubun dışına çıkmak yok. Bu kadar. Seninle birlikte olmak istiyorum. Şimdi."

Elini tuttum ve onu tiyatronun arka çıkışına doğru çektim. "Leroy'dan limuzini getirmesini istemek için zaman ayırmayacağım. Onu tanıyorsam, gece içkisi ve bir şeyler atıştırmak için bizimle gelmek isteyecektir. Arabam garajda. Bizi oraya kendim götüreceğim."

JADE

Seven'ın çatı katına dönerken, bir elini bacağımda tutuyor, sadece Porsche'sinin vitesini değiştirmek için hareket ettiriyor. Bir trafik ışığında durduğumuzda eğilip dudaklarımı kavırıyor ve derin bir öpücük konduruyor.

Işık yeşile döndüğünde arkamızdaki araba öfkeyle kornaya basıyor. "Siktir!" diyor, hayal kırıklığı içinde öpüşmeyi kesiyor. "Seni evime geri götürmek için sabırsızlanıyorum. Sikim şimdiden o kadar sertleşti ki, burada ölüyorum."

Arabayı binasının kapalı otoparkına çekiyor ve devasa otopark katına doğru sürmeye başlıyor, yukarı tırmanırken her dar virajda lastikleri gıcırdatıyor. Sonunda onun için ayrılmış park yerine vardık ve motoru durdurdu.

Tek kelime etmeden bana yardım etmek için koşturdu. Elimini tutarak beni binaya açılan kapıya doğru çekti. Kapının kilidini açmak için bir anahtar kart taktıktan sonra, beni halı kaplı koridor boyunca, daha önce bindiğimiz asansörleri geçerek çatı katına kadar çekiyor.

"Asansöre binmeyecek miyiz?" Ona ayak uydurmaya çalışarak soruyorum. "Çok acelen var. Bu ayakkabılarla birkaç kat merdiven çıkabileceğimden emin değilim."

"Tabii ki acelem var," diye cevap veriyor bana sırtarak. "Sana bir şey göstermek istiyorum." Koridorun sonuna vardık ve beni bir koridora götürdü.

bir kez daha özel bir anahtar kartı gerektiren başka bir kata çıkan merdiven boşluğu. "Başka bir asansöre biniyoruz," diyor bana, düğmeye basarken.

"Tanrı'ya şükür," diye yanıtlıyorum.

Asansörün kapıları açılıyor ve Seven beni binanın arka tarafında aşağı yukarı hareket eden küçük bir cam asansöre çekiyor. Vegas'ın ışıkları etrafımızda parıldıyor.

"Vay canına, bu harika," diyorum. "Binanızda camdan bir asansör olduğunu biliyordum. Buradan tüm Vegas'ı görebiliyorum. Bu çok güzel."

Asansör hareket etmeye başlar, sonra aniden durur. "Ne oldu?"

Arkamı dönerek soruyorum. "Asansör bozuk mu?"

Bana omuz silkiyor. "Olabilir. Uzun zamandır binmedim. Neden? Yükseklik korkun mu var?"

"Hayır, yükseklikten korkmuyorum, sadece klostrofobik alanlardan korkuyorum" diye cevap veriyorum. "Neden sordunuz?"

Tek bir yumuşak hareketle bana yaklaşıyor ve beni cam duvarlara bakacak şekilde döndürüyor. Her iki bileğimi de tutup arkamdan çekiyor ve her birinin etrafına soğuk ve sert bir şey bağlıyor.

"Yedi! Ne yapıyorsun lan sen? Bunlar kelepçe mi? Bana kelepçe mi taktın?" Bileklerimi kelepçelerden kurtarmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Bu kısa an için tamamen benimsin," diyor kulağıma yaklaşıp yumuşak bir sesle. "Sana bağlı ve çaresiz olmanın nasıl bir şey olduğunu göstermek üzereyim. Seni zevkin doruklarına çıkaracağım ama beni durduramayacaksın."

Sanki durmasını istermişim gibi.

Las Vegas'a bakıyorum, şehrin ışıkları bize doğru parıldıyor. Boynumu, omzumu öpüyor, sonra sertçe emiyor, iz bırakıyor. Elleri kazağımın altına giriyor ve sütyenimi çözüyor. Göğüslerimi serbest bırakıyor, onları sıkıyor, bacaklarımın arasında sıcak bir telaş hissedene kadar meme uçlarını çimdikliyor ve çekiyor.

Eli karnımdan siyah pantolonuma doğru kayıyor, düğmesini açıyor ve sonra fermuarını indiriyor. Ayak bileklerimin etrafında toplanana kadar yavaşça bacaklarımdan aşağı çekiyor. "İçinden çık," diye emrediyor, ben bir ayağımı ve sonra diğerini kaldırırken kollarıyla beni destekliyor. Pantolonu asansörün köşesine fırlatıyor.

Ellerini külotumun üzerinden geçirip ıslak ipeğin arasından klitorisimi okşuyor. Bacaklarımı onun için açarak dokunuşuna davetiye çıkarıyorum. Külotu iki eliyle kavrayıp ortadan yırtıyor ve ince kumaşı parçalıyor.

"Kıyafetler için endişelenme," diyor soluğum kesildiğinde. "Sana daha fazlasını alırım."

Çabucak amımı buluyor ve bir parmağını içime sokuyor. Boynumu tekrar öpmek için eğildiğinde kalçalarımı eline doğru geri itiyorum.

"Biri bizi izliyor olabilir," diyorum. "Dışarısı karanlık ve asansörün ışıkları açık."

"O kadar yüksekteyiz ki kimse tam olarak ne yaptığımızı ya da kim olduğumuzu göremeyecek, ancak silüetlerimiz onlara neler olduğuna dair genel bir fikir verebilir" diyor.

"Halka açık yerlerde seks yapmaktan hoşlanıyorsun, değil mi? Ve asansörlerden?"

"Aynen öyle," diye cevap veriyor, hafifçe kıkırdayarak. "Sen de öyle. Sevişmek için heyecan verici halka açık yerlerin bir listesini yapmalı ve bunları tek tek kontrol etmeliyiz."

"Sen varsan ben de varım."

Parmağı klitorisimi ileri geri oynatıyor, beni kızdırıyor, başka bir parmak ona katılana kadar içime doğru kayıyor. Parmaklarıyla amımı okşarken inlemelerim asansörü dolduruyor.

"Tanrım, Seven," diyorum usulca iç çekerek. "Bu çok iyi hissettiriyor. Durma."

O kadar ıslağım ki, elinin her hamlesinde sularım bacağımdan aşağı akıyor. "Daracık amını parmaklamamdan hoşlanıyor musun?" diye soruyor, dudakları kulağıma yakın. "Bana ne istediğini söyle. Yalvar bana."

Beni asansörün duvarına doğru bastırıyor, ellerim arkamda kelepçeli, altımdaki kolu düşmemi engelleyen tek şey.

"Evet, bayılıyorrum," diye inliyorum. "Lütfen durma. Seni istiyorum.

Beni burada becer." "Henüz değil," diye mırıldanıyor usulca.

"Bacaklarını benim için daha geniş aç."

Elinin bacaklarımın arasından aşağı kaydığını, parmaklarının içimden çıktığını hissediyorum. Hayal kırıklığıyla bir inilti çıkardım. Sonra beni yüzüne çeviriyor ve önümde diz çöküyor. Bacaklarımdan birini kaldırıyor ve başını bacaklarımın arasına gömmeden önce ona daha iyi erişim sağlamak için omzunun üzerinden sarkıtıyor. Dilinin yumuşak ıslaklığını klitorisimde hissediyorum. Beni nazıkçe yalıyor, klitorisimin etrafında ve yarığımın aşağısında dönüyor, dilini amımın içine itiyor.

Dili vücuduma zevk dalgaları gönderirken nefes nefese kalıyorum. Ellerim arkadan kelepçeliyken dengemi korumak için tek yapabildiğim bu.

"Gelme," diye emrediyor, aniden dilini çekerek. "Ben sana izin verene kadar olmaz."

"Lütfen kelepçeleri çıkar," diye yalvarıyorum, kelepçeleri çekiştirerek. "Sana dokunmak istiyorum."

"Ve yalvarmanı duymak hoşuma gidiyor," diyor iki parmağını tekrar ıslak amıma sokarak. "İstediğimi yapmak için tamamen benim olmanı seviyorum."

Vücudum onun dokunuşuyla geriliyor. "Oh Tanrım," diye inliyorum. "Sanırım boşalacağım. Oh, lütfen."

"Hayır," diye emretti. "Henüz değil dedim. Eğer ben izin vermeden boşalırsan, o güzel kığına pembeleşene kadar şaplak atarım. Teninin ne kadar pembeleşeceğini görmek için yine de yapabilirim."

Lanet olsun, bu Seven'in daha önce görmediğim bir yönü ve çok ateşli.

Tekrar inlediğimde, elinin kığımdaki sert acısını hissediyorum, sonra sıcak ağzını amımda. Klitorisimi ağzına alıyor, diliyle ileri geri oynatıyor. Bu tatlı işkenceden kaçmaya çalışıyorum ama kelepçeler hareket etmemi engelliyor. Sadece orada durabiliyorum, vücudum o beni tekrar tekrar kenetlerken büyük bir ham sinir.

Yüzünü bana doğru bastırıyor, dili içime girip çıkıyor, beni orgazmın eşiğine getiriyor ve son saniyede geri çekiyor. Serbest kalmak için can atıyorum, bedenim titriyor, bacaklarım altımda çökmeye hazır.

"Lütfen Seven," diye yalvarıyorum ona. "Buna dayanamıyorum. Bu işkenceyle beni öldürüyorsun."

Yumuşakça gülüyor ve parmaklarını tekrar amıma sokuyor. "Sen iyi bir kızsın, sana söylenene kadar gelmiyorsun. Benim için gel." Başparmağıyla klitorisimi ovarken parmaklarını kabaca içime pompalıyor.

Zevkin acelesi bir anda geliyor ve vücudum patlıyor. Orgazmımın yoğun hissinden zar zor nefes alabiliyorum.

"İşte benim iyi kızım," diyor, klitorisimi hafifçe ovuyor, sıcak nefesi amımın üzerinde. "Benim için çok ıslaksın, elimi, ağzımı ıslatıyorsun. Şimdi arkanı dön ve yüzünü cama dön." Destek için bir kolunu belime doluyor ve yanağımı asansörün soğuk cam duvarına bastırıyor.

"Sana daha önce gördüğün her şeyin senin olabileceğini söylediğimi hatırlıyor musun?" diye soruyor. "Bu hala geçerli. Birlikte kalırsak bir gün Vegas'ı dördümüz yöneteceğiz. Bu bizim kaderimiz."

"Evet," diye kabul ediyorum. "Yapabiliriz. Bunu ben de istiyorum."

"Bana başka ne istediğini söyle," diyor, elleri meme uçlarımı okşarken enseme okşuyor.

"Seni istiyorum," diye haykırıyorum, alaylarının işkencesine dayanamıyorum. "Lütfen, acele et, sana içimde ihtiyacım var."

"Tekrar söyle," diyor, bir eli yukarı kayarak boynuma sıkıca sarılıyor, yumuşakça sıkıyor, neredeyse havamı kesiyor ama tam olarak değil. "Yalvarışını tekrar duymak istiyorum."

"Seni istiyorum," diyorum nefes nefese, bedenim beklentiyle titriyor. "Becer beni, Seven."

"Bileklerin arkadan kelepçeliyken çok ateşlisin." Kelepçeleri sertçe çekiştiriyor ve beni kabaca kendine doğru çekiyor. "Sen

Kontrolüm altında olmak
hoşuna gidiyor mu?"

"Evet," diye inliyorum.

"Ağzının bağlanıp kelepçelenmesini, yatağa kartal şeklinde bağlanıp
üçümüzün de seni durmamız için yalvarana kadar anlamsızca sikmemizi
ister misin?" diye soruyor.

"Evet amına koyayım," diye nefes alıyorum, şimdiden kafamda sahneyi hayal
ediyorum.

"Çünkü istediğin her şeyi, istediğin her zaman memnuniyetle yaparız,"
diye fısıldıyor. "Sana dokunmak, seni becermek için yaşıyor ve nefes
alıyoruz. Senin için denemeyeceğimiz hiçbir şey yok. Kesinlikle hiçbir şey.
Tek yapmanız gereken bir kelime söylemek."

Parmaklarını bacaklarımın arasından çekip beni soluk soluğa bırakıyor.
Pantolonunun fermuarını açtığını duyuyorum, sonra kalın shaftını ıslak
amıma yönlendirirken bacaklarımın arasında horozunun sert ucunu
hissediyorum. Kalın siki içimi doldurdukça hızla girip çıkıyor.

"Hepsini al," diye homurdanıyor, kalçalarımı çekiyor ve daha sert
dalıyor. "Sikimi derinlere al."

Bir kolunu altıma doluyor, daha sert ve daha sert iterken beni
dengeliyor. Diğer eli kıkımını kavırıyor, her itişte etime kazıyor. Aleti girip
çıkarken inliyor ve nefes nefese kalıyorum.

"Oh Tanrım," diye inliyorum içimde yükselen zevki hissederken. "Evet.
Evet."

"Sikimin etrafına gel," diye emrediyor. "Kukunun beni sağdığını
hissetmek istiyorum."

Orgazm vücudumda patlıyor, içimi parçalıyor ve beni bir zevk
dalgasına çarpıyor. Boşalırken onun adını haykırdığımı, ona doğru
bastırdığımı ve sikini olabildiğince derine aldığımı duyuyorum. Bacaklarım
neredeyse çöküyor, vücudum titriyor ve ben sarkarken beni iki koluyla
kavırıyor.

Aniden, yüksek bir homurtuyla benimle birlikte boşalıyor, içimi
dolduruyor. Tamamen tükenene kadar içimde nabız gibi atıyor ve sırtıma
doğru çöküyor,

Ağır nefes alıyor.

Yavaşça sikini içimden çıkarıyor ve sonra beni kendine doğru çekiyor. Kelepçelerimi hızla çözdüğünü ve beni etrafında döndürdüğünü hissediyorum. Eğilip beni yavaşça öpüyor.

"Çiftliğe gitmeden önce hızlı bir duş almaya ve evimde kıyafet değiştirmeye hazır mısınız?" Asansörü yeniden çalıştırmak için bir düğmeye basmak üzere eğiliyor. "Yeni kıyafetini ya da en azından külotunu mahvettim."

"İyi bir plana benziyor," diye cevap veriyorum, ona gülümseyerek. "Hadi eve gidelim."

YEDİ

Ertesi sabah çiftlikte.

"Jade daha kalkmadı mı?" Vulcan mutfakta yanımdan geçerken soruyor, siyah saçları gece yüzünden dağılmış. Kahve makinesine yöneliyor ve hemen işe koyuluyor, taze kahve çekirdeklerinin aroması havayı doldururken onun için bir demlik hazırlıyor.

Her zamanki gibi gecenin çoğunu yine ön verandada geçirdi. Neden yumuşak, sıcak bir yatak yerine sert beton üzerinde uyumayı tercih ettiğini bir türlü anlayamıyorum. Soru sormuyorum çünkü onu hiç görmediğim kadar mutlu görünüyor. Her ne yapıyorsa işe yarıyor olmalı.

"Bugün birkaç dakikanızı ayırıp çatı katına uğrayıp Kit ve benimle kısa bir sohbet eder misiniz?" Ona sordum. "Leroy da orada olacak."

"Elbette," diye cevap veriyor, omzunun üzerinden bana şaşkın bir bakış fırlatıyor, koyu renk gözleri kısılıyor. "Jade'siz bir sohbetten mi bahsediyorsun?"

Ona başımı sallayarak karşılık veriyorum, midem sıkışıyor. "Planı hakkında birkaç endişem var ve bunu tartışmak istedim."

"Bir tek sen değilsin," diyor tezgâha yaslanıp kollarını kavuşturarak. "Konuyu açtığına sevindim. Bu öğleden sonra işe gitmeden önce uğrarım."

"Harika," diyorum ve duvardaki kancadan arabamın anahtarlarını alıyorum. "Kit her zaman müsait olduğunu söyledi. O zaman görüşürüz."

"AKLINDA NE VAR?" Kit kolunu deri koltuğumun arkasına uzatarak bana soruyor. "Jade'in dahil olmadığı bir toplantı yapmak tuhaf hissettiriyor. Arkasından konuşmamızdan hoşlanacağından şüpheliyim."

"Tabii ki hayır, bundan hoşlanmaz," diye yanıtlıyor Vulcan, onun karşısına oturarak. "Ama bazen onu korumak için bir şeyler yapmamız gerekir, bu onun ayak parmaklarına basmak anlamına gelse bile. Çıkar ağzındaki baklayı, Seven. Hepimizin gitmesi gereken yerler var. Bize düşüncelerini söyle."

"Planı konusunda endişeliyim," diyorum. "Babamla birlikte dolandırıcılık yaparak büyüdüğüm bir sır değil. Giovanni bana kendi şovumu verene kadar tek bildiğim buydu. Jade'in planında bir terslik var gibi geliyor ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum. Bu daha önce denenmemiş orijinal bir aldatmaca değil. İyice araştırdım ve bildiğim kadarıyla birkaç uluslararası kumarhanede başarıyla uygulandı ama Vegas'ta denenmedi."

Vulcan, "Yani burada başarısız bir şekilde denenmiş ve insanlar yakalanmış olabilir," diyor.

"Doğru," diyorum.

"Jade'in yakalanacağından mı korkuyorsun?" Kit öne doğru eğiliyor, gözleri ciddileşiyor.

"Endişeliyim," diye cevap veriyorum. "Yalan söylemeyeceğim. Bir dolandırıcılığın uluslararası alanda işe yaramış olması Vegas'ta da işe yarayacağı anlamına gelmez. Güvenlik sistemlerimiz daha iyi ve kumarhaneler potansiyel bir sorun tespit ettiklerinde birlikte çalışıyorlar. Domino taşlarının devrilmesi için küçük bir hata yeter. Her şey hızla cehenneme dönebilir."

"Sizce en büyük risk nerede?" Kit soruyor.

"Bütün bu lanet fikir riskli," diye cevap veriyorum. "Kumarhaneler şüpheli davranışları tespit etmek için her türlü tekniği kullanıyor. Her şeyi izleyen güvenlik kameralarından, istatistiksel normların dışında kalan olağandışı kalıpları tespit edebilen bilgisayarlı algoritmalara kadar her şey.

Ayrıca, her zaman

kat görevlileri kumarbazları gözlemliyor. Neyse ki Leroy kumarhane güvenlik uyarı sistemine bağılı. Başka bir kumarhane şüpheli bir davranış için alarm verirse, bu ona ulaşacaktır."

"Sonra ne olacak?" Vulcan soruyor. "Varsayımsal olarak, bir kumarhane şüpheli bir şey gördüğünü düşünürse ve bir alarm verilirse, Jade iptal eder mi?"

Kit kararlı bir şekilde, "Elbette yapar," diye yanıtlıyor. "O aptal değil."

Vulcan kaşlarını ona doğru kaldırır. "Hayır ama inatçı ve kararlı biri."

"Beni dehşete düşüren de tam olarak bu," diyorum. "Her şeyin patlaması ihtimaline karşı bir yedek plana ihtiyacımız var. Ne olursa olsun ya da ne yapmamız gerekirse gereksin, kimsenin, özellikle de Giovanni ya da adamlarının Jade'i ele geçirmesine izin veremeyiz. Anlaşıldı mı?"

"Kesinlikle," diye yanıtlıyor Vulcan, Kit'le birlikte başını sallayarak onaylıyor, yüzlerinde kararlılık var. "Aklınızda en kötü durum senaryosu için bir plan var mı?"

Onlara sırtıyorum, içimdeki gerilim hafifliyor. "Sizi buraya neden getirdiğimi sanıyorsunuz?"

JADE

Platinum'daki soyunma odasında Noel arifesi.. •

"Kızıl saç sana çok yakışmış," diyor Natasha, geri çekilip el emeğini hayranlıkla seyrederken. "Avrupalı ve şık görünüyorsun. Sofistike ve gizemli. Eski filmlerdeki bir casus gibi."

Eli yüzüme uzanıyor, saçlarımın birkaç telini süpürüyor. İrkildiğimde çenemi sabit tutuyor. "Kıpırdama ve kıpırdanmayı kes," diye azarlıyor. "Hareket etmeye devam edersen peruğun düzgün olup olmadığını anlayamam."

"Peruk çok ağır ve tuhaf hissettiriyor," diye homurdanıyorum. "Ve cehennem gibi sıcak. Ya düşerse?"

"Dediğimi yaparsan peruk iyi olacak. Bırak tamir edeyim."

Hafifçe dönerek aynada kendimi görmeye çalışıyorum. Kaslı erkek striptizciler bir sonraki performansları için hemen arkamızda polis uniformalarını değiştirirken konsantre olmak zor. Bir sonraki şarkının müziği patlamadan önce kıyafetlerini değiştirecek zamanları bile olmuyor ve sahneye geri dönmek için işaret veriyorlar.

Noel arifesi olmasına rağmen Platinum bu gece tıklım tıklım.

"Kımıldamak yok," diyor çenemi sıkıca yerinde tutarak. "Başyapıtımı ne zaman göreceğini sana söyleyeceğim." Elleriyle saçlarımı iki yandan dikkatlice düzeltiyor ve bana gülümsüyor. "Mükemmel! Şimdi görebilirsin," diyor ve peruğun arkasını kontrol etmem için bana büyük bir ayna uzatıyor.

Yansımam karşısında şaşkın bir nefes alıyorum, arkamdan bakan kızı zar zor tanıyorum.

Bir peruğun bu kadar büyük bir fark yaratabileceğini kim bilebilirdi? Uzun saçlarım artık omuzlarıma ancak değen kırmızı peruğun altında saklı.

Natasha ayrıca göz rengimi maviye çevirmek için gözlük yerine renkli kontakt lens takmam konusunda ısrar etmişti. Rahatsız edici ve kaşıntıdırıcı. Kayganlaştırmak umuduyla gözlerimi hızla kırpiyorum ama işe yaramıyor. Taktığı uzun, takma kirpikler de durumu daha iyi hale getirmiyor.

"Yeni tarzın hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyor beklenti dolu bir gülümsemeyle.

Bundan nefret ediyorum.

Kabalık edip ona söyleyeceğimden değil. Görünüşümü değiştirmek için çok çalıştı. Elmacık kemiklerimi şekillendirmek ve burnumu inceltmek için ustaca makyaj yaparak bir saatten fazla zaman harcadı. Ya da yapmaya çalıştığı şeyin bu olduğunu varsayıyorum.

Eva sadece saç ve göz rengimizi değil, aynı zamanda yüzümüzün şeklini de değiştirmenin önemli olduğunu düşündü. Kumarhanelerin yüz tanıma yazılımı kullandığını biliyoruz ve kameraları bizi tanımamaları için kandırmamız gerekiyor.

Neyse ki Natasha, 'anında plastik cerrahi' adı verilen korkutucu bir teknikte uzmanlaşmış bir adam tanıyordu. 'Anında' ve 'ameliyat' kelimelerinin birleşimi benim için yeterli bir uyarıydı.

Dün onu aramış ve acil bir durum olduğunu söylemişti. Elinde sıvı enjektatlarla dolu siyah bir bavulla aceleyle gelmişti. Keskin iğneli şırıngaları çıkarıp Eva'nın masasına koymaya başladığı anda hızla geri çekildim.

"Endişelenme," dedi bana. "Eğer iğnenin etkilerinden hoşlanmazsan, daha sonra eritmek için bir şırınga solüsyon koyabilirim. Yirmi dört saat içinde yok olabilir."

"Hayatta olmaz," dedim ona. "Herhangi bir nedenle yüzüme yabancı bir madde enjekte etmeyeceğim."

Natasha beni tartışmayacak kadar iyi tanıyordu. Kendi isteğiyle adamın önündeki sandalyeye oturdu. Bir kez bile irkilmeden, hacim artırıcı sıvıyı dudaklarına ve yanaklarına enjekte etmesine izin verdi. Fark edilecek kadar değil, sadece yüzünün şeklini biraz değiştirecek kadar. Solüsyon dudaklarını dolgunlaştırmış ve yanaklarının belirginliğini artırmıştı.

İzlemesi her ne kadar ilginç olsa da, bu süreç beni ürküttü.

Şimdi nihayet planımızı uygulamaya koyma zamanı geldiğinden, tereddüt ediyorum ve kılık değiştirmemin yeterince iyi olup olmadığını merak ediyorum. Belki de sineye çekip sahte doktorun yüzümü dolgunlaştırmasına izin *vermeliydim*.

Ben yansımama bakarken Natasha bana tekrar "Soruma cevap vermedin," diyor. "Beğendin mi?" Bana sabırla gülümsüyor ve makyajını onaylamamı bekliyor. Cevap vermeyince kaşlarını çatıyor. "Beğenmedin. Unutma, bu gece için sen farklı birisin. Jade değilsin."

"Haklısın. Eğer yeni biri olmam gerekiyorsa, o zaman bu mükemmel." Ona minnettar bir gülümseme veriyorum. "Bu saç stili bana da yakışacak. Makyaj yapmayı nereden öğrendin?"

"Büyüdüğüm yetimhanedeki bazı büyük kızlardan." Mizahsız bir kahkaha attı. "Kesinlikle annemden değil, çünkü ben beş yaşındayken beni oraya bıraktı. Çok fakirdik. İki kişinin karnını doyuracak kadar paramız yoktu. Beni bıraktığında geri döneceğini söylemişti. Yıllarca bekledim, ta ki bir gün benim için asla geri dönmeyeceğini anlayana kadar."

Sesinde incinmişlik ve acı açıkça görülüyor.

"Senin için hiç geri gelmedi mi? Ona bir şey mi oldu?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Onu çok az hatırlıyorum ama anladığım kadarıyla başka seçeneği yoktu. Zor zamanlardı ve bekar bir kadın tek başına çocuk yetiştiremezdi."

"Özür dilerim," diyorum usulca, uzanıp koluna dokunmak için.

"Hayatta kaldım," diyor omuz silkerek. "Her şey için kendime güvenmeyi öğrendim. Başkasına güvenmek zayıf olmak demektir. İzledim ve öğrettim

Makyaj, dikiş, yemek pişirme gibi birçok becerim vardı. İnsanlara bildiklerini bana öğretmeleri için yalvardım. Yetimhanedeki hanımlar, bir müzik becerisi de öğrenirsem iyi aileler tarafından evlat edinilme şansımın artacağını söylediler."

"Şarkı söyleyebiliyor musun?"

"Hayır, ben çello çalıyorum. Gençken beni eve götürecek birini etkilemek umuduyla her gün saatlerce pratik yapardım. Sonra bir gün müzik durdu. O gün Dimitri beni ziyaret etmeye başladı. Bana birçok yeni beceri öğretti. Hayatta kalmak için çello çalmaktan çok daha uygun." Tezgâhtan bir kutu saç spreyi alıyor ve öfkeyle sallıyor. "Benim hakkımda bu kadar konuşma yeter. Nefes almayın," diye uyarıyor başımı zehirli kimyasallardan oluşan bir bulutla kaplamadan önce.

"Uyarın için teşekkürler," diye soluk soluğa kalıyorum, kazara buharı içime çektiğimde kimyasal kokudan boğuluyorum. "Saç spreyi zehirlidir."

"Mükemmelsin," diyor bana gülümseyerek. "Şimdi sıra elbiselerde."

Önce giymem için bana beyaz, kolsuz bir bodycon elbise uzatıyor. Kot pantolonumu ve sweatshirt'ümü çıkarmadan önce erkek striptizcilerin soyunma odasından çıktığından emin oluyorum. Beyaz elbiseyi başımın üzerinden kaydırıyorum ve kıcıımı zar zor örtene kadar vücuda yapışan kumaşı aşağı doğru çekiyorum.

"Bu elbiseyle insan içine çıkamam," diyorum. "Göğüslerim üstten düşüyor ve kıcıım alttan dışarı sarkıyor."

"Noel arifesindeki bir parti için uygun bir elbise," diyor. "Kalabalığa karışacaksınız."

"Umarım haklısındır," diyorum yapışkan kumaşı çekiştirerek. "Şansım yaver giderse kimse beni bu elbisenin içinde göremeyecek."

Sonra bana bodycon'un üzerine giymem için uzun kollu, dökümlü kırmızı bir elbise verdi. Kırmızı kumaş beyaz bodycon'u tamamen örtüyor.

Eğer başımız derde girerse, planımız bir sonraki kumarhaneye gitmeden önce dış elbiselerimizi çıkarmak ve peruklarımızı değiştirmek. Bu en kötü durum senaryosu ve gerçekleşmesini beklediğimiz bir şey değil.

Ayağa kalkıyorum ve aynaya yaklaşıyorum. "Bunun içinde çok daha rahatım," diyorum, kırmızı elbiseyi her yönden görmek için dönerek. "Bu benim favorim. Umarım üzerimde kalabilir."

"Sende beyaz olanı tercih ederim," diyor. "Benimki hakkında ne düşünüyorsun?"

O giyiyor a siyah kokteyl Elbise, saklanmak a sıkı mavi elbisenin altında. Sarı saçları uzun, koyu renkli, kıvrırcık bir peruğun altında toplanmış.

"G ö z k a m a ş t ı r ı c ı s ı n . Sen yanımdayken, dikkat çekmek konusunda asla endişelenmeme gerek yok. Tüm gözler senin üzerinde olacak."

"Bu gece için planımız bu," diye yanıtlıyor. "Ben arkanı kollayacağım, sen de oynayacaksın. Hazır mısın?"

Derin bir nefes alarak, "Hadi yapalım." dedim.

OTUZ DAKİKA SONRA, asistanı King bizi Vegas şeridine götürürken Eva'nın SUV'unun arka koltuğundayız. Eva'yı daha önce bir süit ayırttığı Imperial Hotel ve Casino'ya bırakmış.

King dikiz aynasından bana bakıyor. "Siz hanımlar bunu yapmaya hazır mısınız?" diye soruyor.

"Olabileceğim kadar hazırım," diye cevap veriyorum, sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes alıyorum. Natasha çantasından bir sigara çıkarıyor ve çakmağını çakıyor.

King'e kararlı bir şekilde "Son bir sigaraya ihtiyacım var" der.

"Hayatta olmaz!" diye bağırıyor ona panik içinde. "Eva'nın arabasında olmaz. Kaldır şu sigaraları. İlla içeceksen, ben seni çıkardıktan sonra iç. Eva dumanın kokusunu bir mil öteden alır; o zaman ikimizin de başı belaya girer."

Uzun bir iç çeker ve sigara paketini tekrar çantasına tıktırır.

"Neden sigarayı bırakmıyorsun?" diye sordum. "Bırakacağım... yarın."

"Bunu yapabiliriz." Koluna dokunmak için eğildim. "Merak etme."

"Bu gece için uzun zamandır bekliyordum," diyor. "Bu çok önemli."

İlk defa Natasha'nın bana karşı dürüst olmadığını fark ettim. Her şeyin parayla ilgili olduğunu söylemişti.

Öyle değil.

Peggy Penguin slot makinesi koduyla bu dolandırıcılığı yapmak onun için kişisel bir şey. Bunu Dimitri'ye kocaman bir 'siktir git' göndermek için yapıyor.

Bunu yapmasına yardım etmekten mutluluk duyarım.

"Planımızı uygulamaya koymak kolay olacak," diye onu rahatlatıyorum. "Plan basit ama mükemmel. Her şeyi düşündük. Bu gece tatil kalabalığı çok büyük. Aralarına karışmak zor olmayacak."

Bora Bora'daki deneme sürüşümüzün yapıldığı geceden bu yana, ortaya çıkabilecek her ayrıntıyı ve olası sorunu tartıştık. Hiç durmadan çalıştık ve her türlü olasılığı planladık.

Dizüstü bilgisayar ve Eva'yı tekrar Platinum'un bodrum katına kurmak yerine, merkezimizin aksiyona daha yakın bir otel süitinde olmasına karar verdik. Eğer bir şeyler ters giderse, herkesin yakınımızda olması gerekir.

Natasha ve ben kumarhanelerde birlikte çalışacağız. O arkamı kollarken ben kumar makinelerinde oynayacak ve video görüntülerini dizüstü bilgisayarına göndereceğim.

Ayrıca acil durumlarda birbirimizin yerini doldurabilmek için pozisyon değiştirme alıştırmaları yaptık. Eva, Natasha'nın kumar makinelerindeki rolümü öğrenmesi konusunda ısrar etti. Videonun nasıl aktarılacağından sinyali aldıktan sonra düğmeye tam olarak ne zaman basılacağına kadar her şeyi.

Kilit nokta çok hızlı çalışmamız, Vegas şeridi boyunca bir kumarhaneden diğerine geçmemiz ve mümkün olduğunca çok sayıda slot makinesine vurmamız. Hız çok önemli.

Plan Bora Bora'da başlayıp geceyi Imperial'da bitirmek. Çocuklar arkamızı kollamak için yol boyunca stratejik olarak konumlandırılacak ve gece boyunca bizimle birlikte hareket edecekler. Imperial'a ulaştığımızda herkes aynı yerde olacak.

"İşte geldik hanımlar!" King öyle diyor. Bora Bora Casino'sundan bir blok ötede bir otoparka yanaşıp bizi indiriyor. "Bir bacak sallayın! İhtiyacınız olursa beni arayın. Beklemede olacağım."

"Cep telefonunu kapatma," der Natasha ona.

"Kapatmayacağım."

Natasha ve ben cipten çıktık ve kalabalık kaldırımında bir an durduk.

"Hazır olduğuna emin m i s i n ?" diye soruyor bana. "Cevap verme. Sen *hazırsın*. hazır."

"Evet, ikimiz de hazırız," diyorum. "Hadi gidelim. Gösteri zamanı, bebeğim!"

JADE

İki saat sonra.

Imperial Casino'ya giderken Natasha'yla birlikte Vegas şeridinde yürüyorum. Gece için son bir durak ve sonra her şey bitecek. Şimdiden birkaç kumarhaneyi sorunsuzca vurduğumuz için kafamız iyi ve heyecan sarhoş edici.

"Neredeyse bitirdiğimize inanamıyorum," diyorum ona. "Bu beklediğimden çok daha kolay oldu. Her şey tam olarak planlandığı gibi gidiyor. Hiçbir şey için endişelenmiyorduk."

"Şifreyi kırarak en zor kısmı başardın," diye yanıtlıyor. "Geri kalan her şey kolay. İşimiz bittiğinde bu geceyi nasıl kutlayacağız?"

"Sekiz saattir uyuyorum," diyorum şakağımı ovuşturarak. "Uzun zamandır iyi uyumamıştım."

"Yaşlandığında uyuyabilirsin," diyor. "Bugün Noel arifesi! Herkes daha sonra Platinum'a gidecek ve bütün gece içki içecek. Eva bana en iyi Rus votkasından soğutulmuş bir şişe söz verdi ve ben de sana nasıl içileceğini öğreteceğim."

Birbirimize gülümsüyoruz ve o da kolunu benimkinin içinden geçiriyor. Eğer biri bizi tanımasaydı, Noel arifesinde kutlama yapmak için birlikte dışarı çıkan en iyi arkadaşlar olduğumuzu düşünürdü.

Sistemi yendik ve planımız işe yaradı.

Kaldırımında, Imperial'dan bir blok ötedeyken Natasha'nın çantasındaki kontrollü cep telefonu aniden çalıyor. Panik içinde birbirimize baktık.

Numara sadece Eva'da var.

Tek kullanımlık cep telefonu sadece acil bir durumda kullanılacak ve sonra atılacak. Natasha beni kenara çekmek için kolumdan tuttu. Cevaplama düğmesine basıyor ve telefonu kulağına götürüyor.

"Evet?" diye cevaplıyor, sesi titreyerek.

Yirmi saniye sonra telefonu kapatıyor.

"Sorun nedir?" Ben soruyorum. "Neler oluyor?"

"Vegas'taki tüm kumarhanelere fotoğrafımızla birlikte bir uyarı gönderiliyor," diye fısıldıyor Natasha acilen. "Eva iptal etmemizi ve ayrılmamızı söyledi. Biz konuşurken yürümeye devam edin."

Onun hızlı adımlarına ayak uydurmak için acele ediyorum. "Bırakmamızı mı istiyor? Şimdi mi?"

Ama çok yaklaştık. Kahretsin! İmparatorluk en büyük skor."

Vazgeçmeye hazır değilim. Hayatta olmaz.

"Kıyafetlerimizi değiştirmeliyiz," diyor. "Çabuk. Şurada." İki yüksek kumarhanenin arasına sıkışmış küçük bir butik oteli işaret ediyor.

Aceleyle otele giriyoruz ve doğruca tuvalete gidiyoruz. Neyse ki kabinler için sıra yoktu. Las Vegas'ta nadir bir durum. Natasha bir kabine koşarken ben de diğerine girdim.

Kırmızı elbisemin alt kenarından tutup başımın üzerinden geçiriyorum ve plastik bir torbaya tıktırıyorum. Kırmızı peruk, çıkarılacak bir sonraki parça.

Çantamdan kısa sarı bir peruk çıkarıp takıyorum. Ayna olmadığı için düz mü yoksa ters mi durduğunu bilmiyorum. Dar, beyaz bodycon elbisemi hızla aşağı sıyrıyorum ve kabinden çıkıyorum.

Natasha çoktan lavaboda beni bekliyor. Tek bir kelime bile etmiyor, sadece peruğumu görünce gözlerini deviriyor. Uzanıp peruğu doğru şekilde yerleştirmek için çeviriyor. Çoktan soyunmuş ve

Daracık mavi bir elbise giyiyor ve saçları dağınık bir şekilde kesilmiş, neredeyse sıradan görünmesini sağlayan donuk, faremsi kahverengi bir peruk takıyor.

"Çantayı bana ver," diyor.

İçinde kırmızı elbisem ve peruğum olan plastik poşeti uzatıyorum. Güvenli bir şekilde kapatmak için çift düğüm attıktan sonra çöp kutusuna atıyor.

"Güzel kıyafetleri atmaktan nefret ediyorum," diye fısıldıyor bana, çöp kutusuna pişman bir bakış atarak. "Eva her şeyden kurtulmamız gerektiğini söyledi."

"Kazancınızdan payınıza düşenle çok daha fazlasını satın alabilirsiniz."

"Evet, biliyorum," diye yanıtlıyor. "O kadar uzun süre yokluk çektim ki savurgan olmaktan nefret ediyorum."

"Bu büyük el çantaları da gitmeli," diye öneriyorum.

Başıyla onaylıyor ve telefonlarımızı, yanımızda ekstra olarak getirdiğimiz küçük çantalarla birlikte çıkarıyoruz. Ben büyük el çantamı çöp kutusuna tikiştiriyorum, o da aynısını yapıyor. Son bir önlem olarak, bir avuç kağıt havluyu ıslatıp poşetlerin üzerine tikiştiriyorum. Umarım Noel arifesinde kimse çöplüğe dalmaz.

"Şimdi ne olacak?" Ben soruyorum.

"Seni alması için adamlarından birini ara, ben Platinum'a gideceğim," diye yanıtlıyor. "Yeniden toplanmak için planlandığı gibi hepimiz orada buluşacağız."

"Bitti mi?" Hayal kırıklığı içinde söylüyorum. "Kaçıyor muyuz? Bu kadar çabuk mu? Imperial'da büyük bir skor elde ederek her şeye degeceğini düşünüyorduk."

Omuz silkiyor ve yakasını tekrar yukarı çekmeden önce dolgun göğüslerinin dekolteli elbisesinden neredeyse dışarı taşmasına neden oluyor. "Başka ne yapabiliriz?"

"Devam edin," diyorum. "Görünüşümüz artık farklı. Bizi fark edemezler. Bırakamayız. Ben bırakmayacağım."

"Güvenlik iki kadını arıyor," diye hatırlatıyor bana. "Güven bana, bizi fark edecekler. Yakalanacağız."

"O zaman yalnız gideceğim."

"Hayır," diye itiraz ediyor. "Arkanı kollayacak birine ihtiyacın var."

"Uzun boylu bir kadın arıyor olacaklar," diyorum. "Ne giydiğin ya da saç rengin ne olursa olsun seni gözden kaçırmak zor. Eva'nın Imperial'daki süitine git ve onunla yer değiştir. O bana destek olabilir. Oynamaya başlamadan önce onun Imperial'ın alt katına gelmesini bekleyeceğim."

Kararsızlık yüzünden okunuyor. O da bırakmak istemiyor.

"Emin misin?" diye soruyor.

"Evet! Zaman kaybediyoruz. Sen önden çık, ben iki dakika içinde arkandan geleceğim."

"Peki ya kamera?" diye soruyor, elbisemin bedenini işaret ederek. "Doğru yerleştirilmiş mi?"

Bodycon elbisemin üst kenarını çıkararak sütyenimin dantelli kenarına tutturulmuş küçük kamerayı gösteriyorum. "Sorun yok. Git hadi!"

Benimle tartışmıyor. Zarif çantasının altın zincirini omzuna asarak tuvaletten çıktı.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz, kamerayı elbisemden hızla çıkarıp avucuma alıyorum. Artık kumarhaneler peşimizde olduğuna göre, elektronik bir cihaz kullanmak çok riskli. Kumarhanede hile yapmak için kamerayı kullanırken yakalanırsam başım büyük belaya girer.

Plan değişti.

Eğer bu işi bitirmek istiyorsak, bunu tek başıma yapmalıyım. Kameraya ya da dizüstü bilgisayarımdan gelen sinyale ihtiyacım yok. İhtiyacım olan tek şey fotoğrafik hafızam ve beynimdeki uzun sayı dizilerini hatırlama konusundaki esrarengiz yeteneğim.

Yapabilirim.

Aynadaki yansımanı son bir kez daha kontrol ettikten sonra, özgüvenimi yansıtmak için omuzlarımı düzeltiyorum ve kapıdan çıkıyorum. Otel lobisinden geçerken bir köşede kurulmuş kahve barının önünden geçiyorum. Elime bir peçete alıp elbisemdeki hayali bir lekeyi sildikten sonra avucumdaki fotoğraf makinesiyle birlikte çöp kutusuna atıyorum.

Tüm elektronik cihazlar artık oyun dışıdır.

Kumarhane güvenliğine yakalanırsam, hiçbir şey bulamazlar.

Artık her şey bana bağlı.

JADE

İmparatorluk'ta bana doğru gelmeyen bir şeyler var.

Belki de Natasha'nın desteği olmadan tek başıma çalıştığım içindir. Şimdiye kadar Eva'nın Imperial'daki süitine ulaşmış ve onunla yer değiştirmiş olmalıydı. Kamerayı bıraktığımı henüz bilmiyorlar.

Eva'nın içeri girdiğini görene kadar bir kumar makinesinin başına oturup başlamam. O zamana kadar etrafta dolaşıp oynanan çeşitli kart oyunlarıyla ilgileniyormuş gibi görünmeye çalışacağım. Rulet masasındaki bir grup adamın arkasından yaklaşıyorum. Birkaçı gözlerinde ilgiyle bana bakıyor ve gülümsüyor.

Seksi bir elbise giymiş mavi gözlü bir sarışın olduğumda erkeklerin bana normal görünüşüme kıyasla ne kadar farklı davrandığını büyüleyici buluyorum. Tam önümde oturan adam büyük bir deste oyun fişini alıyor ve bir numaranın üzerine yerleştiriyor.

"Bu gece şanslıyım," diyor omzunun üzerinden bana. "Buralarda takılmalısın. Sana bir içki ısmarlayayım."

Ona kibarca gülümsüyorum ve cevap vermiyorum. Rulet çarkı dönüyor ve yavaşlayarak duruyor. Kasa kazanınca masadakiler toplu bir inilti çıkarıyor ve hepsi bahislerini kaybediyor.

Göz ucuyla zemini ve odanın diğer tarafındaki boş Peggy Penguin slot makinelerini izlemeye devam ediyorum. As

Eva ortaya çıkar çıkmaz birini alıp diğetine geçeceğim.

Imperial'da Avustralyalı üretici tarafından üretilmiş en az otuz adet hatalı slot makinesi bulunmaktadır. Diğer kumarhanelerden çok daha fazla. Eğer acele etmez ve odanın içinde metodik bir şekilde dolaşırsam, önümüzdeki iki saat içinde birkaç tanesini vurabilirim.

O zaman sonunda her şey bitecek.

Sinirlerim çözülüyor ve bitirmek için sabırsızlanıyorum. Belki de son bir koşuyu riske atmak yerine öndeyken durmalıydım. Zaten çok para kazandık. Bir gecede kazanacağımı hayal ettiğimden daha fazla. Ayrıca, artık planın nasıl işlediğini biliyoruz. Mükemmelleştirip başka bir yerde tekrar deneyebiliriz.

Derin bir nefes alarak kendimi sakinleşmeye zorluyorum. Eva bize gergin davranarak dikkat çekmememiz gerektiği konusunda defalarca öğüt vermişti. Vegas genelinde güvenlik alarmı verildiğine göre, kalabalığın üzerinde daha fazla göz olacak. Kumarhane katındaki olağandışı davranışları tespit etmeye çalışacaklar.

Tek umudum güvenliğin tek bir kadını değil, birlikte çalışan iki kadından oluşan bir ekibi arıyor olması. Natasha'dan ayrılarak, elbiselerimi ve peruklarımı değiştirerek, onların spot ışıklarının altından kurtulabilirim. Yine de ekstra dikkatli olmam gerekecek. Her zaman devriye gezen birkaç sivil güvenlik görevlisi vardır. Bu gece sayıları üçe katlanmış gibi görünüyor. Leroy'un verdiği fotoğraflardan çoğunun yüzünü tanıyorum.

Bir el sırtıma dokundu ve hafifçe arkamı döndüm. Eva tek kelime etmeden, hatta bana bakmadan süzülerek yanımdan geçti.

Omuzlarına dökülen kumral saçlarını tamamlayan bakır rengi gece elbisesiyle şık bir gece için giyinmiş. Normalde saçlarını süslü bir Fransız chignon'u şeklinde toplar. Saçlarını açık bırakmak onu daha genç ve kaygısız gösteriyor. Ana bara yerleşiyor, barmene gülümsüyor ve bir içki sipariş ediyor.

Artık arkamı kollayan biri olduğuna göre işime dönebilirim. İki kumar makinesine bakıyorum ve aralarında seçim yapmaya çalışıyorum. Hızlı bir çıkış yapmam gerekirse biri  n girişe yakın. Diğer i ana barın yanında ve Eva'ya daha yakın, eğer araya girmesi gerekirse bu daha iyi olur.

Bir an tereddüt ettikten sonra rulet masasından uzaklaşıp ona en yakın makineye yöneliyorum. Imperial'ın beş yıldızlı restoranlarından birine giden turist kalabalığının geçtiği bar alanında çok fazla hareketlilik var. Tek başıma boş bir köşede oturmak yerine kalabalığın ortasında saklanırsam daha az dikkat çekebilirim.

Uzanarak, Natasha'nın izniyle Peggy Penguen makinesine iki iyi şans vuruşu yapıyorum.

"Haydi, Bayan Peggy," diye fısıldıyorum. "Bu gece son bir kez şarkı söyleme zamanı."

YEDİ

Imperial Hotel ve Casino'da sahne arkası...

"Bu kıyafet beni şişman mı gösteriyor?" Kit şaka yapıyor. "Bana gerçeği söyle ve kendini tutma."

Kit, uzun boylu, kaslı vücudunu en az üç beden küçük gelen kırmızı ve yeşil elf kostümüne sığdırmak için başarısız bir şekilde çabalıyor.

"Beni bu kadar aptalca bir şeye ikna etmene izin verdiğime inanamıyorum," diye yakınıyor, takım elbisesini daha yukarı çekip kollarını kolların arasından geçirerek. "Bu çok saçma, utanç verici olduğundan bahsetmiyorum bile."

Göğüs kasları tayt kostümünün yanlarından dışarı taşıyor. Sarı saçlarından oluşan asi yelesinin üzerine, ucunda şıngırdayan bir zil bulunan elf şapkasını taktığında gülüyorum.

"Bunu yapmamızın tek nedeni Jade'in bize ihtiyaç duyması halinde ona koruma sağlamak," diyorum. "Umarım ihtiyacı olmaz. Eva onu güvenlik alarmı konusunda uyardığında planın fişini çekmediğine inanamıyorum."

"Yapabilirim," diyor Kit. "Jade asla pes etmez. Bu işi sonuna kadar götürmek istiyor."

"Ve bunu onun için gerçekleştirmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız," diye cevap veriyorum. "Planı anladın mı? Tek yapman gereken bu lanet canavarı sürmeye konsantre olmak, ben de kalabalığı eğlendireceğim. Kumarhanenin içinden düz bir atış yapacaksın. Ana giriş kapısından girip

Personel çıkışı arkada. Mürettebatım her iki kapıyı da açmak ve bir sorunla karşılaşsak bize yardım etmek için hazır bulunacak. Vulcan dışarıda, arka sokakta bekleyecek. Takviye için onu çağırmak zorunda kalırsak Tanrı hepimize yardım etsin. Eğer böyle bir şey olursa bu gece Imperial'da kıyamet kopar."

"Ben üzerime düşeni biliyorum," diye beni temin ediyor Kit. "Sadece oraya gidip bunu yapmamıza gerek kalmaması için dua ediyorum. Seni tanıdığım onca yıl boyunca aklına gelen çılgınca fikirler arasında bu ödülün sahibi oldu."

"Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir." Büyük kırmızı kızağın koltuğunda Kit'in yanına tırmanmak için mücadele ediyorum. Beyaz sakal, ağır siyah botlar ve kırmızı şapka ile tamamlanmış tam bir Noel Baba kıyafeti giydiğim için bu zor ve garip.

"Kahretsin! Bu lanet kıyafet 30 kilo olmalı," diyorum. "Alışveriş merkezlerindeki Noel Babalar bu işi nasıl yapıyor? Şimdiden kilisedeki bir fahişe gibi terliyorum."

"En azından senin sikin örtülü," diyor Kit. "Benimkine bak."

Elf kostümünün sıkıca gerildiği ve onu zar zor örttüğü kasık bölgesine bakıyorum.

"Ayağa kalkma," diye uyarıyorum onu. "Yoksa taşaklarını kalabalığa gösterirsin. Kostümünden dışarı sarkıyorlar."

"Merak etme, yapmayacağım. Şimdi ne yapacağız? Burada oturup ter içinde kalmayı mı bekleyeceğiz?"

"Kıpırdamadan oturur ve bir şey yapmak zorunda kalmamayı umarız," diyorum. "Leroy yukarıda güvenlik odasında, herkesin tatil neşesiyle dolu olduğundan emin oluyor. Tatil neşesi derken annesinin özel malzemeli keklerinden bahsediyorum. Bu gece güvenlik kameralarında çalışan arkadaşlarına bir tabak dolusu dağıttı. Endişe verici bir şey görür ya da duyarsa bana sinyal gönderecek."

"Ah dostum, bunu dört gözle beklemiyorum," diye inliyor Kit, uzun bacaklarını uzatıyor ve taşaklarını taytın altında yeniden düzenliyor. "Belki de

Jade bizim yardımımıza ihtiyaç duymadan kumarhaneye çabucak girip çıkacaktır. Bu işin bitmesi için sabırsızlanıyorum, böylece hepimiz evlerimize dönebiliriz."

"Yarın Noel günü," diye hatırlatıyorum ona.

"Farkındayım," diyor. "Jade ile ilk aile Noelimiz. Umarım iyi bir Noel olur ve bir hapisane hücresinde oturup kefalet parası beklediği bir Noel olmaz. Kefaletini ödememiz gerekirse elinizde yeterince nakit var mı?"

"Elbette," diye cevap veriyorum. "Vulcan'ı kurtarmak için gecenin bir yarısı sayamayacağım kadar çok çağrıldığımdan, kasada her zaman kefalet parası için yeterli nakit bulundururum. Jade hayatımıza girdiğinden beri çok sakinleşti. Artık sarhoş kavgaları ya da araba kazaları yok."

Kit birdenbire ciddileşerek, "Kız onun için iyi," diyor.

"O hepimiz için iyi," diye cevap veriyorum. "Oh, kahretsin! Lanet telefonum cebimde vızıldıyor." Ayağa kalkıyorum ve telefonu çıkarmak için Noel Baba'nın pantolonunun içine kadar giriyorum. "Bu kıyafet tam bir kabus."

"Leroy mu?" Kit soruyor. "Bir sorun mu var?"

Mesajı hızlıca okuduktan sonra ona "Büyük bir sorun," diyorum. "Leroy güvenlik kameralarında Giovanni'yi görmüş. Adamlarından oluşan bir ekiple kumarhaneye giriyor. Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin! Jade'i hemen oradan çıkarmalıyız. Giovanni'nin onu ele geçirmesine izin veremeyiz. Şimdi olmaz, onu ondan uzak tutmak için yaşadığımız onca şeyden sonra."

Mesaj atmak yerine hemen Vulcan'ı aradım. "Hazır mısınız?" Ona soruyorum. "Giovanni güvenlik ekibiyle birlikte kumarhanede. Jade'i hemen dışarı çıkarmalıyız."

O da gülerek cevap veriyor, "Evet amına koyayım! Bunun için hazır doğmuşum." "İşaretimizi bekle ve sonra cehennemden çıkmış yarasa gibi sür."

"Evet efendim," diye yanıtlıyor, hâlâ kıkırdayarak. "Tanrım! Bu boku seviyorum. Merak etme, bunu halledeceğiz. Sabırsızlanıyorum."

"Sanırım bu gerçekten bunu yapacağımız anlamına geliyor?" Kit soruyor. Ben de ona başımı sallıyorum. Kızağı çeken sekiz ren geyiğine bağlı

ağır deri dizginleri almak için iç çekerek eğiliyor. Çoğu gibi

Kit'in hayvanları, onları yol kenarındaki bir atraksiyondan kurtardı ve şimdi çiftliğinde lüks bir hayat yaşıyorlar.

Onun çabalarını takdir ettiklerinden değil. Hayır, ren geyikleri huysuz ve kötü bir grup. Ve ne yazık ki, beklediğimden çok daha büyük ve kokuyorlar. Gürültücüler de, sert nefes alıp yüksek sesle homurdanıyorlar. Giovanni onları kumarhaneye götürdüğümüz için bize çok kızacak. Ama bugün Noel arifesi ve dikkat dağıtmak için gerçek ren geyiklerinin çektiği bir kızaktan daha iyi ne olabilir? Planladığımız şey için mükemmel bir kılıf.

"Hazır mısın?" Kit bana kaşlarını kaldırarak soruyor.

"Olabileceğim kadar hazırım," diye cevap veriyorum. "Mürettebatım bizi izliyor. Kapıları açacaklar."

Ren geyiklerine bir tıklama sesi çıkarır, ardından dizginleri hafifçe sallarken onlara seslenir. "Dasher'a, Dancer'a..."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Sözünü kestim. "Bunlar gerçekten onların isimleri mi?"

"Tabii ki hayır!" diyor bana muzip bir bakış atarak. "Seni Noel ruhuna sokmaya çalışıyorum."

"Beni lanet kumarhaneye götür Kit. Tatil ruhu umurumda bile değil."

"Tamam, Noel Baba. Grinch olmaya gerek yok." Geniş bir sırıtışla bana döndü. "Bakalım bu ren geyikleri uçabiliyor mu?"

JADE

Şu ana kadar çok iyi.

Çevik parmaklarımla slot makinesinin döndürme düğmesine tekrar basıyorum, bir yandan da zihnimde çetele tutuyorum. Kumarhanenin gürültülü karmaşası arka planda kayboluyor, yerini sayıların ve olasılıkların tanıdık senfonisine bırakıyor.

Otuz döndürme işaretinde tatlı bir nokta var. Kazanç bundan sonra her an gelebilir. Her sevimli karakter, ekrana düşen her sembol, kazanca doğru gizli bir koreografide şifreli bir dans adıdır.

Makine sadece benim algılayabildiğim bir algoritma üretiyor, sayısız geceler boyunca tek başıma çalışarak çözmeyi öğrendiğim sayı dizilerinin bir kombinasyonu. Ben düğmeye basmadan önce uzun bir kod dizisi borsa bandı gibi beynimde dolaşıyor olacak.

Makinenin kodunu, ödeme yapmak için sıranın ne zaman geleceğini bilecek kadar uzun süre çalıştım ve pratik yaptım. Benim beynimle, elektronik aksesuarlar gereksizdir. Ek cihazlar, yüksek teknoloji ürünü aletler yok, sadece zihnimin ham hesaplama gücü, durmaksızın zihinsel pratik yaparak keskin bir kenara bilenmiş.

Elimi ödeme düğmesinin üzerine koyma dürtüsüyle mücadele ediyorum çünkü sıradan kumar davranışından herhangi bir sapma

İstenmeyen sorular. Slot makinesi oyuncuları genellikle dürtüsel ve düzensizdir, eylemleri derin düşüncelere değil, şansa göre yönlendirilir. Eğer biri beni izliyorsa, çok fazla konsantre oluyormuş gibi görünmemeliyim. Sayılarla dolup taşan zihnim benim sırrım olarak kalmalı.

Bir gürültü patlaması gözlerimi alıyor. Siyah smokinli, uzun boylu, şaşırtıcı derecede yakışıklı bir adam, üniformalı bir güvenlik ekibi tarafından takip edilerek kumarhane katında hızla ilerliyor. Koyu renk saçlı ve bronz tenli, belirgin İtalyan yüz hatlarına sahip, yüzü derin bir öfke maskesiyle gergin.

Kesinlikle öfkeli görünüyor.

Ve çok tehlikeli.

"Dağılın ve kalabalığı izleyin!" diye bağıyor adamlarına. "Noel arifesinde birinin kumarhanemi dolandırmasına izin verirsem lanetlenirim."

Adamın üniformalı çevresine yüksek sesle verdiği emir açtı, beni arıyordu. Grubu doğruca benim köşeme yöneliyor, odaklanmış gözleri içime endişe dalgaları gönderiyor.

Eva'ya doğru hızlıca bir bakış attığımda onu bir bar taburesine zarifçe tünemiş, uzun bacaklarını zarifçe çaprazlamış ve pembe kokteyli durgun bir zarafetle karıştırırken görüyorum. Bana doğru gelen adamı fark ettiğinde hızla içkisini alıp adamın önünü kesmek için harekete geçiyor. Adam aceleyle kadına çarpıyor ve içkinin halı kaplı zemine dökülmesine neden oluyor.

"Eva!" diye sesleniyor şaşkınlıkla, olduğu yerde donup kalıyor. Elleri anında kollarına gidiyor ve onu şaşırtıcı derecede nazik bir şekilde kavrayarak sabitliyor. "Çok özür dilerim," diyor sesi yumuşayarak. "Lütfen beni affet. Burada ne yapıyorsun?"

"Noel arifesini kutluyorum, Gio," diye cevap veriyor sıcak bir gülümsemeye ve tüm dikkatini ona yöneltiyor. "Başka ne yapıyor olabilirim ki?"

Onu tanıyor mu? O da kim? Ona *Gio* dedi.

Gio...Giovanni...oh, kahretsin! Bu adam Giovanni mi?

Farkına vardığım şey bir bomba gibi patlıyor ve damarlarımda adrenalin dalgası yaratıyor. Şimdi başım büyük belada. Adamların beni sürekli uyardığı adam benden sadece birkaç adım ötede duruyordu.

O ölümcül bir avcı ve ben de onun avıyım.

Eva'nın eline uzanıyor. "Güzel bir kadın Noel arifesinde yalnız olmamalı," diyor. Eva'nın elini şefkatle dudaklarına götürüyor ve gönülsüzce bırakmadan önce hafifçe öpüyor. "Lütfen size bir içki daha ısmarlamama izin verin." Gözlerini ondan ayırmıyor.

Yanaklarında pembe bir allık mı belirliyor? Burada ne haltlar dönüyor? Aralarındaki gerilim, geçmişin, yarım kalmış hikâyelerin alt akıntısıyla çatırdıyor. Ona soracak milyonlarca sorum var ama bunları çözecek zamanım yok. Arkamda, arka girişin yakınındaki kalabalıktan yüksek sesli bir nefes sesi geliyor.

"Ho! Ho! Ho!" Ön girişin yakınında gür bir ses bağırıyor. "Mutlu Noeller!" Yükseltilmiş ses kalabalık kumarhane katında yankılanıyor.

Aman Tanrım!

Bu sesi nerede duysam tanırım. Etrafımda dönerek omzumun üzerinden ön girişe korkuyla bakıyorum.

Beni karşılayan sahne hem gerçeküstü hem de dehşet verici.

Sekiz ren geyiği tarafından çekilen büyük, kırmızı ve altın rengi eski bir kızak kumarhanenin ana koridorunda ilerliyor. Seven tam bir Noel Baba kostümü giymiş ve sakal bırakmış, Kit ise tüm o devasa Viking ihtişamıyla neşeyle onun yanında oturuyor ve büyük boy yeşil bir elf kılığında gülünç bir şekilde yersiz görünüyor.

Ne haltlar dönüyor burada?

Kit deri dizginleri sertçe geri çekiyor, devasa kolları gerginlikten esniyor. Ren geyikleri yavaşlayarak durur, sıcak nefesleri havaya karışır, gözleri geniş ve vahşi bakar.

Kit'in ren geyiklerini de kurtarmasına neden şaşırdım? Onları nereden bulmuş ki?

Kızak durduğunda Seven harekete geçer. Noel geçit törenindeki Noel Baba gibi kollarını iki yana açarak ayağa kalkar ve büyülenmiş seyircilerden bir alkış tufanı koparır. Arkasına uzanarak ağzına kadar kırmızı ve beyaz çizgili baston şekerlerle dolu kadifemsi kırmızı bir çuval çıkarır.

Kızıktan tecrübeli bir akrobatın çevikliğiyle fırlar, gözlerinde muziplikle parıldayan neşeli bir pırıltı vardır. Elleri kadife çuvalın içinde kaybolur ve avuç dolusu şeker kamışıyla yeniden ortaya çıkar. Ağır kırmızı çuvalı omzuna atarak odada çalışmaya başlar.

Baston şeker dağıtırken gülümseyen turistlere "Mutlu Noeller!" diye sesleniyor. "Noel listenizi bana postaladınız mı? Bu yıl iyi miydiniz?" Odanın içinde dolaşarak kadınları büyülüyor ve erkeklerden gülümsemeler alıyor.

Noel Baba kıyafeti giymiş olsa bile, adam seksi ve cinsel bir karizmaya sahip. Sonunda bana doğru yaklaştı.

"Mutlu Noeller, genç bayan! Bu yıl iyi bir kız mı yoksa yaramaz bir kız mı oldun?"

Elindeki şeker kamışını bana doğru sallayıp göz kırpmıyor, mavi gözleri sahte beyaz sakalının ardında neşeyle parıldıyor. Daha yakına eğilerek kulağıma fısıldıyor, sesi zorlukla bastırılmış kahkahalarla gürlüyor, "Bahse girerim çok *yaramaz bir* kızsındır. Şu andan itibaren bitirmek için üç dakikan var. Acele et! Saate dikkat et."

Ona bakakaldım, nutkum tutulmuştu.

Üç dakika mı?

Bir sonraki adımın ne olabileceğini düşünmekten bile korkuyorum. Derin bir nefes alarak makineye dönüyorum, parmaklarım çılgınca bir çaresizlik dansıyla düğmelerin üzerinde uçuşuyor. Ben gördüğüm her şeyi ezberlerken ekranda parlayan semboller dönüyor.

Neyse ki bütün gözler onun üzerinde, benim değil.

Bana bu işi bitirip kurtulma fırsatı veriyor.

Uzaklaşır ve Eva'nın yanına gider. Seven ona bir baston şeker uzatarak, "Bu akşam çok güzel görünüyorsun," diyor. Eva da ona kibar bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve biraz da eğleniyor. Tanıdığını belli etmemeye dikkat ediyor.

Kız baston şekere uzanırken Giovanni yaklaşır, varlığı hissedilir bir koruma duvarıdır. Gümbür gümbür kaşlarını çatarak izliyor. Seven, Eva ile açıkça flört ederken gözleri tehlikeli bir şekilde kararıyor.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" diye öfkeyle homurdanıyor, sesi tehlikeli bir şekilde alçak. "Şu çiftlik hayvanlarını kumarhanemden çıkarın! Kaç tane ihlale maruz kalacağımı biliyor musun?"

Seven onun öfkesine güler. "Oh, dur! Huysuz bir elf olma!" Seven adamın burnunun dibine alması için bir şeker kamışı sokarak alay ediyor. "Noel arifesinde olduğumuzu bilmiyor musun? Kalabalık buna bayılıyor. İzlemeye devam edin."

Aralarındaki gerilim bir anlığına çatırdıyor, Giovanni'nin bakışları

Seven'a kilitleniyor, sonra da baston şekeri kabaca elinden kapıyor. "İşte ruh bu! Mutlu Noeller! Ho! Ho! Ho! Ho! Ho!" Seven'ın gürleyen kahkahası bir kez daha havayı dolduruyor. Giovanni'nin sırtına içten bir
Bir sonraki kıkırdayan kadın grubuna geçmeden önce tokat attı.

Şeker torbası boşaldığında kızağa geri tırmanır. Destek için Kit'in omzuna tutunarak kızağın kırmızı kadife koltuğunda ayağa kalkar.

"Bu gece herkes iyi vakit geçiriyor mu?" diye bağılıyor. Kalabalık coşkuyla karşılık veriyor, yüksek sesli tezahüratlar ve haykırışlar süslü duvarları aşıyor. "Yılbaşı günü Imperial Hotel ve Casino'da başlayacak olan yepyeni illüzyonist gösterimi kaçırmayın. Herkese mutlu Noeller! Ve herkese iyi geceler!"

Eldivenli ellerini tavana doğru kaldırır. O anda, narin ve buz gibi soğuk kar taneleri düşmeye başlıyor. Etrafımda, yüzleri neşeli bir şaşkınlıkla parlayan kumarbaz arkadaşlar sevinçle yukarı bakıyorlar.

Ellerini avuç içlerini açarak yukarı doğru uzatırlar ve hızla yağan karı yakalamayı umarlar. Kar taneleri yoğunlaşarak bir kar fırtınasına dönüşürken atmosfer heyecanla doluyor.

Birdenbire garip, neredeyse gerçeküstü bir rüzgâr dolaşmaya başlar, görünmez dalları kızıağın ve ren geyiklerinin etrafını sarar. Gücü ve hızı artarak Seven ve Kit'in etrafında siklonik bir girdap oluşturur. Yağan kar kar fırtınasına dönüşerek manzarayı karartıyor. Kör edici karda gözlerimi kısarak bakıyorum. Kızıağın dış hatlarını zar zor seçebiliyorum.

Yoksa yapabilir miyim?

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırıyorum. Kızıağın park edildiği yer şimdi sadece nane kırmızısı ve beyaz renklerden oluşan girdaplı bir bulanıklık. Ren geyiği ve kızak hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuş, yerlerinde sadece Seven'ın Noel Baba şapkasını takan erimekte olan bir kardan adam kalmıştı.

Bu delilik.

Gerçeklik ve fantezi arasındaki çizgi bulanıklaşıyor. Sanki büyüleyici bir kar küresinin içine düşmüş gibiyim, anın büyüğü hem eğlenceli hem de sürrealizmiyle tedirgin edici.

Otuz saniye kaldı.

Hızlanan bir kalp atışıyla daha da yaklaşıyorum ve konsantrasyonumun her zerresini önümdeki titreyen ekrana odaklıyorum. Karakterler tam istediğim gibi sıralanıyor. Elim titreyerek düşmenin üzerinde geziniyor. Her an...

Bam!

Elimi tam da doğru anda düğmeye bastırıyorum.

Bingo!

Slot makinesinden bir ışık ve ses senfonisi patlıyor, zafer tantanası kazandığımı duyuruyor. Başka kimsenin duymaması için dua ediyorum. Karlı tipi beni koruyor ve Noel Baba'yı alkışlayan heyecanlı kalabalığın gürültüsü sesleri maskeliyor.

Kazanan bilet tükürdü ve ben de onu
aldım. Buradan defolup gitme zamanı.

VULCAN

Özel motosikletimin motorunu çalıştırıyorum, ham enerjisini hissediyorum kemiklerimde yankılanıyor. Her bir devir damarlarımda adrenalin salgılatıyor ve içimde patlayıcı bir ateşi tutuşturuyor. Bu his elektrik gibi, kaosun kıyısında dolaşan heyecan verici bir beklenti.

Ses, saklandığım 18 tekerlekli aracın duvarlarını sarsıyor ve ben sabırsızlıkla işaretimi beklerken yankılanıyor. Geçmişteki riskli maceraların tanıdık bir hatırlatıcısı olan egzozun metalik kokusu burun deliklerimi dolduruyor.

Seven bana üç dakika sonra telefonumu çaldıracağını söyledi. Benim içeri girmem ve Jade'i güvenli bir şekilde dışarı çıkarmam için yeterli bir süre. Seven ve Kit işin asla bu noktaya gelmeyeceğini umuyorlardı, ben ise içten içe hep böyle olmasını umuyordum.

Ben adrenalin için yaşıyorum. Jade de öyle.

İşte bu yüzden biz cennette yapılmış patlayıcı bir eşiz. Rüzgarı kovalayan bir çift vahşi alev. Bu gece, nihayet adaşım Vulcan'ı hak etme şansını yakalayacağım; ateş ve demirci tanrısı. Görevim, dolandırıcı kılığına girmiş güzel bir tanrıçayı Günah Şehri'nin kalbinden çıkarmak.

Seven'dan gelen sinyal nihayet beni harekete geçiren titreşimli bir vızıltı. Heyecanla elimi bir personele doğru kaldırdım.

kamyonun kapısında duruyordu. Kapıları sonuna kadar açtı ve ben kamyonun arkasından uçarak son sürat yola çıktım.

Kamyondan dışarı fırladığımda serin gece havası yüzüme çarpıyor, motosikletin evcilleştirilmemiş gücü tarafından itilen bir insan mermisi. Rüzgar kulaklarımda uğuldarken, kaldırım benim müttetikim oluyor ve beni pervasız bir hızla ileri itiyor.

Tam önümde, yanıp sönen neon ışıklarının altında parıldayan süslü mermer basamaklarıyla Imperial Otel ve Kumarhanesi uzanıyor. Sonsuza kadar uzanıyorlar, cilalı yüzeyleri Vegas'ın göz kamaştırıcı ışıklarını yansıtıyor.

Dağlara tırmandım ve çöl kanyonlarından atladım, ama bu lanet merdivenlerde gezinmek şimdiye kadarki en büyük zorluğum olabilir. Tuhaf bir turist çeşitliliği, her basamakta mücadele eden yaşlılar ve topuklu ayakkabılarla sendeleyerek sarhoş kadınlarla kaplı olmalarından bahsetmiyorum bile.

"Çekilin! Çekil lan yoldan!" Bağırıyorum.

Sarsılmaz bir kararlılıkla gazı köklüyorum ve basamakları çıkarken motorun savaş çığlığını serbest bırakıyorum. Kalabalık yolumdan çekilirken nefesler ve çığlıklar yükseliyor, yüz ifadeleri korkudan hayranlığa dönüşüyor. Öne doğru eğiliyorum, vücudum motosikletle kusursuz bir şekilde kaynaşarak, senkronize hareket ediyor.

Seven'in mürettebatı ön kapıda bekliyor, ağızları açık ve gözleri dehşet içinde. Sanırım onlara tam olarak neye dikkat etmeleri gerektiğini söylememiş. Onlara doğru son sürat geldiğimi fark ettiklerinde kapıları açıyorlar. Kapılardan kükreyerek geçiyorum ve Jade'in oturduğunu bildiğim kumarhanenin halı kaplı koridoruna dönüyorum.

Yoğun kar görüşümü bulanıklaştırıyor ve yüzümü yakıyor, kumarhaneyi kaotik bir sise dönüştürüyor. Bir bok göremiyorum ve bir kumarbazı ezmek için yavaşlıyorum. Seven beni kar konusunda önceden uyarılmıştı ama hiçbir şey beni ıslak, soğuk ve lanet olası bir kar fırtınasında araba sürmeye hazırlayamazdı.

Bakışlarım tek bir şeyi arıyor.

Jade.

Ve işte orada.

Jade'in az önce büyük ikramiyeyi kazandığını tüm dünyaya bangır bangır bağırarak o aptal Peggy Penguin slot makinesinin önünde oturmak.

Siktir!

Elleri heyecandan titreyerek kazanan bileti makineden çıkarırken bisikleti onun yanında hızlıca durduruyorum. Yanına uzanıp onu ayağa kaldırıyorum ve kafasına fazladan bir kask geçiriyorum. Şok olmuş gözleri benimkilerle buluşuyor ve kaosa rağmen dünya bir kez daha sadece ikimizin olduğu yere doğru yavaşlıyor.

"Atla," diye bağıyorum. "Aracın geldi, bebeğim."

Tereddüt etmedi ya da soru sormadı. Bir saniye içinde, cehennem kadar seksi beyaz elbisesini çekiştirdi, dantelli külotunu tüm kalabalığa gösterdi ve arkamdaki bisiklete süründü.

"Her zamanki gibi mükemmel zamanlama," diyor kulağıma, sesinde nabzımı hızlandıran bir gülümseme.

Elleri belime dolanıyor, bizi heyecan arayan bir tutkuyla birleştiriyor. Motoru çalıştırdım ve ön kapıya doğru geri döndüm.

Güvenlik görevlilerinden oluşan bir duvar çıkışımızı engellemek için önümüzde beliriyor; yüzleri sertleşmiş, kasları gergin, telsizleri bağırarak verdikleri talimatlarla cızırdıyor. Yavaşlamıyorum, hareket edeceklerinden eminim. Motosikletin çılgın enerjisine meydan okumayacaklar.

Hızlandığımda, fırtına öncesi kuşlar gibi dağılıyorlar, yolumuzdan çekilme telaşıyla birbirlerine takılıp düşüyorlar.

Jade'in bulaşıcı kahkahası çınlıyor, bildiğim en tatlı ses.

"Dayan," diye bağıyorum omzumun üzerinden, belimi sıkıca kavradığını hissediyorum. Bana güveniyor ve ben de ona ihanet etmeyeceğim.

Tek bir akıcı hareketle gazı geri alıyorum, büyük merdivenin en üst katına doğru savrulurken motosikletin sınırlarını zorluyorum.

Yukarı çıkarken bir engel olan mermer basamaklar, şimdi kaçışımız için bir fırlatma rampasına dönüşüyor. Motosiklet kükrerken aniden

Dik mermer basamakların üzerinden havalandık, bir anlık ağırlıksızlığın içinde asılı kaldık, havanın yüzümüze çarpması.

Neşe içinde gülüyorum, en yükseklerin tadını çıkarıyorum.

Jade hiçbir zaman işim ya da işe gittiğimde tam olarak ne yaptığımı hakkında pek soru sormadı. Onu endişelendirmek istemedim ve bundan hiç bahsetmedim.

Sanırım artık biliyor.

Ben bir gözüpek, modern bir Evel Knievel ve Vegas'taki en çılgın dublör sürücüsüyüm. Atlayışın heyecanı, kalabalığın kükremesi, makineyle olan bağlantı... Tanrım, bu boku seviyorum!

Ve daha da fazlası, kulağımın dibinde manyak gibi gülen kızı seviyorum; neşesi vahşi, kontrolsüz bir güç, kötü olan her şeyi silip süpüren bir fırtına.

Onu seviyorum.

O benim her şeyim, ateşimin kıvılcımı.

Aniden içime bir korku saplanıyor. Ya bir şeyler ters giderse? Ya bisikleti yanlışlıkla asfalta bırakırsam ve çıplak bacaklarındaki eti parçalarsam? O kısa ince bir elbise giymiş, teni açıkta, ben ise kalın deri ve kot pantolon giymişim.

Korku yıllardır hissetmediğim bir şey, soğuk ve tedirgin edici bir his. Ama motorun tekerlekleri merdivenlerin dibinde yumuşak bir şekilde kaldırıma çarptığında bu his çabucak geçiyor. Ellerim sabit ve motor altımızda mırıldanıyor.

"İşte bu, bebeğim!" Jade'e sevinçle bağıryorum, o da benimle birlikte çılgılık atıyor. Ben.

Kontrol tamamen bende ve kızıma zarar gelmesine izin vermeyeceğim.

Yavaşlamıyorum. Şu anda yoğunluğun içindeyiz.

Vegas'ın ışıltılı sokakları, dünya bir ışık ve hareket bulanıklığı.

Birlikte durdurulamayız.

Daha yakına eğiliyor, nefesi boynumun alt kısmında ılık. "Başardık!"

Bağıryor, kahkahası yine kulaklarımda çınlıyor.

Zaferin tadı çok tatlı ve onu içimize çekiyoruz.

Şehrin caddelerinde uçuyor, keskin dönüşler yapıyor, otoparklardan ve ıssız arka sokaklardan geçiyoruz. Son bir dönüş yapıyorum ve ileride, tam planladığımız yere park etmiş 18 tekerlekli kamyonu görüyorum.

Ekip plakayı değiştirmiş ve kamyonun logosunu sahte bir şişe su şirketiyle değiştirmiş. Arka kapılar açık ve rampa aşağı inmiş, bizi bekliyor.

Rampayı çıkıyorum ve kapıları arkamızdan çarparak kapatıyorlar. Kaskımı çıkarıp kayıyorum ve Jade'in kaskını da çıkarıyorum, hareketlerimde acelecilik var. İki elimle yüzünü kavrayıp dudaklarından sertçe öpüyorum, geri çekilmeden önce umutsuzca hissettiğim her şeyi bir öpücükle anlatmaya çalışıyorum.

"Lanet olsun!" Bağıriyorum, nefesim kesiliyor. "Bu acele miydi neydi?"

"Harikasin!" diyor, ensemden tutup kollarımın arasında zıplıyor, gözleri heyecanla parlıyor.

"Peki ya biz?" Seven sırtarak arka köşede üst üste yığılmış su şişelerinin arkasından çıkıyor.

Kit de saklandığı yerden çıkar ve dudaklarında muzip bir gülümsemeye onun yanına gider. "Sürpriz!" diyor Jade'e, kollarını uzatarak.

"Burada ne arıyorsun?" diye soruyor şok içinde, gözleri kocaman, yüz hatlarına inançsızlık kazınmış. "Buraya nasıl bu kadar hızlı geldin? Her şeyi nasıl başardın? Karı mı? Kızağı? Eriyen kardan adam? Tanrım, Seven, sen bir dahisin! Bu inanılmazdı. Hepiniz inanılmazsınız!"

İkisini de kucaklamak için acele eder ve onu yakalarlar, gülerler, öperler ve sarılırlar.

"Ve bil bakalım başka ne var?" Hâlâ vücudunda asılı duran çantasına uzanıyor ve kumar makinesinden kazandığı bileti havaya kaldırıp sallıyor. "Büyük ikramiyeyi kazandık beyler! Görev tamamlandı. Başardık! Plan işe yaradı."

"Ama nasıl?" Seven soruyor, açıkçası onun ifşası karşısında şaşkın. "Kamera dizüstü bilgisayara aktarım yapmıyordu. Bağlantı kopmuştu. Bunu nasıl yaptınız? Anlamıyorum."

Başının yan tarafına vuruyor. "Kameraya ihtiyacım yoktu," diye açıklıyor omuz silkerek. "Bazı şeyler için fotoğrafik bir hafızam var."

Bu çok ilginç yeni bilgi karşısında ağzımız açık kalıyor. "Bizimle paylaşmak istediğin başka özel yeteneklerin var mı?" Kit alay ediyor. "Yoksa bunları bize teker teker mi anlatmayı planlıyorsun? Mesela 'elini tutabilmek' gibi.

dört dakika boyunca nefesinizi tutabilir misiniz?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, üzgünüm, hepsi bu kadar arkadaşlar. Özel yeteneklerim bitti. Hiçbir şey söylemedim çünkü mecbur kalmadıkça kullanmayı planlamıyordum. Acil durumlar için arka cebimde sakladığım bir şey."

Sorularımız arka kapıya sertçe vuran biri tarafından kesildi ve hepimiz donup kaldık. "Kahretsin!" Giovanni'nin adamlarının bizi çoktan bulmuş olmasından endişelenerek mırıldandım.

"Beni içeri alın, pislikler!" Leroy dışarıdan bağılıyor, sesi talepkâr.

Seven aceleyle kapının kilidini açıyor ve kapıları çarparak kapatmadan önce Leroy'u içeri çekiyor. Duvara vuruyorum ve kamyon kaldırımdan uzaklaşıyor. Kısa süre sonra Vegas sokaklarında sorunsuzca ilerlemeye başladık, önceki gerginliğimiz yerini rahatlamaya bıraktı.

Leroy ağır ağır yere çöküyor, iri gövdesi epeyce yer kaplıyor. "Vay canına, bunun bittiğine sevindim," diyor sırtarak. "Şuraya yığılmış şişe sularından birini bana atabilir misin?"

Seven ona, "Üzgünüm, o sandıklar boş ve sadece kenara çekilme ihtimalimize karşı göstermelik," diyor. "Güvenlik kontrol odasında işler nasıl gitti?"

Leroy gururla gülümseyerek, "Bir rüya gibi," diye yanıtlıyor. Yeşim'e döner. "Sana hiç annemden bahsetmiş miydin? Kendisi yetmişli yıllardan kalma bir hippy aşk çocuğu ve hâlâ bazı halüsinojenik lezzetlere düşkün. Tam olarak onun özel tarifli kekleri."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

"Annem güvenlikteki arkadaşlarıma ulaştırmam için özel keklerinden ve diğer Noel kurabiyelerinden bir tabak hazırladı. Diyelim ki ben gittiğimde çok iyi takılıyorlardı. Kıkırdıyor ve yüzlerini yiyeceklerle dolduruyorlardı. Ben ayrıldığımda telefonda pizza siparişi veriyorlardı." Kaşları havaya kalktı. "Güvenlik kameralarını izleyen adamlara ilaç mı verdin?"

"Evet, kesinlikle yaptım," diye itiraf ediyor Leroy. "Sonra o lanet kameraları kapattım ve videoları karıştırdım. Şimdi bana teşekkür edebilirsiniz. Ayağa kalkıp selam verirdim ama o keklerden birini de biraz ısırdım. Ayaklarımın üzerinde biraz dengesiz duruyorum."

Jade onun yanına çöküyor ve kollarını kalın boynuna doluyor. "Teşekkür ederim," diyor yumuşak bir sesle. "Senin de artık ailemin bir parçası olmanı seviyorum. Büyürken hep bir ağabey ya da ablaya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ederdim. Ve şimdi biliyorum."

Kolunu şefkatle okşamak için uzanıyor, büyük eli nazık. "Sana arkamı kolladığımı söylemedim mi?" diyor. "Sen ve diğer üç aptal. Hepinizi düzgün tutmaya çalışmak zor iş, ama birinin bunu yapması gerekiyor. Sanırım o kişi de yaşlı Leroy."

"Teşekkür ederim, Leroy," diyorum. "Kıçımızı kurtardın. Sana borçluyuz." "Söylesene, neydi tüm bunlar?" diye soruyor eliyle kamyonu göstererek.

"Planları gözden geçirirken bunların hiçbirini konuşmadık. Ne kızak, ne kar, ne Seven'ın büyüü, ne de Vulcan'ın son dakikada beni kurtarmak için kükremesi. Bunu ne zaman bir araya getirdiniz?"

Seven, "Asıl planın suya düşmesi ihtimaline karşı yedek bir plan yapmanın zararı olmayacağını düşündük," diye açıklıyor. "Planınız sağlandı ama Giovanni'yi daha iyi tanıyoruz. Acımasız ve ölümcül biri. Eğer bir şeyler ters giderse, seni ele geçirme riskini göze alamazdık. Bu gece çok yaklaştı. Vulcan seni oradan çıkardığında adamları sana birkaç adım mesafedeydi."

"Vulcan, tanınmayacak mısın?" Jade sormak için döner. "Vegas'ta kaç kişi senin gibi motosiklet sürebilir?"

"Mümkün," diye cevap veriyorum omuz silkerek. "Ama her zamankinden farklı bir motosiklet kullanıyorum. Daha önce toplum içinde hiç sürmediğim bir motosiklet. Ve kasklar sadece gözlerimizi gösteren tam yüz kaskları. Giovanni'nin benim yaptığımı dair bir şüphesi olabilir ama kesin bir kanıt yok. Ayrıca, bu gece benimle çalışan ekip, başka bir yerde birlikte parti yaptığımıza dair bir mazeret sunmaya istekli. Beni kumarhanede gösteren somut bir şey yok."

"Peki ya siz ikiniz?" Seven ve Kit'e dönüyor, bakışları onlar arasında gidip geliyor. "Sizden şüphelenmeyecek mi? Kumarhanede epey olay çıkardınız. İnanılmaz, abartılı bir sahne ama yine de işi bitirip kaçmamı sağladı."

Seven başını sallar. "Hayır, açıkçası bizim tanıtım gösterimizi kumarhaneyi dolandırmaya çalışan bir kadınla ilişkilendireceğini sanmıyorum. Neden bağlasın ki? Bize çok yüksek maaşlar ödüyor ve biz de hiç sorun çıkarmadık. En kârlı üç oyuncusunun kendisine karşı birlikte çalışacağını aklının ucundan bile geçirmez."

"Seven haklı," diyor Kit. "Özellikle de ben, çünkü ben gösterişsiz bir adamım. Riskli bir şey yapacağından şüpheleneceği son kişi ben olurdum."

Jade onun kendisini tanımlamasına yüksek sesle gülüyor, kahkahası kamyonun içinde çınlıyor. "Ben sana hiçbir koşulda gösterişsiz demezdim Kit. İkinizin başı belaya girecek mi?"

"Ah, kesinlikle başım belaya girecek," diye yanıtlıyor Seven ona sırtarak. "Buna değdi. Giovanni muhtemelen kıcıma tekmeyi basacak ve beni çirkin bir şeyle tehdit edecek. Yılbaşı günü yayınlanacak yeni şovum için bir tanıtım gösterisi olduğunu söyleyeceğim. Kit bana ren geyiğini ödünç verecek kadar nazikti ve bu işe dahil olmasının tek nedeni buydu. Eminim tatlı dille bu işten sıyrılabilirim."

"Endişelendiğimiz tek kişi sensin," diyor Kit ona, gözleri endişeyle dolu. Her zamanki mutlu tavrı daha da değişiyor

Ciddi. "Kimliğiniz tespit edilemediği sürece sorun yok."

"Şimdi nereye gidiyoruz?" Jade soruyor.

"Ev," hepimiz aynı anda söylüyoruz.

Rahatlama yüzünü aydınlatıyor ve soğuk metal duvara yaslanıyor. "Ben de bunu söylemeni umuyordum," dedikten sonra kullan-at telefonu çaldığında kaşlarını çatıyor. "Kahretsin! Natasha ve Eva'ya mesaj atmayı unuttum. Eminim çok endişelenmişlerdir."

"Hayır, onlara her şeyin yolunda olduğunu söyledim," diyerek Seven onu rahatlatıyor ve elini nazıkçe sıkmak için uzanıyor. Yüzü sakin, ama gözleri derin bir koruma duygusunu açığa vuruyor. "İrtibat halindeydik ve güvende olduğunu biliyorlar. Eve döndüğümüzde onları arayabilirsin."

"Tanrı'ya şükür." Omuzları rahatlamayla çöktü. "Her ne kadar heyecan verici olsa da, bu gecenin sona ermesi beni rahatlattı."

"Bitti mi?" Yankılanıyorum, elini elime almak için uzanıyorum, parmaklarımızı iç içe geçiriyorum. "Bebeğim, bu gece bitmedi. Gece daha yeni başlıyor. Seni eve götürene kadar bekle."

"Tanrım, hayır," diye inliyor Leroy, ellerini kulaklarına götürerek. "Şu lanet dakikada konuşmayı kes. Lütfen. Çılgın seks partilerininle ilgili hiçbir detay duymak istemiyorum. Beni annemin evine bırakabilir misin? Yolumuzun üstünde. Umarım bana biraz yemek artığı bırakmıştır çünkü açlıktan ölüyorum."

"O keklerden kaç tane yedim demiştin?" Jade gözlerinde dans eden bir eğlenceyle soruyor.

"Koca bir adamın iştahını açmaya yetecek kadar," diye yanıtlıyor, sırtarak karnını ovuşturarak. "Saat kaç bu arada?"

"Gece yarısından sonra," diyorum.

"Oh lanet olsun! Noel günü geldi bile!" Leroy diyor ki. "Evet, kesinlikle eve gitmeliyim. Annem Noel günü bana hep büyük bir kahvaltı hazırlar."

"Sıkı durun, sizi oraya götüreceğiz," diyorum.

Şoföre, Leroy'u bırakmak için kısa bir yoldan gitmesi için mesaj attım. Kısa süre sonra kamyon yavaşlıyor ve Leroy'un bırakılacağı yere yaklaşıyoruz. Durduğumuzda, ben

Leroy'un ayağa kalkmasına ve kamyonundan çıkmasına yardım etmek için uzan. Ayağa kalkarken biraz sersemlemiş.

"Kendine iyi bak dostum ve Mutlu Noeller!" Ona omzuna vurarak söyledim.

"Mutlu Noeller, Leroy!" diye sesleniyor diğerleri ona, annesinin evine giden yolda sendeleyerek ilerleyişini izlerken.

Verandanın ışığını onun için açık bırakmıştı. Görünüşe göre o da bekliyordu, çünkü adamın sendeleyerek içeri girmesi için kapıyı hızla açtı. "Mutlu Noeller çocuklar!" diye seslendi bize, açık kapıdan el sallayarak. "Çikolatalı krep yemek için içeri gelmek ister misiniz?"

"Hayır, hanımefendi," diye bağırır Seven. "Yakında geleceğiz. Yardımlarınız için teşekkür ederiz! Minnettarız!"

"Ne zaman isterseniz çocuklar," diye bağırıyor. "Mutlu Noeller."

Kapıyı kapatıp verandanın ışığını söndürene kadar ona el sallıyoruz. Kamyona geri tırmanıyorum ve şoföre yola çıkmaya hazır olduğumuzu bildirmek için duvara iki kez vuruyorum.

"Bir sonraki durak ev," diyorum.

YEDİ

Noel 'den *sonraki gün.*

Telefonumu ters çevirip mesajı kontrol ediyorum.

Siktir!

Mesajı okuduğumda ani bir tedirginlik kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oluyor. Mesaj Giovanni'den geliyordu ve beni ofisine çağırıyordu. Bu anın geleceğini biliyordum ama bunu Yeni Yıl gösterisinden sonraya ertelemeyi ummuştum. Kumarhanede yaptığımız numaradan dolayı bana çok kızgın olduğu kesin.

Onu suçlayamam.

Personelim bana kumarhanedeki ren geyiklerinin bıraktığı pislikten bahsetti. Bu kadar pis koktuklarını ve hiç terbiye edilmediklerini kim bilebilirdi? Böylesine güzel yaratıklardan beklenmeyen keskin koku ve asi davranışları beni şaşırttı.

Kardan adamın buzlu kalıntıları ve fiskiye başlıklarından yağan kar nedeniyle halı ve mobilyalarda meydana gelen su hasarından bahsetmiyorum bile. Eminim Giovanni zararlar için kazancımdan yüklü bir meblağ kesecektir.

Para iyi harcanmış.

Kulisten asansöre doğru hızla yürürken ne yapacağını merak ediyorum. Beni doğrudan kovacak ve sözleşmemi bozacak mı? Yoksa

ve bana para ödemeye devam ederken başka bir yerde sahne almamı yasaklıyor?

Hangisinin daha kötü olacağından emin değilim. Her iki durumda da pişman değilim.

Jade'i güvende tutmak için yaptığım her şeye değdi. O artık hayatımızın ayrılmaz bir parçası ve bu yaptıklarım için yeterli bir sebep. Hiçbir şekilde öylece durup ona el sürmesine izin veremezdim. Onu korumak her zaman bir numaralı önceliğim olacak. Yakın çevremde çok fazla insan yok; güvendiğim ve bana güvenebilecek insanlar. Sadece babam, Kit, Vulcan, Leroy ve şimdi de Jade.

Onlar için her şeyi yaparım.

Metalik bir zil sesi asansörün geldiğini haber veriyor ve kapılar kapanırken çatı katı için özel kodu giriyorum. Asansör yükseliyor, yumuşak bir uğultu yukarı doğru yolculuğuna eşlik ediyor. Kapılar kayarak açılıyor ve karşıma Kapı Bekçisi Marla çıkıyor; varlığı soğuk ve heybetli. Sanki içeride benim olduğumu biliyormuş gibi bakışları içime işliyor.

Kadının medyum olduğunu öğrenmek beni şaşırtmaz. Ya da tüvit takım elbiseli bir cadı.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın, Seven," diye azarlıyor, tel çerçeveli gözlüğünün kenarından bana bakarak.

Başımı eğip ayaklarıma bakma dürtüsüyle savaşıyorum.

"Noel arifesinde yaptığınız aptalca ve sorumsuzca bir şeydi," diyor. "Birileri o ren geyikleri tarafından yaralanabilirdi. Onlar vahşi hayvanlar, eğitilmiş evcil hayvanlar değil. Sadece bu da değil... İtfaiye kurcaladığınız tüm fiskiye başlıklarını değiştirmemiz konusunda ısrar etti. Yaptıklarınız yüzünden birçok yangın yönetmeliğini çiğnediğimiz için bize ceza kestiler. Eminim sağlık departmanı da restoranlarımızı sürpriz bir şekilde ziyaret edecektir."

"Özür dilerim," diyorum ona özür dileyen bir gülümsemeyle. "İşler kontrolden çıktı. Bir daha olmayacağına söz veriyorum."

Giovanni koridorun diğerk ucundan, "Tabii ki olmayacak," diye araya giriyor. "Ofisime gel, Seven. Seninle bir konuşma daha yapmamızın zamanı geldi de geçiyor bile." Onu ofisine kadar takip etmemi işaret ediyor.

Uzun bir nefes üfledim.

İşte geliyor.

Görkemli kariyerimin kaçınılmaz sonu. Sürdüğü sürece çok eğlenceliydi.

Yarın babam hapishaneden aradığında, ona bir ömür boyu uğruna çalıştığımız her şeyi bir gecede tek başıma yok ettiğimi söylemek gibi zor bir görevim olacak.

Hepsi iki erkekle paylaştığım bir kızın aşkı için. O anlayacaktır.

Aşk, her şeyi havaya uçurmak için en iyi sebeptir.

Göğsümü sıkan korkuyla Bay Giovanni'yi, kendine özgü eskimiş deri ve pahalı puro kokusuyla ofisine kadar takip ediyorum. Oda loş bir şekilde aydınlatılmış, çoğunlukla dışarıdaki Strip'ten gelen uzun pencerelerden içeri giren neon ışıklarıyla aydınlanıyor.

Masasının önündeki sandalyelerden birine oturmak için hareket ediyorum. "Otmaya zahmet etmeyin," diyor. "Burada uzun süre kalmayacaksın."

Başımı sallıyorum ve ayakta kalıyorum. Fesih konuşmamın kısa ve tatlı olacağını bilmek güzel. Ben de burada gereğinden fazla kalmaya hevesli değilim.

Kollarını pahalı takım elbisesinin üzerinde kavuşturuyor, kol düğmelerinin gümüş rengi ışığı yakalıyor. Bakışları delici, benim konumumdaki çoğu insanı dehşete düşürecek türden. Haydutları beni götürmek için kapının dışında mı bekliyor? Bacaklarımı mı kıracaklar? Diz kapaklarımdan mı vuracaklar?

"Kumarhanede yaptığın o çılgın numara da neydi?" diye sorar.

Onu anlamaya çalışırken bir yandan da dalgınca sakalımı kaşıyorum. O gece kumarhanedeki faaliyetler hakkında ne kadar şey biliyor? Her zamanki gibi yüz ifadesini okumakta zorlanıyorum.

"Yılbaşı günü başlayacak yeni program için iş yapmaya çalışıyordum," diye açıklıyorum. "Bu bir tanıtım gösterisi için son dakika fikriydi. Noel arifesi olduğu için herkesin keyfi yerindeydi. Ve dürüst olacağım... Ben de biraz çakırkeyiftim. Kit, Noel geçit töreni için ren geyiklerinden birkaçını kasabaya getirmişti. Noel Baba kılığına girip kumarhanede kızak sürmenin komik olacağını düşünmüştüm. Kit de yarı sarhoştı ve kızağı sürmeye gönüllü oldu."

"Kumarhaneyi bir hayvan sürüsüyle basmadan önce yönetimle görüşmeyi düşünmediniz mi? Imperial bir ahır değil. Şık kumarhanemi lanet olası bir hayvanat bahçesine çevirdiniz. Korumamız gereken olağanüstü bir itibarımız var."

Ellerimi kaldırdım, masum bir hava yansıtmaya çalıştım. "Yani, evet, şimdi çılgınca geliyor ama o zamanlar harika bir plan gibi görünüyordu. Ren geyikleri çok usluysa."

Kaşlarını bana doğru kaldırıyor, sessiz bir meydan okuma.

"Ren geyikleri için," diye düzeltiyorum. "Halının ve poker masalarından birinin üzerinde bıraktıkları pislik için özür dilerim. Kit beni ürettikleri atık miktarı ya da berbat koku konusunda uyarmadı. Popolarının altına torba takıyorlardı ama sanırım heyecandan taşmış olmalılar."

"Ren geyiği boku kokusunu halıdan çıkarmanın ne kadar zor olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hayır, ama hayal edebiliyorum," diye yanıtlıyorum. "Yine de kalabalık bayıldı! Kızakla içeri girdiğimde yüzlerindeki ışıltıyı gördünüz mü? Bu onların tatilini kesinlikle güzelleştirdi. Videolar anında tüm sosyal medya kanallarında viral oldu. Sadece birkaç dakika içinde milyonlarca kez izlendi. Bu, satın alınamayacak ücretsiz organik tanıtımdır."

"Bana halkla ilişkiler dersi vermenize gerek yok," diyor. "Açıkçası bunların hiçbirisi umurumda değil. Bilmek istediğim şey, bunu nasıl başardığın?"

Kahretsin, biliyor.

"Ne demek istiyorsun?" Sesimdeki tedirginliği dikkatle gizleyerek soruyorum. "Neyi çekip çıkarmak?"

"İllüzyonu nasıl yaptığını duymak istiyorum. Nasıl ortadan kayboldun ve ardında Noel Baba şapkanı takmış eriyen bir kardan adamdan başka bir şey bırakmadın? Fıskiye sistemini kar fırtınasına neden olacak şekilde nasıl ayarladın? Dönüp kardan adama dönüştüğünde ve sonra ortadan kaybolduğunda üç metreden daha az uzaktaydım. Bana bunu nasıl başardığını anlat."

Jade hakkında konuşmadığı için rahatlatarak sırtıtmaya başladım. Onu korumak için her şeyi yapmaya hazırdım, bu kalan kontratımdan vazgeçmek anlamına gelse bile.

"Büyü," diye açıklıyorum. "Ben bunu yapmak için doğmuşum. İnsanları eğlendirmek ve şaşırtmak için. Onları gülümsetmek ve sıkıntılarını bir süreliğine de olsa unutturmak. İllüzyonlar benim hayatım. Ve sırlarımı asla veremem. Sana bile."

Bir an beni inceliyor, sessizliğini yavaşça başını sallayarak onaylıyor. "Nadir bulunan bir yeteneğin var, Seven," diyor. "Etkilendim ve bunu sık sık söylemem. Bugünlerde beni hayran bırakan çok az şey var. Bu yüzden, bu seferlik gösterini görmezden geleceğim. Kit'le de konuşacağım ama ikimiz de bunun arkasındaki beynin sen olduğunu biliyoruz."

Şaşırdım kaldım.

Bu konuşmanın böyle gitmesini bekliyordum ama böyle olmadı. Buradan tüm uzuvlarım sağlam olarak çıkabilirim.

"Sigorta şirketiyle tekrar konuştum ve farklı bir düşünce tarzına geldiler," diye devam ediyor. "Primlerinizde önemli bir artış karşılığında gösterinizin sigorta kapsamını değiştirmeden devam ettirmeyi kabul ettiler. Neyse ki yeni gösterinizin bilet satışları, yaptığınız gösteriden ve bunun sonucunda oluşan tanıtımdan sonra tavan yaptı. Sonuç olarak, bilet fiyatlarını iki katına çıkarıyoruz ve birkaç ekstra zaman dilimi ekliyoruz. Ol

Bu kış kışınızı yırtarak çalışmaya hazır olun. Reklam bütçesini üç katına çıkarıyoruz ve daha büyük bir sinema salonu inşa etmek için planlar yapıyoruz."

Kovulmadım.

Buna inanamıyorum.

Odanın diğer ucundaki masasına doğru yürüyor ve bir yığın kâğıt alıyor. Haftalar önce gösterimde çeşitli tehlikeli aletleri kullanmamak için attığım imzayı hatırlıyorum. Jade'i kaçırdığımız ve hayatlarımızın sonsuza dek değiştiği gün. Belgeyi ikiye bölüp masasının yanındaki çöp kutusuna atıyor.

"Programınızın sanatsal kontrolünü size geri veriyorum" diyor. "Ayrıca sana ikinci bir şans veriyorum ki bu çok ender rastlanan bir durumdur. Seni uyarıyorum. Sakın berbat etme. Üçüncü bir şansın olmayacak."

"Merak etme, yapmayacağım," diyorum; bir yandan da onu tekrar nasıl sikebileceğimi planlıyorum.

Dünyada her şey yolunda.

İşe geri döndüm ve Jade güvende.

JADE

Imperial Otel'de Yılbaşı Gecesi Maskeli Balosu...

"Bu akşamki baloda size eşlik edebilir miyim, madam?" Seven önümde eğilerek kibar bir selam verdi. Siyah smokini, beyaz kolalı gömleği ve papyonuyla kusursuz bir şekilde giyinmiş, göz kamaştırıcı biri. Mavinin canlı bir tonu olan Venedik maskesi gizemli bir hava katıyor ve dikkatleri bana parıldayan büyüleyici gözlerine çekiyor.

Doğruldu ve bana dirseğini uzattı.

"Evet, buyurun efendim," diye gülümseyerek cevap veriyorum.

Eldivenli elim dirseğinin kıvrımında yerini buluyor ve muhteşem balo salonuna giriyoruz. Imperial Hotel'in gösterişli Yılbaşı Gecesi Maskeli Balosu onlarca yıllık bir gelenektir.

Büyük balo salonunun kapısından içeri girdiğimizde "Vay canına," diyorum. "Bu inanılmaz."

Natasha'nın açık mavi gece elbisemi seçmeme yardım etmekte ısrar etmesine sevindim. İpek ve şifonun katmanları etrafımda zarifçe akıyor ve her adımda kendimi bir bulutun üzerinde süzülüyormuş gibi hissediyorum.

Balo salonu yılbaşı gecesinin heyecanıyla dolup taşıyor. Vegas'taki herkes bu gece burada olacak.

Karmaşık bir şekilde kalıplanmış tavandan sarkan kristal avizeler, tüm odayı sıcak bir ışıltıyla yıkayan yumuşak bir parıltı yayıyor. Onların parlak

Kristaller ışığı yakalayıp duvarlara ve cilalı mermer zemine parıldayan desenler saçıyor. Orkestra maskeler denizinin ardına gizlenmiş, yumuşak bir müzik odanın içinde dolaşıyor.

Siyah ve beyaz üniformalı garsonlar kalabalığın arasında zarifçe ilerliyor, köpüklü şampanya tepsileri taşıyor. Bir dizi canlı renkte giyinmiş konuklar dans pistinde zahmetsiz bir zarafetle salınırken kahkahaları şampanya kadehlerinin tıngırtısına karışıyor. Venedik maskeleri kimliklerini gizleyerek şenliğe gizemli bir entrika havası katıyor.

Eva ve Natasha'yı görmeyi umarak kalabalığı tarıyorum. Toplum içinde birlikte sosyalleşirken görülemezsek bile, yakınlarda olduklarını bilmek beni rahatlatıyor. Eva son dakikada mucizevi bir şekilde balo için imrenilen biletlerden bir çift kaptı. Biletlerin Vegas'taki en sıcak yılbaşı gecesi etkinliği için olduğu düşünülüğünde hiç de azımsanacak bir başarı değil.

Nasıl olduğunu sorduğumda cevap vermeden gizemli bir şekilde gülümsemekle yetindi. İçimden bir ses Giovanni ile arasındaki ilişkinin onun anlattığından daha fazla olduğunu söylüyor. Belki bir gün tüm hikayesini dinlerim. O zamana kadar, sadece kendi sonuçlarımı hayal edebilirim.

Maskeli yabancıların bulunduğu odada arkadaşlarımı aramaya devam ederken içimi bir melankoli kaplıyor. Bu gece mesafemizi korumamız gerektiği bilgisi kalbimi sızlatıyor.

Natasha'ya ve hatta bir dereceye kadar Eva'ya bağlandım. Ama artık toplum içinde birlikte görünmek bizim için çok tehlikeli olurdu. Noel arifesini kelepçelenmeden atlattığımız için şanslıydık.

Hepsi çocuklar sayesinde.

Beni korumak için her şeyi riske attılar. Ben ise aptalca bir kumarbaz tuzağına düşerek öndeyken pas geçmem gerekirken bir el daha oynadım. Bunu biliyordum ve oynamaya devam ettim. Büyük bir ödemenin cazibesi ve gururum beni ele geçirdi.

Aynı hatayı bir daha yapmayacağım.

Eva geçtiğimiz hafta planımızın son adımıını da uyguladı. Herhangi birimizin elinde avuç dolusu kazanan biletle kumarhanelerdeki para kasasına gitmesi çok riskliydi. Parayı toplamak için başka birine ihtiyacımız vardı, bizimle şüphenin göz kamaştırıcı spot ışığı arasında bir tampon.

Ona göre, çeşitli kumarhanelerde biletleri nakde çevirmeye, zahmetleri için bir ücret almaya ve geri kalanını teslim etmeye istekli birçok insan bulmak kolaydı. Tek yapmaları gereken parayı alıp gitmekti.

Sözüne sadık kalarak kazancı hemen dağıttı. Hemen yüzde ellilik payımı kendim ve çocuklar arasında paylaştırdım. Asil oldukları için reddetmeye çalıştılar ama paylarını almadım. Zaten bütün mesele paraydı, ya da ben kendime defalarca öyle söyledim.

Yoksa öyle miydi?

Planın geride kalmasıyla birlikte, etrafıma garip bir boşluk yerleşti, boşlukla yankılanan bir boşluk. Parmağımı tam olarak koyamadığım bir huzursuzluk, içimi kemiren bir özlem, beni demirsiz ve başıboş bırakıyor. şu anda ne yapacağımı şaşırmış durumdayım; başarının kalıcı heyecanı ile bundan sonra ne olacağının tedirgin edici belirsizliği arasında sıkışıp kaldım.

"O güzel beyninin içinde neler oluyor?" Seven bana bakıyor, gözleri sıcak ve araştırıyor ve elimi nazikçe sıkıyor. "Kimi arıyorsun? Kit ve Vulcan'ın da burada bizimle olmasını dilediğini biliyorum ama onları smokin giymeye ikna etmenin bir yolu yoktu. Özellikle de Vulcan'ı. Kit de kendisine uygun bir smokin bulamadı. Bu gece eve döndüğümüzde bizi şampanyayla bekliyor olacaklar. Büyük maskeli balolar onların tarzı değil."

"Anlıyorum," diyorum hüznle, gözlerim hâlâ kalabalık dans pistinde. "Natasha ya da Eva'yı arıyorum."

Seven'in kaşları derinleşiyor, yüzüne bir gölge düşüyor. "Artık toplum içinde birbirinizden uzak durmanız gerekmiyor mu?"

"Onlarla konuşmayı planlamıyordum. Sadece ne giydiklerini görmek istedim."

"Tabii ki yaptın," diyor şüpheyle, sesi alaycı ama gözleri her zaman dikkatli, her zaman koruyucu. "Gel ve benimle dans et. Bu arkadaşlarını aklından çıkarmanı sağlar. Onlarla görünmek senin için çok riskli. Bunu bana kendin söyledin."

"Haklısın," diye kabul ediyorum pişman bir iç çekişle, sözlerinin gerçekliği göğsüme ağır bir şekilde yerleşiyor. "Neden önce bir masa kapmıyoruz?"

Her zaman beceriksiz olduğum dans pistine çıkmayı ertelemeye çalışıyorum.

"Daha iyi bir fikrim var," diyor, eğilip kulağıma fısıldamak için. "Hadi ayrılalım. Yukarıda özel bir otel odasında ateşli bir seks yapmak varken neden burada yabancılarla dolu bir odadayız?" Saçlarımı kenara çekiyor ve boynumu usulca öpüyor. "Seni benimle kaçmaya ikna etmek için ne yapmam gerekiyor?"

"Kes şunu!" Koluna şakacı bir tokat atarak alay ediyorum. "Kendini kontrol etmeye çalış. Daha önce hiç yılbaşı partisine katılmadım ve beni hoş görmelisin. Daha yeni geldik. Ayrıca, bu gece Vegas'ta boş otel odası yok, özellikle de Imperial'da."

"Sormaktan zarar gelmez," diye yanıtlıyor alçak sesle gülerek. "Uslu duracağım ama sadece bu seferlik. Yine de seni uyarmalıyım, batıl inançlarım var. Bugün yılbaşı ve gece yarısı sana bir öpücük vereceğim."

Bir garson, elinde parıldayan şampanya kadehleriyle dolu bir tepsiyi zahmetsizce dengeleyerek bize doğru ilerliyor. Kostümü kırmızı ve beyazın çarpıcı bir görüntüsü; maskesinin yanlarından çıkan kıpkırmızı tüyler, kokteyl elbisesinin ateşli tonuna uyuyor.

"Bir kadeh şampanya ister misiniz?" diye soruyor.

"Kesinlikle," diyor Seven, yumuşak bir hareketle tepsideki iki bardak çıkararak. "Teşekkür ederim."

Flütlerimizi hafifçe birbirine vurmada önce bir tanesini bana uzatıyor, soğuk cam parmaklarımla buluşuyor. Çıkan ses narin, havada çınlayan mükemmel bir nota. "Yeni yıla kadeh kaldıralım. Bizi nereye götüreceğini görmek için heyecanlıyım."

Ona gülümsedim. "Ben de."

"Yollarımızın tam da o anda kesişmesi nasıl mümkün olabilir?" diye devam ediyor. "Bunu bir düşünün. Birbirimizi tesadüfen bulduk ve bir anda evrenimizin merkezi haline geldin. Kumarhaneden iki dakika önce çıkmış olsaydın ya da ben tam o anda oradan geçiyor olmasaydım, asla tanışamazdık. Artık hayatımızda olduğuna göre, sensiz bir varoluş düşünemiyorum. Sen gelmeden önce neler kaçırdığımı hiç fark etmemiştim."

Uzanıp çenemi yukarı kaldırıyor, böylece doğrudan gözlerimin içine bakabiliyor. "Seni seviyorum Jade. Hepimiz seviyoruz. Jade'in gerçek adın olmadığını biliyorum ama sen bizim için her zaman Jade olacaksın. Jade aşık olduğumuz, ilk andan itibaren bizi hipnotize eden kız. Hepimiz planlarının ne olabileceği konusunda endişeliyiz. Lütfen sonsuza kadar Vegas'ta bizimle kal. Birkaç hafta ya da dolandırıcılık için başka bir yer bulana kadar değil. Daimi olarak yanımızda olmanı istiyoruz. Sana ihtiyacımız var."

Sözleri içimde derin bir yankı uyandırıyor, ruhuma ulaşıyor. Artık hep birlikte olduğumuz gerçeğini kafamda oturtmak çok zor. Bir ay önce, kötü adamlara şantaj yaparak hayatını kazanan bir hacker, gölgelerde gizlenen yalnız bir figürdüm.

Şimdi her gün bir rüyayı yaşıyorum.

Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

Seven, Kit ve Vulcan'la tanışmak hayal edebileceğimden çok daha fazlası. Her zaman 'ruh eşi' teriminin uydurma olduğunu, vahşi bir fanteziden başka bir şey olmadığını düşünmüşümdür.

Şimdi bunun doğru olduğunu anlıyorum.

"Ben de seni seviyorum, Seven." Parmak uçlarımla kısa sakalını hafifçe sıyırmak için uzanıyorum. "Söyleyebileceğimden çok daha fazla. Şimdiye kadar hepiniz duygularımı ifade etmekte iyi olmadığının farkına varmışsınızdır ama bunun üzerinde çalışıyorum. Benden şüphe etmenizi asla istemiyorum. Nasıl hissettiğimi size her zaman söyleyemesem de göstermeye çalışacağım."

"Bununla çalışabilirim," diyor ve bana o çok sevimli bulduğum seksi göz kırpmalarından birini yapıyor.

Söz ve sevgi dolu gülümsemesi ihtiyacım olan tek güvence.

"Birbirimizle nasıl ya da neden tanıştığımızı bilmiyorum, sadece bunun doğru olduğunu biliyorum," diyorum, kalbim duygularla kabarak. "Sanki her zaman olması kaderimizde varmış gibi. O gün beni kaçırdığın ve tüm bunları harekete geçirdiğin için teşekkür ederim. Beni kurtardın ve bunun için sana her zaman minnettar olacağım."

"Hayır, sen bizi kurtardın" diyor. "Şimdi hayatlarımız milyonlarca umutla dolu. Dördümüzün birlikte başaramayacağı hiçbir şey yok. Sınır gökyüzü!"

"Tüm bunların gerçek olduğuna inanmak benim için çok zor," diyorum ona gülümseyerek. "Yoksa bu da senin özenle hazırladığın bir illüzyon mu?"

"Olabildiğince gerçek. Eğer bizi kabul edersen, hepimiz seniniz."

"Oh, sana sahip olacağım," diye alay ediyorum, dudaklarım şakacı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Gece yarısı öpücüğümü alana kadar bekle, o zaman öğrenirsin. Eğer üçünüz buna dayanabilerseniz, bütün gece size sahip olacağım." Sözlerim şakacı bir meydan okumaydı ama arkasında bir söz, aşk ve heyecan dolu bir geleceği paylaşma taahhüdü yatıyordu.

"Bu bir meydan okuma mı?" diye soruyor, kaşlarını bana doğru kaldırarak. "Gişe rekorları kıran yepyeni dizim yarın başlıyorsa kimin umurunda? Uyku hanım evlatları içindir. Bana iki saat uyku verin, ben de hazır olayım."

"Bundan daha fazla uykuya ihtiyacım olacak çünkü yeni şovunuzu kaçırmamın imkanı yok."

"Hey bakın! İşte Leroy!" Seven onu kalabalığın arasından geçerken fark

edince aniden "Bak!" diyor. "Maskeli bile olsa onu gözden kaçırmak zor.
Ne giyiyor lan bu?"

Leroy'un yüzü Venedik maskesi yerine, olması gerekenden üç kat daha büyük dev bir kedi maskesiyle kaplıdır. Kimliğini gizlemek için hiçbir Şey yapmıyor.

"Leroy! Buraya gel!" Seven ona bağırıyor ve el sallıyor. Leroy bizi görünce sırtıyor ve aceleyle bize doğru geliyor. Yanımıza ulaştığında Seven ona "Güzel maske," diye takılıyor. "Nesin sen? Broadway prodüksiyonunda arka plan dansçısı mı?"

Leroy iyi huylu bir Şekilde güler. "Maskeyi yeğenimden ödünç aldım. Lisedeki bir oyunda başroldeydi."

"Sana yakışıyor, Leroy," diyorum ona.

Barda bir tur içki sipariş ettikten sonra, oturup kalabalığı izlemek için bir köşede boş bir masa buluyoruz. Adamlar Seven'ın yarınki büyük gösterisi için planlar yaparken, ben kapıyı izliyorum.

Eva ve Natasha birlikte içeri girdiklerinde onları gözden kaçırmak imknsızdır. Natasha dekolteli, uzun siyah gece elbisesiyle göz kamaştırıyor. Sarı saçları yukarı doğru toplanmış ve zarif bir Şekilde Őekillendirilmiř. Sarkan elmas küpeler ve tüylü siyah bir maske kıyafetini tamamlıyor. Eva bronz gece elbisesi içinde mkemmek.

Natasha odanın içinde gözlerini gezdirerek beni arıyor. Bakışları bana yöneldiğinde, selamlamak için elimi kaldırıyorum. Hafifçe gülümseyerek bana başıyla karşılık veriyor, aramızda ortak bir anlayış geçiyor.

"Yılın son dansına hazır mısınız?" Seven bana döndü. "Gece yarısına on dakikadan az kaldı ve bu gece tek bir kez bile dans etmedik. Yılı düzgün bir Şekilde bitirmeliyiz."

Ayağa kalkıyor ve bana sıcak bir el uzatıyor. Ona yılın son dansının aynı zamanda benim ilk dansım olduğunu söylemiyorum. Elini tutarak beni dans pistine götürmesine izin veriyorum. Bir elini belime doluyor ve diğeriyle elimi kavıyor.

Müzik eşliğinde usulca sallanırken bana "Bu akşam çok güzelsin," diyor. Beni kollarının arasına çekiyor ve ben de kollarımı boynuna doluyorum.

Aniden, siyah maskeli bir adam omzuna dokunur. "Ortağını çalabilir miyim?" diye sorar.

Vulcan'ın maskenin arkasında parıldayan, için için yanan kara gözlerini fark ettiğimde nefesim kesiliyor. Smokin içinde inanılmaz derecede seksi, güçlü fiziği özel dikimle vurgulanmış, milyon yıl geçse de göreceğimi düşünmediğim bir manzara.

"Vulcan! Buradasın! Tanrım, çok seksi görünüyorsun!"

Seven bilmiş bir gülümsemeye elimi Vulcan'ın elinin içine koyuyor. Vulcan beni hızla dans pistine geri döndürüyor, ben kendimi onun kollarında kaybederken dünya etrafımızda dönüyor. Beni zahmetsizce döndürüyor, hareketleri pürüzsüz ve kontrollü.

"Bana hiç dansçı gibi gelmemiştin," diye takılıyorum ona. "Şaşırdım."

"Benim hakkında bilmediğin çok şey var bebeğim," diyor bana sırtarak. "Sana gösterecek çok yeteneğim var. Seninle geçireceğim bir ömür yetmeyecek."

"Bunu dört gözle bekliyorum," diyorum, bu olasılık içimi ürpertiyor. "Seninle bir ömür geçirmek benim için cennet gibi bir şey. Burada olduğun için çok mutluyum. Bu harika bir sürpriz. Sen ve Kit de burada olmadan Yeni Yıl'ı karşılamak doğru olmazdı. O nerede?"

"Tam arkanda, güzelim," diye sesleniyor Kit'in derin sesi ve yakışıklı gülümsemesini görmek için arkamı dönüyorum.

"Kit! Başardın!" Vulcan'ın kollarından onun kollarına sorunsuzca geçerek haykırıyorum. "Dev vücuduna uyacak bir smokin bulamadığını sanıyordum," diye takılıyorum, iyice bakmak için geri çekiliyorum, onun resmi kıyafetler içindeki görüntüsünü içime çekiyorum. "Her zamankinden daha da güzelsin. Balo salonuna girerken seni fark etmediğime inanamıyorum çünkü buradaki herkesten bir baş daha uzunsun."

"Smokin bedenim nedeniyle bana uyması için özel olarak yapıldı," diyor. "Zamanında hazır olacağından emin değildim. Sana burada olacağıma dair söz verip sonra da resmi kıyafetim olmadığı için geri çekilmek istemedim. Vulcan'ı hayatında bir kez olsun smokin giymeye ikna ettim ve işte buradayız."

"Teşekkür ederim," dedim ona. "Hepiniz burada olduğunuz için çok heyecanlıyım. Gecem artık tamamlandı."

Çocuklar sonraki üç şarkıyı beni birinden diğerine geçirerek, döndürerek ve döndürerek geçirdiler. Her dokunuş, her bakış, her paylaşılan gülümseme bana özel olduğumu ve sevildiğimi söylüyor.

Gece mükemmelin tam tanımı.

"Gece yarısına sadece bir dakika kaldı!" diye anons ediyor sahnedeki sunucu aniden mikrofona, sesi heyecanla yükseliyor. "Geri sayım başlamak için hazır. Herkes bir kadeh şampanya ile hazır mı? İşte başlıyoruz!"

Bir garson yanımızdan geçip gidiyor ve hepimiz onun tepsisinden birer şampanya kadehi kapıyoruz.

Adamlar etrafımda toplanıp
gülümsüyorlar.

"On...dokuz...sekiz...yedi."

Her birinin yüzüne bakıyorum, bizi birbirimize bağlayan sevgiyi içime çekiyorum. Tek istediğim onlardı. Her biri çok farklı ama yine de benim için kendi özel yollarıyla mükemmeller. Kalbim bu üç adama duyduğum sevgiyle dolup taşıyor.

"Altı...beş...dört...üç...iki...BİR!" diye birlikte sayıyoruz.

"Mutlu Yıllar!!!"

Kalabalık yüksek sesli tezahüratlara boğulurken tavandan konfeti yağmuru ve renkli balonlar düşer. Hava kahkahalar, sevinç çığlıkları ve tokuşturulan kadehlerin sesiyle doluyor.

Önce Vulcan beni yakalıyor ve her zaman yüzeyin altında kaynayan derin, aç tutkusuyla beni acilen öpüyor. Öpüşmeyi kestiğinde Seven iki eliyle yüzümü nazikçe kavırıyor ve uzun, yumuşak öpücüklerinden birini konduruyor. En son Kit beni kendine çekiyor ve sevdiğim o büyük, kaslı kollarıyla sarıyor. Öpücüğü, onda bayıldığım özellikler olan vaat ve koruyuculukla dolu.

Sonunda öpüşmeyi kestiğinde, kollarımı bellerine dolayarak adamlarımı etrafıma topluyorum.

"Kit ve Vulcan'ın kısa bir süre önce geldiğinin farkındayım ama bu yıla güçlü bir başlangıç yapmak için sabırsızlanıyorum," diyorum. "Yakında eve gidip Yeni Yılı kendi özel yöntemlerimizle karşılayabilir miyiz?"

"Vuruşarak mı?" Vulcan kıkırdarak sorar. "Evet, yapabiliriz. İçeri girdiğimiz andan beri eve gidebileceğimizi söylemeni bekliyordum. Bu kıyafetleri çıkarmak için ölüyorum."

"Çok fazla acele etmeyin," diye uyarıyorum. "Çünkü acele etmemeye ve smokinleri yavaşça çıkarıp her anın tadını çıkarmaya niyetliyim. Aslında bu gece fotoğraf da çekmek niyetindeyim. Üçünüzün kendi kişisel boudoir fotoğraf seansım."

"Artık seni çalabilir miyiz?" Kit elimi tutarak soruyor.

"Benim için tartışma yok," diye yanıtlıyorum.

Gülüşerek, parfüm ve şampanya kokularının birbirine karıştığı havada kutlama yapan kalabalığın arasından geçmeye çalışıyoruz. Misafirler tıklım tıklım, hâlâ çılgınca tezahürat yapıyor ve kâğıttan kornalar çalıyorlar. Odanın diğer tarafına geçmeye çalışmak yavaş bir süreç.

Omzumun üzerinden geriye bakarak, ayrılmadan önce son bir kez Natasha'yı görmeye çalışıyorum. Umarım bu gece Eva ile iyi vakit geçiriyordur. Biraz eğlenmek için bir şansı hak ediyor.

Onu balo salonunun uzak tarafında görüyorum. Tek başına ve kalabalığın arasında hızla ilerliyor, hareketleri alışılmadık derecede gergin. Kutlama yapan konuklar arasında hızla ilerlerken başı öne eğik, yüzü kısmen gizlenmiş.

Neden şimdi gidiyor?

Harika bir partiyi kaçırmak Natasha'nın tarzı değil. Özellikle de bu gece geleceği için çok heyecanlı görüldüğünden beri. Son üç gündür gerçek bir heyecanla bahsettiği tek şey buydu.

"Natasha gidiyor," diyorum Kit'in elini bırakarak. "Yeni yılını kutlamak için onu yakalamak istiyorum. Beş dakika içinde ön girişte buluşuruz."

"Bunun güvenli olduğuna emin misin?" Seven soruyor. "Sakın bir daha ortadan kaybolmaya cüret etme. Artık seni bulduğumuza göre, seni kaybedemeyiz."

Ona doğru eğilip dudaklarına hızlı ve güven verici bir öpücük konduruyorum. "Bir daha asla," diye söz veriyorum, nefesim onunkine karışıyor. "Hemen döneceğim. Kimsenin beni onunla konuşurken görmediğinden emin olacağım."

Natasha'yı son gördüğüm yöne doğru ilerliyorum, topuklarım yere vuruyor ve onu gitmeden önce yakalamayı umuyorum. Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra ona Mutlu Yıllar dilememek bana doğru gelmiyor. Onu tekrar fark edene kadar kalabalığın içinde kayboluyorum; panik göğsümde yükseliyor. Partiden sıkılmış biri için çok hızlı hareket ediyor.

Bir sorun var.

Ben ona yetişemeden balo salonunun arka kapısından çıkıp gözden kayboldu.

"Mutlu Yıllar!" Sarhoş bir adam yüzüme kâğıttan bir korna çalıyor ve ben onu geçmeye çalışırken kolumu tutuyor. Nefesi alkol kokuyor ve tutuşu nemli. "Bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun?" diye bağıyor. "Bana bir yeni yıl öpücüğü vermek ister misin?"

"Kesinlikle hayır!" Öfkeyle kolumu çekip koparıyorum.

Onu iterek geçiyorum ve sonunda kalbim küt küt atarak balo salonundan çıkan çıkışa ulaşıyorum. Kapının metal çubuğuna sertçe vurup iterek açıyor ve koridora fırlıyorum.

Boş.

O çoktan gitti.

Hayal kırıklığına uğrayarak aniden yürümeyi bıraktım ve içeri dönmek için arkamı döndüm. Köşede, buruşmuş siyah bir maske yerde yatıyor. Birkaç tüyü kopmuş ve etrafa saçılmış. Aceleyle alıp nazikçe tutuyorum.

Natasha'nın.

Ne haltlar dönüyor burada? Neden maskesini çıkarıp yere atsın ki? Nerede bu kız? Ellerim titreyerek çantama uzandım.

çantamdan cep telefonumu çıkarıp onu aramak için.

Ekranı sadece beş dakika önce bana bir mesaj gönderdiği görülüyor, üç kelime bana bağıyor.

Dimitri burada.

KEMİK TİTREYEN İFŞAAT neredeyse beni dizlerimin üzerine çökertiyor, zihnim dehşetle dönüyor.

Dimitri.

Natasha'yı savunmasız bir çocukken yetimhaneden kaçırarak kadar güçlü bir adam.

Onun yalnız kalmasına asla izin vermeyen adam.

Hayatını sona erdirmeye emriyle haydutlarını üzerine salan adam. Dimitri burada, Vegas'ta.

Ve şimdi Natasha elinde.

EĞER BU KİTABI BEĞENDİYSENİZ, lütfen Amazon'da benim için bir yorum bırakın. Yorumlar bir yazara yardım etmenin en iyi yoludur ve çok takdir edilmektedir! Gelecekte yayınlanacak kitaplardan haberdar olmak isterseniz, lütfen [buradan](#) e-posta listeme kaydolun.

Okuduğunuz için çok teşekkür ederim ve umarım kitapları beğenmişsinizdir! Beni sosyal medyada takip etmek isterseniz, Yazar Heather Carmel adıyla Tik Tok, Facebook ve Instagram'da aktifim.